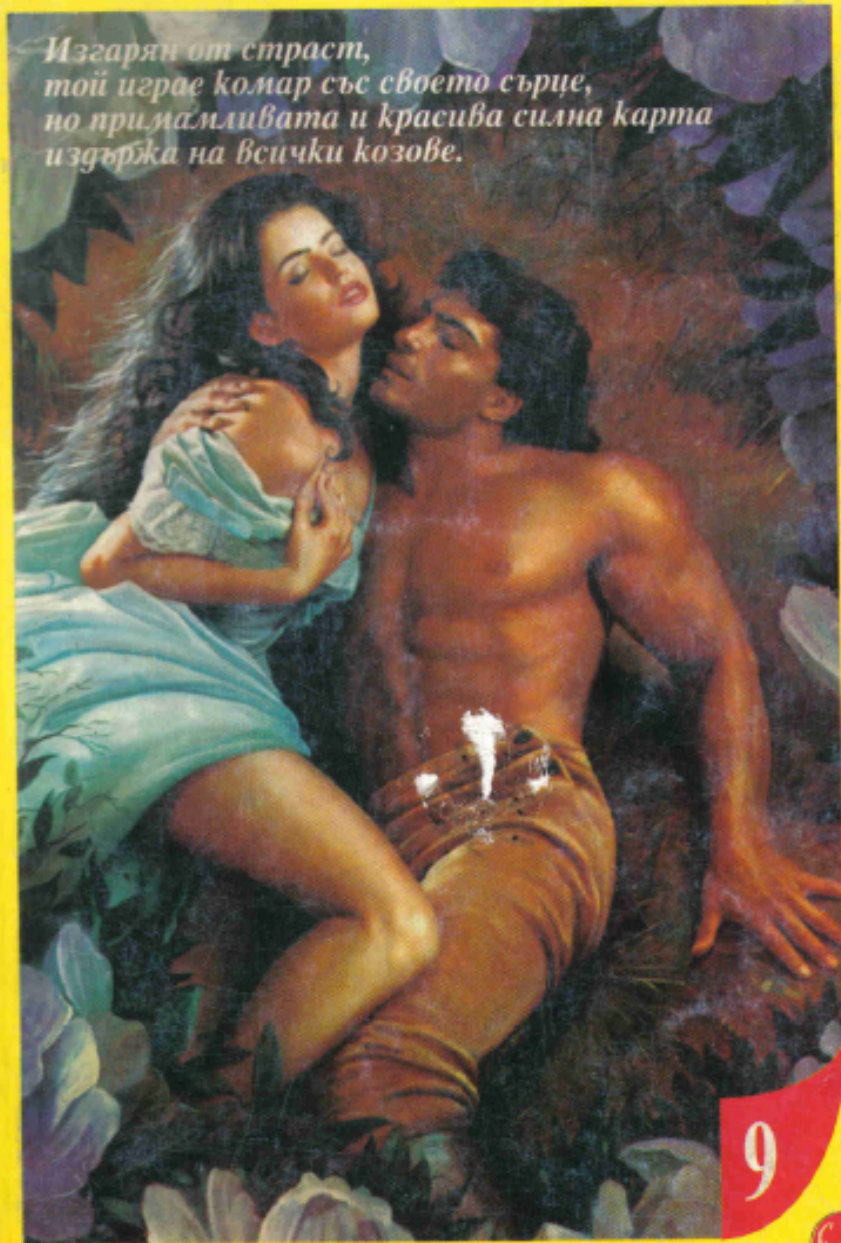

ИЗКУШЕНИЕ

КА
ТРИ
НИ
Х
АР
Т

*Изгарян от страст,
той играе комар със своето сърце,
но приамаливата и красива силна карта
издържа на всички козове.*

РО
МА
НТИ
ЧНИ
В
РЕ
МЕНА

9

Катрин Харт

Искушение

ГЛАВА ПЪРВА

Хора. Шум. Гласове в изблик на надежда и отчаяние. Викове на успех сред болезнени въздишки на разочарование. Равномерни, провлечени реплики и разпореждания от различни маси, нагъсто разположени в игралния салон.

- Последна карта.
- Последни залози, моля.
- „Дамите“ печелят.
- Печели банката.
- Двойка валета.

Ритмично подскачане на топчето при въртенето на рулетката, въплъщаващо надеждите и бляновете на евентуалните победители. Удряне на зарчетата едно о друго при хвърляне. Шум от безбройните тестета карти, които се размесваха, цепеха или раздаваха. Извъняване на монети и жетони при хвърлянето им върху нарастващите купчини на застланите със зелено сукно маси.

И миризма на остър, дразнещ очите цигарен дим, обгърнал като пухкав сив облак тавана; дим, който никога не се разсейваше нито от вентилаторите, нито от лекия речен ветрец, появяващ през отворените врати от двете страни на салона. Странна смесица от десетки различни одеколони и парфюми: някои – евтини, други – невероятно скъпи. Миризма на алкохол, на пот. Задушлив въздух на алчност. Всепокоряваща сила на пари и власт. И над всичко това се стелеше застоялата миризма от водите на Мисисипи, по които „Царицата на хазарта“ бавно се носеше от Ню Орлиънс към Синсинати.

За Аманда Сайтс всичко това беше до болка познато. Люлеенето и клатушкането на парахода. Игрите, картите, шумът и гледката на непрестанните залагания. Безразсъдното разиграване на цели състояния – печелени или губени само при едно обръщане на карта, при хвърляне на зар или при завъртане на безпощадното колело на рулетката.

Докато раздаваше картите за „Блек Джак“¹, Аманда плъзна поглед из залата. Поради дългогодишната практика, движенията ѝ бяха станали толкова автоматични, че би могла да ги извършва и насън. Независимо от горещината, резултат от влажния южен ветрец и скупчените тела, наблъскани в голямата зала, повечето мъже бяха във вечерно облекло:

---

1. „Блек Джак“ или още „Двадесет и едно“ – вид хазартна игра. – Б.пр.

тъмни сака и панталони и бели ризи с твърди колосани яки, съвършено изгладени в началото на вечерта, а сега вече поомачкани като отдавна откъснати цветя. И навсякъде, но най-вече по шиите на дамите, проблясваха скъпоценни накити и бижута, огрени от полилеите. Лъскава коприна и сатен във всички възможни цветове. Изобщо всички – както мъжете, така и жените приличаха на пауни, пристъпващи гордо и излагащи на показ лъскавите си пера, като всъщност подканваха да бъдат оскубани и напълно лишени от ярката си перушина.

Тази представа предизвика усмивка върху устните на Аманда и тя едва се въздържа да не се изсмее на глас при мисълта, колко права щеше да се окаже. Преди да завърши пътуването, много скъпи огърлици, лекомислено заложили и изгубени, щяха да сменят притежателите си. Много долари щяха да намерят мястото си в нечий друг джоб, а повечето щяха да се прибавят към постоянно нарастващите скъпоценности на собствениците на „Царицата на хазарта“, благодарение на Аманда и на другите крупиеца, ръководещи различните игри на борда на парахода.

Когато отново насочи вниманието си към играта и обходи с поглед обърнатите карти на масата, Аманда забеляза чифт шестници пред една възрастна дама с прошарена коса и я попита учтиво:

– Желаете ли да сменя едната от тях, мисис Уиттейк?

Обикновено предложения от този род от страна на крупиеца предизвикваха недоволството на шефа, но при всяко пътуване имаше по един-двама участници, които Аманда си харесваше, и този път мисис Уиттейк беше тази, която Аманда реши да покровителства. У тази приятна дама, с бузи, червени като ябълки, имаше нещо, което много се нравеше на Аманда. Дамата беше живата представа за нечия баба – доста невнимателна и разсеяна и твърде наивна, когато ставаше дума за хазарт.

– О, боже! – промълви жената с разширени и леко замъглени очи. – Да! Това наистина би било добра идея, нали?

Мъжът до нея въздъхна и поклати глава. Играта на тази маса със сигурност щеше да върви бавно тази вечер, докато мисис Уиттейк не реши да се оттегли от нея. Обаче гледката на щедро разголените гърди на Аманда беше достатъчна, за да го задържи на мястото му поне за известно време. Беше доста по-привлекателна от другите жени крупиеца и макар че понякога караше играещите да се разсейват, си вършеше чудесно работата. Той беше много признателен на собствениците на парахода за решението им да използват жени за крупиеца на някои определени маси. От тяхна страна, това беше един страхотно оригинален ход и

добър най-вече за бизнеса.

– Карта! – каза той и след това простена от недоволство, тъй като с десетката, която Аманда му даде, сборът му от двадесет и едно се надвишаваше.

– Може би следващия път, мистър Арнолд – каза Аманда със съчувствие.

Той кимна, чудейки се как е успяла да запомни името му сред безбройните други имена. Тя не само беше една от най-хубавите жени, които някога бе срещал, но, изглежда, имаше и добра памет за имена и цифри, на която най-вероятно се дължеше и страхотният ѝ успех на игралната маса. Той още веднъж остави погледа си да се зарее в цепката между гърдите ѝ, изложени на показ от дълбоко изрязаното деколте на роклята ѝ. Господи! Колко ли не би платил само за да обходи с устни извивките на тези млечнобели ябълки! Те леко се притискаха една о друга, докато тя раздаваше картите за поредната игра, от което устата му се изпълни със слюнка. Той едва преглътна и каза със сподавен глас:

– Смяната ви ще свърши скоро, нали, мис Сайтс?

Тя кимна и коприненочерните ѝ къдрици се спуснаха от едната страна на лицето ѝ.

– Да. Защо?

Тя вече знаеше защо. Беше все едно и също вечер след вечер, пътуване след пътуване. Мъже, които търсеха компанията ѝ и се опитваха да я примамят в каютите си и след това в леглата си, уверени, че все някога, ако предложат добра цена, би приела да прекара нощта с тях. Това беше един от рисковете на професията ѝ, породен, както предполагаше, от начина, по който трябваше да се облича за работа и който караше мъжете да си мислят, че е леснодостъпна.

Собствениците на парахода плащаха роклите ѝ за работа и задължително трябваше да ги одобрят, като винаги решаваха да изберат най-предизвикателните модели за своите жени крупниета. Крещящите рокли, украсени с пайети, прилепваха по нея като втора кожа. Въпреки постоянните протести на Аманда, всичките ѝ рокли бяха с доста съблазняваща кройка, с дълбоки деколтета и с дълги цепки, за да откриват стройните ѝ крака, обути в мрежести чорапи. И все пак трябваше да бъде доволна, че сега, през пролетта на 1876, поне онези ужасни обръчи на роклите бяха излезли от мода. Достатъчно беше, че поради обувките с високи токчета пръстите на краката и ходилата ѝ просто плачеха за освобождение след дългите вечери на работа в игралния салон.

– Надявах се да ми окажете удоволствието да бъда във вашата

компания, след като свършите работа – й каза Арнолд, което потвърди опасенията й.

– Съжалявам, но съм ангажирана от по-рано за тази вечер – отговори тя спокойно, отдавна свикнала с подобни откази.

– Така си и знаех – примири се той, макар че в гласа му се прокрадваше недоверие.

– О, разбира се! Мис Аманда е доста популярна сред комарджиите, както знаете – весело изчурулика мисис Уиттейк. – Особено когато става въпрос за покер с високи залози. Тя дори ме покани да намина да погледам играта довечера, ако искам. Да видя как се играе, макар че аз самата не бих посмяла да се включа от страх да не загубя всичко, което притежавам. Но нали е много мило от нейна страна, че ме покани?

Арнолд беше толкова смутен, че едва виждаше картата, която Аманда беше поставила пред него.

– Покер? – попита той.

Като кимна и огледа всички карти по масата, тя отговори:

– Американски покер. Най-слаба карта е валето. Минимална миза сто долара. Бих ви поканила да се присъедините, но местата са заети, освен ако някой от шестимата играчи не се появи.

– Благодаря, но тази игра не ми е по джоба – после зададе очевиден въпрос: – Как можете да си позволите да участвате в игра с такива високи залози? За банката ли ще играете?

Усмивката, която тя му отправи, беше толкова вледеняваща, че би могла да образува цели айсберги в реката.

– Ще играя сама за себе си, мистър Арнолд. Никой не стои зад мен освен собствените ми пари и Негово Величество Късмета.

– О, миличка! Прекалено сте скромна! – изрече с възторг мисис Уиттейк. – Та нали славата ви на професионална комарджийка е почти легендарна по реката! И две минути не бяха изминали, откакто се качих на борда, и чух да се споменава вашето име и таланта ви на картоиграчка. И съм напълно съгласна, съдейки по това, което вече видях. Играта на карти ви е направо божи дар.

Божи дар или божие проклетие. Аманда никога не беше сигурна кое от двете. Но каквото и да беше, все пак й осигуряваше пълен стомах и покрив над главата. И това беше единственият начин на живот, който познаваше.

Майка й беше умряла при раждането й. Вместо да я подхвърля на далечни родственици или да я изпрати в приют, баща й, трябва да му се признае, беше предпочел да я отгледа сам, независимо от безбройните

проблеми, свързани с това.

Дан Сайтс беше комарджия с име по параходите. Това беше единственият начин, по който той можеше да си изкарва прехраната. И тъй, с новородено момиченце в едната ръка и с чанта, пълна с пелени, в другата, той се мъкнеше нагоре и надолу по реката. Когато избухна Гражданската война, той и четиригодишната му дъщеря се установиха в Ню Орлиънс. За известно време Дан се записа в опълчението, но тихо се измъкна и се върна към комарджийството след година веднага щом армията на Севера завладя града.

Междувременно Аманда прекара следващите четири години в някои от най-известните бордеи и игрални домове, които Ню Орлиънс можеше да предложи, друскана върху коленете на генерали, високоплатени проститутки, професионални комарджии и притежателки на публични домове. В зависимост от подобряването или от влошаването на паричното състояние на баща си, понякога тя посещаваше за известно време реномирани училища, където се учеше на четене, красноречие, математика и френски. Но по-често, когато късметът не беше на тяхна страна, тя получаваше под бащината си закрила знания за живота от другата му страна.

На шест години тя вече свободно можеше да псува на три езика, въпреки че можеше да говори добре само на два и всъщност не знаеше съдържанието на псувните, които изричаше с такава лекота. Можеше да чете и да пише. Знаеше повече за мъжете и жените – за различията в анатомията им и за лудуванията им в леглото – отколкото едно дете на нейната възраст би трябвало да знае, макар че поради своята непорочност разбираше твърде малко от това, което виждаше и чуваше. Със сръчност, твърде завидна за годините си, можеше по-добре от много възрастни да размесва и да раздава четири тестета карти едновременно, като запомняше броя на играните карти и тези, които са все още в тестето. Докато някои деца бяха считани за гениални в музиката, математиката или науката, Аманда се превърна в една миниатюрна магьосница на комара.

Когато навърши осем години, се завърнаха при реката и през последните единадесет години множество параходи бяха единственият ѝ дом, а леко поклащащата се койка в каютата ѝ – единственото легло. С помощта на баща си и подтиквана от вродената си любознателност и влечение към книгите, тя продължи обучението си независимо от липсата на класни стаи и квалифицирани учители.

Тъкмо беше навършила шестнадесет години и като единствено

задължение трябваше да почиства каютите на пътниците на „Царицата на хазарта“, когато баща ѝ беше убит по време на разгорещен спор при игра на карти. Вече три години Аманда се издържаше сама, благодарение на ума си и на забележителните си качества на комарджия. Те се бяха оказали полезни, когато собственикът на парахода предложи на Аманда място на крупие в игралния салон.

Животът ѝ не беше чак толкова лош въпреки рисковете. Тя имаше много добри приятели измежду екипажа на „Царицата на хазарта“, които ѝ бяха почти като истинско семейство, готови да се втурнат, за да я защитят в онези редки случаи, когато се намираше в затруднено положение, с което не можеше да се справи сама. Имаше си осигурени безплатно стая, храна, дрехи за работа и редовно получаваше заплата. Всичко, което спечелеше, когато играеше за себе си в извънработно време, си оставаше за нея.

Така или иначе на нея ѝ се наложи да се научи сама да се грижи за себе си в една много крехка възраст, точно когато от девойка се превръщаше в жена. Без помощта на баща си тя трябваше да се научи как да пазира нежеланите опити за сближаване, как да надхитри онези, които биха откраднали без никакви угризения девството ѝ, спестяванията ѝ или и двете, как да изгражда свои собствени идеи и идеали, как да взема сама решения, как да живее с чувство за отговорност за своите действия.

В повечето случаи тя се справяше добре. Макар че ненавиждаше роклите, които трябваше да носи, считайки ги за малко по-добри от тези на някоя проститутка, тя все пак ги понасяше и си мечтаеше някой ден да носи прилични, красиви рокли, като тия на някои от най-изисканите пътуващи дами. Имаше доста скътани пари, скрити под една подвижна дъска на пода под леглото си, но те не бяха достатъчно, за да се изпълни мечтата ѝ някой ден да си купи истинска, собствена къща на твърда земя, може би с ограда от колчета, по които ще се увиват рози.

Но най-голямото, най-съкровеното ѝ желание беше да си намери съпруг, с когото да сподели мечтите си за дом, семейно огнище и деца, които постоянно да тичат около нея; съпруг, който да я обича, подкрепя и обожава. Не някой, който желае само тялото ѝ за една нощ удоволствие и който днес е тук, а утре го няма. Тя искаше мъж, който да бъде нейн завинаги, да ѝ създаде сигурност, а не да ѝ предложи да му бъде любовница за известно време, докато ѝ се насити. Обаче, като крупие на парахода, тя беше обречена да получава много повече непристойни подмятания, отколкото предложения за брак. Ако някъде в нейното бъдеще

съществуваше рицар в блякави одежди, то той очевидно не бързаше да я открие.

Минаваше единадесет часът, когато Аманда предаде на друго крупие масата за „Блек Джак“. Тъй като имаше по-малко от час, за да се освежи, преди играта на покер да започне, тя бързо се запъти към камбуза² и затършува в килерчето за провизии в търсене на някоя лека закуска, която да я подкрепи за предстоящите дълги часове.

С отмъкнатото в ръка тя отиде в каютата си, където отдели пет минути, за да освежи лицето си и да даде кратък отдих на краката си от впитите в тях обувки. На целия екипаж беше известно, че Аманда имаше непоправимия навик да събува обувките си винаги когато и където беше възможно. Всички бяха еднородни, че ако зависеше от нея, би ходила винаги боса. Като извади спестяванията си от скривалището, тя се опита да насочи мислите си към предстоящата битка. С мизерните си хиляда и двеста долара трябваше да измисли цяла военна стратегия. На колко трябваше да спре да залага, колко би могла да си позволи да загуби и все пак да й остане нещо...

Разбира се, много щеше да зависи от това, как ще тръгне играта, но Аманда винаги предварително се опитваше да си определи някакви граници и обикновено се придържаше към тях. Много рядко се осмеляваше да рискува при несигурна ръка. Твърде често беше виждала други играчи да правят тъкмо обратното и после да оплакват горчиво последиците. Дори баща ѝ, от когото беше научила повечето неща, беше склонен – за неин голям ужас – да рискува понякога всичко само за да направи някой голям удар.

Но сега, противно на обичайната си предпазливост, тя пхна кесийката с всичките си спестявания в дамската си чанта и предизвикателно повдигна рамене. Тази нощ тя имаше някакво странно усещане. В нея клокочеше нещо диво и безразсъдно, сякаш Негово Величество Късмета беше кацнал на рамото ѝ.

– Ще видим – каза си тя с предупреждение. – Ще видим как ще тръгнат картите.

Аманда тъкмо посегна към дръжката на вратата, когато Бетси, нейната съквартирантка, се втурна в стаята. С пискливия си момичешки смях тази дребна блондинка си беше спечелила сред екипажа на парахода прозвището Битси-Бетси.

---

2. Камбуз (хол. kombuis) – кухня на кораб – Б.пр.

Почти без да спира, тя се спусна към леглото, което делеаха с Аманда, и се просна върху него.

– Уф! Ако трябваше да размеся още едно тестве карти, пръстите ми щяха да окапят от умора. Мислех си, че тази вечер никога няма да свърши. Тъй ми се видя – сякаш щеше да продължи чак до идната седмица.

Най-после Бетси си пое въздух и погледна Аманда, която все още стоеше до вратата, усмихвайки се.

– Пресвета Дево, Манди! Да не си се приготвила за още малко от същото мъчение, а?

– Тази вечер ще играя покер с високи залози с групата на мистър Мейси.

– О, този приказно богат Мидас, който винаги се опитва да те сграбчи със златните си нокти! Горката Манди! – отвърна Бетси. Закачливата ѝ гримаса се превърна в изкривена усмивка, когато добави: – Ама кой не въздиша и не лази подире ти! Ако можеше да ти порасне брадавица, или нещо от този род, на брадичката, това може би ще накара господата да поспрат за малко и да забележат и нас, другите работещи пчелички.

– Ти си получаващ заслуженото внимание – защити се Аманда през смях.

– Вярно. Но това внимание никога не е достатъчно сериозно. Или по-скоро достатъчно благоприятно. Ако получавам по долар за всяко неприлично предложение, отправено към мен, щях вече да съм богата! А ти, о, всемогъща господарке на „Царицата на хазарта“, щеше да притежаваш свой собствен дворец, вместо да си прикована с вериги към това плаващо казино.

– О, мечти, мечти! – възкликна с драматизъм Аманда, като предизвика пискливия кикот на Бетси, от който почти потръпна.

Смехът на блондинката звучеше като писукането на мишка, чиято опашка се е заклешила в капан.

– Мисля, че трябва да бъдем благодарни. Тук поне имаме право на избор да отхвърляме всички тези неприлични предложения и поне десетина яки, предани моряци, които да защитават нашите откази.

Бетси се изкиска отново и кикотът ѝ подразни слуха на Аманда.

– О, господи, разбира се! Щях да се пукна от смях, когато Амос сграбчи в лапите си Грандол, който почти беше бръкнал в деколтето ти миналата вечер. Ти се скри в тъмния ъгъл под стълбището и пишцеше като заклана, а Грандол пухтеше като локомотив, готов да избухне. Цяло чудо е, че тогава Амос не го уби на място, а само го метна във водата да

се поохлади – тя замълча и в големите ѝ кафяви очи се появи замечтан поглед. – Един ден ние, Манди, ако го желаем достатъчно силно и достатъчно дълго, ще имаме всичко – дом, съпруг, прилични дрехи, уважение. Нали? Нима толкова много искаме от този живот!

Когато Аманда влезе в малката зала, останалите шест играчи вече бяха заели местата си около масата, бяха обменили пари за жетони и бяха приготвили няколко чисто нови тестета карти. На стратегическите места имаше пепелници и плювалници. Разнообразни шишета и различни видове чаши бяха поставени на една количка близо до масата.

– О, Аманда! Най-после!

Арт Мейси, който беше събрал групата, стана и я посрещна с приветлива усмивка. С учтиво движение ѝ дръпна стола да седне.

– Господа, позволете ми да ви представя мис Аманда Сайтс, последния член на тазвечерното събиране и най-прекрасната от всички, смея да добавя.

Аманда познаваше трима от мъжете. Мейси беше богат джентълмен на средна възраст, който често пътуваше по реката от Ню Орлиънс до Сейнт Луис и обратно, като се забавляваше с комар по време на пътуванията си. Фидлър беше стар приятел на баща ѝ, всеизвестен комарджия както по реката, така и по сушата и тя го чувстваше почти като чичо. Той я поздрави с усмивка и доста затворническо смигване. Бронсън беше друг комарджия по реката, който, щом веднъж му потръгнеше, често посещаваше „Царицата на хазарта“. Бяха играли един срещу друг безброй пъти. Той я поздрави с рязко кимване.

Останалите трима бяха непознати за нея. Когато видяха Аманда, на лицата им се появи изненада, която след това прерасна в зле прикрит скептицизъм. След като Аманда им беше представена, мистър Ослоу, пътуващ търговец, открито изрази недоволството си. Бен Уидмарк и Тед Гарднър, млади мъже на около двадесет и няколко години, си размениха заинтригувани погледи, сякаш се уговаряха кой от двамата първи да примамва Аманда да легне с него.

Аманда поздрави всички с учтива усмивка и кимване. Новодошлието скоро щяха да научат, че тя не беше тук, за да се забавлява и да флиртува. Тя беше тук, за да играе покер напълно сериозно и професионално.

Фидлър предложи на Аманда да ѝ донесе питие и се подсмихна, когато тя пожела чаша неизстудена бира. В продължение на години си беше отпивала от чашата на Дан и това естествено ѝ беше създало този

навик, а освен това пиеше малцова отвара още като сукалче. Друг навик, останал от детството ѝ, беше страхотното ѝ желание да дъвче дъвка. Винаги, когато играеше за себе си и можеше да бъде истинската Аманда, тя задължително лапаше дъвка, дъвчеше и правеше балончета през цялото време, както сега, за голямо удоволствие на Фидлър и за изненада на другите играчи. Ако някой се осмелеше да се оплаче, тя незабавно го поставяше на мястото му, като заявяваше, че щом тя трябва да понася цигарения дим, той трябва да търпи нейните балончета.

– Готови ли сте? – попита Мейси. Той още веднъж уточни предварително уговорените условия за играта: – Ще играем покер. Чифт валета или по-силни карти за откриване. Ново тесте карти при всяко десето раздаване или при нечие настояване. Белите жетони отговарят на сто долара, червените – на петстотин, сините – на хиляда. Ако някой бъде хванат при опит за измама, ще бъде изхвърлен от парахода, като ще му бъдат отнети вещите и печалбата – поясни той за новите трима играчи.

Играта започна. Отначало всички залагаха предпазливо, но след десетото раздаване играта набра скорост.

Мисис Уиттейк дойде да погледа, но след около час ѝ доскуча и се оттегли. Ослоу отпадна още в самото начало. Същото стана и с Бронсън след три часа игра и няколко изгубени ръце. И когато останалите пет играчи направиха кратка почивка, за да се поразтърпат, Аманда вече беше учетворила началните си средства и предизвикателно си събу обувките. Фидлър реши да спре да играе и да си легне. На излизане пожела на Аманда все така да ѝ върви. В четири и тридесет бяха останали само Аманда, Мейси и Тед Гарднър. Уидмарк неохотно си призна, че поради късния час и изпития алкохол мозъкът му се е размътил твърде много, за да продължи да играе, но въпреки това ще остане да гледа как ще завърши играта и да дава кураж на своя приятел.

Почти се загоряваше. Цялата нощ Аманда печелеше и имаше солидна купчина жетони пред себе си. Мейси все още имаше какво да залага. Жетоните на Тед намаляваха отчайващо бързо, но той беше решил да играе докрай.

Когато на вратата се подаде готвачката Нети и като се закашля от цигарения дим, попита кой си е рязал от пушения бут през нощта, Аманда се ухили и си призна, че тя е виновникът.

– Нали знаеш, че не мога да устоя на пушения бут, който приготвяш, Нети. Ти си виновна, че си такава добра готвачка!

– Хм! – измърмори Нети, но Аманда усети, че жената поомекна.

В свободното си време двете често клюкарстваха в кухнята.

Аманда ѝ помагаше в някои неща, например при рязането на зеленчуци. Нети дори се беше опитала, и то не безуспешно, да научи Аманда да готви.

– Ще свършвате ли скоро, или да ви донеса по едно кафе? – попита Нети троснато.

– Донеси ни, ако обичаш. Преди да се оттегля, трябва да предоставя на тези господа шанс да си възвърнат поне част от парите, които изгубиха.

– Много великодушно, от твоя страна, Аманда! – каза Мейси, подмихвайки се, без да вади цигарата, която стърчеше от единия край на устата му. – Кога ли ще бъдеш толкова щедра и за нещо друго?

Докато размесваше картите с професионално майсторство, Аманда попита:

– Като например?

Веждите ѝ се събраха и една лека бръчка се появи над сините ѝ очи.

– Като например да прекараш една нощ с мен – отговори без заобикалки той, което накара Аманда да се опули, а Гарднър – леко да се окашля.

Дори Уидмарк, който беше почти заспал на стола, се събуди веднага в очакване отговора на Аманда.

Вярна на себе си, тя невъзмутимо и бързо раздаде по пет карти на всеки.

– Ще стане на кукуво лято, Арт! И друг път си ме питал за това. Няма да ти стана любовница, каквото и да ми предложиш.

– И защо?

Той си взе картите и ги погледна, след това отправи бърз поглед към лицето ѝ, надявайки се да я засече, но от невъзмутимото ѝ изражение долови единствено умора поради късния час. Той влезе с миза, като вдигна залога с още петстотин. Същото направи и Гарднър и една бръчка на замисленост загрози челото му.

– Защото не съм лека жена, както си мислите, и защото сте женен.

Като погледна „ръката“ си, тя отговори на залога и вдигна с още сто.

– Женен или не, аз все пак мога да ти осигуря охолоен живот, ако това те притеснява. И колкото дъвки искаш за игрите си устнички.

Той още веднъж отговори на залога и качи с още сто. Тед Гарднър се замисли, но реши, че и той може да заложим.

– Не, благодаря! И ако обичате, престанете с тия въпроси, защото повече няма да ви проговоря – като отброи необходимите жетони, тя ги

хвърли на средата на масата. – Вървете си вкъщи, мистър Мейси, при жената и децата и ме оставете на мира. Ако за вас ще бъде някакво успокоение, вие не сте нито първият, нито последният, който получава отказа ми. Няма да бъда държанка, сър, щом като мога и сама да се грижа за себе си, както виждате – тя прокара нежната си ръка върху купчината жетони пред себе си.

– Ако господ беше справедлив, нямаше да ви върви толкова и щяхте да ми паднете в ръчичките – отговори той, като поклати глава, свали две карти и даде знак на Аманда, че иска още две.

– Ако бог беше справедлив, аз щях да бъда кралица, а вие – нисък, плешив монах – отговори меко тя и палава искрица проблесна в очите ѝ, когато видя физиономията на Мейси при думите ѝ.

Уидмарк се изсмя. Приятелят му стоеше умърлушен, като се оплакваше от картите, които държеше, и от намаляващите жетони.

След половин час Гарднър вече беше заложил и последния си жетон. Бяха по средата на раздаването и той току-що беше изтеглил още три карти, но нямаше какво да заложи за тях. Както ставаше винаги в такива случаи, това беше най-добрата му ръка за цялата игра. Той беше проиграл не само доларите, които притежаваше, но и други, които не бяха негови, и сега беше твърдо решен да си ги върне. И трябваше, защото, ако се прибереше така, брат му щеше да го одере жив.

По челото му изби пот и започна да се стича на струйки, докато той се чудеше дали е разумно или не да направи следващия ход. С чувство на безпомощност видя как Аманда отговори на искания залог и качи с още петстотин долара – от тези, които беше спечелила от него. Мейси се замисли за известно време. След това направи същото, макар че жетоните му бяха доста понамалели за последните няколко раздавания. На ред беше Тед.

Див, трескав поглед се появи в очите му зад червените рамки на очилата, докато гледаше освирепял своите противници.

– Бихте ли приели полица?

Мейси зяпна и след това попита:

– От банката ти?

Тед поклати отрицателно глава. По-големият му брат трябваше да одобрява ползването на средства от банковата сметка на фермата им.

– Полица за това, че ако загубя, се отказвам от имуществото, което притежавам в Кентъки – ферма за коне. Бен може да потвърди стойността ѝ.

Най-накрая Уидмарк се посъвзе и възкликна:

- Господи, Тед! Не може да бъде! Грант ще те убие.
- Това си е мое по наследство – отвърна той мрачно.
- Именно. Още една причина брат ти да те удуши.

Тед поклати глава.

– Той така или иначе ще е страшно разгневен. Ако сега си възвърна загубите, вече няма да е по-умният, ако не успее – губя всичко.

– Но ти залагаш земята си, конете си, дома си!

– Каква е стойността на това имущество? – обади се Мейси, като преценяваше предложението.

– Спокойно бих се подписал за стойност, отговаряща на поне двадесет хиляди долара.

– Стойността е по-голяма – каза приятелят му и се намръщи.

– О, господи! – изплъзна се от устата на учудената Аманда, докато се взираше недоверчиво в Тед. – Сигурен ли сте, че искате да постъпите така?

Гарднър въздъхна тежко:

– В този случай едва ли имам някакъв друг избор.

– Но ние говорим за вашия дом!

– Да, за всичко, заедно с конюшните – потвърди Тед с отчаяние, – за всичко, което е принадлежало на фамилията Гарднър от три поколения. Цели шест години са били необходими на дядо ми, за да дозавърши строежа на къщата.

– Още веднъж си помислете, преди да заложите всичко – предложи Аманда.

– Това е единственият начин, по който бих могъл да го запазя.

Мейси, който не беше толкова сантиментален и си знаеше интересите, отсече:

– Аз приемам полицата ти и ѝ отговарям в брой – той извади една пачка банкноти от джоба си и отброи няколко по хиляда. – Аманда?

Всички погледи се насочиха към нея. Тя беше печелила постоянно цялата вечер досега и около себе си имаше цяла планина от жетони. Набързо пресметна, че има около четиринадесет хиляди, без да се смята сумата, която беше останала в чантичката ѝ. Едно цяло богатство. Сега имаше повече пари, отколкото някога бе притежавала, и то напълно достатъчно да си купи къщата, за която винаги беше мечтала, цял гардероб прилични дрехи, а може би щяха да ѝ останат пари да започне някакъв малък бизнес.

Да се осмели ли сега да рискува всичко това, след като можеше просто да се откаже и да се измъкне от масата, знаейки, че е осигурена

за в бъдеще? За да отговореше на залагането, тя трябваше да добави още няколко хиляди, с които не разполагаше.

Освен ако заложеше диамантената си огърлица и обици, подарък от баща ѝ от най-голямата му печалба. Безценни бижута, които се беше заклела никога да не залага, при никакви обстоятелства. Скъпоценности, които някога евентуално щеше да даде на дъщеря си, ако господ я дареше с такава.

– Ще играеш ли или не? – попита Мейси нетърпеливо. Нямахме смисъл още веднъж да поглежда картите си.

Тя знаеше, че ще вземе решаващата ръка в края на последното раздаване. Сякаш не на себе си, напълно неспособна да контролира действията си или да отговаря за тях, Аманда плъзна пръсти по закопчалката на огърлицата си и бавно я откопча. След това последваха обиците. Тя постави бляскавите бижута върху разноцветната купчина в средата на масата и след тях жетоните си – до последния – заедно с остатъка от спечелените с труд долари.

– Ще играя – каза тя с дрезгав глас, като се опита да потисне надиращото се вълнение.

И четиримата затаиха дъх, когато Тед, Мейси и Аманда свалиха картите си. Мейси изпсува тихо и удари с юмрук по масата, когато видя, че четирите аса на Гарднър печелят пред неговия фул.

Но Тед направо застина, като видя ръката на Аманда. Четирите чудесни, прекрасни аса на практика му гарантираха победа и печалба на доста повече от това, което беше изгубил в тази откачена среднощна игра. Всичките му надежди се разбиха, щом Аманда свали комбинацията си от кент флеш-роял, така че всички добре да я видят.

Дълго време никой не проговори. След това Тед се отблъсна от масата, стана неуверено прав, издърпа полицата си от купчината и я подхвърли на Аманда.

– Моите поздравления, мис Сайтс! – измърмори той с болка в гласа и с пламнали очи. – Чувствайте се като многоуважавана собственичка на ферма за коне.

Той остана, докато подписа документа, както си му е редът, пред свидетели – Мейси и Уидмарк – и го завери нотариално при един сънен адвокат, когото издърпаха от топлата постеля в студеното утро.

– Предполагам, че това означава, че трябва да се откажа да ви убеждавам да ми станете любовница – измърмори Мейси, който все още беше изненадан от неочаквания ѝ късмет. – Вече сте една доста заможна жена.

Аманда не отговори. Не беше промълвила дума, откакто спечели последната ръка. Тя само стоеше, вирайки се в полицата, която държеше с треперещи ръце; полицата, която удостоверяваше, че тя е новата притежателка на много акри плодородна земя близо до Лексингтън и на двадесет чистокръвни, породисти коне. Очите ѝ бяха широко отворени от учудване, сърцето ѝ биеше лудо. Тя не можеше да повярва на случилото се.

След това започна да се смее.

– Какво, по дяволите, зная аз за отглеждането на коне? И изобщо, какво друго зная, освен да играя карти и да плавам по реката?

– Ще се научиш – каза Мейси пророчески, – освен ако не искаш да ми продадеш имота. Винаги мога да завъртя някакъв бизнес.

– Не. Сега си имам дом, истински дом, за първи път през живота си – и свой собствен бизнес. Няма да го продам за нищо на света – изведнъж тя го дари с една очарователна усмивка: – Е, Мейси? – попита, като си мърдаше пръстите на краката с явно задоволство и като дъвчеше весело отдавна лапнатата дъвка. – Да искаш да заложеш нещо за това, колко бързо ще стъпя на собствената си земя?

ГЛАВА ВТОРА

Докато влакът, с който пътуваше от Франкфорт до Лексингтън, плъзеше през Блуграс в Кентъки, Аманда наблюдаваше в захлас и учудване отминаващите пейзажи. Никога досега не беше виждала земя, потънала в толкова зеленина, листа и цветя, дошли с пролетта, и толкова изпълнена с живот под лъчите на априлското слънце, че започна да присвива очи от ярката гледка. Конне спокойно пасяха из оградените пасбища, някои от тях бяха с рожбите си, които лудуваха наоколо и от време на време се блъскаха под майките си, търсейки мляко. Навсякъде се бяха подали тънките стъбълца на тютюна, избуяли от прясно изораната земя. Аманда се любуваше на картината – свежа, ярка и невероятно красива.

От време на време някъде в далечината зърваше чифлици и хамбари: някои – внушителни и бляскави, прясно белосани, други – стари и тънещи в разруха. Тя можеше само да се чуди как ли би изглеждал новият ѝ дом.

Когато ѝ тикна полицата в ръцете, преди да слезе от парахода в Сейнт Луис, Тед Гарднър ѝ даде още малко информация за фермата за коне, наречена „Мисти Вали“. Начумерен, той ѝ беше казал горе-долу къде се намира и ѝ беше дал писмо, адресирано до брат му.

– Това ще обясни всичко на Грант. Без съмнение ще имаш нужда от това писмо, като доказателство за правата ти, защото аз няма да съм там, за да ги потвърдя – той въздъхна отчаяно. – Знам, че съм страхливец, но никога не съм бил особено смел, за да мога да отговарям за последниците от глупостта си, а това, което направих, е възможно най-голямата глупост.

Беше изминала седмица от съдбовната игра на покер, една дълга седмица, през която Аманда живееше разкъсана от безпокойство и въодушевление. Тя плава в „Царицата на хазарта“ до Луисвил, където със сълзи на очи се раздели с многото си приятели, качи се на един друг, много по-малък параход до Франкфорт, а оттам взе влак и тръгна на юг.

Макар че Аманда искрено умоляваше Бетси да дойде с нея, приятелката ѝ отказа:

– Настани се първо ти, скъпичка – ѝ каза Бетси, – огледай мястото и виж дали ще ти хареса толкова, че да ти се поиска да останеш завинаги. След това само ме викни и аз ще дойда за нула време.

Бетси не беше единствената, която ѝ даде съвет.

– Наеми си първо адвокат – инструктира я Мейси. – Разбери колко точно притежава Гарднър до последния квадратен сантиметър и дали имотът не е под запор или ипотека. Не знаеш точно как стоят нещата и трябва още от самото начало да се защитиш. Не че мисля, че момчето лъже. Той беше истински потресен от загубата на имуществото си, за да преиграва, а и полицата, с която предаде това, което притежава, в твои ръце, беше узаконена. Той обаче може и да е надценил истинската му стойност.

Всички ѝ пожелаха на добър час, дори и тези, които открито ѝ завиждаха на късмета. Капитан Дансън я увери, че ако нещата не потръгнат, тя може да се върне на парахода, когато пожелае.

– Ще ни липсва твоето котенце – я подкачи той, – а собствениците направо ще изпаднат в истерия, когато разберат, че си ни напуснала. Доста парички им докара за последните няколко години.

Сега, когато влакът бавно пухтеше към очакваната спирка – гара Лексингтън, – на Аманда направо ѝ се виеше свят от вълнение. Тя се страхуваше, че Гарднър може да е излъгал за имуществото си, но се надяваше с цялото си сърце, че не е направил това. „Моля те, Господи! – шепнеше си тя, като затваряше очи и преплиташе пръсти. – Не е необходимо да е нещо кой знае какво – просто едно място, което мога да нарека свой дом и да се установя в него.“

Въпреки че не беше сигурна какво трябва да направи най-напред, тя реши да остави багажа си на гарата за известно време. След това, спомняйки си съвета на Мейси и информирана за името на един известен адвокат, който ѝ беше препоръчан от продавача на билети, тя се отправя към града.

– Съжалявам – каза на разочарованата Аманда малко по-късно секретарката на адвоката. – Мистър Дарси е извън града днес, а не приема в събота и неделя. Можете да го откриете най-рано в понеделник следобед, тъй като е зает преди обед, както обикновено, в съда.

Аманда се намръщи, но се опита да не изразява раздразнението си пред секретарката.

– Исках само да получа информация за едно имение, притежавано от Тед Гарднър. Случайно да знаете нещо за него?

– Всеки в Лексингтън познава фамилия Гарднър – увери я секретарката. – Тя е в този град от неговото основаване и отглежда някои от най-добрите коне в страната. Какво по-точно искате да знаете?

Аманда въздъхна с облекчение, доволна от факта, че Гарднърови

наистина притежават земя тук.

– Искам да знам как точно мога да стигна до имението – отговори Аманда. – Предполагам, че останалото може да почака, докато се видя лично с мистър Дарси.

Въпреки че секретарката на Дарси прояви нескрито любопитство, тя й насрочи среща за следобед на идния понеделник и й даде изчерпателни насоки за това, как да стигне до дома на Гарднър.

– Можете да наемете карета от конюшната две къщи надолу след гарата – поясни тя.

– Ама аз... аз никога не съм карала карета – призна си Аманда с неохота.

– Няма проблем. Можете също да си наемете и кочияш, но ще струва малко повече. Той дори може да ви изчака и да ви докара обратно, ако няма да се бавите много.

Любопитните й очи пробягаха по твърде крещящото облекло на Аманда и по лакираните й нокти и тя разбра, че рубиненочервената рокля, която набързо си беше преправила от една от работните си рокли, стремейки се да я направи да изглежда по-прилична, все пак беше прекалено помпозна за една обикновена дама.

Почтителното отношение на жената към нея, макар че беше учтива като към евентуален клиент, се стопи. Като кимна с глава, Аманда й се усмихна доверчиво:

– Колко дълго ще остана, зависи от това, дали ще харесам новото си имущество.

Тя остави озадачената жена да разсъждава над думите й и излезе.

Името на кочияша беше Уили. Стар, мургав и сбръчкан, той веднага се глави за екскурзовод, като й посочваше най-големите забележителности на Лексингтън, докато минаваха през града.

– Ей я опъръта, а туй е съдъ. Библиотеката и Градският съвет са после няколко къщи – една усмивка още повече сбръчка загорялото му лице, когато той добави: – Идва ли тъ интересува, тъй кат дамите повечето ходят да пазаруват, отколкото да съ занимават с общински въпроси.

Въпреки вълнението си за това, че скоро ще види за първи път имението, Аманда прояви жив интерес към посещавани от най-взискателните дами магазини, които Уили й показа. Веднага щом й се отвореше възможност, тя трябваше да си поднови окаяния гардероб и да го замени с някой наистина модерен. Щом Лексингтън и „Мисти Вали“ щяха да

бъдат неин дом, тя трябваше да направи добро впечатление, а дрехите, които имаше, не бяха подходящи за тази цел.

„Мисти Вали“ се намираше на север и малко на изток от Лексингтън, на два часа с карета по приятен и сенчест път.

– Ей го отде започва имението нъ Гарднър. След около двайстина минути шъ сме до пътеката към къщата.

Това, което приличаше на безкрайна ограда от дъски, се простираше в далечината, докдето поглед стигаше – безкрайни пасбища, осеяни с пролетни диви цветя, а тук-там имаше по няколко дървета. Едно малко поточе криволичеше лениво из полята, коне пасяха на малки стада, необезпокоявани от минаващата карета, пчели жужаха по дивите детелини, които ограждаха пътя, а и лекият ветрец бе напоен с уханието на цъфналите орлови нокти³.

От това, колко добре бяха поддържани стадата и пасищата, Аманда би трябвало да се подготви и за първото зърване на къщата. Но дори когато каретата зави по една полусенчеста алея, оградена от каменна стена, украсена със знаменца и с една редица от величествени вековни дъбове, тя все още не беше готова, тъй като къщата беше скрита зад едно хълмче и внезапно изникна пред нея – горда, внушителна, бляскава като бижу, обляна от жълтеникаво-червените лъчи на отиващия си вече ден.

– О, господи! – възкликна Аманда. Дъхът ѝ секна и тя се опита да обхване цялата къща с очи.

Никога, дори и в най-дръзките си мечти, не си беше представяла, че може да види къща като тази. Тя се изправяше величествено, на три етажа и с тавански помещения, с осем огромни, кръгли колони, които грациозно служеха за опора на една голяма веранда над портала и на тая над нея. От всяка страна на централната част на сградата се простираше по едно крило с плосък покрив и с декоративна балюстрада. Ослепителната белота на къщата беше разчупена от безбройни прозорци, покрити със сиво-синкави кепенци.

Когато каретата спря пред входа под верандата, Аманда зяпна, гледайки със страхопочитание двойните дъбови врати, които бяха украсени със сложна резба.

– Това ли е? – изписка тя, като все още не можеше да повярва. – Това ли е къщата на Гарднър?

– И дума да няма – каза Уили, като се засмя, наслаждавайки се на реакцията ѝ. – Прилича на нещучу, в което сякъш Господ живее, а?

---

3. Орлови нокти – вид растение – Б.пр.

Аманда трябваше да се съгласи. Тя сякаш беше в рая.

Докато Уили разговори чантите ѝ и ги постави пред вратата, тя се опита да си събере ума. След няколко минути щеше да се срещне с брат на Тед Гарднър и не искаше да остави впечатление за себе си като за слаба и лекомислена жена, когато му съобщи, че тя е новата собственичка на „Мисти Вали“. Независимо от своя и неговия шок, тя ще се държи твърдо пред него, като го накара, а и всички останали, да разберат, че е тук, за да поеме фермата.

Като ѝ помогна да слезе от каретата, Уили вдигна голямото медно чукало и удари силно.

– Те сигурно ядът сега – каза той и черните му очи проблясваха. – Но туй шъ ги накара да се поръзтичат.

Измина сякаш цяла вечност, преди вратата да се отвори и да се появи един висок слаб мъж, облечен в тъмен, добре ушит костюм, който доста приличаше на кочияшките дрехи на Уили.

– Да? – попита той сдържано. Погледът му бързо обходи Аманда от глава до пети и неодобрителното му изражение подчерта още по-силно бръчките по бледото му, съсухрено лице.

За момент Аманда изгуби ума и дума, като се чудеше дали този е някой слуга или Грант Гарднър. Като реши, че това е икономът, защото беше сигурно, че за къща като тази Гарднърови са наели всякакви слуги, тя се съвзе, погледна мъжа направо в очите, премести с език дъвката си към бузата и каза:

– Аз съм Аманда Сайтс и съм тук, за да се срещна с мистър Грант Гарднър.

– Той очаква ли ви, мис Сайтс? – попита мъжът. Акцентът и тонът му лъхаха на британско превъзходство, когато я погледна отвисоко.

– Със сигурност не ме очаква, но може да съобщите за мен – каза Аманда и влезе в широкото фоайе, като мина покрай иконома.

Пренебрегвайки слугата, който беше зяпнал от учудване, тя се обърна към Уили, който стоеше и се подсмиваше на вратата.

– Ако обичаш, внеси ми багажа. Ще се погрижа за него по-късно. И, Уили, благодаря за съдействието.

Аманда бръкна в чантичката си и пусна в ръката му няколко монети, докато кочияшът поставяше багажа ѝ на земята, като без малко не го стовари върху черните лъскави обувки на иконома.

Въпреки че Уили би дал надницата си за цялата седмица само за да остане да погледа предстоящата среща, той прие монетите с кимване и се оттегли.

– Мноу благодаря, мис, и късмет!

– Вижете, мис Сайтс... – поде обърканият слуга.

– Не, вие вижете! – прекъсна го Аманда. – Трябва да видя мистър Гарднър и ако не му кажете, че съм тук, ще отида сама да го потърся.

Тя му отправи най-строгия си поглед, който беше ошлайфала в течение на години, докато се защитаваше от нежеланите обожатели.

– Е, кое предпочитате?

Той я погледна и очите му проблеснаха, сякаш обмисляше дали да я изхвърли през вратата заедно с целия ѝ багаж, но тя стоеше твърдо, като мълчаливо го предизвикваше да направи точно това. Аманда много пъти беше блъфирала, използвайки точно този поглед. Той винаги действаше безпогрешно. И сега стана така.

– Изчакайте тук, ако обичате – измърмори икономът след малко.

Макар че не ѝ предложи стол, Аманда седна на един. Краката ѝ леко трепереха и тя се отпусна върху коравата възглавница, наблюдавайки как икономът крачи по коридора. Като се огледа, най-после си пое спокойно дъх и започна да обхожда с поглед всичко, което я заобикаляше.

Фойето, което продължаваше в широк коридор, не беше голямо, но беше обзаведено великолепно – под краката ѝ имаше скъп мрамор, оформен в много сложни шарки, над главата ѝ проблясваше кристален полилей с пет висулки. Красивите копринени пердета, покрити със завеси от розово кадифе, подхождаха на релефния тапет. Между стола ѝ и този до него се намираще малка полица за шапки, направена от черешово дърво, полирана до мек блясък и украсена с голям букет от наскоро откъснати пролетни цветя, натопени в една невероятно красива ваза. От едната страна на вратата имаше поставка за чадъри, а от другата – закачалка за дрехи с много огледала.

Надолу по дългия коридор се виждаше широко стълбище, което водеше към втория етаж. Перилата му и страничните плоскости бяха изваяни със сложна дърворезба. Всичко блестеше от чистота, носеше се приятният мирис на лимон и пчелен восък.

Почти беше сигурна, че високомерният иконом е решил да я остави, докато пусне корени, когато той се появи, все още строго намръщен.

– Господарят вечеря и не иска да го безпокоят точно сега. Може би бихте могли да предадете съобщението си по мен или да дойдете някой друг ден, когато е по-удобно.

– Може би бихте могли да кажете на вашия господар да си остави чинията за малко и да спре да си похапва. И нещо повече, той би могъл да ме покани да споделя трапезата му, тъй като все още не съм вечеряла

– отвърна Аманда с много сладка усмивка. – Кажете му, че става въпрос за „Мисти Вали“ и за брат му Тед и че повече няма да позволя да бъде връщана или изхвърлена през вратата от някакъв си надменен слуга.

– Хм! – изсумтя икономът високомерно.

– Е, всички преживяваме моменти на изпитание – каза тя с презрителна насмешка и без каквото и да било съчувствие – и няма, само за да угоди на вас и мистър Гарднър, да се откажа – тя му помахаше с ръка за сбогом, когато той тръгна. – Вървете и този път побързайте, чувате ли, защото съм изморена, гладна и търпението ми се изчерпва. И ми повярвайте, като ви казвам, че ще стане лошо, когато търпението ми съвсем се изчерпи.

Мъжът се върна почти веднага.

– Насам, ако обичате.

Той я поведе навътре през един мрачен хол и няколко плъзгачи се врати, докато стигнаха една голяма трапезария.

Тази стая беше още по-внушителна: с два блестящи полилея, със завеси, напръскани сякаш със злато, с гоблени, с мебели от масивно орехово дърво, с бюфети и една маса за хранене с поне двадесетина места. На нея имаше два сребърни свещника, всеки с по шест свещи, между които беше поставена сребърна купа.

В началото на масата, както му и подхождаше, седеше най-красивият мъж, когото Аманда някога беше виждала. С черна коса като нейната, с блестящи зелени очи и такива изящни черти, че тя занемя. Грант Гарднър беше живият образ на истински благороден мъж. Тук, от плът и кръв, стоеше пълното копие на човека, чиито образ Аманда си беше създавала в момичешките си мечти, образ на бленуван любовник, на таен принц от приказките, на рицар на сърцето ѝ, който щеше да узнае най-съкровените му тайни. И това, че го видя изведнъж пред себе си, в тази трескава атмосфера, накара кръвта ѝ диво да нахлуе в главата и тя се замая и изчерви, докато го гледаше, без да може нито да помръдне, нито да проговори, тъй като невярващите ѝ очи се бяха впили в него.

Независимо от това, че беше седнал и наполовина скрит от масата, Аманда веднага разбра, че е висок, широкоплещест, силен и решителен. За това можеше да се съди по твърдо стиснатите зъби, по квадратните му челюсти, по интригуващата трапчинка в средата на брадичката му, по упоритата извивка на строгите му, но сочни устни, по пронизващия поглед на зелените му очи, които я преценяваха, докато той продължаваше да мълчи.

Изчервяването на Аманда веднага предопредели преценката му за

нея: или жената беше виновна за нещо, или беше прекалила с ружа. Тъй като все още не знаеше какво иска тя, Грант можеше единствено да предположи, че брат му по някакъв начин се е забъркал в поредния скандал, а също и жената, която стоеше пред него.

В този случай обаче едва ли би могъл да хвърли обвинението единствено върху Тед. Жената беше красива, дългокрака и щедро надарена. В нея имаше нещо екзотично. Може би за това впечатление допринасяше деликатната структура на лицето ѝ, фините скули и лъскавата абаносовочерна коса или може би големите ѝ, леко извити нагоре, сини очи, които изглеждаха толкова невинни и в същия момент – толкова видели (като тези на Ева, преди да откъсне ябълката от райската градина). Леко треперещите ѝ пръсти бяха изящни; внимателно изпилените, дълги и добре поддържани нокти бяха лакирани с подходящ цвят за яркочервената ѝ рокля, която прилепваше на гърдите ѝ като втора кожа; изключително високите токчета на обувките караха краката ѝ да изглеждат невероятно дълги. Тя наистина беше много привлекателна, макар че определено не беше дама. Нито пък облечена като такава.

Ето защо за Грант тя беше виновна за нещо още преди да знаеше за какво да я обвини. В каквато и лудория да беше въвлякла Тед, щеше да разбере, че Грант не е толкова наивен, колкото по-малкият му брат. За каквото и да ставаше въпрос, той ще я надхитри и ще я накара да побегне с изкусителната си опашчица, завряна между краката, без да успее да получи нищо.

Докато той мълчаливо я преценяваше, Аманда едва не припадна в краката му от прехласване. Това би шокирало всичките ѝ приятели. Те определено не биха очаквали подобно нещо от обикновено разумната Аманда, която обаче сега срещаше мъжа, който караше сърцето ѝ да бие силно.

Най-накрая той заговори:

– Чалмърс ми каза, че настоявате да говорите с мен за брат ми, мис... Сайтс, нали?

Тонът му беше властен и обиждащ и ефектът, който възпроизведе, беше като от лек шамар по бузата, но това я накара да се съвземе и да си спомни за своята цел. Този мъж може да имаше лице и тяло на бог, но доста неща му липсваха в държанието. Мобилизирайки всичките си вътрешни сили, Аманда отговори със същия студен глас като неговия:

– Да, Аманда Сайтс, и тъй като изглежда, че живеете тук, считам, че това, което имам да кажа, засяга и двама ни.

– О! – тъмните му вежди се повдигнаха високомерно, а той

продължи да я преценява. – Икономът ми ме информира също така, че сте пристигнали и сте довели всичкия си багаж. Смятате да се нанесете направо, така ли?

– Всъщност, да – каза тя.

Тъй като разбра, че от този аристократичен кретен напразно би чакала покана да седне, тя издърпа един стол и седна до масата.

– Смятате ли, че ще мога да вечерям, докато говорим? Цял ден пътувах. Изморена съм, гладна съм и в момента не съм в настроение, а една вечеря и гореща баня биха ме освежили.

И погледите им, и решителността им се сблъскаха в търсене на надмощие, докато накрая Гарднър повдигна рамене, подари ѝ една ледена усмивка, пресегна се и позвъни с едно малко сребърно звънче, сложено от едната страна на чинията му. Отново настъпи тишина. Единственият звук беше този от тиктакането на часовника над камината. Когато един слуга се отзова на повикването, Гарднър му нареди:

– Ако обичаш, сложи още едни прибори за мис Сайтс и ѝ донеси нещо за ядене.

– Благодаря – каза Аманда със стиснати устни.

Той отново повдигна рамене.

– Семейството ми винаги е било известно с гостоприемството си – той натърти последната дума, като почти я изръмжа. – Какво ще кажете за едно питие, докато чакате вечерята?

– Да, благодаря.

Грант стана, наля малко вино в една чаша, постави я пред нея и отново седна на мястото си.

– А сега – заяви той, като отпи от чашата си, – хайде да се заемем с проблема. Колко искате?

Аманда премигна, не съвсем сигурна, че е разбрала този тъп въпрос, но сигурна, че е нещо неприятно. Е, щом той ще се отнася по такъв начин, така да бъде. Тя се подготви да защитава правата си.

– Всичко – отговори тя спокойно, а лицето ѝ не трепна.

Той почти се задави при думите ѝ.

– Всичко от кое? – отвърна той, като привидно спокойното му изражение се замени с гневно. – Какво ти обеща брат ми срещу твоите услуги? Къща? Дрехи? Същности? Безгрижен живот като негова любовница? Какво точно? – попита той грубо.

Тя изобщо не беше изненадана от прибързаните му предположения, след като цял живот беше чувала подобни неща. Но побесня от това, че той се осмеляваше да се отнася с такова превъзходство към нея само

заради положението си и външността си.

– Той ми обеща „Мисти Вали“. „Всичко, заедно с конюшните“, както щедро заяви самият той.

Грант не можеше да повярва, че тази жена е толкова нагла. За бога, тя беше направо безсрамна! Идва в дома му с някакви абсурдни искания! Очите му се плъзнаха надолу по ръката ѝ, която беше на масата.

– Не виждам халка, мис Сайтс – каза с подигравателна усмивка той. – Очевидно Тед не е бил толкова очарован от вашите прелести, та да си загуби ума и да се ожени за вас. А това е единственият начин, по който можете да докопате в ноктите си някой квадратен сантиметър от „Мисти Вали“. Но дори и тогава щях да успея да анулирам брака ви и щяхте да си съберете багажа, съжалявайки за всичките си хитри планове, които сте кроили. Ако сте бременна и ако успеете да докажете, че детето е на Тед, ще се погрижа той да плаща необходимата издръжка, и то единствено заради детето. Но дотук свършва щедростта ми. Когато приключите с вечерята, ще изпратя някой да ви закара обратно в града.

Очите на Аманда проблясваха като саби, докато тя се опитваше да се придържа към поведението си досега и да преглътне псувнията, която ѝ беше на устата, и полагаше усилие да си напомня, че трябва да се държи като дама.

– Това няма да бъде необходимо, мистър Гарднър. Аз дойдох тук, за да остана. Вижте, не съм тук, за да предявявам претенции, породени от някаква романтична връзка – тя млъкна за момент и след това добави злъчно: – Брат ви не беше омаян от мен, а от играта на покер с високи залози на борда на „Царицата на хазарта“ миналата седмица. Когато загубите му драстично нараснаха, той отчаяно заложи фермата за коне и я изгуби. Аз я спечелих. И сега съм новата собственичка на „Мисти Вали“ – преди Грант да успее да осмисли невероятното ѝ изявление, тя бръкна в чантичката си и извади писмо, върху което беше написано името на Грант. – Това писмо до голяма степен ще обясни нещата. Тед ми каза да ви го донеса, тъй като очевидно няма намерение да се върне и да застане лице в лице с вас.

Слепешката, като човек, обзет от кошмар, Грант пое писмото от нея. Отвори го безмълвно и започна да го чете – загорялото му лице най-напред пребледня, а след това кръвта отново нахлу в него, след като той узна жестоката истина.

– По дяволите, Тед! – промърмори с присвити устни, без да осъзнава, че говори на глас. – Глупак! Безмозъчен идиот! Виж докъде ни доведе този път безразсъдството ти. Как можа да направиш такова нещо?

– Ако ще представлява някакво успокоение за вас, брат ви се чувстваше ужасно, когато загуби наследството си – подхвърли Аманда. – Беше толкова объркан, че ако не беше приятелят му, мистър Уидмарк, страхувам се, че щеше да се удави. Едно е сигурно: той не искаше да ви съобщи сам тази лоша новина.

– Къде е той сега? – попита дрезгаво Грант, като все още внимателно се вглеждаше в трудно разбираемия почерк на брат си, който никога не би могъл да сбърка.

– Нямам никаква представа. Слезе от парахода в Сейнт Луис, но изобщо не знам къде е отишъл след това.

Грант вдигна глава и прониза Аманда с поглед, изразяващ истинско отвращение.

– Как го направихте? – изръмжа той. – Напихте ли го, че да не разбере какво залага? Или го омаяхте с тези големи сини очи? Беязали сте картите? Сменили сте тестето? Как?

Мимолетното ѝ съчувствие се превърна в злъчен гняв. Тя отвърна на предизвикателния поглед и каза с леден глас:

– Никога през живота си не съм мамила на карти, а и изобщо не беше необходимо за брат ви, тъй като той е най-лошият играч на покер, който някога съм виждала. Тъй че не се опитвайте да стоварите вината на някой друг, вместо на него. Всъщност аз се опитах да го убедя да не прави такава глупост. Бяхме седем души на масата и всеки би могъл да потвърди моите думи, включително и мистър Уидмарк, който е ваш съсед, доколкото знам. Вижте, разбирам гнева ви и ви съчувствам за невероятния шок, че сте загубили дома си, но не съм длъжна да търпя обидния ви език. Ако смятате, че можете да преодолеете враждебността си към мене, аз наистина бих имала желанието да ви задържа като надзирател, ръководител – какъвто и да е – тъй като много малко знам за това, как се ръководи ферма за коне, но...

Саркастичният смях на Грант изведнъж прекъсна възмутената ѝ реч.

– Ох, каква жена! Ама вие наистина сте супер! – възкликна той иронично. – Но, както изглежда, аз не съм единственият, който ще бъде изненадан. Рисувайки да разбия красивите ви мечти, трябва да отбележа това, което моят брат очевидно е пропуснал да спомене. Тед притежава само едната половина от „Мисти Вали“, а аз – другата.

– Какво? – очите на Аманда се разшириха от учудване.

– О, да! – увери я той, като устните му се бяха изкривили саркастично. – Според завещанието на баща ни, имуществото беше разделено

наравно помежду ни. Тъй че, мис Сайтс, вие не сте чак толкова преуспяваща, колкото си мислите – и без да прикрива гнева си, с предизвикателен жест към обратата на съдбата, която ги беше събрала сега, и то по такъв начин, той вдигна чаша в чест на Аманда: – Наздраве за най-отвратителната връзка, която някога е съществувала между хора или животни. И дано Бог е милостив да бъде кратковременна, тъй като няма съмнение, че ще е неприятна – той ядосано изпи питието си на един дъх, стана, закрачи към вратата, възнамерявайки да напусне стаята и да се освободи от присъствието ѝ колкото е възможно по-бързо. Преди да излезе, още веднъж я погледна навъсено: – Ако бях на ваше място, нямаше да се разполагам така, мис Сайтс. Всъщност всичко би приключило по-бързо, ако не си правите труда да разопаковате багажа си. Няма да останете толкова дълго, че да измърсите и един чифт чаршафи.

– Бихте ли се обзаложили за това, като заложите своята половина от фермата? – стрелна го тя с отговора си. Гордостта ѝ беше засегната и очите ѝ бляскаха.

Погледът му се плъзна по нея с подчертано презрение.

– А вие, мис Сайтс, с какво бихте ми отговорили на свой ред? С изкушаващото си тяло, може би? – преди тя да успее да отговори на обидата, той се присмя безмилостно: – Няма значение, скъпа. Може да ти плащат доста за услугите, но за мен те не представляват интерес.

Стъпките му бяха последвани от гневния ѝ вик, а също и от чашата ѝ за вино, която се разби в рамката на вратата и се разпръсна на блестящи късчета точно над мястото, където той беше стоял миг преди това.

Войната беше обявена.

ГЛАВА ТРЕТА

Грант остави Аманда да се оправя както може, взе със себе си бутилка уиски и отиде в кабинета си. Там, в пълно уединение, той унило се разположи зад бюрото и продължи да ближе пресните си рани. В действителност той не знаеше кого по-скоро би удушил – безразсъдния си, незрял брат или тази проститутка от параходите, която в момента вечеряше на неговата маса и пиеше неговото вино и която скоро щеше да си спи удобно в една от стаите за гости на горния етаж.

Той не се и съмняваше, че нахаканото ѝ държание щеше да накара слугите да изпълняват заповедите ѝ, независимо от всички възражения срещу нейното натрапчиво присъствие и очевидната ѝ липса на възпитание. Тя щеше да се отнася с пренебрежение към Чалмърс въпреки всичко, а той беше единственият, който можеше да се справи с такава нежелана измет. Грант също така подозираше, че тя щеше да избере най-хубавите стаи за себе си – всички други, освен господарския апартамент, разбира се, който беше негов. Само мисълта за присъствието на тази жена в дома на фамилията му, за крещящите ѝ дрехи, които щяха да висят в някой гардероб, избран от обичната му покойна майка, за това, че ще спи в легло, пазено само за най-изтънчените и най-изисканите гости, беше достатъчна да го накара да стисне до болка зъби, потискайки желанието си да изхвърли през вратата и да рита по малкия апетитен задник тази отвратителна проститутка, докато се върне там, откъдето е дошла.

Е, той щеше да направи точно това възможно най-скоро веднага щом намереше изход от тази отвратителна бъркотия. С дълбока и тежка въздишка Грант си наля още едно питие и се настани по-навътре в излъсканата кожа на стола си, като този път насочи мислите върху брат си.

На двадесет и три годишна възраст, само три години по-малък от Грант, Тед беше все още момче във всяко едно отношение, когато трябваше да поеме върху себе си отговорността за ръководенето на семейния бизнес. Кръстен Теодор Чадуик Гарднър, на своя прапрачичо Тео, всеизвестната черна овца на семейството, Тед сякаш бе предопределен да следва пътя на своя праотец. По-малкият син на едно от най-влиятелните семейства в Кентъки, чиито корени биха могли да се проследят чак до английското кралско семейство, Тед, със своите безкусни шеги и небомислени постъпки, прояви склонност да разрушава постигнатото с

усърдна работа и постоянство от поколения наред. Той беше едно голямо дете, чиято усмивка би могла да разтопи и най-студеното сърце и който винаги се втурваше в живота с главата напред, без да мисли за последствията.

За последните десет години Грант го беше отървявал от толкова много неприятности, че изобщо не искаше да си спомня: като се започнеше с краденето на ябълки от градината на съседа и с това, че едва не подпали плевнята по време на първия си опит за пушене и се стигнеше до бурните пирове с приятели, които по някакъв начин винаги се измъкнаха. Той трябваше да урежда сметките с разгневени кръчмари, да успокоява ядосани фермери, да плаща на надеждни млади проститутки, дори да подмени една кобила, спечелила състезание, след като Тед ѝ беше счупил крака, яздейки я по време на буря.

„Може би е моя вината, че стана такъв, макар че, Бог ми е свидетел, се опитах да направя всичко възможно, за да му бъда и брат, и баща.“ Така си мислеше Грант, докато се опитваше да разбере поведението на брат си и къде той самият беше сгрешил във възпитанието му. „Може би, ако имах повече време, ако бях по-строг с него или по-гърпелив, ако татко беше жив, Тед би могъл да разбере и да се научи да приема нещата по-сериозно.“

Момчетата на Гарднърови бяха на петнадесет и дванадесет, когато техните родители бяха убити. По ирония на съдбата те бяха застреляни при шумното честване на края на Гражданската война. По време на тържеството, открито в Лексингтън, докато танцували валс, един случаен куршум, изстрелян от развилнял се пияница, минал първо през тялото на Харолд, а след това и на Алис. Те умрели прегърнати.

Макар че беше само на петнадесет, през тази нощ Грант стана мъж. От този ден нататък той пое на раменете си бремето да ръководи фермата и да отгледа Тед, като упорито отказваше да продаде имуществото, да се пренесе да живее при съчувстващи му роднини или да се раздели с по-малкия си брат. Той приемаше съветите на доверени приятели, като им позволяваше да му помагат в наемането на опитна работна ръка, компетентен ръководител на фермата и счетоводител, които да се грижат за по-заплетените неща, които баща му преди беше поел върху плещите си и с които Грант беше все още твърде млад да се справя сам. Той се вслушваше в съвети за фуража и за нови техники за трениране на конете, като събираше, както той се изразяваше, различни предложения с практическо приложение. Той продължаваше да учи и караше и Тед да прави същото, работеше по цял ден, а понякога и по цяла нощ,

стремейки се да постигне отлични резултати и всички цели, които си беше поставил.

А сега не можеше да направи нищо друго, освен да се чуди дали не беше сгрешил, като не прати брат си да живее при братовчедите им или пък да учи в училище, където всичките му лоши наклонности щяха да бъдат пресечени още в самото начало. Но това беше грешка от миналото и сега Грант трябваше да се справи с печалните резултати от нея, оформени като Аманда Сайтс – една комарджийка, измамница и уличница, красива и чернокоса, една порочна жена с лице на ангел, с тяло на куртизанка и коварна като дявол.

„Е, тук няма да мине със своите трикове – зарече се твърдо Грант. – Утре сутринта първо ще отида в града, за да проверя дали нейните претенции са законни или не.“

Като присви очи и погледна напред, сякаш я виждаше в спалнята ѝ на горния етаж, той измърмори:

– Чудя се колко ли глупаци си оплела в мрежата си, ти, алчна, ненаститна вещице! Този път няма да ти е толкова лесно, защото тук има един мъж, който възнамерява да те победи, като използва собствените ти мрежи, без значение на каква цена и за колко време.

Сметките на Грант излязоха криви още от самото начало. Главата му тежеше като камък, когато се събуди още преди да се разсъмне, тъй като го извикаха спешно в обора за бременни кобили. Чудната Мери, една от спечелилите награди, имаше трудности при раждането на жребчето. С помътнели очи, псувайки се, че предната вечер се беше отдал на пиянство, Грант се домъкна до обора, където намери още две кобили да раждат. Денят обещавахе да бъде тежък и труден. Нямаше да има време за каквото и да било друго, освен за пътуване до Лексингтън, за да се консултира с адвокатата на семейството.

Междувременно, изморена от пътуването, Аманда си спеше необезпокоявана от нищо. Тя беше свикнала да стои до късно, докато беше на парахода, а също така и да става късно сутрин, тъй че мозъкът ѝ подсъзнателно се придържаше към обичайното си разписание, като не позволяваше на нахлуващите в стаята ѝ шумове да я събудят. Докато работниците си викаха един на друг в обора и целият персонал се суетеше нагоре-надолу из коридора, тя се сгуши още повече в завивките и продължи да спи.

Беше почти обед, когато най-после тя се събуди и чак след няколко

минути съненият ѝ мозък започна да функционира достатъчно добре, за да си спомни къде точно се намира и защо. Когато си спомни, по лицето ѝ се плъзна усмивка и тя със задоволство притисна ръце към гърдите си.

– О, да! – възкликна с въздишка на пълно удовлетворение, докато обхождаше с поглед красивата стая и елегантната мебелировка. – Да, Аманда, скъпа, мечтите наистина стават реалност!

Леглото с балдахин, върху което лежеше, беше огромно в сравнение с малката койка, която тя имаше на разположение на борда на „Царицата на хазарта“. Всъщност цялата стая беше повече от три пъти по-голяма от тези, в които беше живяла. Въпреки че беше мек като облак, пухеният дюшек не беше хлътнал в средата като този, на който някога спеше. Възглавниците бяха пухкави, чаршафите – бели като сняг; жълтооранжевият цвят на завивката беше в тон с този на завесите, балдахина и покривката с набор върху тоалетката на другия край на стаята.

Всички мебели бяха от най-доброкачествен дъб, с много внимателно изрисувани листенца и жълъди на бордюра на тоалетната масичка, на горното и долното табло на леглото и над вратите на големия гардероб. От двете страни на леглото беше поставена по една етажерка, върху която имаше покривчица с волани, а върху нея – лампа с два глобуса с малки ангелчета по края на матираното стъкло. В долния край на леглото се намираще голяма ракла, а в ъгъла на стаята, до гардероба – параван от рисувана коприна. До него стоеше високо огледало с дъбова подвижна рамка, леко наклонено навътре, като по този начин отразяваше част от кафяво-оранжевите багри на персийския килим, който беше постлан в средата на стаята.

Вратата на едната стена на стаята – Аманда вече знаеше – водеше до малка тоалетна, оборудвана с вана, направена от мед и с дъбова поставка, върху която имаше кана и купа. Нощното гърне беше умело скрито под един стол с кръгъл отвор в по-долната от двете, свързани с панти, седалки, а по-горната имаше възглавница и подходящ плат, който падаше около четирите крака на стола, но все пак не се скриваше предназначението му.

Това беше такъв лукс, какъвто Аманда никога преди не беше виждала, и тя едновременно беше очарована и изпитваше страхопочитание към него, без да може да повярва на внезапното си благополучие. Не можеше да повярва, че Тед Гарднър беше толкова глупав да рискува всичкото това богатство и този комфорт, та било и половината от него, заради нещо толкова несигурно като играта на покер. Когато предната вечер най-после заспа, след като буквално беше принудила прислугата

да ѝ пригответи стая и топла вана, тя изобщо нямаше да се изненада, ако се събуди и открие, че всичко това е било само един прекрасен сън и че е отново на борда на „Царицата на хазарта“.

Но всичко беше истинско – приказно и истинско! Спалнята, къщата, фермата и парите ѝ. Край на дългите нощи, прекарани в комар, усмивки и защита от похотливи развратници. Край на крещящите рокли и обувки, които ѝ стискаха и заради които я боляха краката. Край на спестяването на всеки цент и долар с надеждата, че някой ден ще има една десета от това, което сега притежаваше. Сякаш някакво тежко бреме се стовари от раменете ѝ, искаше ѝ се да се смее, щастлива от това, че се е освободила от неговата тежест, да вика високо, да танцува от радост, че всичко това е наистина нейно.

Е, всъщност половината от него, припомни си тя бързо. Трябваше да се справи с Грант Гарднър, а той изобщо не прикриваше гнева си и презрението си към нея. Тя не го обвиняваше: беше естествено Грант да отхвърли всеки – било то мъж или жена, – който се появява изведнъж и предявява претенции към половината от семейното имущество.

Това я наведе на друга мисъл. Когато Гарднърови са ръководели заедно „Мисти Вали“, те сигурно са живели и заедно, като са делили всичко по равно. Сега тя и Гарднър би трябвало да обсъдят какво от всичкото ще бъде общо и как заедно ще ръководят бизнеса, съчетавайки интересите си. Дали той ще иска да я научи как се ръководи ферма? Дали ще я третира като партньор, ще ѝ показва ли счетоводните сметки за проверка, ще се отнася ли към нея открито и честно, ще ѝ засвидетелства ли поне малко уважение, или щеше да продължава да изпитва омраза и да проявява враждебност? Дали ще трябва да ръководи къшните неща, докато той се разправя с конете, отбягвайки я като безполезна и глупава жена? Щеше ли да продължи да се отнася към нея като с пропаднала жена и да я пренебрегва?

– Господи, не че се оплаквам – заяви Аманда гласно, отправяйки молитва към своя Отец, както си знаеше, – но това, че трябва да се оправям с Грант Гарднър е нещо, което не съм очаквала. Страхувам се, че той ще ми играе по нервите по всевъзможни начини и ако ти, Господи, би могъл да ми помогнеш и да смекчиш малко отношението му към мен, ще ти бъда безкрайно благодарна. А, и между другото – добави тя с палава усмивка, като скочи от леглото и се втурна към банята, – той е наистина страхотен!

Когато Аманда, след като привърши с тоалета си, слезе на долния етаж, закуската отдавна беше приключила и дори посудата от обяда се

отсервираше. Като повдигна рамене и се усмихна, тя учтиво, но настоятелно поиска лека следобедна закуска, твърдо решила да не остави персонала на Гарднър да надделее.

– Малко овесено брашно със сос и няколко намазани бисквити с масло ще бъдат напълно достатъчни – каза тя на изненаданата прислужничка, която почистваше масата. – И кафе, ако обичате.

Когато ѝ донесоха закуската, тя попита:

– Случайно да знаете къде е мистър Гарднър?

– Да, мис. В родилното отделение.

– В родилното отделение?!

– Да, мис. Е, предполагам, че по-точно би било да се каже – в обора за раждане на жребчета, но това е мястото, където той беше през по-голямата част от нощта и сутринта – тъй като Аманда продължаваше да гледа учудено, тя продължи: – Това е мястото, където затварят кобилите, които ще раждат, и мисля, че тази нощ вече се родиха две жребчета.

– Разбирам. Но защо мистър Гарднър трябва да стои при тях? – попита Аманда, като леко сбръчка чело. – Имам предвид: необходимо ли е? Кобилите не могат ли сами да се справят с това? – продължи тя, като направи жест с ръка, върху която изпъкваха червено лакираните ѝ маникюри.

Момичето поклати глава и се усмихна.

– Така ли мислите? Тук кобилите получават повече внимание, отколкото една родилка, бременна с три деца, би очаквала да получи. Те са ценни животни, мис Сайте, кръвта и плътта на „Мисти Вали“ и мистър Гарднър държи да се грижат за тях възможно най-добре. Известно е, че с парите, похарчени за тях, се постигат превъзходните им качества.

Това, което каза прислужницата, даде материал за размисъл на Аманда, докато се хранеше. Както вече разбра, тя трябваше да научи много за отглеждането на конете. В това отношение беше ужасно невежа и без съмнение щеше да ѝ е необходимо известно време, за да научи всичко.

Като си помисли, че най-доброто нещо, с което би могла да започне, е да прочете нещо по въпроса и като реши да отложи обиколката на къщата и имота за по-късно, Аманда приключи със закуската си и отиде да потърси кабинета на Грант. Със сигурност той имаше някои книги, в които се описват грижите по отглеждането на коне.

Няколко часа по-късно Грант влезе в личния си кабинет и видя Аманда разположена удобно в едно от двете кожени кресла пред камината. Беше събула обувките си на земята и седеше върху обувките си в

чорапи крака, отворила една голяма книга в полата си, толкова увлечена в четенето, че изобщо не го чу и той се спря за момент да я погледа, преди да натрапи присъствието си. Челото ѝ беше сбръчкано от съсредоточеност, устните ѝ – леко отворени, крайчето на езика ѝ се показваше между зъбите. Черната ѝ коса се бе отпуснала от кока ѝ от предната вечер и по врата и слепоочията ѝ се спускаха къдрици. Тя беше облечена с яркозелена рокля, корсажът ѝ, плътно прилепнал и дълбоко изрязан, разкриваше щедро горната извивка на млечнобелите ѝ гърди. Начинът, по който се беше привела над книгата, правеше гледката да изглежда дори още по-съблазнителна.

С неохота той трябваше още веднъж да признае пред себе си, че тя е невероятно красива и че в нея има нещо много страстно и чувствено, което би накарало всеки мъж да я пожелае в леглото си. Чертите ѝ бяха съвършено изваяни върху кристалночистото ѝ лице, чийто цвят беше естествено бял, а малката трапчинка от едната страна на устата ѝ само привличаше вниманието върху сочните ѝ нацупени устни. С тяло на морска сирена, с тревожни небесносини очи и буйна коса, падаща на разрошени гарвановочерни кичури, тя наистина приличаше на една очарователна магьосница.

Двадесет и шест годишен, Грант беше нормално развит мъж, който изпитваше естествени нужди и редовно ги задоволяваше. Докато погледът му се плъзгаше и нарочно се спираше върху съблазнителните ѝ форми, преценявайки ги безпристрастно, пулсът му се учести и кръвта му закипя. При други обстоятелства изобщо не би се изненадал да отговори на такава примамлива красота, но понеже изпитваше враждебност към жената, би било абсурдно да се отдаде на желанието си.

Точно сега не беше най-подходящият момент непокорното му тяло да реагира с такава готовност, противопоставяйки се напълно на разума му. Както и да е, това го предупреждаваше, че трябва да бъде извънредно предпазлив с тази жена, за да не попадне и той в мрежите ѝ и да се обвърже, да се превърне в една заслепена жертва поради собствената си страст, както беше станало с безброй други мъже преди него.

Проклинайки предателството на тялото си, целият обзет от гняв, Грант влезе навътре в стаята и срещна сепнатия ѝ поглед с презрителна усмивка.

– Картинките ли разглеждате, мис Сайтс? – произнесе той злъчно.

– И картинки ли има? – попита Аманда и на лицето ѝ се образува бръчка, когато срещна погледа му. С усилие успя да успокои учестените удари на сърцето си, което започна да подскача, когато тя го погледна в

прекрасните зелени очи.

– Само не ми казвайте, че можете да четете – Грант небрежно се отпусна на стола си.

За втори път от толкова дълго време Аманда положи усилие да се съдържи, като мълчаливо се убеждаваше, че трябва да има поведение на дама.

– Рискувайки да се направя на интелигентна, ще кажа, че мога да чета – отговори тя със спокойствие, което заслужаваше възхищение. – Определено мога да чета, но трябва да призная, че съдържанието на тази книга не е достъпно за мен.

Идеята, че някога може да приеме тази жена за интелигентна, беше толкова налудничавата, че предизвика усмивка върху лицето на Грант. Но не за дълго.

– И какво четете толкова усърдно, ако нямате нищо против да ви попитам?

Тя вдигна книгата, за да може той да види заглавието.

– „Наръчник по животновъдство“. Разбира се, започнах направо от главата, посветена на конете. Може би затова ми се вижда толкова объркано. От началото на книгата ли би трябвало да започна?

Дори ако някой изведнъж му беше дръпнал стола, на който седеше, Грант не би се изненадал толкова. Тази нахална малка кучка не само че можеше да чете, но явно се беше захванала да се образова как се ръководи ферма! Е, това вече беше прекалено много. Като я прониза с жесток поглед, който трябваше да я прикове на място, той изсъска един унищожителен отговор:

– Защо си правите труда да си затормозявате мозъчето, драга ми мис? Само след няколко дена ще отпътувате отук. Съмнявам се някога да ви потриват знания за начина, по който се отглеждат чистокръвни коне.

– Не бъдете толкова сигурен в това, Гарднър – привидно спокойно то й поведение контрастираше с неговия гняв.

– Така ли? – веждите му се повдигнаха, когато се наведе над нея и прошепна цинично: – Опитвате се да научите някои нови техники за клиентелата си в леглото може би? И аз бих ви пообучавал, ако нямате нищо против апетитното ви малко вратле и задниче да бъдат изпохапани. Жребците обикновено много се възбуждат, когато обладават кобилата, но вие може би харесвате грубото правене на любов.

Аманда се спусна към него, както котка би скочила към мишка. Станала от стола, тя се протегна през бюрото и му удари една звучна

плесница по бузата, без нито той, нито пък тя да разберат какво точно става. Той инстинктивно я хвана за китката, дръпна я силно напред, лицето му беше на няколко сантиметра от нейното, листи и тефтери се събориха на земята. Два чифта очи проблясваха в омраза едни срещу други.

– Грант Гарднър, вие сте най-отвратителният мъж, когото някога съм имала неудоволствието да срещна – изсъска тя. Усилията ѝ да се освободи от хватката му се оказаха безсмислени. – Веднага ме пусни, звяр такъв!

– Наслаждавам се на гледката – каза той подигравателно, а очите му нахално се взираха в дишащата ѝ гръд и щедро показаните млечно-бели ябълки, които се повдигаха и се впираха в деколтето на корсажа ѝ. Хваната здраво за едната китка, тя се беше привела върху бюрото му от кръста надолу. Гърдите ѝ бяха толкова близо до него, че той можеше да усети как топлината на дъха му милва нежната ѝ кожа. Под този тъгъл Грант безпрепятствено можеше да гледа в деколтето на роклята ѝ.

– Бъди проклет! – със свободната си ръка тя се опита да се отблъсне от него, но нямаше опора и не можа да се изтръгне, тъй като ръката ѝ се подхлъзна по разпилените върху полираното бюро листи. Като разбира какво искаше да направи и като се възползва от това, Грант безцеремонно я придърпа още към себе си. Лицето му се разкриви от една отвратителна усмивка, когато сграбчи и другата ѝ ръка. Просната пред него и прикована като пеперуда на бюрото, Аманда беше в ръцете му – и двамата напълно съзнаваха, че тя не може да мръдне.

– Е, красавице – каза провлачено той, а зелените му очи проблясваха като скъпоценни камъни. – Какво да правя сега с тебе? Дали да целуна алените ти устни?

Когато той приближи устните си към нейните, тя посегна да го ухапе и почти докосна края на носа му. С пръсти и нокти, свити като на хищна птица, тя се стремеше да достигне лицето му, но не успя и му се озъби.

– Внимавай, котенце – предупреди я той с дрезгав смях, – да не те ухапя и аз – и както здраво държеше китките ѝ, пръстите му по някакъв начин се вплетоха в косата ѝ, като не позволяваха главата ѝ да мръдне. – Сега нека да опитаме отново.

Много бавно и с присмех устните му се впираха в нейните и останаха така, докато и двамата трябваше да си поемат въздух. Когато лицето му се приближи много до нейното, тя затвори очи, пое си още една глътка въздух и стисна устни, за да избегне целувката. В продължение на

няколко безкрайни секунди устата му шареше възбуждащо върху устните ѝ, близостта му предизвикваше в тях някакво странно туптене, от което я беше гъдел и което я караше да очаква с трепет всяко негово докосване. Тя го чу да се смее и ѝ се стори, че звукът вибрираше помежду им в малкото пространство, все още разделящо устните ѝ от неговите.

Тогава устните му – горещи, твърди, настойчиви – започнаха да изпиват нейните. Острите му зъби я хапеха леко, изгарящият му език се забиваше, стремейки се да проникне навътре в устата ѝ. Тъй като трябваше да си поеме въздух, тя беше принудена да се поддаде и да отвори уста и той, като победител, нанасящ удар на врага си, възтържествува.

Дива тръпка премина по тялото ѝ, пропълзя от главата до петите ѝ и обратно и предизвика огромна вълна, която мигновено я погълна. Безпомощна, учудена, никога не изпитвала такава мощна и яростна атака, тя ѝ отговори, без изобщо да се замисли. Устните ѝ се разтапяха и жадно следваха неговите, езикът ѝ танцуваше като пламък срещу неговия. Заслепена от желание, каквото никога не си беше представляла, тя измърка от удоволствие, когато устните му твърде скоро се отделиха от нейните.

Тихият му смях прозвуча над гърлото ѝ и той се спусна да завладява нови територии.

– Точно така, котенце. Прибери си лакираните нокти и ми мъркай. Изгаряй за мен.

Когато устните му се плъзнаха от брадичката до раменете ѝ, като изгаряха кожата ѝ и оставяха пламтяща пътечка, тя извика от удоволствие.

– О, господи! – измърка Аманда, потънала в сладкото мъчение на неговото докосване, от което по цялото ѝ тяло отново преминаха тръпки. Езикът му се отмести, за да обходи горната извивка на гърдите ѝ, след това се шумгна надолу в дълбоката цепка помежду им и Аманда си помисли, че ще припадне от удоволствието, което я разтърси и което накара корема ѝ да се свие и да се появи влага между краката ѝ. Той се притискаше през роклята към набъбналите ѝ гърди, като жадно ги целуваше и дразнеше, докато тя се повдигна високо към него, доколкото позволяваше странната ѝ поза.

– Добре – чу го тя да казва. – Търси ме. Покажи ми колко много ме желаш.

Зъбите му леко докоснаха жадната ѝ плът и след малко Аманда усети как платът, който покриваше гърдите ѝ, рязко се дръпна, след това се отхлаби и тя чу рязкото разкъсване на корсажа си, който се поддаде на

настойчивостта на Грант.

Тогава тя се опита да се отскубне, проблясък на разум просветна в блаженото замайване, в което той толкова майсторски я беше обвинил, но пръстите му все още бяха вкопчени в косата ѝ и здраво стиснаха китките ѝ.

– Не! Недей! – опита се да възрази толкова тихо, че самата тя едва се чу.

– Да! – противопостави ѝ се той. Тогава, преди тя да се опита отново да го убеждава, той обхвана с устни тъмното ѝ зърно, като го засмука силно навътре в горещия тъмен отвор на устата си, и Аманда отново потъна в удоволствие. Усети, че той напираше направо към дълбините на женствеността ѝ, и това движение я накара да извика тихо. Дишаше на неравни интервали, които отговаряха на неговото смучене. Навътре в тялото ѝ пробягваха горещи тръпки, които я поглъщаха и я караха да се гърчи при тези странни, забранени желания, които Грант пробуждаше у нея във всички скришни местенца на тялото и душата ѝ.

И за двамата щеше да остане загадка, колко дълго се бяха скитали в това лудешко и възторжено търсене. Едно почукване на вратата извести за Чалмърс, който секунда след това влезе. Кой от тримата беше най-изненадан, бе трудно да се определи. Откъсвайки устните си от възбудените ѝ от страстта гърди, Грант рязко я отблъсна от себе си, като я остави да се плъзне, и отстъпи назад от бюрото, докато тя, обезумяла от ужас, се опита да затвори треперещите си крака и да се закрие с разкъсаните парчета на корсажа си. И за капак на всичко, се приземи от бюрото направо в краката на Чалмърс, като смая още повече високомерния англичанин, тъй като погледът му беше примамен от голата ѝ гръд.

– Аз... въз... казахте, че искате веднага да бъдете уведомен, когато мистър О'Брайън пристигне – целият изчервен, Чалмърс отправи поглед напред, изричайки надменно репликата си към своя работодател.

– Точно така, Чалмърс. Благодаря ти. Ако обичаш, кажи на мистър О'Брайън, че ще дойда след малко – единствено ярката червенина, избила над яката на ризата му, издаваше неудобството на Грант, че са го хванали в такъв скандален момент. Той владееше гласа и държанието си както винаги, като изобщо не показваше, че е крайно объркан – нещо, което на Аманда много ѝ личеше.

– Много добре, мистър Гарднър. Да го отведе ли в приемната, докато се пригответе да го приемете?

– Не. Изпрати го в главните конюшни. Ще се видя там с него – като стрелна с високомерен поглед Аманда, която все още стоеше

зашеметена на пода и се опитваше да събере сили да се помръдне, той добави: – Но, първо, ако обичате, покажете на мис Сайтс задната стълба към втория етаж. Не би било желателно да демонстрира повече прелестите си, докато стигне до стаята, за да се оправя.

Сякаш ужилена, Аманда скочи на крака, отблъсна предложената неохотно ръка на Чалмърс да се изправи, като обидата ѝ отстъпи място на гнева.

– Ако ме докоснеш, ще ти издера очите! – озъби се тя на смаяния прислужник. Обръщайки се към Гарднър, тя го закова с обезумял от ярост поглед. – Това се отнася и за вас, Гарднър. Никога, ама никога повече да не сте ме докоснали както сега или, уверявам ви, ще проклинате този ден.

Устните му се изкривиха в самодоволна усмивка, зелените му очи се присвиха леко.

– Това предизвикателство ли е, мис Сайтс?

– Не, това е обещание, мистър Гарднър. Обещание, което бих изпълнила с най-голямо удоволствие.

– Добре. Ще го очаквам – увери я той спокойно. Погледът му се премести върху гърдите ѝ и усмивката му се разшири. – Между другото, чувствам се длъжен да кажа, че вашите... ъ... притежания са отново извън пределите си.

С едва сподавена псувня Аманда изфуча от стаята и се спря в коридора. Боса и унижена, тя беше принудена въпреки всичко да изчака надутия Чалмърс, който почувства, че поне донякъде ѝ го върна, когато ѝ даде обувките и после, доста бавно, я изпроводи до задната стълба, обикновено използвана от прислугата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Този ден вечерята беше цяло изпитание. Тъй като не искаше да вижда Грант след катастрофалната случка в кабинета му, Аманда реши да поръча да ѝ донесат вечерята на поднос в стаята ѝ. На учтивата си молба тя получи не толкова учтив отговор от страна на мисис Дивот, икономката на „Мисти Вали“, която също претендираше, че е англичанка по произход и беше почти толкова надута, колкото Чалмърс.

– Нито аз, нито някой от моя персонал ще слугува на прищевките ви – каза с пренебрежение мисис Дивот, вирнала твърде острия си нос към тавана. – Вечерята ще бъде сервирана в столовата точно в седем, както винаги, и ако искате да вечеряте, трябва да дойдете тогава.

Смутена от враждебността на икономката, Аманда впери поглед в нея, докато излизаше, марширувайки, с толкова скована и изправена стойка, сякаш беше кралски страж.

– По начина, по който ми говорят и по който се държат с мене, човек ще рече, че съм убила някого – чудеше се Аманда на глас. – А аз само поисках поднос с вечеря, не корона със скъпоценни камъни. Дори на осъдените на смърт затворници им носят храна!

Но, така или иначе, Аманда беше принудена или да вечеря с Грант, или да си легне гладна, а тя винаги имаше невероятен апетит или поне до момента, в който се оказа седнала на масата за вечеря срещу своя заклет враг. Храната беше добре приготвена, но що се отнася до Грант, на него му липсваха толкова много неща, за да бъде доволен вкусът му.

Грант погледна деколтето на роклята ѝ, която изглеждаше малко по-прилична поради копринената кърпичка, приспособена като нагръдник и прикрепена с карфици към плата на корсажа по врата ѝ, и каза с язвителен и доволен глас:

– Скъпа ми мис Сайтс, какъв е смисълът да се опитвате да прикриете нещо, от което вече съм вкусил?

Като се стремеше да не избухне, Аманда го попита кратко и ясно:

– Толкова ли ще ви е трудно да се опитате поне по време на вечерята да се държите като джентълмен? Или това е може би обичайният начин, по който се отнасяте с познатите ви дами?

– Но вие не сте дама, нали? – отговори той бързо. – Ето защо не би трябвало да очаквате да ви възприемат като такава.

– И какво ви кара да мислите, че не съм дама?

– Едни от нещата са начинът, по който се обличате, и лакираните ви нокти. Също и отвратителният ви навик да дъвчете тази дъвка, преживяйки като крава.

Тя ядосано извади омразната вече дъвка и я залепи на края на чинията си.

– Така по-добре ли е?

– Доста по-добре – въздъхна той, като гледеше лепкавото топче с погнуса.

– Добре – Аманда отлепи дъвката си и веднага я залепи на ръба на неговата чиния, като се наслаждаваше на начина, по който очите му проблеснаха от изненада и недоумение.

– А що се отнася до начина, по който се обличам, мистър Гарднър – продължи тя, възвръщайки предишното си държание, – това са работните ми дрехи. Просто нямах възможност да си закупя по-подходящо облекло, откакто напуснах „Царицата на хазарта“. Всъщност в понеделник трябва да отида до Лексингтън, откъдето възнамерявам да си купя няколко тоалета, ако ми осигурите кочияш и карета за този ден.

– Ако се съгласите да вземете първия влак и никога да не се върнете, аз самият ще ви закарам, ще ви платя билета, ще ви купя цял гардероб нови дрехи и ще наема шумен оркестър за изпращането ви.

– Не. Благодаря – отговори тя с изкуствена усмивка. – Ще бъде достатъчно да ми заемете карета. Обаче имам друг проблем, за разрешаването на който бихте могли да ми помогнете, ако бъдете така любезен.

– Нима?

– Прислугата ви се отнася с неохота към моите желания и се надявам да поговорите с тях да бъдат по-услужливи и по – учтиви. В края на краищата, аз наистина притежавам половината от цялото имущество и предполагам, че част от средствата ми ще трябва да отидат за техните заплати. Не би ми харесало, ако трябва да уволня някого поради липса на уважение към новия им работодател.

– К... какво? – изломоти Грант с уста, пълна със супа.

– Аз казах...

– Чух ви! – полагайки усилие, той се опита да се овладее. – Мис Сайтс, вие никого няма да уволните. Никого. Ясно ли се изразих? Вие нямате никакво право да направите това...

Този път Аманда го прекъсна:

– Моето мнение е различно, а, предполагам, и това на моя адвокат.

– Какъв адвокат?

– Този, който ще направи всичко, за да съм сигурна, че нито вие, нито някой друг ще се опита да ме измами и да ми отнеме това, което ми се полага по право и по закон.

– Начинът, по който сте измамили и Тед?

Единственото нещо, което можа да направи Аманда, за да не го намуши, беше да остави вилицата си настрана и да стисне здраво ръцете си върху коленете.

– Аз не съм измамила брат ви. Той е този, който толкова глупаво и упорито проигра наследството си, макар че всички го съветваха да не го прави. Трима бяхме залагащите при последната ръка. Всички – Тед, Мейси и аз имахме шанс да успеем, но картите бяха в моя полза.

– Мейси? – Грант подскочи при споменаването на това име. – Кой е той? Съучастникът ти? Не работите ли двамата в комбина, за да ограбват набелязаните жертви? Той ли ще бъде следващият, който ще почука на вратата ми и ще пожелае да остане?

Тя стискаше ръцете си толкова силно една в друга, че кръвта вече не нахлуваше в пръстите ѝ. Отговори му със стиснати зъби:

– Не се безпокойте, мистър Гарднър. Арт Мейси е достатъчно богат. И изобщо се съмнявам, че би му потривала някаква си ферма за коне, след като се занимава с по-големи работи. И, разбира се, той не ми е партньор. Когато става въпрос за карти, аз се осланям единствено на собствените си умения.

Грант се намръщи и присви очи.

– Арт Мейси? Същият Арт Мейси, който притежава няколко хотела и дестилерии за уиски и има доста вложения в две големи железопътни линии?

– Да, между другото – съгласи се Аманда и рязко кимна с глава.

– И колко добре познавате мистър Мейси, Аманда? Беше ли ви редовен клиент? Ваш любовник? Или може би благодетел?

Кристалните ѝ очи блестяха срещу неговите.

– Никога не съм била държанка на никого. Никога не съм била и няма да бъда. Сама се оправям на този свят, и то доста добре.

– Така изглежда – призна той подигравателно. – Разбира се, това, че сте надарена с такава безспорна красота, ви помага много.

– Това, как изглеждам, няма никакво значение за работата ми. Естествената ми дарба и уменията, които съм придобила от баща си, са много по-важни за настоящия ми занаят, отколкото красивото ми лице.

Грант зяпна от учудване и впери в нея очи, в които се четеше ужас.

– Вашият баща? – повтори той изтръпнал. – О, господи! Баща ви ви

е научил да... да...

– ... играя карти – му помогна Аманда, като си помисли погрешно, че той не я е разбрал, и искрено се учуди на това, че беше шокиран. Защо винаги считаха за обидно някоя жена да си изкарва прехраната с игра на покер? Всъщност това беше по-добре, отколкото ако си беше избрала някоя друга, действително унизяваща достойнството ѝ, професия или ако би била принудена да си избере такава, за да преживява след смъртта на баща си.

– Вижте, той също беше комарджия по параходите – продължи тя, тъй като Грант се съвзе от шока и се постара да следва обясненията ѝ. – Откакто започнах да пълзя, той ме научи на всичко, което знаеше. Аз пътувах навсякъде с него и буквално си чехех зъбките с тестета карти. За щастие имах талант за картоиграчка и когато баща ми умря, притежателите на параходи изобщо не се замисляха да ме наемат като крупие в казината.

Той си отдъхна с облекчение. Сам не знаеше точно защо. Може би защото беше смятал Аманда за лека жена, а сега беше вече съвсем друго, като знаеше, че е била въввлечена в този начин на живот от баща си.

– И така се запознахте с Тед? – продължи той да я разпитва. – А тогава защо вие, а не собственикът на „Царицата на хазарта“ предявявате претенции към собствеността на Тед?

– Това беше частна игра на покер. След работното ми време. Играх с мои собствени пари.

– И кой покани брат ми да вземе участие в играта?

– Мистър Мейси, когато Тед и мистър Уидмарк изявили желание да играят вечерта. Защо?

– Сигурна ли сте, че първо не сте примамили брат ми в леглото си, а след това и в играта, като сте открили какъв богат наивен глупак е той? Той няма да е първият нещастник, станал жертва на напращели гърди и сладки предложения, прошепнати върху възглавницата след страстна нощ.

При последната клевета по отношение на морала ѝ Аманда не издържа и стана рязко с истинско възмущение. Твърде дълго се беше примирявала с подобно отворително отношение на много мъже, но повече нямаше да слуша такива обиди. Сега тя беше заможна жена и можеше да изисква и по-добро отношение. Като гледаше разгневена красивото му, но подигравателно лице, тя отговори хладно и предизвикателно:

– Много по-красиви и по-богати мъже от сополилото ви братче са се опитвали и не са успявали да ме вкарат в леглото си, мистър Гарднър.

Само защото си изкарвам прехраната с комар не означава, че се подценявам и се предлагам.

За да ѝ го върне с още по-голяма обида, Грант бръкна в джоба си, извади една пачка банкноти, отброи няколко от тях и ги подхвърли през масата.

– А за такава сума, мис Сайтс? Това достатъчно ли е, за да си пропраща път към леглото ви и между краката ви? От момента, в който се срещнахме, вие излагате на показ стоката си под носа ми. Дори днес следобед ми показахте примамлива част от това, което бих могъл да очаквам от вас, и, осмелявам се да кажа, бяхте толкова въодушевена, че бих могъл да получа всичко без пари, ако Чалмърс не беше избрал такъв неподходящ момент да ни прекъсне.

– Мръсна свиня! – като замахна с ръка, тя забърса парите и чашата му, които полетяха направо към панталона му. – Циничен, отвратителен мръсник! – тя прекоси стаята и забърза към вратата, преди той да успее да я спре. – Няма достатъчно пари на света, които могат да ме вкарат в леглото ти, нито пък тебе в моето! Ти си една крастава жаба!

– Внимавай, Аманда. Известно е, че жабите се превръщат в принцове – предупреди я той. – Може би въпреки всичко ще те очаровам и ще ми отдадеш изкусителното си тяло.

– А може би ще си видиш ушите без огледало! И между другото – бъркаш краставите жаби с обикновените.

Като изстреля последната си реплика, тя излезе в коридора, като се блъсна в Чалмърс тъй, че още малко и двамата щяха да паднат.

– Имате навика да подслушвате и да гледате през ключалката, Чалмърс? – озъби се тя на изненадания слуга. – Това е чудесен начин, по който някой може да ви бръкне в очите, тъй да знаете!

Следващият ден беше неделя и Аманда отново спа до късно. След спора предната вечер тя беше взела книгата за отглеждането на животни и чете почти до зороряване. Беше потисната от омразата на Грант към нея, а и не беше свикнала да си ляга рано и да става рано. След известно време може би щеше да се нагоди към навичите на другите в къщата.

Денят беше ясен и слънчев, с лек ветрец, който носеше уханието на нацъфтелите дървета. Нямаше нищо подходящо, с което да се облече, особено нещо, с което би могла да се разходи из оборите и конюшните, затова Аманда навлече най-старата си рокля и износените си домашни обувки, които обикновено обуваше, когато ѝ се налагаше да става

нощем, и реши да се поразходи.

Тя започна с обиколка на къщата и откри една градина с рози, която ѝ достави огромно удоволствие и донякъде я обърка. Нито Грант Гарднър, с неговия цинизъм, нито пък безотговорният му брат бяха хора, които можеха да се насладят на такава крехка красота или пък биха се грижили за нея. И все пак някой беше наредил да има такава градина, някой беше създал това чудесно убежище, като внимателно е избирал най-подходящото място за всеки един от безбройните видове рози, за всяка една от беседките и декоративните решетки, за всяка пейка край криволическите пътечки и каква точно зеленина да се добави, за да се подчертае и дооформи красотата на градината. И някой очевидно се грижеше много усърдно за това лехите и растенията да са в отлично състояние. Но кой? Някой наеман работник градинар? Строгата икономка с напереното си държание? Или това беше другата страна на Грант Гарднър, която Аманда все още не беше видяла – по-нежния, по-сантименталния човек, който той криеше в себе си?

Точно зад градината с рози имаше овощна градина. Плодовите дръвчета изглеждаха толкова живи с ухаещите си напъпили цветове, с монотонното жужене на пчелите, които прелитаха от цвят на цвят, с пеперудите, които бяха толкова много, колкото Аманда никога не беше виждала. Птиците я посрещнаха с весели серенади, под тънките ѝ подметки тревата беше мека и зелена, пръстта ухаеше на пробуждащата се за живот земя. Навсякъде бяха нацъфтели на кичури диви цветя – жълти и виолетови, сини и розови, устремени към топлината на слънчевите лъчи, която проникваше измежду клоните над тях.

Аманда беше напълно очарована. Ако градината с розите беше прекрасна, овощната градина беше по-усамотена, по-естествено уютна и затова повече ѝ допаднаше. Тя ѝ приличаше на някаква горска поляна, където самодиви и горски духове лудуват измежду лунните лъчи и се крият под гигантски гъби. Точно за такава място си беше мечтала, мястото, където би могла да си събуе обувките, да зарови голите си нозе в тревата, да седне, да чете и да мечтае цял ден.

Тя неохотно излезе от градината и си обеща скоро да се върне и да я посещава често през идните дни. Но сега из фермата я очакваха други места, които трябваше да проучи и да опознае.

Зад къщата имаше лятна кухня, огнище и лятна къща, чиито достъп беше много лесен откъм господарската къща. От едната страна на тези постройки имаше още една градина с наскоро обърната пръст и засята. Колове, забити от двете страни на грижливо окопаните лехички,

подказваха, че скоро ще се покажат зеленчукови растения.

На другия край на обширния двор имаше огромен обор, в който бяха оградени множество конюшни и хамбари, а извън него се простираха ливади, различни по размер и форма. Прашни пътища тръгваха от главната част на обора и водеха към по-отдалечени постройките и поляни, където пасяха коне, а под лазурното небе лениво въртящи се вятърни мелници, разположени над няколко кладенеца, мелеха зърно за храна.

За Аманда оборът приличаше на някакво малко, кипящо от работа градче. Във всички посоки се вършеше някаква работа: язدهа се или се разхождаха коне, мъже забързано сновяха напред-назад, носейки седла и поводи, а също инструменти, каквито не беше виждала, други пък бяха заети или с изпразването, или с товаренето на безбройни каруци със сено, зърно и нещо, което миришеше на тор и се използваше за цели, за които Аманда само можеше да се досеща. Едрият негър, който се виждаше близо до отворените врати на ковачницата, сигурно правеше подковите, предположи Аманда. Надничайки в една друга сграда, тя видя човек, който поправяше някакъв кожен хамут.

Като влезе в това, което ѝ приличаше на обор, Аманда се озова в началото на един дълъг тунел, от двете страни на който имаше конюшни. Пред двойната врата на всяко отделение имаше дървена табелка с името на обитателя. Аманда беше заинтригувана както от лъскавите, дългокраки коне, така и от чудесните изразителни имена, които носеха – Син на природата, Ярка комета, Сигурен победител, Звезден огън и Вихрогон. Само някои от конюшните бяха заети и Аманда предположи, че конете са навън за паша или за ежедневните си тренировки.

Докато минаваше през следващите две конюшни, подобни на първата, тя беше поразена от чистотата и реда в тях. Не само че изобщо не миришеше, но и всичко от главните пътечки беше прибрано. Всичко беше окачено на удобни закачалки и наредено в огромни дървени кутии, които не пречеха на никого.

Когато имената започнаха да ѝ звучат като имена на жени – Фанси Фили, Сайрън Сонг, тя се досети, че там се помещават кобилите. Веднага след това видя една, която ѝ приличаше на бременна. Всички коне, които беше видяла досега, бяха големи, и това малко я разочарова, защото не се чувстваше добре сред такива огромни животни. Тъй като беше отгледана на реката, за нея конете бяха нещо необичайно и се боеше от тях. И щом щеше да ѝ се налага да се грижи за тях, тя предпочиташе да се запознае първо с по-малките – с новородените.

Тъкмо надничаше внимателно в една от конюшните, готова веднага

да отскочи назад, ако се появи някоя голяма глава с огромни зъби, когато един глас, точно зад нея, я попита:

– Какво правиш тук?

– Ау! – изписка Аманда, като се хвана с ръка за сърцето, което се беше качило чак в гърлото от уплаха. – По дяволите, Грант Гарднър! Какво се опитваш да направиш? Да ми се пръсне сърцето от страх ли искаш?

Докато крещеше срещу него, тя подскочаше като разбесняла се кобила.

Той не можа да не се изсмее.

– Спокойно! Господи, никога не съм си помислял, че ще бъда свидетел на такава чудесна уплаха, откакто братовчедка ми Нел седна на игленика си.

– Радвам се, че поне единият от нас го намира за толкова забавно! Заради тебе си глътнах дъвката! Цяло чудо е, е не се задавих. Защо се промъкна зад мен и ми изкара акъла!

– Не съм се промъкнал, но трябва да кажа, че ти подскочи така, сякаш си виновна за нещо. Какво правеше, Аманда? Не обичам чужди хора да си пъхат носа в конюшните ми.

– В конюшните ни – поправи го тя злъчно. – Просто гледах конете. Всъщност търсех понитата.

– Понита? – попита той като я погледна с недоумение и с подозрение. – Ние нямаме понита.

– Нямате ли? – този път Аманда се обърка. – Но аз съм сигурна, че момичето, което ми донесе закуска вчера сутринта, каза, че няколко току-що са се родили. Със сигурност не сте се отървали от тях толкова бързо. Или бедните малки създания са умрели?

– Чакай малко. Струва ми се, че започвам да разбирам. Да не би да говориш за новородените жребчета?

Аманда кимна с глава.

– Да. За новородените. За понитата. Зная, че имате такива.

Грант поклати глава, невярвайки на чутото, като почти се усмихна заради абсурдната ситуация. Той се опасяваше, че тя го саботира, а тя дори не знаеше разликата между пони и жребец.

– Ти наистина не знаеш нищо за конете, така ли? Аманда, новородените от чистокръвна порода се наричат жребчета. Мъжките коне се наричат жребци, а женските – кобили. Те не са понита. Понитата са друга порода, поне така знаем ние, които разбираме от коне.

Той не искаше да я обърква още повече, като ѝ каже, че всеки

пораснал кон, който е по-нисък от четиринадесет педи, се счита за пони независимо от породата.

Аманда сбръчка чело, замисли се за малко и после попита:

– Тогава вие тук отглеждате чистокръвни коне? И има отделна порода коне, които се използват за състезания?

– А също и за яздене – отговори той.

– И в крайна сметка всички новородени порастват, за да станат големи колкото родителите си.

Той кимна с глава и допълни, за да бъде по-ясен:

– На бащите им казват жребци, а на майките – майки и обикновено жребчетата стават на ръст колкото тях.

– Докато понитата остават през целия си живот малки – заключи тя.

– Правилно, скъпа. Любопитството ти трябва да е задоволено за днес, тъй като нямам повече време да уроци.

– Ти пожела да ми дадеш тези уроци, Гарднър – напомни му тя. – Аз исках единствено да разбера къде са жребчетата.

– Защо? – той отново беше обзет от подозрения. Наистина ли беше толкова невежа, колкото се представяше, или искаше да му изиграе номер.

– Защото искам да ги видя. Защото сигурно ще ги харесам повече, отколкото порасналите им родители. Защото никога не съм виждала новородено животно, освен едно котенце и няколко мишлета.

Съзнателно или несъзнателно Аманда го гледаше с такъв поглед, на който никой мъж не би устоял. Тези честни сини очи, тези подканващо намусени устни биха разтопили сърцето дори и на дявола.

– Добре – съгласи се той с въздишка. – Ще те заведа да видиш жребчетата.

– Не – каза му тя глухо, противопоставяйки се. – Вие току-що казахте, че сте много зает, и аз не мога да приема да си оставите работата, за да ме разведате. Само ми покажете накъде да вървя и съм сигурна, че ще се справя сама.

Последното нещо, което Грант искаше, беше тази жена да се мотае и да си вре носа навсякъде, да се пречка и да разсейва работниците. Особено както беше облечена в една от най-предизвикателните рокли, които някога беше виждал да се носят посред бял ден. Макар че преди роклята сигурно е изглеждала доста по-добре – на места беше износена и имаше няколко петна – сега беше твърде малка за Аманда. Лъскавият сатен прилепваше по тялото ѝ като втора кожа, следваше всяка извивка и беше ясно какво се крие отдолу. Малко парченце от дантелата около

врата ѝ се беше скъсало и висеше близо до извивката на едната ѝ гърда свободно и мамещо, толкова подлудяващо и възбуждащо, както бляскавата стръв за гладната пъстърва.

Не, няма да стане мис Сайтс да се разхожда напред-назад и да кара мъжете да падат в краката ѝ като полудели от желание безумци, когато минава покрай тях. Дори старият Кланси, който беше на около седемдесет, не би бил застрахован от това, като види щедро разголените ѝ прелести. Самият той трябваше да се справи с проблема, колкото и време да му отнемеше, и да издържи, докато я заведе на сигурно място в къщата, далеч от погледа на всички. А още по-добре щеше да е, ако си замигне от „Мисти Вали“ и от живота му.

– О, Грант! – изгука тя, напълно омаяна от роденото преди два дена жребче, което беше в конюшната с майка си. – То е толкова сладко! Погледни го! Какви дълги тънки крачета! Каква малка бухнала опашка! Виж тези големи шоколадовокафеви очи! Познавам жени, които всичко биха дали, за да имат мигли, дълги като неговите! Никога не съм виждала нещо толкова очарователно! – въздъхна тя, напълно забравила засегнатото си честолюбие, докато се възхищаваше на новороденото. – Цяло кошунство е, че трябва да се превърне в такъв голям звяр, след като сега е толкова сладко.

Грант се взираше в нея, размишлявайки, и в очите му се появи дяволито зеленикаво пламъче.

– Аманда, страхуваш ли се от коне?

Той ѝ приличаше на лешояд, който кръжи над жертвата си, и затова тя не искаше да му каже истината, защото се опасяваше, че ще я използва като оръжие срещу нея за в бъдеще.

– Е – затрудни се тя, – не че толкова ме е страх, колкото... колкото...

– Да? – каза той провлачено, като устните му потрепнаха подозрително.

– Колкото се отнасям с почит към тях – отговори тя, като го стрелна сърдито с очи. – Не се чувствам много спокойна, когато съм близо до толкова голямо животно. Всяко животно, което тежи колкото един кон и има такива големи зъби, заслужава доста уважение, не си ли съгласен?

Този път той се ухили.

– По дяволите! Ужасно те е страх от тях, нали? Хайде де, признай си!

– Добре! – изръмжа тя, като го гледаше предизвикателно сбръчкала

вежди. – Никога не съм била близо до коне, не знам какво мога да очаквам от тях и си умирам от страх. Сега доволен ли си? По-добре ли се чувстваш, като го знаеш?

Странно, но не се чувстваше по-добре, макар че и на него самия му беше трудно да си отговори защо. Усмивката му се стопи и на нейно място се появи преценяващ и замислен поглед.

– Ако имаш някакво намерение да останеш в „Мисти Вали“, а аз ще направя всичко възможно да предотвратя това, по-добре ще сториш, ако наистина бързо свикнеш с конете, Аманда, защото в тази ферма се работи и всеки взема участие. Партньорите споделят както работата, така и печалбата и да пукна, ако трябва аз да върша всичко, докато ти мързелуваш. Тъй че, скъпа, имай това предвид, докато обмисляш как да похарчиш коварно спечелените си пари. Или ще работиш колкото можеш за прехраната си, или си вземаш багажа и се връщаш – как да кажа – на по-приятната работа. С други думи – който не работи, няма да яде, моя прекрасна мързеланке.

Като хвана Аманда за ръка, той я изведе от обора и продължи с бърза крачка да я води напред по пътеката към къщата, докато тя се опитваше да асимилира казаното от него и да разбере дали е обидно или не. Имаше ли някаква прикрита, завоалирана заплаха в думите на Грант? Какво точно искаше да каже с това, че трябва да работи колкото може за прехраната си? Това за неумението ѝ да работи с конете ли се отнасяше, или той още веднъж я обиждаше и намекваше, че или ще я има в леглото си, или ще я изпъди? Когато му беше угодно, той беше цар на намеците, които бяха толкова обидни, колкото безспорно красив бе самият той.

Грант беше способен да обърка всичките ѝ понятия, както стана ясно. Необяснимо защо, но от мястото, където я беше хванал за ръката с дългите си загрубели пръсти, навсякъде по тялото ѝ пробягнаха диви тръпки. Макар че тя нямаше как да знае, Грант изпитваше нещо подобно, но се опитваше да отрече горещия прилив в слабините си, предизвикан единствено от докосването на коприненонежната ѝ кожа.

С объркани чувства и мисли Аманда крачеше до него, сбръчкала чело. Безброй пъти, размишляваше тя с тревога, животът ѝ сигурно е бил предопределян като при игра на покер, но този път не беше сигурна как да разиграе петте карти, които беше изтеглила при новата си ръка: „Мисти Вали“, надута прислуга, чистокръвни коне и два джокера – тя и Грант Гарднър. Каква абсурдна комбинация!

ГЛАВА ПЕТА

Те бяха на около двадесетина крачки от къщата, доста близко, но и твърде далеч, за да предотвратят неизбежната среща, когато изведнъж се чу тропот от приближаващи копита, след което веднага се появи млада русокоса жена, яхнала една червеникавокафява кобила, която се носеше с бясна скорост към обора. Жената спря коня само на няколко сантиметра от гърдите на Грант.

Сигурна, че ще бъде премазана от тези огромни чаткаши копита, Аманда вдигна ръце и нададе такъв писък, който накара прозорците на къщите в разстояние на една квадратна миля да затрептят. Конят се сепна, вдигна се на задните си крака и изгърси неподготвената ездачка в прахта. Единствено навременната реакция на Грант, който хвана поводите и дръпна животното настрани, предотврати нараняването на падналата дама.

– По дяволите, Анабела! Някой ден ще се претрепеш, като препускаш по този начин!

Като подаде поводите на един от своите слуги, който се беше втурнал да помогне, Грант протегна ръка към хубавата си посетителка и й помогна да стане.

Независимо от грубите му думи, той нежно избърса едно петънце от бузата ѝ.

– Прости ми, че ти изкрещях така, но, малката ми, нали знаеш, че не бих искал да се нараниш. Ти си на осемнадесет и независимо от това, че баща ти те обгръща с прекалено много внимание, крайно време е да започнеш да показваш признаци на зрялост, а не на буйния си нрав, като яздиш така.

– Не бях виновна аз – каза Анабела задъхано, като си поемаше дъх и се изгупваше. Тя погледна Аманда гневно. – Нямах да падна, ако тая... ако тая жена не беше изпищяла до небесата – сивите ѝ очи бяха широко отворени от яд. После, когато за първи път погледна добронамерено към Аманда, те отново бяха спокойни. – Кое е това създание, Грант, и какво прави тук? – гласът на Анабела бе изпълнен със злъчна отрова и ако Аманда някога си беше помисляла, че сивите очи са топли, то сега разбра, че се е лъгала. Погледът на Анабела беше студен и отблъскващ като късче арктически лед.

В този момент, застанал между Анабел Фостър и Аманда Сайтс,

Грант си пожела да бъде навсякъде другаде, но не и тук. Да обясни на бъдещата си годеница коя е Аманда, не би било лесна задача при настоящите обстоятелства. Сега моментът беше много опасен. Анабела беше страшно раздразнена – повече от всякога, – а Аманда вече се отърсваше от уплахата, лицето ѝ възвръщаше цвета си и очите – острия си блясък. Щеше да стане една бъркотия и нямаше отърване от нея.

– Анабела, може ли да ти представя мис Сайтс, една... ъ... една приятелка на Тед – изпелтечи бързо той, след което Аманда го погледна недоверчиво, а Анабела – невярващо.

– Някоя от неговите приятелки? Тук? – попита тя язвително. – И ти разрешаваш това? – преди Аманда или Грант да направят някакъв коментар, тя вирна високо носле и заяви: – Е, поне завръщането на Тед ще опровергае слуховете, които се носят из града. Казах на Патси, че не вярвам на това, и сега тя ще трябва да си върне думите назад. Онзи ужасен неин братовчед, Бен Уидмарк, се върнал вкъщи и разказал някаква небивалица, че Тед е разиграл своята половина от „Мисти Вали“, тоест че някаква жена крупие я е спечелила при игра на карти и тъй нататък. Не е ли това най-налудничавото нещо, което си чувал?

Тишината натежа от мълчанието, последвало думите на Анабела, след което беше внезапно разрушена от смеха на Аманда. Дълбок и силен, той се разнесе по целия двор.

– О, да! – засмя се тя победоносно. – Много налудничаво, като оставим настрана факта, че е абсолютно вярно.

– Какво! – лицето на Анабела пребледня, тя хвана Грант за ръката и отпрати към него умоляващ поглед. – Грант, кажи, че не е вярно!

– Хайде, съдружникo, отречи, ако можеш – Аманда го погледна предизвикателно, като го подканваше да опровергае твърдението ѝ.

При думите на Аманда Анабела се досети за истината.

– О, господи! Не и тя! – Анабела изписка високо и зарови глава в прегръдката на Грант. – Кажи ми, че не е загубил имуществото си заради тази евтина проститутка! Заради това отвратително създание!

– Боя се, че е така – каза Грант мрачно. Беше му толкова болно, колкото и на Анабела. – Поне за момента – беше прегърнал малката блондинка и ръката му галеше русата ѝ коса. – Но, скъпа, обещавам ти, това ще бъде така, докато отида до града да се консултирам с Пепърмайер и уреда цялата тази бъркотия.

Както ѝ беше кипнало на Аманда, обидена от тяхната омраза, от пълната им готовност да я обвинят в грехове, които никога не е извършвала, и да я наричат с имена, които никога не е заслужила, тя от сърце

си пожела и двамата да пропаднат вдън земя.

– Недей да даваш дума, която не можеш удържа, Гарднър – посъветва го тя тихо, като се опитваше да скрие, че гласът ѝ трепери и да не видят сълзите ѝ. – Аз съм тук, за да остана, и всички вие просто ще трябва да свикнете с факта, че половината от „Мисти Вали“ е моя. И ще остане моя, докато свят светува, освен ако аз, по собствено желание, не си замина.

Аманда нито знаеше, нито пък я беше грижа – или поне така си мислеше – как Грант успя да успокои Анабела така, че тя реши да остане за неделната вечеря. За щастие, сълзите, които проля, след като се затвори в спалнята си, не бяха оставили никакви белези – нито очите ѝ бяха подпухнали, нито носът – зачервен. Тя изглеждаше весела и приказно красива, лицето изобщо не издаваше болката ѝ, когато Аманда седна на масата за вечеря и психически се приготви да преживее най-лошата атмосфера за приемане на храна, известна някога на някого. Тя сякаш беше обречена да не се наслади на нито едно ястие в тази ужасна къща и макар че Грант хвалеше уменията на готвача, на Аманда ѝ беше все едно дали са ѝ сервирали стърготини или заешки барабонки, тъй като нищо не усещаше от храната.

Грант прекаляваше със старанието си да успокои блондинката, като беше много учтив и внимателен към нея и напълно пренебрегваше Аманда. Тъй като изобщо не беше въодушевена от това да се отнасят към нея като към някаква мебел, Аманда разреши проблема, като накара да забележат присъствието ѝ по възможно най-неприятния начин. Тя започна да барабани ритмично с маникюра си по масата, така че звукът скоро се наби в съзнанието на Грант.

Най-накрая, като не можеше повече да търпи шума, той се обърна грубо към нея:

– Задължително ли е да правиш това?

В отговор тя му се усмихна самодоволно.

– Не, но ми действа успокояващо на нервите.

– Но не и на моите – увери я той.

– Нито пък на моите – повтори като ехо Анабела, заковала очи от възхищение върху дългите, ярко лакирани маникюри на Аманда. – Откъде успя да намериш такъв... такъв... ярък цвят? – тя се запъна, тъй като се опитваше да се съдържи.

Имитирайки снобския тон на Анабела, Аманда отговори:

– Защо? Лакът е внесен от Изток, разбира се. Точно този оттенък е познат като японско червено. Трябваше да отида чак до Ню Орлиънс, за да си го купя.

Очевидно Анабела не можа да измисли какво да отвърне на това, а ако Грант имаше някакви забележки, той си ги спести. Двамата обърнаха разговора към такива неща, че да могат да изолират Аманда.

Освен това на Аманда ѝ направи впечатление, че Чалмърс и мисис Дивот направо се разливаха само и само да угодят на мис Фостър, като любезничеха с нея така, че на Аманда, която сякаш изобщо не съществуваше за тях, ѝ се догади от държанието им.

Чалмърс галантно беше дръпнал стола на Анабела да седне. Аманда трябваше сама да се справи с това. Икономката беше предложила на мис Фостър най-хубавите парчета от пилето и най-големите бисквити. Аманда трябваше да се задоволи с едно крилце и беше направо щастлива, че получи и това. Чашата за вино на малката блондинка, също и тази на Грант постоянно се пълнеше догоре, докато Аманда трябваше настойчиво да помоли Чалмърс да напълни отново нейната.

До този момент Аманда си държеше езика зад зъбите, но когато икономът се наведе към нея, за да ѝ налее малко вино, тя му се усмихна и го попита спокойно, но тъй, че само той да чуе:

– Не ви ли е трудно да дишате, когато носът ви е заврян толкова ниско в роклята на мис Фостър, Чалмърс? Не че ревнувам от нещо, но не би ми харесало да се задушите в разцвета на силите си.

Сварен неподготвен, Чалмърс се задави, разплиска вино по снежно-бялата ленена покривка и се зачерви като домати. Смутен така, както никога никой не го беше виждал, той побърза да подсуши покривката, след това се извини и бързо излезе от стаята.

– Какво му казахте, че така се разтрепери? – попита Грант, като благоволи отново да проговори на Аманда.

Тя невинно повдигна рамене и му дари още една ангелска усмивка.

– Нямам и най-малка представа защо се разтрепери. Не мислите, че е предразположен към инфаркт, нали? Ако има слабо сърце, ще трябва да се въздържам от любовни срещи с него в градината с розите.

Скандализирана, мисис Дивот ахна и всички я чуха, макар че беше на няколко крачки, а вече изцапаната покривка беше опръскана отново от виното, което Анабела и Грант бяха отпили, но не можаха да преглътнат от изненада. По-нататък вечерята продължи с малки паузи, като се разменяха гневни погледи.

Когато най-после вечерята приключи, Аманда стана, постави

салфетката си малко настрана и заяви снизходително:

– Срещата ми с вас беше незабравима, мис Фостър. Трябва да дойдете и някой друг път, когато можем да си поговорим насаме. Може би ще можем да си споделим някои женски тайни – например да обсъдим дали Грант се целува добре, или как върши някои други нещица.

Всички зяпнаха след нея, когато тя излезе величествено от стаята. Острите обвинения на Анабела, която веднага атакува Грант, думите на Грант, който започна смело да се защитава – всичко това достигна до Аманда.

– Победа! – измърмори тя, като се усмихна иронично. – Тази игра се играе от двама, Грант Гарднър. А аз винаги играя, за да спечеля.

Тази сутрин Аманда стана по-рано от обикновено. Тъй като уговорената ѝ среща с мистър Дарси беше чак следобед, тя трябваше да направи безброй много покупки преди това.

С изненада откри, че на двора я чака карета и кочияш. Явно Грант нямаше да ѝ създава пречки за това и тя беше доволна. Беше също много благодарна, че излезе от къщата, без да се види с него, макар че трябваше да се размине с Чалмърс в коридора. Англичанинът я погледна с унищожителен поглед. Вероятно още се възстановяваше от това, че си изтърва нервите предния ден.

Благодарение на Уили Аманда можа да посочи на кочияша накъде да кара, за да стигне до Ленор Лелен – една от най-добрите модни шивачки в Лексингтън. Беше едра жена с огромен бюст, който можеше да съперничи на всеки нос на кораб; имаше орлов нос, а очите ѝ приличаха на малки, твърди черни копчета. Въпреки солидния си външен вид тя не прояви надменност, когато видя Аманда да влиза в ателието ѝ, а просто погледна фигурата ѝ с око на познавач. Като я прецени наум, каза:

– Мога ли да ви бъда полезна с нещо?

– Да, ако обичате – отговори Аманда, изненадана, че жената не ѝ показва вратата. Може би на света бяха останали и хора с добро държание. – Нуждая се от нови дрехи – от абсолютно всичко, но тъй като не яздя, мисля, че може да не си вземам облекло за тази цел. И също така искам да ви кажа, че съм готова да се доверя на вашето отлично познание в избирането на платове и модели, които да подхождат на една дама повече, отколкото роклята, която нося в момента.

– Разбирам – жената кимна с глава и продължи да оглежда фигурата на Аманда. Присвитите ѝ устни се извиха нагоре в усмивка. – Ако в

центъра на прочута със своите коне област някоя жена каже, че не може да язди, би се счело за истинска обида, мис...

– Сайтс. Аманда Сайтс – допълни Аманда с колеблива усмивка. – Както веднага разбрах, тук хората бързо осъждат другите. Както и да е, аз съм решила да се пригодя, това е въпрос на чест за мен, тъй като сега притежавам имение и възнамерявам да се заселя тук.

– Може ли да запитам къде сте отседнали, мис Сайтс, тъй като несъмнено ще ви правим много доставки на този адрес?

– Живее е имението „Мисти Вали“, фермата на Грант Гарднър.

– Зная къде се намира – каза мисис Лелен и леко повдигнатите й вежди бяха единственият знак, изразяващ нейното любопитство. – Добре, откъде ще започнем?

Следващите три часа Аманда трябваше да понася страданието от боцвания и щипвания, докато й мереха дрехите и ги забождаха. Цели топове платове лежаха разпръснати навсякъде като парчета от многоцветен калейдоскоп.

– Розовото, струва ми се, е най-подходящо – постоянно мърмореше мисис Лелен, захапала между зъбите си доста карфици. – Да, то подчертава добре цвета на вашата кожа – или: – Това моравосиньо чудесно подхожда на очите ви – или: – Никога не носете зелено, скъпа моя. То прави лицето ви ужасно бледо. И никога не обличайте нещо яркочервено.

След като приключи с всичко, тя я посъветва:

– Казахте, че не яздите, но все пак не бих ли могла да ви предложа поне един костюм за езда? Може да изникне такъв случай, че да имате нужда от него. Ако предпочитате, можем да изберем някой по-обикновен модел, който да носите и друг път – например пола-панталон, която жените от западните части намират за толкова удобна. Можем да го съчетаем с прилепнала по тялото къса жокейска блуза. А също така и няколко неангажиращи поли и блузи могат да се окажат необходими понякога за работата във фермата.

При тези думи Аманда кимна с глава, приемайки експертното мнение на французойката, но все пак успя да наложи и някои от своите виждания относно стила, модела на ръкавите и деколтето, панделките, копчетата и коприната за украса на роклята. Докато обясняваше, тя се изненада от себе си, а и шивачката – от нея.

– Скъпа моя – каза й мисис Лелен, която беше наистина развълнувана, – вие имате действително изискан вкус, може би като изключим лака за нокти, който изобщо не заслужава коментар, тъй като вече ще

използвате по-меки цветове, които да подхождат на новите ви рокли. Всъщност единственото нещо, което не ви достига, е липсата на увереност във вашите собствени преценки. Изобщо не трябва да се страхувате за фигурата си. Вие имате тяло, на което биха завидели повечето от клиентките ми.

Аманда предположи, че е наследила формата на тялото си от своята майка. Но основните ѝ представи за това, което най-добре би ѝ стояло, бяха създадени от впечатленията, натрупани за всичките тези години, които прекара с баща си, когато се срещаше с толкова различни хора: калугерки и любовници, проститутки и дами, жени с благородна кръв и обикновени работнички – богати, бедни – те всички бяха оказали някакво влияние върху чувството на Аманда за стил. Тя се учеше от тях, като отхвърляше това, което не ѝ харесваше, и приемаше онова, на което истински се възхищаваше и което наистина считаше за полезно.

Тя също така бе придобила женствени маниери и поведение, беше се научила да върви, да говори и общо взето да се държи изискано. Въпреки това някаква вродена черта, някаква наследена специфична особеност, странна и за самата нея, винаги разваляше крайния ефект. Твърде често, когато беше ядосана, тя изгубваше контрол над езика си. Ако пък добротата ѝ вземеше връх, държанието ѝ на дама по някакъв начин ѝ се изплъзваше. Или пък палавото ѝ чувство за хумор се проявяваше не точно на място. Не можеше да надделее над манията си да дъвче дъвка и да носи такъв ярък лак.

Чрез постоянно наблюдение и подражание, чрез отучване от абсурдното и приемане на разумното, на естественото пред изкуственото и като пригаждаше всичко полезно към своята личност, Аманда се превърна в една неповторима и бъдеща впечатление личност, която представляваше покоряваща комбинация от студена резервираност и страстна привлекателност – наполовина дама, наполовина изкусителка, тя беше една истинска жена. Това беше невероятна комбинация, която подлудяваше мъжете и ги караше да се опитват да открият кое от двете беше тя наистина – или като по някакво чудо тя беше всичко това, съчетано в едно извънредно привлекателно тяло.

Обаче, както мисис Лелен каза, Аманда понякога се съмняваше в собствената преценка за себе си, още повече че никога досега не ѝ се беше удавала възможност да я подложи на изпитание. Това, че шивачката беше похвалила добрия ѝ вкус, ѝ се отрази ободряващо, особено след като три дена Гарднър, приятелката му и слугите му я гледаха с подигравателна насмешка.

Настроението на Аманда се повиши, когато тя се приготви да си тръгне, облечена в прелестна рокля с цвят на праскова и елегантно късо сако, което много ѝ подходеше. Шивачката взе роклята направо от витрината, преправи я малко, за да ѝ стане по мярка, и така облече Аманда с нова дреха. Тя успя също да ѝ пригоди две бели блузи и две обикновени поли – едната розова, а другата синя, които извади от задната си стаичка, за да може Аманда да носи тях, докато станат готови другите ѝ дрехи.

– Не бихме могли да ви оставим да се разхождате из града, ако не изглеждате като истинска лейди, нали? – заяви мисис Лелен оживено. – Сега вървете в магазина за дамски шапки на Ада Колитрейн, която, напълно съм сигурна, ще ви даде подходяща шапка, ръкавици и чантичка. Тя също така е страхотна магьосница в правенето на прически, тъй като това неизменно ѝ помага да продава шапките си. Кажете ѝ, че аз ви изпращам – и вече като заключение шивачката добави: – И не забравяйте да се отбиете при обувчаря. Той ще помърмори малко и ще се опита да ви измъкне повече за бърза услуга, но ще ви снабди с чудесен чифт удобни обувки. Дори ако никога не се качите на кон, те ще са ви необходими, докато се разхождате из оборите и ливадите. Да имаш такива, ще е по-добре, отколкото всеки път да късаш по един чифт хубави обувки.

Аманда си плати сметката – остави една голяма сума за дрехите, които беше поръчала, – поблагодари на мисис Лелен и излезе от магазина като нов човек, като дамата, която, както тя усещаше, се беше крила под старата ѝ външност през всичките тези години; дамата, която тя винаги бе желала и другите да видят. За първи път се почувства наистина красива, а не зашеметяващо женствена и щедро разголена. Просто красива – както външно, така и душевно. Горда. Модерна. Уважавана. Наистина, какви чудеса може да извърши с жената една добре подбрана нова рокля!

Станфорд Дарси беше тридесет и три годишен, висок, слаб, с полегато чело и топли шоколадовокафеви очи, които накараха Аманда веднага да му се довери. Като се изключат очите му, във всяко друго отношение той беше един обикновен човек. Това, което Аманда най-много хареса в него, освен че Дарси бе един много известен адвокат, който би могъл да ѝ даде добър съвет, беше, че не я гледеше похотливо. Той изобщо не прикри искреното си възхищение, но и не я накара да се чувства така, сякаш иска да я съблече с поглед. И от самото начало, дори

когато чу цялата история за това, как се беше сдобила с наследството на Тед, той се отнасяше към нея с такова уважение, каквото би оказал на всяка друга изискана дама.

Веднага щом Аманда му показва полицата, подписана от Тед и заверена, а също така и писмото на Тед до Грант, което обясняваше нещата, Дарси заведе Аманда в съда. Те двамата подписаха още няколко документа за официалното прехвърляне на дела на Тед Гарднър на името на Аманда. Съдията Хари Латимър и още двама чиновници бяха свидетели при окончателното подписване на документа, след което Аманда най-после беше обявена за безспорна законна собственичка на половината от „Мисти Вали“ и за пълноправен партньор на Грант в бизнеса.

Когато се върнаха в офиса на Дарси, след като бяха видели, че документите са заведени, те намериха Грант Гарднър и неговия адвокат Роджър Пепърмайер да ги чакат. Като влязоха, Грант вдигна очи и хвърли гневен поглед по посока на Аманда, но като я видя, сякаш застина на мястото си. Той не можеше да повярва на очите си и се ококори, виждайки я в тази нова, по-приемлива светлина. Погледът му се плъзна бавно по цялото ѝ тяло – от вирнатото перо на шапката, до върха на изящните обувки. После, след като се отърси от първия си шок, устните му се свиха в насмешлива усмивка:

– Виж ти! Магарицата се е опитала да се превърне в царица. Неуспешно, Аманда. Познавам те какво представляваш.

И двамата адвокати се намръщиха, а Пепърмайер смушка клиента си да мълчи.

– Моментът не е подходящ да се държиш некултурно, Грант – по съветва го той тихо.

Мистър Дарси представи Аманда на адвоката на Грант, учтиво ѝ предложи стол и после се обърна към двамата мъже:

– Господа, предполагам, че сте дошли да обсъдим иска на мис Сайтс за имуществото на Тед.

– Точно така – съгласи се Пепърмайер. – Ние се готвим да го обжалваме.

– Малко сте закъснели, господа. Дамата и аз – Дарси и Аманда пренебрегнаха възмутеното изсумтяване на Грант при думата „дама“ – току-що идваме от съда, където имуществото беше законно прехвърлено, като свидетел беше самият съдия Латимър. Няма какво да обсъждаме. По закон Аманда е равноправен съдружник на Гарднър и притежател на половината от „Мисти Вали“, което включва половината от фермата за коне, къщата, вещите и земята.

– Мисля, че преди да бъдете толкова самонадеян, по-добре ще направите да погледнете това – отговори кратко Пепърмайер, като постави няколко листа на бюрото на Дарси. – Това е последното завещание на Харолд Гарднър и в него има клауза, която забранява прехвърлянето на имуществото на Тед или на Грант на други лица, които не са членове на семейството. Според тези условия Тед няма никакво законно право да предоставя своето имущество и такъв акт ще бъде анулиран и обявен за невалиден – Пепърмайер кимна с глава на Аманда. – Съжалявам, мис Сайтс, но трябва да защитавам интересите на клиента си по най-добрия начин.

Грант се усмихваше с превъзходство, докато Аманда се почувства, сякаш някой я беше повалил в безсъзнание. О, тя си знаеше, че беше прекалено хубаво, за да продължи! По дяволите всичко! Точно когато беше започнала да се чувства уверена, точно когато най-последно си имаше дом! В очите ѝ заблестяха сълзи, но тя премина няколко пъти и те не можеше да капнат. Не, тя нямаше да достави това удоволствие на Грант, нямаше да му позволи да я види да плаче. Тя може вече да не притежава „Мисти Вали“, но все още притежаваше своята гордост.

Междувременно Станфорд Дарси внимателно прочете завещанието на Харолд Гарднър, особено тази част, която съдържа клаузата, спомената от Пепърмайер. По устните му бавно се плъзна усмивка.

– Господа, не съм на вашето мнение и се осмелявам да кажа, че никой съдия не би бил на него. Изглежда, че сте разбрали погрешно клаузата. Цитирам: „Нито един от двамата ми синове не могат да продават, търгуват с, даряват или завещават наследеното имущество на някой, който не е член на семейството, и ако има такъв опит, имуществото ще се получи от ощетения брат, като по този начин се отрече законността на такава сделка.“ Господа, Тед Гарднър нито е продал, нито е дарил, нито е завещал, нито е търгувал със своята половина от „Мисти Вали“. Той я е изгубил по време на покер и точно в това се крие разликата. Вижте, ако мислите да отнесете въпроса до съд, трябва да сте сигурни, че тълкуването, което ще даде съдията на завещанието, ще бъде същото като моето. И ако ви притеснява понятието „дарявам“, то аз имам няколко текста, които дават обяснение на думата като „давам дар“ – нещо, което Тед не е направил.

– Но когато Тед е заложил имуществото си на покер, всъщност той не го ли е продал и заменил със съответната стойност в пари? Това е „търгувам с“ имуществото – оспори го Пепърмайер.

Дарси поклати глава.

– Добър начин да се измъкнете, Роджър, но няма да свърши работа в съда и двамата го знаем. За да извършиш търговия с нещо, и двете страни трябва да са облагодетелствани, а Тед не е получил нищо при играта на покер. Само мис Сайтс е спечелила от своята победа.

– Ние можем да предположим, че мис Сайтс го е измамила или че се е възползвала от неговото неуравновесено състояние.

– Нищо подобно. Хазартът по параходите е законно установен и всеки, който се впусне в него, трябва да посрещне с чест загубите си, защото няма никакво оправдание за своята глупост. Освен това имаме писмото, което Тед е изпратил за Грант и което обяснява как е станало така, че е изгубил имуществото си в полза на мис Сайтс. Един екземпляр от това писмо се намира в съда, както всичко останало, подписано пред свидетели и заверено. Освен ако не докажете, че тя е държала заредена пушка, опряна в главата му, вие нямате никакви шансове, а е невъзможно да докажете такова нещо при толкова свидетели на играта, включително и Бен Уидмарк, който е присъствал през цялото време, както вече разбрах.

Пепърмайер въздъхна дълбоко и се облегна назад, признавайки се за победен.

– Съжалявам, Грант – каза той на клиента си. – Той е напълно прав. Ако искаме да го обжалваме в съда, трябва да знаем, че шансовете ни са равни на нула, делото ще се проточи, ще коства много пари и ще бъде безрезултатно – адвокатът погледна стоящия насреща му противник и каза с тъжна усмивка: – Е, ако Дарси не беше толкова добър, може би щяхме да успеем да го заблудим, но за щастие мис Сайтс си е избрала един много добър професионалист, който да я представя.

– А какво ще стане, ако реша да разпространя из града, че мис Сайтс е откраднала имуществото на Тед, като съзнателно го е въвлякла в играта на покер и после го е измамила – подхвърли Грант, като гледаше Аманда ядосано сбръчкал вежди. – С твоята лоша репутация и с цялото население на Лексингтън против теб, колко дълго мислиш, че ще можеш да останеш тогава, моя скъпа „царице на хазарта“? Помисли за това, Аманда. Веднага съм готов да ти платя, за да върнеш бащиното ми имущество. Ще ти предложи доста добра цена за него. Пак ще имаш солидна печалба, в замяна на която ще трябва да се откажеш от всякакви претенции към „Мисти Вали“, да напуснеш Лексингтън веднага и никога отново да не прекриваш прага на къщата ми. Какво ще кажеш? Сключваме ли сделката?

Аманда все още беше със замаяна глава, след като научи с

облекчение, че действително притежава своята част от „Мисти Вали“. Сега това място беше вече неин дом, и то единственият, който някога е имала. Щом можеше, тя нямаше да позволи на Грант Гарднър да го измъкне отново изпод носа ѝ. Тя беше играла цял живот покер и можеше да различи блъф от истина. Грант правеше последен отчаян опит да си възвърне това, което считаше по право за свое или на Тед. Тя нямаше да се хване на такава евтина уловка, не и когато законът го притискаше. Тихият ѝ смях и игрилото пламъче в очите ѝ му подсказаха това още преди Аманда да отговори.

– Не става, Гарднър. Говори каквото искаш за мен. Оскверни ми името чак до Калифорния, ако щеш, но преди да направиш това, се довери на фактите или ще те съдя за обида. Ти ме наричаш уличница, но ако трябва, аз ще докажа, че не съм. Назова ме измамница, но всеки, който досега е виждал как играя карти, може да потвърди, че не използвам нечестни начини, за да спечеля. Да, аз си изкарвах прехраната като картоиграчка по реката. Не го отричам, нито пък се срамувам от своята професия, тъй като тя е законна, дори престижна. Баща ми, мир на праха му, беше комарджия по параходите, но никога не е имало по-добър човек на света от него. Тъй че приказвай каквото си щеш. Аз няма да си замина оттук. Ти няма да можеш нито да ме пропъдиш с клюките си, нито да ме купиш с парите си.

И като имам тези двама господа за свидетели, също така искам да ти кажа, че аз възнамерявам да вземам активно участие в бизнеса. Като твой съдружник, ще искам да имам достъп до сметките, да преглеждам печалбите и да одобрявам разходите и ако не ми позволиш това, ще предприема законните мерки. С други думи, толкова бързо ще те закарам в съда, че ще ти се завие свят.

– Не искаш ли поне да чуеш моето предложение? – каза Грант през зъби, като ноздрите му се разшириха от потиснатия гняв. – Помисли си, да речем, че имаш на разположение дванадесет хиляди долара в брой и че няма да бъде необходимо да чакаш да капне някоя печалба от фермата – трябват години, за да се развие един бизнес. С тези пари ще можеш да си купиш колкото си искаш рокли и шапки.

Тя отново се изсмя и дрезгавият звук простърга нервите му.

– Същото мога да направя и с парите в брой, които спечелих от Мейси при последната ръка – каза му тя. – А да не говорим, че след като официално бях обявена за собственичка на имуществото, мистър Дарси любезно ме придружи до банката, където не само си открих лична сметка, но също така и погледнах банковото извлечение на фермата за коне.

Освен това аз не съм такава глупачка като Тед, за да се съглася да приема такава нищожна сума от теб, когато „Мисти Вали“ струва шест пъти повече. Няма ли да се опиташ да ме подкупиш с малко повече, мистър Гарднър?

– Ще обмислиш ли предложението ми, ако го направя? – отговори той, като напълно съзнаваше, че не би могъл да си позволи повече от тази сума. Докато фермата носеше добра печалба, доста големи суми бяха обвързани със самите коне, в сделки с други притежатели или в различни разходи. Действителната свободна сума в брой едва ли беше повече, отколкото тази, която той току-що беше предложил. Да ѝ даде повече, би означавало да продаде някой от конете, печелещи награди, или някоя сделка да му се изплъзне поради липса на пари, или да ипотекира своята половина от „Мисти Вали“. По-скоро би умрял, отколкото да направи това.

– Съмнявам се, че по-добра сума би могла да промени решението ми, но поне ще задоволя любопитството си.

– Двадесет хиляди. Това е последното ми предложение – каза той безразсъдно, като затаи дъх, за да чуе отговора ѝ.

– Примамливо, наистина, но недостатъчно. Примири се, Грант. Ти зависиш от мен, тъй че трябва да се научиш това да ти харесва и по този начин ще си спестиш много тревоги.

Грант стрелна Аманда с поглед, в който се четеше болка.

– Ти си моята тревога, Аманда.

ГЛАВА ШЕСТА

Изглежда, този ден щеше да е един от най-странните за Аманда. След триумфа от победоносната за нея битка с Грант и неговия адвокат Аманда реши да отпразнува случая с едно неприлично голямо парче ябълкова торта и чаша кафе, за да убие глада си до вечеря. Тя си избра малка маса близо до прозореца в един ресторант, откъдето можеше да наблюдава минувачите, и тъкмо беше лапнала малко от чудесния пай, когато Анабел Фостър се приближи и седна на масата при Аманда, без да пита.

– Радвам се да ви видя тук – отбеляза Анабела, като свали ръкавиците си с изискано движение.

Аманда остави вилицата си настрана и понеже апетитът ѝ вече беше изчезнал, отговори остро:

– Какво искате, мис Фостър?

– Всъщност няколко неща – отговори Анабела с усмивка, която можеше да се възприеме като искрена. – Преди няколко минути научих, че ще останете в „Мисти Вали“.

– Ключките се носят бързо.

– Грант ми каза. Изглежда, претенциите ви са законни и основателни – и добави с неохота: – Поздравления, мис Сайтс. Разбира се, аз винаги съм казвала, че Тед е безотговорен глупак, а сега той по убедителен начин доказва, че съм права, нали?

– Мисля, че трябва да ви благодаря – каза Аманда иронично.

Анабела кимна, сякаш току-що беше дала на Аманда някакъв голям дар.

– Е, щом ще живеете в дома на Гарднър, мисля, че трябва двете да си изясним някои неща. Като жени, нали разбирате?

Аманда все още не разбираше какво искаше да ѝ каже младата блондинка, но тя щеше да я изслуша, докато си пиеше кафето, затова я подкани:

– Продължавайте, моля!

– Не мога да отрека, че ми е неприятно да живеете с Грант в една и съща къща, особено като сте... ъ... като имате такава съмнителна репутация, но тъй като вече нищо не може да се направи, помислих си, че трябва да ви информирам – не знам защо още не са ви казали, – че Грант и аз сме сгодени и ще се женим. Той е мой, мис Сайтс, и аз няма да

понасям никакви номера от ваша страна. Мисля, че трябва да знаете това от самото начало.

Забързаната реч на момичето най-накрая секна и Аманда остана разкъсана между раздражението и забавлението, което тя предизвика у нея.

– И кога ще се състои сватбата ви, мис Фостър?

Защо Аманда усети, че сърцето ѝ трепна при мисълта, че Грант ще се ожени за тази омразна малка глупачка? Каква беше причината? През по-голямата част от времето, прекарано с него, Аманда дори не го харесваше, макар че, трябваше да си признае, беше голямо удоволствие да го вижда. Привлекателен като самия дявол – в този момент точно този израз наистина му подходеше.

– О, все още не сме определили датата – отговори Анабела твърде неохотно. – Вижте, на Грант му предстоят няколко много важни сделки с купувачи на коне и такива сделки, които ще се окажат от голяма полза за фермата, тъй че чакаме, докато нещата се уредят. Няма смисъл да се опитваме да планираме сватбено пътешествие, когато главата му ще се замаеяла от работа, нали? Освен това, ако изчакаме, ние ще можем да предприемем нещо наистина грандиозно и аз няма да се безпокоя, че Грант ще трябва да спестява пари. Той е страхотно съзнателен, когато става въпрос за работа, мис Сайтс, а съм сигурна, че скоро и вие ще се научите на същото. Убедена съм, че не съм издала нещо, като споменах за бизнеса на Грант, тъй като без друго ще научите за него.

Аманда скришом погледна ръцете на Анабела и несъзнателно почувства облекчение от факта, че тя няма годежен пръстен. Дали тази жена се опитваше просто да я държи настрана от Грант, като твърдеше, че е обвързана с него, или между тях имаше някакво неофициално споразумение преди публичното обявяване на брака им? Вероятно последното. Вчера следобед Грант беше нарекъл Анабела „скъпа“, а това не беше дума, която той би използвал току-така.

Какво оставаше за нея? И какво, по дяволите, я беше грижа? Защото, тъпачко, ти го искаш за себе си, се обади вътрешният ѝ глас. Бъди честна пред себе си. Този мъж е всичко, за което си мечтала, или поне много близко до мечтите ти. Твоите най-съкровени мечти, най-дълбоките ти желания се сбъдват наяве. За момента той е малко груб, но той е мъжът, нали? Той може да бъде покорен. Няма да е толкова трудно. Ти ще живееш с него под един покрив, ще ядеш на една и съща маса с него всеки ден, ще работиш редом с него. Той вече показа, че ти го привличаш. Сега всичко, което трябва да направиш, е да го впечатлиш с новите

си дрехи, с безупречното си държание, с бистрия си ум и с поведението си на дама. Наистина ли ще оставиш да ти се изплъзне, без да се опиташ да го хванеш? Можеш ли просто да стоиш настрана и да оставиш тази малка вещица да ти отмъкне мъжа, който желаш, без изобщо да се опиташ да предотвратиш това? Ще бъдеш глупачка, ако се предадеш, и никой няма да ти е виновен, освен ти самата!

Като съобщи това, което имаше да казва, и вярвайки, че Аманда го е чула, Анабела се усмихна.

– Вие знаете, Аманда – може ли да ви наричам Аманда? – в края на краищата, ние ще бъдем един вид доста близки познати, нали? Хрумна ми, че тъй като ще бъдете съдружник на Грант в неговия бизнес, вие наистина трябва да се научите как да се държите. Не бихте искали да бъдете пречка за неговите сделки и може би да провалите някои негови намерения. Просто няма да бъде от полза, говоря за финансовата страна.

Тъй като Аманда не отговори нищо, Анабела продължи смело да бърбори:

– Като годеница на Грант, аз реших да забравя всяка лична неприязън, която бих могла да храня към вас. Ако се оставите в моите ръце, ще ви науча как да се държите като истинска дама и никоя от нас няма да се перчи. Щом ще бъдете пряко обвързана с бизнеса на Грант, вие без съмнение ще се срещате с много влиятелни клиенти и ако не се окажете на ниво, ще бъде много лошо за Грант.

Като реши за момента да играе играта, за да види накъде духа вятърът, и тъй като изобщо не се доверяваше на този внезапен обрат у Анабела, Аманда каза:

– Какво ще ми предложиш като начало, Анабела? Може ли да ви наричам Анабела, скъпа? – попита тя, като подигравателно използва думите на Анабела.

– Разбира се – отговори тя малко престорено, сякаш ѝ причиняваше голяма болка, че я поставят толкова ниско. – Добре, сега да видим – тя се престори, че оглежда Аманда отблизо. – Да започнем с външния вид. Макар че новият ви тоалет е очарователен и съм сигурна, че това е най-доброто, което сте намерили при сегашните обстоятелства, стилът не е много подходящ за вас, а за цвета изобщо да не говорим. Мисля, че зелено или нещо като виолетово би било по-подходящо. А който те е посъветвал да си купиш такава шапка, трябва да бъде застрелян за измама. Наистина е твърде жалко, че косата ти е толкова черна, но ако я подстрижеш или фризираш, тъй че да очертава лицето ти, сигурна съм, че чертите ти ще изпъкнат и може би носът ти би изглеждал по-къс.

Беше цяло чудо, че от ушите на Аманда не излезе пушек при тези думи и само това, че стискаше силно зъби, ѝ попречи да се развика. Най-накрая, като преглътна всички остри думи, които ѝ бяха на езика, тя успя да ѝ отговори спокойно:

– Ти си толкова любезна, Анабела, че искаш да ми помогнеш по този начин.

– Считам го за мой дълг, а мама ме е учила, че благотелността е добродетел и аз ще се опитам да помогна на по-малко късметлиите от мен.

Малко по-късно Аманда, която следваше покорно Анабела, беше заведена в друго модно ателие в Лексингтън.

– Мисис, ние бихме желали да видим най-модните тоалети, ако обичате – съобщи Анабела. – Донесете ни вашите каталози и книги с мостри.

През следващия час Анабела със скорост, която би съперничела и на най-бързия кон, избра всички най-ужасни кройки и цветове, които Аманда някога беше виждала. Още веднъж Аманда беше забождана, завъртана и пробвана и когато излязоха от магазина, тя вече беше поръчала за няколкостотин долара тоалети, които никога не би облякла.

Анабела, разбира се, бе изпаднала в екстаз от своя избор и Аманда беше доволна, че блондинката вярва, че е успяла да я заблуди. Обаче, щом излязоха вън, Аманда веднага се извини, че е забравила да каже на шивачката какъв да бъде цветът на панделката на една отвратителна рокля, и мигновено се вмъкна в ателието, като каза на изненаданата шивачка, че отказва всичко, което току-що е поръчала, и че обещава да дойде скоро и да си поръча по-подходящо облекло.

– Просто сърцето не ми даваше да обидя бедното момиче, като му кажа, че има отвратителен вкус към дрехите – обясни Аманда, като повдигна извинително рамене. Жената дълбоко въздъхна, очевидно с облекчение, че няма да ѝ се наложи да шие такива грозни рокли.

След това отидоха в магазин за шапки – слава богу не в тоя на Ада Колетрейн – и Аманда беше принудена да си купи две ужасни шапки, единствено за да угоди на Анабела и да продължи абсурдния фарс. Тя се закле да ги изгори при първа възможност. След това отидоха при известна фризьорка. Тук вече Аманда се отказа да ѝ подрежат или фризируют косата. Тя все пак разгледа няколко рисунки, които показваха различни прически, и обеща да си помисли за нещо подобно по-нататък.

Когато двете жени се разделиха, Анабела, доволна от себе си, се ухили с широка усмивка. Макар че беше уморена от запълнената

програма на деня, Аманда също така беше доволна, като се подхилкваше на това, колко ядосана ще бъде Анабела, като разбере, че Аманда не е чак толкова наивна, колкото изглежда. Тази мисъл беше достатъчна, за да запази усмивката на лицето ѝ чак до вкъщи.

След предупреждението, което Аманда отправи към него, Грант изобщо не беше изненадан, че на другия ден към десет часа намери в кабинета си, който служеше и за офис, Аманда да преглежда счетоводните му отчети за фермата, но въпреки всичко се ядоса. Тази никаквица явно не си губеше времето и си вреше носавсякъде в неговите работи. Това изобщо не правеше деня му по-приятен, особено след като вече беше прекарал няколко неползотворни часа.

И за беда, тази сутрин Аманда изглеждаше направо апетитна, макар че прелестите ѝ бяха показани по по-пестелив начин. Грант с безпокойство откри, че дори когато косата ѝ беше прибрана в кок и блузата ѝ беше закопчана чак до брадичката, тя пак изглеждаше привлекателна. Не, много повече от привлекателна. Изкусителна. Чувствена. Трептяща и предизвикваща. По дяволите!

– Виждам, че си се захванала с книгата – промърмори той вместо поздрав. – Можеше да си направиш труда първо да ме попиташ.

– Ти не беше тук. А Чалмърс призна, че си отишъл до Бен Уидмарк, чак след като го заплашиш, че ще го настъпя по току-що лъснатите обувки. Успя ли да разбереш къде е отишъл Тед?

– Не. Всичко, което Уидмарк можа да ми каже, беше, че те двамата са слезли в Сейнт Луис, както ти каза. Наели хотелска стая, за която платил Уидмарк, и останали там два дни, през които Бен се опитал, но не успял да накара Тед да се върне у дома. На третата сутрин Бен се събудил и видял, че Тед го няма. В продължение на няколко часа го търсил, накрая се отказал и решил да се прибере вкъщи. Той ми каза, че Тед скитал наоколо и сигурно ще тръгне на запад или надолу към Ню Орлиънс, дори предположи, че може да се запише в кавалерията и други такива глупости, но не каза нищо определено, за да разбере къде наистина е отишъл.

– Съжалявам – каза искрено Аманда.

– За какво съжаляваш? – попита я той със сарказъм. – Имаш земята му, парите му, дома му. Какво още би могла да откраднеш от него? Може би е добре, че не е тук, за да не му измъкнеш и още нещо.

– Не е необходимо да ме мразиш чак толкова. В края на краищата,

аз се опитах да го убедя да не залага всичко.

– Така каза и Уидмарк. Изглежда, че си направила голямо впечатление на тези млади контета.

Аманда повдигна рамене.

– Вината едва ли е моя. А сега, ако няма да те затрудни твърде много, би ли имал нещо против да ми кажеш къде са останалите книжа?

– Да, бих имал. Бих имал нещо против да седиш в моя стол, зад моето бюро, в моя личен кабинет, в моята къща, на моята земя.

– Всичко от това наполовина е мое – припомни му Аманда. – Половината от този стол, от бюрото, от стаята, от къщата и от земята – имитира го тя.

В очите му гореше възмущение.

– Това няма да стане, Аманда. И ти го знаеш, нали? Няма начин двамата да живеем и да работим в разбирателство. Рано или късно ние ще се сбием.

– Може би скоро – съгласи се тя. – Какво предлагаш да направим, като изключиш единият от нас да се изнесе? Да разделим имуществото на две по средата? – предложи тя дръзко. – Една стая за теб, една за мен? Лявата половина от обора за мен, дясната за теб? Северното крило на трапезарията и на масата за теб, южното за мен? Това ще разреши ли проблема, как мислиш?

Макар че идеята ѝ изглеждала абсурдна, колкото повече Грант се замисляше, толкова повече я намираще за разумна.

– Може би би помогнало – каза той замислено.

– О, стига глупости, Грант! Аз само се шегувах! – Аманда изобщо не можеше да повярва, че той е приел сериозно глупавото ѝ предложение.

– Разбирам, но в шегата ти има нещо разумно. Поне няма да се натъкваме постоянно един на друг на всеки ъгъл и да навлизаме в чужда територия. Струва си да опитаме обаче.

– Боже господи, не мога да повярвам на ушите си! Въпреки всичките ти недостатъци аз си мислех, че си поне интелигентен човек, но с всяка дума, която произнасяш, доказваш, че съм грешила.

– Да си чувала някога тази стара поговорка, че неволята учи, Аманда? Не, не се подигравай – каза той бързо, като видя, че тя се кани да го прекъсне. – Помисли само за момент. При сегашните обстоятелства ние буквално си пречим и аз изобщо не съм доволен от ситуацията – и ти знаеш това.

– Струва ми се, че го изясни прекалено добре на всички – каза му тя

с презрителна усмивка. – Но идеята за разделянето на имуществото на две е невероятно тъпа.

– Предложението беше твое.

– Само на шега. Ти си този, който го обмисляш.

– По неволя – припомни й той – и от отчаяние. Макар че звучи много налудничаво, може би това е единственият начин, по който можем да съжителстваме заедно, без единият да убие другия.

Нищо нямаше да излезе. Аманда го знаеше, както знаеше малкото си име. Но сега, след като идеята вече се беше загнездила в съзнанието му, беше безполезно да се спори. Също така знаеше, че целият персонал вече беше на крак. Цяла кофа, пълна с тебешир, се разнасяше из къщата и Грант посочваше къде да се очертава, сякаш беше генерал, командващ армията си.

Тъй като господарският апартамент се намираше на срещуположния край на горния етаж срещу стаите на Аманда, беше много просто да се прекара права линия надолу до централния коридор, като едната половина оставаше за Аманда, а другата – за Грант. На долния етаж обаче въпросът стоеше по друг начин и слугите просто клатеха объркано глави, когато Грант започна да скицира разделителните линии.

– Бюрото си остава за мен – каза непреклонно Грант. – То си е било мое повече от десет години и проклет да съм, ако сега ти го отстъпя. Можеш да вземеш писалищната маса от библиотеката.

– Колко щедър – каза тя злъчно. – И от мен се очаква да я използвам там и когато се нуждая от някоя книга или счетоводен отчет да ги мъкна напред-назад от единия край на къщата до другия?

– Не – отсече той, след като помисли, малко. – Макар че ми е много неприятно, ние ще трябва да ползваме общо кабинета. Ще преместим малкото бюро в него и ще разделим стаята точно по средата.

– Всичко освен рафтовете с книги – съгласи се тя, като знаеше, че няма смисъл да спори с него. Той реагираше като обладан от зъл дух или като човек, който се страхуваше да не бъде обладан, и нищо – освен може би земетресение – не би го отърсило от безумието му. – Тази част от стаята ще остане неутрална територия.

– Добре, но всеки от нас може да я използва само когато другият не е там.

– Разбира се, за бога! – каза с насмешка тя, като повдигна очи към тавана. – Не дай боже да си докоснем лактите! Сигурен ли си, че ще можем да си перем дрехите наедно? – той се отнасяше с нея като с прокажена и Аманда се обиди.

– Не се вдетинявай, Аманда – отговори той остро.

– Да се вдетинявам? Аз? И това ми го казваш ти? Ти си този, който се е разбеснял тук, който отбелязва с тебешир всичко от пътеката на стълбището до средата на масата за хранене! Ще разделим ли и персонала на две? Ще му бъде ли позволено да пресича линии, или го очаква наказание? И какво ще бъде наказанието за навлизане във вражеска територия, капитан Гарднър? Изтръгване на езика? Глоба от едно пени за нанесената обида? Или да си легнеш без вечеря?

– Мисля, че една глоба ще свърши работа.

– Толкова е глупаво! Да си си помислял някога с малкото мозък, който ти е останал, какво ще кажат хората, когато се разчуе за това? Всеки ще каже, че ти хлопа дъската или че си уплашен до смърт от мен.

Последната реплика от словесната ѝ атака почти засегна болното му място. Полезната страна на това, което той правеше, беше, че щеше да намали до минимум възможностите за контакт с нея и щеше да има една защитна преграда срещу нейните прелести независимо от това, колко глупаво и колко дребно изглеждаше всичко, макар че Грант не би го признал гласно. В съзнанието му това беше аналогично на затварянето на кобилите на отделно място от жребците или обратното. Аманда Сайтс беше толкова привлекателна и ако не можеше да я накара да се махне, то поне трябваше да намери някакъв начин, по който да я държи надалеч от себе си – това беше най-доброто, което бе измислил досега.

Като не обърна внимание на хапливата ѝ забележка, Грант предложи:

– Може би ще бъде по-добре да се храним по различно време.

– Може би си си изпил акъла! Ако ще правим това, защо, по дяволите, да не бележим и покривките, и салфетките! Тези са неговите, а онези нейните чаши и съдове – колко удобно! – тя отиде до барчето, наля си чаша вино и с едно движение на нежната си китка изпи половината на един дъх.

– Ти си в моята част на стаята – отбеляза той.

– Тогава премести проклетото барче на разделителната линия и непременно постави половината от съдържанието му така, че да имам достъп до него, защото ти наистина можеш да накараш дори и светец да се пропие, камо ли една обикновена жена! И изобщо не се опитвай да ми пробутваш това отвратително шери. Искам половината от най-добрия джин и уиски, които пиеш.

– След това ще поискаш ли и половината от цигарите ми? – каза той сухо, като си помисли, че в деня, когато ще я възприеме просто като

обикновена жена, кръвта му ще е изстинала във вените, по дяволите...

– Защо не? – възкликна Аманда, размахвайки ръце. След това се замисли и каза: – Ако реша да започна да пуша, сигурно ще предпочета лула. В края на краищата, щом жената на президента Джаксън може да пуши лула, значи и аз мога. Наистина чувствам тази жена като сестра, тъй като тя също е трябвало да преживее несправедливо да очернят името ѝ.

Аманда трябваше да положи нечовешки усилия и да преживее абсурдни ситуации, за да остане в „своята“ половина от къщата, и беше сигурна, че Грант щеше да пусне шпиони да следят за нарушения – вероятно Чалмърс и мисис Дивот, които постоянно патрулираха, за да се уверят, че Аманда спазва определените граници. А може би и Анабела, която се появяваше доста често, тръпнеща от удоволствие, че макар и малко странно, но нещата са се развили по начин, който напълно я удовлетворяваше, защото Грант и Аманда трябваше да обитават различни части на къщата, независимо от това, че все още живееха в един и същи дом. Поне територията, която заемаха в къщата, беше оградена, тъй като не беше нито удобно, нито възможно да се направи същото и с двора и конюшните.

Единствено това, че използва цялото си търпение и от време на време – чувството си за хумор, Аманда успя да сдържи нервите си. Тя започна да се забавлява, като нарочно и тайно прекосяваше отбелязаната граница. Искаше да види колко може да остане, без никой да я хване, и винаги оставяше някакво вещестено доказателство след себе си, за да ядоса Грант.

Отначало започна с малки неща – разместена книга или панделка, изпусната от неговата страна на коридора. Той винаги ѝ се караше, а тя му се усмихваше чаровно и му казваше:

– Странно как се е озовала там. Кълна се, на вещите ми са пораснали крака напоследък.

Веднъж той откри парфюмираната ѝ кърпичка, пхнатата под възглавницата си. Най-напред усети уханието и накрая откри откъде идваше, но след това продължи да се измъчва и прекара една безсънна нощ, като си представяше всички очарователни местенца от тялото на Аманда, които биха ухаели на този омайващ парфюм.

На следващата сутрин той ѝ върна кърпичката, като се усмихваше самодоволно.

– Изпращаш ми интимни послания, Аманда? – попита я той насмешливо. – Да не се опитваш да ми кажеш, че искаш леглото ми?

– Единствено, ако това е последното нещо, което е останало в къщата, и ако ти не си в него по това време – отвърна тя нахално, като грабна квадратната кърпичка и се ядоса на глупостта си, че я беше оставила там и така му даде повод за приказки.

Грант обаче изобщо не намери за забавен следващия ѝ номер. Когато ставаше от стола си, забеляза, че панталоните му се дърпаха надолу от нещо. Той с отвращение откри, че причината беше една раздъвкана дъвка, залепена на стола му.

– Аманда! Ще те пребия от бой! – разкрещя се той, защото знаеше, че тя се спотайва някъде наблизо, макар че – да се благодари на providението – не се виждаше. – Когато свърша с това, ще купя цял кашон дъвки и ще ти ги залепя на всяко косъмче по главата. Ще трябва да се обръснеш, за да се отървеш от тях!

Той повече не намери дъвки, макар че тя му оставяше нахални бележчици навсякъде из къщата. В тях пишеше: „Аз съм тук. Ха-ха!“ или: „Хвани ме, ако можеш!“ и бяха подписани с името Манди Магьосницата.

За да е по-удобно за слугите, Грант реши да продължават да се хранят заедно и на вечеря. Тя нарочно го провокираше. Една обикновена закуска се превръщаше в цяло изпитание.

– Би ли ми подал солта, ако обичаш, Грант?

След няколко минути:

– Може ли кифличките, ако обичаш? Наистина, не бих желала да те безпокоя, но за тях ми е необходимо и маслото.

След това:

– Останала ли е някаква сметана в шишенцето?

Грант беше готов да я цапардоса, защото тя му искаше всичко, като възприемаше един толкова приятен тон. Най-накрая той ставаше и методично поставяше всичко от масата в полукръг пред нея тъй, че да може да го стига.

– Сега – просъскваше през зъби, докато всичко в собствената му чиния вече беше изстинало – има ли нещо друго, от което ти вероятно би се нуждала?

– Всъщност – каза му тя веднъж смутено, като повдигна към него сините си очи, които се смееха – чудя се дали не можем да си разменим местата. На моя стол има някаква издатина.

– Ти си единствената издатина на него! – каза ѝ той разгневен, като

пръстите му се свиха, готови да се впият в гърлото ѝ.

Тя започна ежедневно да обикаля оборите на конете просто защото знаеше, че това ужасно го дразни. Там тя се разхождаше на воля, тъй като нямаше разделителни линии, спираше да го гледа, докато работи, и започваше да му задава безброй въпроси, като не му оставяше нито миг спокойствие и усамотение, въпреки първоначалното му намерение да разграничи живота си от нейния колкото се може повече.

Когато той решише да си върне, като вземеше нещо от бюрото ѝ, така че веднага да забележи липсата му или пък си открадваше нещо от нейната половина на барчето, тя се правеше, че не забелязва нарушението му, което още повече го въбесяваше. Тя можеше поне от любезност да се престори на засегната, така де, след като толкова пъти го беше ядосвала.

Той дори стигна дотам, че закачи на видно място в гардероба ѝ една от своите ризи. По-късно същия ден, за голямо негово учудване, тя се появи, като оправяше новопридобитата си блуза, и го попита с грейнала усмивка:

– Ръкавите са малко дълги, но иначе ми става, не мислиш ли?

Според него ѝ отиваше, и то много. Меката материя прилепваше по гърдите ѝ, като ги правеше изкусителни, докато яката падаше надолу достатъчно, за да открие надареността ѝ. Грант направо се задъха. Дори и да го полееха със студена вода, едва ли можеха да притъпят желанието му.

Поради неудобството от тебеширените линии и поради взаимните номера, които си скрояваха, Аманда продължаваше да се надява, че Грант скоро ще осъзнае колко безсмислено и глупаво е всичко това и ще възвърне разума си. Кога щеше да си признае, че този негов идиотски план изобщо не помага и дори ги кара всеки да усеща присъствието на другия по-осезателно?

Седмица след установяването на този тъп ред тя наля огън в маслото.

Нахлувайки разбеснял в кабинета, Грант смело отиде до малкото ѝ бюро, където тя проучваше цифрите от продажбите за миналата година. Твърдо решил да пренебрегне факта, че беше облечена с ризата му и че тялото му веднага отговори инстинктивно на желанието, той попита високо:

– Какво имаш предвид, като си казала на мисис Дивот, че е уволнена? Бедната жена дойде при мен разплакана и каза, че си се опитала да я уволниш.

Като вдигна глава от документите, Аманда отговори кратко:

– Опитала! За бога! Тя от половин час не работи вече тук и да не си казал, че не съм ви предупредила и двамата. А „бедната мисис Дивот“ е самият предрешил се дявол. Тази жена беше ужасно неуважителна към мен, особено след като за първи път я заплаших, че ще я уволня. Дадох ѝ всяка възможност, за да запази поста си, Грант, но тя не ме послуша.

– Защо?

– Предполагам, защото е упорита като магаре и потайна като лисица – отговори Аманда, като се чудеше защо не може да бъде в една стая с този мъж, без да пробягат по тялото ѝ ту топли, ту студени тръпки и да не ѝ секва дъхът.

Грант изскърца със зъби:

– Не, мис Глупачке. Защо я уволни? Какво по-точно е направила, за да заслужи такова отношение, след като е тук на работа, откакто се помня?

– Хич не ме интересува дали е била тук от началото на света. Тя е настроена срещу мен, подтиква и другите слуги да се държат по същия начин и последния път направо надмина себе си. Може би не знаеш, макар че не го вярвам, но тя винаги мърмори дори когато поискам и най-малката услуга. Открито ме гледа с омраза и така си вирва носа, че ако излезе навън, когато вали, веднага ще се удави. Аз буквално трябва да се моля, за да дойде някой да ми изчисти стаите и да ми смени чаршафите. Една от новите ми блузи, а аз имам само две, сега има чудесен отпечатък от ютия на гърба; нощното ми гърне се изхвърля ужасно рядко, а това не е най-приятното нещо на света, което може да ти се случи. Може би няма смисъл, но трябва да добавя, че вашата икономка си изкарва яда върху ми по все още неизвестна за мен причина. Да продължавам ли?

Макар да знаеше, че икономката не харесва Аманда, той изобщо нямаше представа докъде бяха стигнали враждебността и злобата на тази жена. До голяма степен вината беше и негова, тъй като прислугата му приемаше неговия маниер на държание към новата съпругината на „Мисти Вали“. Тъй като съзнанието му заговори, той се извини:

– Съжалявам, Аманда. Ще говоря с нея.

– Не! – Аманда поклати глава в знак, че изобщо не се е успокоила. – Каквото е станало, станало и съвсем не мисля, че нито тя, нито пък аз ще можем да се търпим една друга. Пенсионирай я, ако ще се чувстваш по-добре, но аз повече няма да я търпя тук. Още повече че вече съм обещала поста ѝ на една от прислужничките, жена, която ми харесва повече

и която е напълно способна да поеме задълженията на мисис Дивот.

– Половината от пенсията ѝ ще е от твоята печалба – ѝ припомни той.

– Ще си струва, стига да видя гърба на тази дяволица.

– Добре. Ще се съобразя с желанието ти – каза той, като пооемкна.

– Но имай предвид, че Чалмърс е моят иконом. Докато той поддържа цялото домакинство, аз си запазвам правото да го задържа на работа, тъй че не мисли, че ще се отървеш от него толкова лесно.

– Откъде такъв късмет – остроумно заяви Аманда. По устните ѝ се плъзна хитра усмивка, а сините ѝ очи светнаха закачливо. – Освен това започна да ми става забавно да дразня стария Чалмърс. Той е много сладък, като обърне гръб, нали? Забавлявам се почти толкова, колкото и когато ти се ядосваш.

ГЛАВА СЕДМА

Изведнъж духовете в „Мисти Вали“ се раздвижиха, усещаше се някакво очакване, което дори Аманда, със своето невежество за работите във фермата, долови.

– Какво става? – попита тя Грант една вечер, докато той буквално гългаше храната си, без да я дъвче, бързайки отново да се заеме с работата си в оборите.

– Моля? – явно мислите му бяха другаде и не беше обелил нито дума по време на вечерята – нещо, което, независимо от старата му неприязън към нея, беше необичайно.

– Какво става тук? – повтори тя. – Всички търчат напред-назад като подгонени пилци. Нещо особено ли ще става?

– И така може да се каже. Опитваме се да подготвим два от най-добрите ни жребци за състезанието в Луисвил след няколко седмици. Тренираме ги от години и много скоро ще разберем как ще се справят със своите съперници.

– Това сигурно ще е много важно състезание – чудеше се тя, като си мислеше, че наистина е права, след като всички изглеждаха толкова развълнувани, а пък за нея едно конно състезание не беше нищо особено.

– Едно от най-важните състезания и един шанс да докажем възможностите си пред целия конен свят на родна почва. Виж, на изток от години се провеждат състезания: в Белмонт и Сарагоса, в Ню Йорк и Пимлико, в Мериленд, а това е само втори сезон за дербито Кентъки. Всички, които притежаваме и отглеждаме коне, всички хора от Кентъки сме си спечелили доста слава с чистокръвните си породи. Изпращали сме на състезания, продавали сме почти във всеки щат, отгледали сме безброй победители, а сега се стремим да си завоюваме едно постоянно място в конните надбягвания, да развием възможно най-добре този спорт тук, където се раждат и отглеждат тези чудесни животни. А на по-лично ниво, ако нашите жребци се представят добре в дербито, „Мисти Вали“ ще се прочуе още повече.

– Което означава повече продажби и споразумения за отглеждане на коне за фермата – заключи Аманда.

Грант кимна с глава, като я погледна преценяващо.

– Знаеш ли, Аманда, независимо от това, какво мисля за теб, трябва

да призная, че умът ти сече твърде бързо за жена. Впечатлен съм от начина, по който схващаш нещата.

– Това е най-неочакваният комплимент, който някога съм получавала – тя не знаеше дали да се радва, или да се обиди. – Ти или ме считах за глупава единствено защото съм жена, или очакваш да бъда такава, защото съм привлекателна и мога да послужи при сделка. Така ли смяташ?

– Не точно – увери я той с цинична усмивка. – Но да си едновременно красива, интелигентна и лека жена е вече нещо друго. Такава комбинация не се среща често, поне така мисля.

– За разлика от тебе, който по природа си тесногръд, недалновиден и циничен до порочност – отвърна му тя с престорена усмивка и се върна на темата за конете: – Искам да дойда с теб на конните състезания в Луисвил. Това ще ми даде възможност да видя на живо още една страна от бизнеса.

Грант постави ръце пред себе си, сякаш искаше да се предпази от нея, и заяви:

– О, не! Определено не, Аманда! Достатъчно обсеби живота ми. Не, благодаря. Остави ми поне тази малка част от него и ми се довери, че ще се грижа за взаимните ни интереси. Там ще има купувачи, които искат да сключат сделки; собственици, които ще искат да обсъдят цените на расовите коне, отглеждани за разплод; някои много богати и влиятелни хора, които могат да се окажат много полезни за бизнеса. Може и да нараня чувствата ти, но мисля, че ще донесеш повече вреда, отколкото полза, а аз няма да рискувам репутацията на фермата само за да угодя на прищевките ти.

– Страхуваш се, че ще те изложи? – попита тя съвсем тихо.

– Не се страхувам. Сигурен съм.

– Чудесно. Не е необходимо ти да ме заведеш там, а и не се нуждая от твоето разрешение, за да дойда. Щом ти не искаш да ме вземеш в Луисвил, аз ще пътувам сама – тя стана от масата. – Сега, ако ме извиниш, ще те оставя и ще отида да напиша писмо до една моя приятелка, която живее във Франкфорт, и ще я попитам дали не би желала да дойде с мен на състезанията.

– Някоя от твоите приятелки на греха? – каза той със сарказъм.

Макар че не искаше, Аманда се засмя не само на израза му, но и защото го свърза с Рут Уиттейк.

– Много се съмнявам, че мисис Уиттейк някога се е възприемала по този начин – или пък някой друг, освен може би съпругът ѝ. С бялата си

коса тя прилича на възрастна жена и е пример за образцово държание. Но предполагам, че като млада е била красива.

Още веднъж Грант усети, че изгубва почва.

– Не може да е Рут Уиттейк, съпругата на сенатора? – попита той неуверено.

– Тъхъ – кимна Аманда със задоволство, като се наслаждаваше на объркването на Грант. – Познаваш ли ги? Когато слязох от парахода във Франкфорт, отседнах в дома им за една нощ, тъй като имаше влак чак на другата сутрин. Те са приятни хора, нали? Особено Рут.

На Грант му прилоша. Той се беше срещал със сенатора Уиттейк и съпругата му, но не му бяха близки познати. За него беше удар да научи, че Аманда е в приятелски отношения с тях. Как би могла тази уличница, тази речна разбойничка дори само да поведе разговор с тях, камо ли да ношува в дома им! Невъзможно! Скандално! Направо не беше за вярване.

Аманда знаеше, че предизвиква съдбата, но не можа да се стърпи и нанесе още един удар, като постави солницата така, че Грант да може да я стигне.

– Заповядай – изсмя се тя, – може би това ще направи храната малко по-вкусна, тъй като явно имаш трудности с преглъщането ѝ.

През следващите няколко дни Грант беше твърде зает с подготвянето на конете за предстоящото състезание, за да му остане време да спори с Аманда. Всъщност, колкото повече приближаваше големият ден, толкова по-малко Аманда го виждаше. Той дори не забеляза, че беше заменила готвача му с друг – един креол от Франция, който мисис Лелен ѝ беше препоръчала, – макар че безвкусните гозби за вечеря отстъпиха място на ястия с много подправки. Той не само че не коментира по никакъв начин новите ѝ дрехи, но и не каза нищо при факта, че за последната седмица Станфорд Дарси беше идвал два пъти във фермата, без да има някаква работа, освен може би да ухажва Аманда.

Ако Грант не обръщаше внимание на това, същото не важеше за Анабела. Тя нададе вой, когато научи, че старият готвач е подменен, и тайно се ядосваше всеки път, когато Аманда беше облечена с някаква нова елегантна рокля.

– А къде са роклите, които си поръча, когато бяхме заедно? – попита тя нахално.

– Няма никога да видят бял ден, освен ако някоя друга заблудена

глупачка не реши да си поръча от тях – отговори Аманда безпощадно. – Аз не съм такава. Сигурна съм, че не си ме помислила за толкова наивна, Анабела.

– Какво друго можех да си помисля? – попита блондинката едновременно ядосана и изненадана. – В края на краищата, в тези рокли, с които пристигна, нямаше нищо прилично, те показваха почти всичко, което притежаваш.

– Завиждаш, скъпа? – каза Аманда подигравателно, като нарочно погледна това, с което Анабела беше надарена, а то съвсем не беше много.

– Едва ли. Защо трябва да завиждам, когато Грант ме харесва такава, каквата съм?

Това жилна Аманда, макар че никога не би си го признала. Тя й го върна, като каза лукаво:

– „Харесвам“ е такава скучна дума. Звучи като „добра“. Твърде безлична и обикновена, за да изразява чувствата на хората: „Харесвам“. Грант харесва картофено пюре, Грант харесва къщата да е чиста. Грант харесва на Анабела гърдите! Лично аз бих предпочела някакъв по-ентузиазирани отговор от страна на някой мъж. Особено когато Грант ОБИЧА конете си, ОБОЖАВА дома си и УМИРА за конфитюр от ягоди.

– Той те мрази – каза със злорадство Анабела.

– Все пак е по-добре, отколкото само да ме „харесва“.

Анабела обвини Аманда за това, че е уволнила готвача на Грант.

– Какво каза Грант за това?

– Мисля, че все още не е забелязал – предположи Аманда.

– Е, когато разбере, спукана ти е работата – предсказа Анабела злобно.

– Поне яденето ще има някакъв вкус. За бога, откъде е намерил за слуги всичките тези надуты англичани? И защо въобще си е правил труда?

– Гарднърови произлизат от много престижна английска фамилия – заяви Анабела с гордост. – Грант има братовчедка, която е омъжена за граф. Когато Грант и Тед били малки, родителите им ги завели на екскурзия до Англия. Сигурно са наели Чалмърс и другите, докато са били там, и са ги довели в Америка на връщане.

– И сигурно британските им роднини все още им се присмиват, че са се изиграли. Трябва да им го върна на тези англичани. Може и да са загубили няколко войни заради нас, но те все още печелят по някоя

битка от време на време, нали?

Анабела имаше и няколко грижливо подбрани коментара за очевидния интерес на Дарси към Аманда.

– Макар че не се вслуша в съвета ми за роклите, вслушай се сега в това, което ти казвам, Аманда, за твоё добро е. Той се интересува единствено от парите ти.

Аманда почти се задуши от смеха, в който избухна.

– О, небеса! Колко оригинално!

– Подигравай се, шом искаш, но ме чуй добре и да не кажеш после, че не съм те предупредила. Докато жени като теб са свикнали на определен вид поведение – трябва да добавя: на непристойно, – мъжете рядко ги ухахват, а ако го правят, то е, защото имат някакви задни мисли. В твоя случай: новопридобитото ти богатство. И само защото съм толкова добра по сърце, те предупреждавам. Както майка ми би се изразила: „Защо да си купуваш крава, когато можеш да получиш млякото безплатно?“

– А ти винаги ли се вслушваш в нейните съвети, Анабела? И за Грант ли?

Силното изчервяване на Анабела я издаде.

– Разбирам – изгуква Аманда, въпреки че изведнъж ѝ се прииска да извика, като си представи Анабела и Грант в интимна прегръдка, завладени от страст. – Той е за теб като забранен плод? Не е ли твърде рисковано да идваш преди сватбата?

– Хубаво е човек да си поговори с теб – изпъшка Анабела, учудена от това, че се е разкрила, без да каже нито дума.

Аманда повдигна рамене, сякаш изобщо не я беше грижа.

– Но аз нямам навика да давам мляко безплатно, скъпо момиче.

Лицето на Анабела се изкриви от омраза.

– Точно така. Бях забравила. Ти караш клиентите си да плащат, нали?

Макар че Аманда присви очи при последната обида, тя успя да потисне яда си и да скрие, че е наранена, и отговори с безразличие:

– В крайна сметка предполагам, че всички мъже си плащат, по един или по друг начин. Дали ще купят някоя дрънкулка на любовницата си, или официална рокля на жена си – все едно. А сега нека аз да ти дам едно съветче, останало от баща ми: „Мъдрата жена носи на мъжа си сполука и наслада.“ Мъжът, който ще вкуси от моя плод, ще усети сметана, а не мляко – сметана, толкова хубава и гъста, че ще я почувства като масло на езика си. И никога няма да се задоволи с нещо по-малко.

– Чалмърс, може ли да дойдеш за момент? – извика Аманда от кабинета, където се опитваше да разгадае какво пише в книгата за отглеждане на животни.

– Да? – икономът огледа бързо и неодобрително пода, където лежах обувките на Аманда, отново захвърлени. Той погледна дискретно към нея и забеляза, че тя отново беше качила на стола обутите си в чорапи крака и беше седнала върху тях.

– Не се мръщи така, Чалмърс. Ще ти станат още бръчки. Освен това те уверявам, че чорапите и краката ми са чисти. Няма никаква опасност за безценния ти стол.

– Желаете ли нещо, мис Сайтс? – попита той, като изсумтя.

– О, да, естествено! Разбираш ли от коне, Чалмърс? Мистър Гарднър е много зает тези дни, иначе щях да попитам него. Е – поправи се тя, – може би нямаше да го питам точно за това. Виж, малко е странно. Трябва да попитам някого и на теб, старче, попадна изборът ми. Тъй че знаеш ли нещо за конете? – попита пак тя.

– Всъщност аз се гордея с познанието си относно конете – похвали се Чалмърс и се наду като петел. – Откакто съм тук, си поставих задача да се образовам по този въпрос, тъй като това е животът и работата на моя господар.

– Добре. Защото не мога да разбера нищо от тази част, без някой да ми я обясни – призна си откровено Аманда и почти без да спира да говори, го закова с невинен поглед и попита: – Какво точно представлява кастрирането?

– Ка... кастрирането? – заекна той. Очите на клетия човек се ококориха и адамовата ябълка пробягна няколко пъти по гърлото му.

– Да, Чалмърс. Кастрирането. Разбирам, че е някаква процедура, която се извършва по определен начин и чрез която животното става нито мъжко, нито женско, но всичко ми е мъгла. Какво се прави с животното и защо това е необходимо?

След като най-после възвърна способността си да говори, Чалмърс прикова учуден поглед в нея.

– Сериозно говорите, нали? – попита я той много объркан и не помалко удивен. За жена с такава лоша репутация мис Сайтс изглеждаше някак си невежа по тези въпроси.

– Разбира се, че говоря сериозно. Иначе защо ще питам?

Като си пое дълбоко въздух, за да дойде на себе си, Чалмърс каза:

– Когато се окаже, че един жребец е твърде буен и необуздан или че просто не може да се концентрира в надбягването, защото постоянно иска да се съвокуплява с кобили, обикновено най-добре е да се кастрира, което решава проблема из основи. След това той не е способен да се чифтосва.

– А как става кастрирането? – попита Аманда.

– Животното се лишава от... от органите си за размножаване – заекна Чалмърс и вратът му се зачерви.

– Какви органи? Какво правят с тях и как?

Господ да му е на помощ, той изобщо не можеше да повярва, че води този разговор с тази жена или че тя беше толкова не на ясно по отношение на нещо, което би трябвало да ѝ е добре познато. Разбира се, те говореха за коне, а не за мъже и може би точно това я затрудняваше, мислеше си Чалмърс и избърбори:

– Същите органи, които правят мъжа мъж, мис Сайтс. Конете не са по-различни от хората.

– От което нищо не ми стана ясно. Повтарям, Чалмърс, какви органи и какво правят с тях? – сега вече и тя се изчерви ужасно и двамата приличаха на два червени домата.

– Се... семенниците им. Изрязват ги.

– Моля?

Добре, търсеше си го.

– Тестисите им. Торбичките зад техните, техните... е, които висят зад чепата им.

– О, господи! – очите на Аманда приличаха на две сини луни, бузите ѝ горяха. – За бога, сигурно много боли!

– Не бих могъл да зная – каза остро Чалмърс, след това пооемкна. – Да, предполагам, че боли.

Тя все още се опитваше да разбере същността, но ѝ беше трудно да си представи операцията. Макар че знаеше основните различия между мъжа и жената (дори по време на необичайното си детство се беше натъквала на няколко интимни двойки) и макар че не беше предпазвана от твърде свободните разговори, които бяха нещо обикновено за баровете и игралните домове, тя само беше зървала няколко пъти голи мъже, но никога не бе имала възможност да огледа различните им части. Думите, които Чалмърс каза, ѝ бяха непознати, докато не спомена „чеп“, тъй като никой, който Аманда познаваше, не беше използвал правилните названия за такива неща.

– А бедното създание запазва ли своя... своя чеп?

– Да.

– А ако някой гледа конете на ливада, как ще може веднага да различи кобила от кастриран жребец?

Чалмърс въздъхна дълбоко и отправи очи към небесата, сякаш чакаше да получи съвет или спасение от идиотската ситуация.

– Кобилите нямат „чеп“, както деликатно се изразихте. А другите коне имат. И докато жребецът има всички необходими части, на кастрирания му липсват някои от тях.

Най-после по очите ѝ се разбра, че ѝ стана ясно.

– О, онези увиснали неща, които се клатят зад неговия... Това ли отрязват?

– В общи линии – да, макар че има и още нещо.

– Мисля, че разбирам. Добре – Аманда се окашля, за да прочисти гърлото си, и се опита да се успокои. – Благодаря, че беше толкова любезен и че ми отдели време да ме просветиш, Чалмърс. Тъй като и двамата се чувствахме неловко, искам да знаеш, че не го направих със зла умисъл. Имам желание да науча всичко, което мога, за фермата и за конете, а твърде често книгите на мистър Грант са на прекалено високо ниво, за да ги разбера без помощ.

За нейна голяма изненада Чалмърс ѝ се усмихна: първата усмивка, която тя бе виждала на студеното му лице.

– Радвам се, че ви помогнах, мис Сайтс. Моля, не се колебайте да питате, ако ви е необходима още помощ, макар че не мога да гарантирам, че ще зная всички отговори на въпросите ви – след това той се извини и тръгна да излиза, но се спря на вратата. – Още нещо. Трябва да се извиня, ако съм оставил впечатлението, че мисля, че ще изцапате възглавниците на столовете. Аз съм сигурен, че вие сте една много чиста дама.

Той я остави напълно зашеметена от голямата похвала. Трябваша ѝ няколко минути, за да осъзнае, че високомерният стар Чалмърс всъщност я беше нарекъл „дама“. Божичко, той го каза така, сякаш наистина го мислеше!

Макар че беше затънал до ушите в работа по подготовката за дербито в Кентъки, Грант изобщо не беше толкова вгълбен, колкото Аманда си мислеше. Той наистина беше забелязал новите ѝ хубави рокли и начина, по който подчертаваха щедро надареното ѝ тяло, като едновременно прикриваха и подчертаваха деликатните му части. Дори беше

забелязал дръзките къси къдрици на челото ѝ: една нова и очарователна прическа, която привличаше вниманието върху сините ѝ очи и върху косите ѝ, които закачливо се подаваха под периферията на шапката ѝ.

Смяната на готвачите и последвалата промяна на менюто също не остана забелязана. Той просто беше твърде зает, за да я подкачи за това, но се наслаждаваше на по-вкусните ястия.

Също така започна с безпокойство да забелязва посещенията на Дарси и изобщо не беше сигурен, че му харесва адвокатът да души наоколо, следвайки Аманда по петите. Грант заля Чалмърс с въпроси за целта на посещенията на адвокатата, като оправдаваше странното си чувство на ревност с това, че просто не иска тя и Дарси да му излязат с други планове за по-нататъшно завземане на фермата.

И не можеше да си обясни как отношението на Чалмърс към Аманда се промени коренно. Какво, по дяволите, ставаше? Как, за бога, тази хитра жена успя да покори високомерния англичанин? Разбира се, Чалмърс беше направо възмутително резервиран, не издаваше нито чувствата си, нито мислите си и колкото и дискретно да го подпитваше, не можеше да изкопчи и думичка от това, което го интересуваше. За първи път, откакто се помнеше, той беше толкова ядосан на този надут слуга, че искаше да го натовари обратно за мъгливите Британски острови и да не го вижда повече. Долен предател!

Да, Грант беше забелязал много неща. И сега усещаше как нежните пръстчета на краката на Аманда шаваха нагоре-надолу, обути в чорапите. Разбира се, беше захвърлила обувките си на няколко крачки от себе си почти веднага след като се беше наместила зад бюрото. И сигурно трябваше да е спял, за да не забележи как розовото ѝ езиче играе между зъбите, когато тя се опитваше да се концентрира върху четивото, или пък да е глух, за да пренебрегне провокиращите въображението звуци, които придружаваха този процес. Накратко, тя направо го подлудяваше.

– Нищо няма да излезе от това, нали? – попита той рязко.

– От кое? – косата ѝ беше оформена на кок, заинтригуваните ѝ очи – обърнати към него. – От кое няма да излезе нищо, Грант?

– От цялата тази налудничавя идея да разделим къщата по средата.

– Не ми е приятно да ти напомням, но те предупредих.

– Да, но не спомена, че докато се опитвам да не ти обръщам внимание, съзнанието ми всъщност ще е още по-заето с тебе отпреди. Все едно да сложат пред теб един току-що изпечен шоколадов кейк, да долавяш мириса му и да се преструваш, че не искаш да си опиташ от него.

Тя му се усмихна.

– Е, не мога да кажа, че някога са ме сравнявали с шоколадов кейк, но трябва да призная, че звучи страшно апетитно.

– О, ти наистина си сладка като торта, повярвай ми.

– И примамливо миришеща?

– Всъщност не мога да кажа със сигурност от такова разстояние. Да прекося ли линията и да дойда по-близо?

Тя леко и закачливо повдигна рамене, което накара британца ѝ да се разклати. Вместо да отговори направо, прибави още нещо към сравненията:

– И порочно прелестна?

– Точно това много бих искал да разбера, моя прекрасна мис Сайтс.

Той се беше навел над нея и тя усещаше дъха му. Добре знаеше, че си играе с огъня, но, изглежда, не можеше да спре. Откакто я бе целунал, си мечтаеше само да почувства устните му отново, като се чудеше дали магията от предния път е била просто една илюзия или наистина е било толкова приказно, както си спомняше.

„С какво да започна: с леко ухапване по врата или с близване на обичката на ухото ти или да вкуся тези прекрасни трептящи устни?“ – замисли се той за момент, след това измърмори дрезгаво, като се приближи леко до отворените ѝ устни.

– Ще започна от устните! Определено от устните.

Беше божествено! В момента, в който горещите му, настойчиви устни се впиха в нейните, сякаш я завъртя вихрушка, а когато упоритият му език проникна в устата ѝ, за да се сборичка с нейния, сякаш една светкавица премина през долната част на корема ѝ и изпрати искри по цялото ѝ тръпнещо тяло. Дълго време те само се целуваха, докато звящата ѝ плът изгаряше за по-особена ласка.

Когато тя си помисли, че със сигурност ще умре от желание за по-голяма близост, пръстите му се вплетоха в косата ѝ, като разпръснаха черните като нощта къдрици върху раменете ѝ. Този отклик на желанията ѝ предизвика един тих стон от дълбините на душата ѝ, стон на удовлетвореност и очакване. Той разбиращо се усмихна, като докосваше с палци чувствителните крайчета на ушите ѝ, от което по кожата ѝ пробягваха трептящи вълнички, които я накараха да настръхне. Зъбите му леко хапеха и възбуждаха пулсиращите ѝ устни и тя отново потърси една по-интимна близост с неговите – желание, което той не задоволи, тъй като устните му се плъзнаха по упоритата извивка на брадичката ѝ, после продължиха към по-желана част на шията ѝ, избутвайки дантелата на високата ѝ яка.

– Напоследък се обличаш толкова прилично – прошепна той между няколко кратки, влудяващи целувки. – Като някаква палава монахиня, която се опитва да прикрие повика на тялото си под расото.

Пръстите му тъкмо намериха най-горното копче на блузата ѝ, когато Чалмърс влезе в кабинета с чая, който Аманда беше поръчала по-рано.

– Кхъ-кхъ! – окашля се икономът, за да извести за присъствието си. Тъй като Грант изстена високо и се отдръпна от Аманда, сбръчкал вежди над зелените си очи, Чалмърс съобщи високомерно: – Сър! Вие сте престъпили линията!

Звънливият смях на Аманда проехтя, макар че в гласа ѝ се усещаше леко трептене. Тя дари Грант с един дяволит поглед, очите и бузите ѝ грееха и докато си събираше косата на кок, каза, съгласявайки се:

– Наистина я е престъпил, подъл измамник такъв! Глобете го, Чалмърс.

– Да върви по дяволите тази проклета линия! – отвърна Грант разярено. – И ти също, Чалмърс, за това, че дебнеш в коридора като някакъв шпионин! За два цента аз ще те заменя с някой друг и ще те изпратя заедно с багажа ти през океана.

Той не можа да повярва, когато икономът му отправи една предизвикателна, почти самодоволна усмивка, и кратко заяви:

– Вие може да се опитате, сър, но мис Аманда отново ще ме наеме на работа и така или иначе ще трябва да ме търпите.

– За бога, Чалмърс, ти...

– Прав е, Грант – прекъсна го Аманда през смях. – Приеми поражението си с достойнство. Аз и Чалмърс имаме една цел – винаги да те преследваме, може би до безкрай. Не е ли това една чудесна идея?

ГЛАВА ОСМА

На сутринта, когато Аманда слезе на долния етаж, завари всички слуги да избърсват разделителните линии между нейната част от къщата и тази на Грант. Чалмърс се усмихваше с особено самодоволна усмивка. Грант вече беше отишъл в обора, сигурен, че всичките му заповеди ще бъдат точно и грижливо изпълнени.

– Виждам, че господарят си е казал думата – обади се Аманда.

– Наистина – отговори Чалмърс, а очите му блестяха засмени. – Има ли мадам някакви други желания?

Аманда се спря на място и закова поглед дълго и мълчаливо в лицето на Чалмърс, за да открие някакъв знак на злонамереност. Тя наистина искаше да се изясни с него и да предотврати всякакви излишни препирни за в бъдеще.

– Чалмърс, тази дума, каквото и уважение да показва, не я свързвам с нищо приятно и ако още веднъж се осмелиш да ме наречеш по този начин, ще те просна на земята. Също така и ако ме наречеш „мисис“. Тук има твърде много хора, които биха желали да ме възприемат в лоша светлина, а аз не искам да ставам обект на присмех.

Той веднага се изчерви и побърза да се извини:

– Не исках да ви обидя, мис Сайтс, и уважавам причините ви. Как бихте желали да ви наричам?

– Повечето от моите приятели ме наричат просто Аманда или Манди. Не бих имала нищо против и ти да ме наричаш така. Но ако английската ти чувствителност изисква по-голяма официалност, бих предпочела да ми казваш „мис Аманда“ или в краен случай „мис Сайтс“. Последното ме кара да се чувствам като някоя съсухрена стара мома.

– Така да бъде, мис Аманда.

– Между другото, Чалмърс първото име или фамилията ти е?

– Презимето ми, мис.

– А как е първото ти име или въпросът ми е неуместен?

– Мисля, че по-скоро е много личен, отколкото неуместен. На никого тук не съм казвал малкото си име.

– Толкова ли е ужасно? Сигурно твоите родители не мислят така, иначе нямаше да са те кръстили по този начин.

Това беше най-затрудненото положение, в което тя беше поставяла Чалмърс, и той се въртеше и пристъпваше от крак на крак. Най-накрая

взе решение и си призна:

– Казвам се Реджиналд. Когато бях малък, ми викаха Реджи.

Аманда му се усмихна.

– Реджи. Харесва ми. Чудесно ти пасва. Не мога да разбера защо не го използваш.

– Чалмърс сякаш по ми прилича на поста, който заемам – каза ѝ той. – Но ако предпочиташ, може да ми викаш Реджи.

Това беше голяма отстъпка от негова страна и Аманда знаеше, че по този начин изразява новото си отношение към нея. Тя му отвърна любезно:

– Реджи да бъде тогава, но за да не подроня авторитета ти пред другите слуги, когато те са наблизко, ще те наричам Чалмърс.

Не само Чалмърс беше променил отношението си към нея. Сякаш всички от персонала следваха примера му сега, когато мисис Дивот вече не беше наоколо да ги подтиква да се противопоставят на Аманда. Дори няколко от работниците на Грант показаха желание да я приемат по-нормално, макар че това предизвика проблеми от различно естество.

Всички, които работеха в оборите и с конете, бяха мъже. Много от тях – млади. Те също бяха чули слухове за новата собственичка на „Мисти Вали“. Докато много от по-възрастните работници, които бяха работили при Грант с години, я ненавиждаха само защото мислеха, че с измама е изкопчила наследството на Грант, някои от по-младите направо се перчеха, когато тя беше наблизко. Те вървяха надуте и приличаха на птиците в обора, когато си пощят перата, и ѝ отправяха многозначителни погледи, сякаш беше последната кокошка, дошла в курника. Много от тях дори не си даваха труда поне по-джентълменски да оформят ухажванията си към нея. Те просто я гледаха жадно, с горящи очи, и това плашеше Аманда повече, отколкото би си признала.

На малкото, които се сприятелиха с нея, тя беше благодарна.

Един от тях беше Патрик Дули – млад, красив, червенорос нехранимайко, дошъл само преди година от зелените поля на Ирландия с типичния си диалект, който винаги забавляваше Аманда. Пипето му сечеше, усмивката му грееше, сините му очи бяха щастливи и беше измамил поне десетина души. Въпреки че беше толкова млад, той имаше невероятен усет към конете. (Не че Аманда можеше да прецени, но тя беше чувала Грант да хвали Пади, както му викаха.) Поради странното си разбирателство с конете и поради елегантната си фигура, Пади беше най-цененият жокей на „Мисти Вали“. Всеки ден той тренираше жребците и щеше да язди един от тях на предстоящото дерби в Кентъки.

Друг беше Кланси, също ирландец, който изглеждаше стар като света. Това съсухрено ексцентрично старче бе завладяло сърцето на Аманда още първия път, когато ѝ намигна с воднистите си зелени очи. Ако беше някой друг, Аманда щеше да се обиди, но погледът на Кланси беше искрен и преценяваш, а не неприличен. Той просто се възхищаваше на красотата ѝ и я оценяваше.

Друг любимец на Аманда беше прислужникът в конюшната, който живееше във фермата – едно момче сираче на не повече от десет години. Дружелюбното, покрито с лунички лице на Тими, предизвикваше усмивка по лицето на Аманда дори и в най-мрачния ден. С издутите си черни мускули Арън, ковачът, щеше безспорно да я плаши, ако не ѝ напомняше толкова много на нейния приятел Амос от „Царицата на хазарта“. Арън беше колкото силен, толкова и любезен, рядко се палеше и беше невероятно срамежлив, а гласът му звучеше като далечна гръмотевица.

Имаше и още няколко, които, макар и не толкова дружелюбно настроени, поне я уважаваха. Обаче мъжете, които я гледаха с открита жажда и с явна враждебност, я караха да се чувства неудобно и тя не можеше да не мисли, че точно Грант Гарднър беше виновен за негостоприемството от тяхна страна. Как би могла да има някакъв авторитет пред тези хора, пред подчинените си, когато Грант го беше сринал още първия ден?

– Мис Манди! Мис Манди! – провикна се Тими с писклив глас, като я изтръгна от мрачните ѝ мисли. Тя се огледа и го видя да ѝ маха с ръка от обора за новородените. – Видяхте ли малката кобилка, която се роди миналата нощ? О, не е ли хубава?

Аманда се засмя и като се приближи, му разроши косата.

– Обзалагам се, че така ще говориш и за момичетата!

– Момиче? – измърмори той, като сбръчка обсипаното си с лунички носле. – Уф! Никога не бих казал нещо такова за някое момиче. Аз говорех за новороденото.

– Напомни ми да попитам мистър Гарднър какво прави по въпроса с твоето обучение, Тими. Граматиката ти е отвратителна.

Той толкова наведе глава, че чак луничките на закръглените му бузки престанаха да се виждат.

– Добре. Повече няма да говоря за училище, не сега. Покажи ми кобилката, която толкова те е развълнувала.

Тя наистина беше хубава и Аманда би могла да я гледа в продължение на часове, но Тими искаше да ѝ покаже още нещо. Макар и не с

такъв ентузиазъм, Аманда го последва в конюшната, където държаха кобилите.

– Трябва да видите и тази, мис Манди. Мистър Гарднър я купи преди няколко седмици, но я доведоха едва тази сутрин. Ето защо тя е в тази конюшня сама, а не с другите кобили, щото трябваше да ѝ дадем време да свикне с новия си дом.

Аманда, както винаги, само надникна в конюшната, видя колко е огромна кобилата в нея и реши да си върви.

– Тя е много хубава, Тими.

– О, вие дори не я огледахте добре – възрази той високо. – Защо да не ви донеса нещо, за да я нахраните, тъй че да разбере колко приятелски сте настроена към нея.

– О, Тими, не мисля, че точно сега идеята ти е добра. Тя изглежда много нервна, а и ти току-що каза, че ѝ е необходимо да свикне.

– Недейте да лъжете момчето, мис Аманда – Пади изникна от съседната конюшня, като изненада както Аманда, така и Тими. – Вий сте уплашена от това животинче и много добре гу знайти.

– Животинче? – повтори Аманда. – Това животно е поне пет пъти по-голямо от мене и тежи тон повече от мен.

– По-скоро на половината – поправи я Пади, който се приближи до нея. – Знайте ли, срамота е толкоз да се страхувате от таквoз хубаво животно, кат вас и тя е хубаво момиче. Дайте ѝ поне малко шанс и Тоу Данс шъ ви докаже колко глупаво съ държите. А ако я потупате леко по нoсь, вий шъ бъдете приятели за цял живот.

– Или ще си изгубя половината ръка за цял живот – измърмори Аманда с недоверие.

– Ей, мис Манди, няма ли дъ упитате поне веднъж?

Тя толкова искаше да опита, колкото ѝ се щеше да хване шарка, но когато погледна към Тими, който я гледаше с надежда, не ѝ даде сърце да го разочарова.

– Добре. Но само един път. И ако ме ухапе, ще заповядам да ви набият с върбови пръчки.

Пади се ухили.

– Краката ми се разтрепериха.

Аманда наистина трепереше. Краката ѝ се подгънаха като кашкавал и устата ѝ изведнъж пресъхна.

Пади извика кобилата до вратата и я хвана за оглавника, успокоявайки я с нежни думи и леки потупвания.

– Добре сега – каза той. – Просто си протегнете ръкътъ и я погалете

по нощ с пръстите си хубаво и леку. Говорете й. Кажете й кви убави очи има, колко е красива.

Колебливо Аманда докосна носа на кобилата с крайчеца на пръстите си. Когато не се случи нищо ужасно, тя се приближи и се протегна, за да я погали по-добре. После отново и Тоу Данс пристъпи към нея.

– Ти наистина имаш хубави очи – каза Аманда тихо и с треперещ глас. – И наистина приличаш на дама с добри обноски, доколкото мога да съдя от такова кратко запознанство.

Кобилата изцвили, сякаш оценяваше комплимента, и Аманда, Пади и Тими се засмяха. След това животното побутна ръката на Аманда с муцуна, сякаш искаше да му обърне още внимание. Макар че Аманда се сепна за момент, тя не мръдна от мястото си, учудена повече от всичко на кадифеното усещане от муцуната на Тоу Данс.

– О, тя е толкова нежна! – каза тихо. – Сякаш милвам перушината на малко патенце.

– Почеша я между очите и нагоре по челото. Това щъ я накара да мърка като котенце.

– Наистина?

– Не, но шъ й хареса много – след това Тими й показа как да си държи ръката и да даде на кобилата един морков. – По този начин тя няма да ти сбърка пръстите, щото сега те харесва и няма да те ухапе нарочно.

– Това е поне някакво успокоение – каза Аманда сухо, като все още се притесняваше от това животно със зъби, наполовина на големината на палеца й.

Когато тръгна да се прибира, Аманда беше страшно доволна от себе си. Тя наистина за първи път в живота си беше докоснала един напълно пораснал кон. Това беше важна крачка, но също така и началото на борбата й срещу преодоляването на страха й от големите животни. В този момент беше толкова горда, че й се искаше да крещи от радост.

Като се размина с Грант, който излизаше от отсрещната врата, тя цялата грееше.

– И какво те направи толкова щастлива? – попита той.

– Аз погалих Тоу Данс! – смеейки се, каза тя. – Аз наистина я погалих! На нея й хареса и тя изобщо не се опита да ме ухапе.

Аманда леко се завъртя, доволна от себе си, и се втурна в къщата нагоре по стълбите, като остави Грант да клати учудено глава и да си мисли колко приличаше тя на Тими в този момент.

– Ще помислиш, че някой й е свалил звездите! – каза той, смеейки

се. – Понякога човек не може да разбере тази жена.

Три дена преди състезанието Грант, Пади, ездачите и треньорите и двата жребци заминаха за Луисвил с влак. За щастие чистокръвните коне щяха да бъдат превозени, но щеше да им бъде необходимо време, за да преодолеят уплахата от пътуването, а може би и малко време за тренировка на хиподрума в Чърчил Даунс.

Аманда се приготви да тръгне за Луисвил в деня преди дербито. Щеше да мине през Франкфорт. На гарата трябваше да се срещне със сенатор Уиттейк и Рут и да продължи с тях пътуването си. Всички щяха да нощуват в хотел, за да са свежи за състезанията на другия ден.

Като слезе по стълбите, Аманда откри с изненада, че Чалмърс я чакаше на входната врата с багажа си в краката и с упорито изражение на лицето.

– Какво значи всичко това, Реджи?

– Вие няма да направите и крачка извън тази къща, без да ви придружа, мис Аманда. Идвам с вас. Не е благоприлично да лудувате из околността без придружител.

– Да лудувам? – извикоти се тя. – Ама аз никога не съм лудувала, Реджиналд, и се съмнявам, че ще започна сега да го правя. Освен това не се ли замислихте, поне малко, дали искате да ви видят с мен? Хората могат да си създадат погрешно впечатление и да си помислят, че ти и аз „лудуваме“. В крайна сметка вие изобщо не приличате на моя бавачка.

– Благоприличието изисква да не пътувате сама, а аз няма да ви остава да поемете каквото и да било риск за живота си или да преживеете някоя възможна атака. Вие ме ласкаете, като допускате, че някой може да си помисли, че вие и аз вършим нещо непочтено, мис Аманда. Сякаш бихте се захванали с такъв глупак като мене!

– Значи вие се обявихте за мой пазител и защитник?

– Точно така, мис.

– Това е едно от най-милите неща, които някой някога е правил за мен, Реджи. Благодаря ти – тя се надигна на пръсти да го целуне по бузата. – Ще тръгваме ли, мистър Чалмърс?

Рут, както винаги лекомислена, едва не изпусна влака, който тръгваше от Франкфорт. Тя и сенаторът се качиха в последния момент и се гръшнаха запъхтени на седалките срещу Аманда и Реджи. Когато си поеха дъх, Аманда представи Реджи само като свой добър приятел –

мистър Реджиналд Чалмърс.

Реджи беше този, който побърза да ги информира, че е само обикновен слуга, на което Аманда открито възрази:

– Реджи е нашият иконом и ръководи „Мисти Вали“ с такава увереност, както генерал би ръководил война. Без него всичко би потънало в разруха само за една седмица – тя завърши, като размаха предупредително пръст и каза на Рут Уиттейк: – Да не сте посмели да ми го откраднете, Рути! Не ми харесва пламъчето, което виждам в очите ви.

Пътуването беше приятно и обстановката – приятелска. Реджи и Франк Уиттейк обсъждаха състезанието на следващия ден и най-интересните райони на Англия, а жените говореха за мода и за домакински неща. Аманда беше писала по-рано на Рут и ѝ беше разказала как, като пристигнала в „Мисти Вали“, разбрала, че тя не е единствената собственичка, и какъв голям шок е било това и за нея, а и за Грант Гарднър, тъй че нямаше никакъв смисъл да говори за това отново, особено в присъствието на Реджи.

Рут, слава богу, беше се заела с грижата да резервира места в хотел „Браун“. Дори успяха да изкопчат свободна стая и за Реджи.

– О, колко съм благодарна и радостна, че сте се сетили да запазите стаи предварително – каза Аманда, изненадана от броя на хората, които видя във файето. – Нямах никаква представа, че ще бъде толкова претъпкано.

– Дочух, че може би ще присъстват около десет хиляди души на състезанието утре – каза им сенаторът. – Аз наистина вярвам, че дербито в Кентъки е на път да бъде признато със своя висок стандарт не само заради участието на чистокръвни коне, но и заради нашите блестящи традиции на южняшко гостоприемство.

Тъй като бяха уморени и искаха да избегнат тълпите, те вечеряха в ресторанта на хотела, след това изпиха по едно питие на спокойно в приемната на апартамента на семейство Уиттейк и всеки отиде да си легне в стаята. Аманда беше научила от Реджи, че Грант несъмнено ще прекара нощта близо до хиподрума, при конете си, макар че имаше запазена стая в друг хотел в центъра на града, в случай че решише да преношува там.

За голямо учудване на Аманда Реджи я информира, че Анабел Фостър, също така заради удобство, има запазена стая в хотела на Грант – факт, който не се отрази добре на Аманда, нито пък ѝ позволи да спи спокойно. Цяла нощ тя се измъчваше от кошмарни сънища, в които Грант и Анабела лежаха прегърнати в едно легло, и се събуди с

облекчение, когато се съмна.

Тази сутрин слънцето не грееше. Денят беше мрачен, щеше да вали и хиподрумът щеше да се разкаля, ако дъждът не изчакаше да мине състезанието. Дори Аманда знаеше, че да яздиш кон на кален терен, би било цяло нещастие и тя буквално беше затаила дъх до приближаването на уречения час.

Когато тя, Реджи и семейство Уиттейк пристигнаха на хиподрума, Аманда, като съсобственик, беше заведена до осемте места, запазени за нея, Грант и гостите, поканени от тях, но когато те четиримата пристигнаха, имаше само едно свободно място. Другите вече бяха заети от Анабела Фостър и нейните лични приятели. Грант, все още зает с конете, не беше там.

Макар че беше ядосана, Аманда не искаше да прави скандали на публично място. Тя искаше да потърси други места, но Рут Уиттейк имаше друга идея. Като поклати глава, тя бутна Аманда напред.

– Продължавай, скъпа – прошепна ѝ тя настойчиво. – Не спирай или ще те мачат всеки път.

Повдигнатите вежди на Реджи ѝ показаха, че и той беше на същото мнение.

С чувството, че е моряк, когото са накарали да направи нещо против желанието му, тя се приближи.

– Извинете, но ми се струва, че сте заели нашите места – тя кимна с глава към Анабела за поздрав. – Анабела, опасявам се, че няколко от вашите приятели ще трябва да се преместят, тъй като половината от местата са запазени за мен и моите гости.

– Твоите гости? – повтори Анабела, като надникна зад Аманда. – Защо, тук е само Чалмърс и нито един от нас няма да отстъпи хубавото си място на слуга.

– Ти наистина ще го направиш, малка противна глупачке! – Аманда не успя да се сдържи и изобщо не я беше грижа какво могат да си помислят другите. Анабела се държеше като зле възпитано дете, каквото си и беше, за разлика от Аманда. – Слуга или не, днес той е мой гост – тя спря за момент, преди да нанесе смъртоносния си удар, – каквито са сенаторът и мисис Уиттейк, които горят от нетърпение да заемат другите места, запазени за мен.

Анабела протегна врат, за да види кой стои зад Аманда и Чалмърс, и зяпна от учудване, като разпозна известния сенатор. Веднага се опита да поднесе извинения за нелюбезното си държание.

– О, мисис, мистър, ужасно съжалявам! Не ви видях! Разбира се!

Заповядайте! Не бихме желали да заемем местата ви – тя бързо изпърха с ръце, като някаква умираща пеперуда, и вдигна четирима от приятелите си от техните места.

След като Аманда и гостите ѝ се настаниха, Аманда нарочно пропусна да представи Анабела на семейство Уиттейк. Чалмърс се беше намусил и отказа дори да погледне към момичето и Аманда си помисли, че Анабела би била голяма щастливка, ако англичанинът някога допуснеше да премине прага на „Мисти Вали“ отново.

– Ху-хубаво е времето, нали? – изписука Анабела от другата страна на редицата, която отделяше нейните четири места от тези на Аманда. Останалите двама приятели на Анабела, една млада двойка, бяха очевидно впечатлени от това, че седяха заедно със сенатора, и поклатаха глави, съгласявайки се.

– Всеки момент ще завали – отвърна Рут сухо, сякаш искаше да подчертае колко глупава беше забележката на блондинката.

– Имах предвид, че е хубаво слънцето да не препича – отвърна неубедително Анабела.

Никой не ѝ обърна внимание. За щастие Анабела разбра намека и престана да се опитва да завърже разговор, макар че, когато Грант пристигна задъхан в сепарето, тя побърза да го представи на семейство Уиттейк.

След като поздрави сенатора и галантно целуна ръка на Рут, Грант погледна подозрително Чалмърс.

– Чалмърс, за бога, какво правиш тук? Ако знаех, че искаш да дойдеш, щях да те взема с нас.

– Не, сър. Тогава мис Аманда щеше да остане без придружител, а това изобщо не трябваше да се допуска.

– А, разбирам – най-после Грант се обърна към Аманда. – Наистина си имаш начини да постигнеш нещо. Сигурно скоро ще искаш да ти ям от шепичката?

– Ако желаш – отвърна тя закачливо, като предизвика смеха на Рут, един изпълнен с омраза поглед от Анабела и озадачен – от страна на Грант.

Първото и по-малко известното от двете запланувани състезания щеше да започне и всички седяха на крайчеца на столовете си, за да видят по-добре.

– О, боже! Забравих кой е номерът на Галантния момък – каза Аманда нервно, като се взираше с учудване в измачканата си програма. Макар че първото състезание се провеждаше само от две години и не

беше толкова важно, колкото това, което следваше, те бяха решили да участват с един кон и беше много важно за фермата той да се справи добре в надпреварата.

– Шести – отвърна кратко Реджи, отправил поглед към конете, които се събираха на стартовата линия.

– А какъв е цветът на Пади?

– Ярkozелено – отвърна Грант с кисела усмивка. – Нещо друго? Но Галантния момък ще се язди от Еди. Пади ще язди Гордостта на султана в дербито, макар че и в двете състезания цветът, в който са облечени, е един и същ.

Той изобщо не беше отклонил вниманието си от чистокръвните коне зад стартовото въже.

– По дяволите! Еди се опитва да усмири Галантния момък. Жребецът не обича да стои мирен, притиснат от другите по този начин, и не мога да кажа, че го обвинявам.

Конят се успокои, жокеите се наклониха напред, въздухът трептеше от нарастващото напрежение. Тогава две от животните се втурнаха, като предизвикаха фалшив старт. Всички бяха върнати, за да започнат отново, и публиката въздъхна като един. Бяха необходими три старта и накрая, изведнъж, чистокръвните коне се впуснаха напред по хиподрума, като хвърляха след себе си цели облаци от прах.

Тълпата стана на крака, сякаш така щеше не само да види облака прах зад конете, но и да подтикне своите любимци да тичат по-бързо. Присвивайки очи, почти задавяйки се от вълнението, което я беше обзело, и от издигания се прах, Аманда се наведе през парапета и щеше да падне, ако Грант не я беше сграбчил за кръста. Тя потръпна при неговото докосване, макар че подозираше, че е по-скоро продиктувано от инстинкта му, отколкото от нещо друго. Той беше съсредоточил изцяло вниманието си върху хиподрума и върху конете, като се взираше през бинокъла, който държеше с другата си ръка.

– Какво става? Не мога да видя? – каза Аманда изплашена.

– Добре се справя. В центъра е и се придвижва напред от вътрешността. Точно където вече би трябвало да бъде.

Той стисна още по-силно бинокъла, като мърмореше окуражително на жокея:

– Добре, Еди. Сега ти излизаш напред на завоя. Не губи контрол. Дръж темпото, момче. Дръж темпото. Чакай! Чакай да излезеш на равното. Изчакай! Сега! – извика той, като почти изплаши Аманда до смърт. Конете напредваха към финиша, носейки се с бясна скорост.

Аманда зърна как нещо зелено просветна напред, като разкъса хартиената лента, която се простираше по дължина на финалната линия, но не можа да осъзнае толкова бързо, че Галантният момък е спечелил, докато Грант не я сграбчи, като за малко да ѝ счупи ребрата от стискане, и я събори.

– Победихме! За бога, успяхме! – извика той, а очите му блестяха като скъпоценни камъни срещу нейните. След това той я целуна пред самия Господ, Анабела и всички останали, целуна я уверено и хубаво, твърде радостен, за да се съобразява, че някой ги гледа. Когато устните му се откъснаха от нейните, на Аманда вече не ѝ беше останал дъх. Тя просто се беше предала в прегръдките му, очарована и замаяна, като усещаше със сърцето си, че той твърде скоро ще възвърне разума си и когато това стане, ще я отблъсне, за да я замени с красивата Анабела.

Той не я отблъсна, но я остави отново да стъпи здраво на крака и каза нещо твърде глукаво:

– Господи! Съжалявам, Аманда. Предполагам, че не бях на себе си за минута.

Като събра разбитата си гордост, тя му отговори тихо и с голямо достойнство:

– Мисля, че ще направиш по-добре, ако се извиниш на избраницата си, Грант, или ще се наложи да ухажваш друга годеница. Анабела изглежда доста разтревожена.

„Разтревожена“ изобщо не можеше да предаде състоянието на Анабела в момента. „Бясна“ също беше прекалено мека дума, за да бъде подходяща за израза на зачервеното ѝ лице. „Освирепяла“ беше думата, която хрумна на Грант, когато срещна погледа на бъдещата си годеница. Твърде ядосана, за да говори, Анабела не каза нищо. Тя му отвърна с изпълнен с яд вик, удари му един силен шамар и се втурна да излезе от сепарето, а роклята ѝ се размяташе след нея.

Докато получаваше наградата, Грант си възвърна отново усмивката на победител, но на бузата му все още ясно се виждаше отпечатъкът от ръката на Анабела. Аманда учтиво се отказа да приеме победата като своя собствена, макар че беше наполовина собственичка на печелившия кон. Грант вече достатъчно я беше направил обект на внимание, а освен това пред тях беше второто, по-важното състезание, в което трябваше да победят. Господ да ѝ е на помощ, ако спечелят и него! Тя много се страхуваше, че преди да е завършил денят, той не само можеше да строши костите ѝ, а и да направи нещо по-значително – да разбие сърцето ѝ.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Главното състезание, това, което някога беше определено като кен-тъкската версия на Белмонт Стейкс, щеше да започне скоро. На стартовата линия бяха събрани единадесет от най-добрите тригодишни чистокръвни коне, готови да се подложат на всякакво изпитание само и само да донесат медала на славата за своите собственици. Между тях беше и Гордостта на султана, който беше възседнат от четиридесет и трикилограмов чаровник. Като хвърли бърз поглед през монокъла на Рут, Аманда си помисли, че в този момент Пади, облечен в зелена коприна, прилича повече на елф, отколкото на човек.

Както и преди, вълнението на Аманда достигна връхната си точка и я обзе цялата. Когато се чу изстрелът за старт, тя скочи на крака, после извика от недоволство поради фалшивия старт. След няколко дълги минути конете отново бяха готови за състезанието. Всеки от тълпата затаи дъх. Стартът беше успешен, конете преминаха линията, хокеите бяха прилепнали към гърбовете им.

Аманда се страхуваше да мигне и за да не изгуби от поглед Пади в бъркотията от конска плът, тя закова очи върху слабото му приведено тяло, облечено в зелено, яхнало лъскавото мускулесто тяло на Султан. Изведнъж небето сякаш се разцепи от гигантски меч и се изля проливен дъжд. Не леко ромолене, не някакъв предупреждаващ ветреца, а истински порой, който напои всичко за няколко секунди. С разтуптяно сърце и прогизнала до кости, Аманда напрегна очи и видя през пороя как прахта се превърна в кал.

– Още няколко минути! – изръмжа Грант, като удряше с юмрук по парапета. – Ако беше се задържало само още няколко проклетни минути, състезанието щеше да завърши – той също сложи ръка над очите си, тъй като бинокълът му в този момент се оказа безполезен.

– Султан е четвърти отзад напред и има един кон между него и оградата – каза му Аманда, като не обръщаше внимание на потоците вода, които се изливаха. – Това добре ли е или не?

– И двете – отговори той кратко, като гледаше как конете атакуваха края на кръга, откъдето бяха започнали състезанието, и вече изминаваха две трети от маршрута. – Той не може да стои така заприщен. Трябва да успее да се отскубне за последната атака.

От другата страна Пади забеляза процеп и подтикна Гордостта на султана да се измъкне. Грант почти експлодира от чувство за безсилие.

– По дяволите, Пади! Какво, за бога, правиш, момче? Колко пъти съм ти казвал да не се отделяш от вътрешния кръг и да спестиш тези ценни секунди?

– Това беше единственото място, където можеше да се промуши, сър – обади се зад тях Чалмърс, затаил дъх.

Сърцата им биеха лудо и те гледаха с тревога как Гордостта на султана преминава покрай третия ездач, после дори се изравнява с втория жребец. Когато му оставаха само петдесет метра до финиша, Гордостта на султана се стрелна напред, като се носеше прилепнал до първия кон. Тълпата подлудяваше, пицеше и махаше. Сякаш всички бяха избягали от лудницата, без да ги е грижа, че направо ще се удавят в поройния дъжд, а Аманда крещеше толкова високо, колкото най-гръмогласните от тълпата.

Програмата ѝ беше измокрена и разкъсана, тъй като постоянно удряше с нея Грант по ръката, гласът ѝ стана дрезгав, докато тя викаше и подскачаше:

– Давай, Султан! Давай, Пади! Хайде! Хайде! Хайде!

Конете профучаха, чаткащите им копита хвърляха буци кал, които пръскаха зрителите. Аманда изобщо не обръщаше внимание на това. Султан водеше с половин глава! Той щеше да победи!

Толкова внезапно, че Аманда изобщо не разбра как стана, жребецът от дясната страна на Гордостта на султана се препъна и се блъсна силно в него, като го отклони от пътя му достатъчно, за да може конят, досега на втора позиция, да се стрелне напред и да прекоси финиша, печелейки състезанието само с една глава преднина. Султан и Пади бяха втори – само на няколко сантиметра зад победителя. Конят залиташе. Тогава, докато всички гледаха с ужас в очите, Султан падна, като прегъна предните си крака и повлече Пади, който изгуби равновесие и се плъзна в калта. Конят, който се блъсна в Султан, също беше паднал заедно с жокея си. Останалите осем коня се подхлъзнаха, стоварвайки се върху падналите коне и техните ездачи. Преди някой да успее да каже или да направи нещо, още две животни се стовариха на земята, като цвилеха от уплахата и болка, докато тълпата гледаше сцената със страх.

Грант, бял като платно от безпокойство, прескочи парапета и се втурна към Гордостта на султана още преди Аманда да се осъзнае. Тя го проследи с поглед, събра ръце пред устните си за молитва, а дъждът се стичаше по лицето ѝ.

– О, господи, моля те, нека Пади да е добре! Моля те, не позволявай Султан да е наранен много лошо!

Тя изобщо не усети как Чалмърс покри със сакото си треперещите ѝ рамене, нито пък че молитвите му се сляха с нейните.

Гордостта на султана се изправи, треперещ като мокро куче, още преди Грант да достигне мястото, където бяха паднали. Пади, освободил се от стремето, се надигна, като внимателно пое тежестта на тялото си върху левия крак, опитвайки се да хване юздите на раздражения кон.

– Аз ще го отведа! – извика Грант. – Не мърдай, докато не ти доведе лекар.

Пади би се възпротивил, ако глезенът му не се беше подул и не изглеждаше двойно по-голям отпреди. Като куцаше и подскачаше, той успя да се добере до вътрешния кръг на хиподрума. Тръшна се на тревата и се хвана за главата с две ръце – представляваше жалка картина на нещастен човек.

Следващият половин час беше един от най-дългите и най-мъчителните часове в живота на Аманда. Тъй като не искаше Грант да поеме цялата отговорност върху плещите си, тя си проправи път до Пади и със съдействието на Чалмърс помогна на жокея да се подслони под стряхата. Франк Уиттейк, бог да го благослови, беше намерил по някакъв начин измежду публиката лекар, който установи, че глезенът на Пади не е счупен, а само лошо изкълчен.

Новината беше по-добра от тази, която бяха очаквали и която други щяха да получат за деня. Докато Гордостта на султана беше само с ожулен хълбок – там, където беше минало копитото на другото животно, – два от другите жребци не бяха толкова късметлии. Единият имаше скъсано сухожилие и нямаше да се състезава поне до края на сезона. Другият си беше счупил предния крак и трябваше да се лекува. Един жокей имаше мозъчно сътресение, друг – пукнато ребро, трети – счупена ръка. Като цяло, това беше един черен ден за всички, които харесваха този спорт и се занимаваха с него, но „Мисти Вали“, за щастие, се измъкна леко.

Доста по-късно, след като Грант прегледа Гордостта на султана от главата до копитата и го върна на слугите, които се грижеха за него, Рут подбра измокрената до кости групичка към хотела да се преоблекат и да пият горещ пунш. Там направиха разбор и изразиха задоволството си:

– Можеше да бъде много по-лошо – изтъкна сенаторът. – Поне никой от ездачите не е толкова сериозно ранен.

– Благодаря на бога за това. На тези клетки коне не им провървя

много – допълни Рут.

– А глезенът на Пади не е счупен и той ще може да язди веднага щом отокът му спадне – обади се Аманда, като отправи тъжна усмивка към безутешния жокей, който беше седнал на другия край на приемната на семейство Уиттейк, вдигнал крака си, целия увит в кърпа с лед. Той беше облечен в дрехи, дадени му от сенатора – риза и панталон, на който беше навил крачолите. Франк беше дал и на Грант комплект сухи дрехи, за да стигне до хотела си.

– Ние почти победихме – каза унило Пади. – Щяхме да победим, ако не беше тоя гаден дъжд.

– Да си втори, изобщо не е поражение – каза сухо и подигравателно Чалмърс, като в него заговори желанието за надмощие на англичанина над ирландеца.

Грант се съгласи:

– Чалмърс е прав. Ние излязохме втори в дербито, а това не е малко постижение според който и да било. Фактът, че щяхме да победим, ако другият кон не се беше блъснал в нашия, ще остане в съзнанието на хората. Това изобщо не е лоша реклама за бизнеса ни. И което е най-важно, Гордостта на султана не е лошо ранен. Тъй като състезанието Прийкнес е само след две седмици, той ще е в отлична форма за него и тогава ще видим какво ще покаже пред нас и пред целия конен свят.

– Ще участваме в друго състезание само след две седмици? – Аманда попита с изненада. – Къде?

– В Мериланд и след още две седмици в Белмонт Стейкс в Ню Йорк. Това са важните състезания, в които реших да пусна Гордостта на султана – обясни Грант. – Има и няколко по-малки състезания този сезон, където искам да изпробвам отново Галантния момък, а също така и две от най-бързите ни кобили. Междувременно ще се срещам с купувачи, за да уговарям разпродажбата на едногодишните ни животни, и ще следя за други чистокръвни коне, с които да допълня конюшнията.

– О, колко зает човек сте! – възкликна Рут съвсем откровено. – Също като моя Франк. И колко сте щастлив, че имате Аманда до себе си да ви помага, тъй като тя отлично се справя със сметки. Разбира се, със сигурност вие вече сте разбрали това. И начинът, по който се държа днес, като се втурна на помощ, без изобщо да се оплаква от дъжда и калта, които се стичаха по роклята ѝ! Е, трябва да кажа, че това е достойно за похвала!

Грант кимна с глава и отново изказа благодарностите си на всички, но най-вече на Аманда. Както Рут беше изтъкнала, новата му бизнес

партньорка се беше оказала много полезна този ден. За голяма негова изненада, макар че тогава Грант нямаше време да размишлява върху това, тя беше запазила хладнокръвие по време на нещастieto. За разлика от много дами тя изобщо не се разпищя, нито пък се престори, че изгубва съзнание, за да привлече внимание, когато той най-много се нуждаеше от нейната помощ. Вместо това се втурна към Пади и се опита да установи спокойствие и ред в хаоса.

Дори в момента – макар че беше отишла в стаята си и беше свалила прогизналите си дрехи, но косата ѝ все още беше мокра и сплъстена – Аманда беше загрижена повече за Пади и за конете, отколкото за себе си. Въпреки че беше малко трудно за Грант да го признае, той трябваше да го стори, тъй като имаше основание:

– Оценявам помощта ти днес, Аманда – каза той искрено.

Аманда се усмихна.

– Няма защо, Грант. Радвам се, че съм била полезна, но трябва да призная, че ако се беше погрижил за Пади, а на мен беше оставил Гордостта на султана, изобщо нямаше да се справя. Горкичкият Султан, може би още щеше да си стои на дъжда, а аз все още щях да събирам кураж, за да се приближа до него.

Грант поклати глава.

– Аманда, какво ще правим твоя абсурден страх от конете?

– Нищо – побърза да каже тя. – Благодаря, но съм напълно доволна и ще продължавам по същия начин. Ти ще работиш с конете, а аз ще ги изучавам от книгите и ще им се възхищавам от безопасно разстояние.

– Скоро, някой от идните дни, ще те видя на седлото – предсказа той, напълно убеден. – И сама да се грижиш за конете с целия ентузиазъм, с който се отдаваш на изучаването на сметките.

– Като те видя да плетеш на една кука – отвърна му остроумно тя и всички, освен Грант, се засмяха.

Да бъде в Луисвил и толкова близо до реката, за Аманда означаваше завръщане вкъщи. Носталгията към „дома“ беше съвсем неочаквана, но затова пък – много истинска. Когато вечерта Арт Мейси влезе в ресторанта на хотела, тя почти извика, като се чувстваше едновременно щастлива и притеснена.

Той веднага я зърна, сякаш точно нея беше търсил, и по лицето му се разля широка усмивка, докато се приближаваше.

– Аманда, моя голяма и единствена любов! – подразни я той, като

се наведе да ѝ целуне ръка. – Не можах да повярвам на късмета си, когато те видях на състезанията този следобед, но после ти изчезна, преди да успея да поговоря с теб. Оттогава те търся.

Тя отговоря с дрезгав смях през сълзи:

– И ти си ласкател като Пади, кълна се! Ела, седни при нас – покани го тя, като се правеше, че не забелязва гнева, който се събираше в очите на Грант.

Мейси се настани до нея, като сложи още един стол и си направи място за сядане до масата.

– Кой е Пади? Някой от многото ти обожатели?

– Не. Той е нашият жокей, ездачът на Гордостта на султана – тя продължи да представя Мейси на другите около масата, като разбра, че той вече добре се познава със сенатора и мисис Уиттейк.

– Рут, вие сте зашеметяваща както винаги. Ако някога Франк ви изостави, знайте, че ви чакам с отворени обятия – ѝ каза Мейси, като на кара старата жена да се изчерви и да се изкиска като ученичка.

– А какво ще правим с Лорна? – пошегува се Рут, като напомни на Мейси за вечно върнатата му съпруга.

– Това да е проблемът – увери я Мейси, като ѝ намигна.

– Не съм сигурен, че на жена ви ще ѝ хареса – намеси се сухо Грант.

Без изобщо да се обиди, Мейси се засмя.

– Сигурен съм, че сте прав, Гарднър. Тя сигурно ще ми сложи главата под сатъра заедно с тези на пилетата си – като изпъна врат, Мейси се вгледа в Грант отблизо. – Гарднър – повтори той. – Защо това име ми звучи толкова познато?

Тъй като не искаше вечерта да се провали от неприятни реплики, Аманда ритна Арт под масата. Тя много се притесни, защото Мейси се намръщи, вдигна покривката на масата и надникна под нея, след това изкоментира многозначително:

– Мади, скъпа, щеше да има по-голям ефект, ако ме беше ритнала не боса, а с обувки. Макар че, ако искаше да ме подлудиш, успя, защото видях деликатните ти пръстчета.

Аманда го погледна ядосано, почервеня чак до корена на косите си, а Мейси щракна с пръсти.

– Точно така! Сетих се! Гарднър е името на оня младок, от който спечели фермата за коне – като се обърна към Грант, той попита: – Ваш роднина, предполагам?

– Брат ми – отговори Грант кратко, а зелените му очи хвърляха

светкавици към Мейси.

– И как стана така, че вие и Манди сте познати?

– Ние сме нещо повече от познати, Арт – каза Аманда с въздишка. – Ние сме бизнес партньори въпреки нежеланието на Грант. Виждаш ли, Тед просто е пропуснал да спомене, че половината от фермата за коне, която загуби оная вечер на карти, е негова, а другата – на брат му.

– О, става все по-интересно! – докато поднасяха кафето, Мейси извади пура. Преди да я запали, той се обърна към Рут: – Нямате нищо против да запаля, нали?

Като го погледна с раздражение, Аманда каза язвително:

– Можеше да попиташ и мен дали имам нещо против, Мейси.

– Но, скъпа, след всичките нощи, които сме прекарвали заедно, вече знам, че нямаш нищо против.

На Аманда ѝ се прииска да потъне вдън земя. Като зяпна Мейси, без да може да намери думи тя си пожела да се превърне в малко къдраво облаче пушек и да изчезне. През масата тя чу как Рут ахна. Чалмърс или се беше задавил, или се изкашляше. Сенаторът, дискретен, както винаги, не каза нищо. Грант гледеше свирепо ту нея, ту Мейси.

– Мейси! – извика Аманда. – За бога, не разбираш ли какво си мислят всички? Би ли им обяснил, че ние само играехме на карти заедно?

– Ами да, разбира се. Какво друго може да са си по... О, небеса, извинявай много, Аманда. Извини както мен, така и неконтролируемия ми език – той се обърна към другите и добави: – Вижте, Аманда е една от малкото хора, които познавам, било то мъж или жена, които могат да превърнат в истинско предизвикателство играта на покер, и аз открих, че това е много приятен и изгоден начин, по който мога да убия свободното си време, когато пътувам по работа. Сега се сещам, че видях „Царицата на хазарта“, закотвена на пристанището. Някой не би ли искал да отидем на парахода и да прекараме вечерта на някоя от игралните маси?

Макар че му беше ужасно ядосана, Аманда с удоволствие научи, че „Царицата на хазарта“ е в Луисвил. Веднага ѝ се прииска да се види отново с приятелите си, с „осиновеното си семейство“, със скъпата малка Бетси, с капитан Дансън, с Амос и Нети. Те толкова много ѝ липсваха през последния месец, толкова, колкото никога не бе си представяла.

– О, аз наистина бих била много щастлива да видя приятелите си отново! – каза тя жаловито.

– Добре тогава, хайде да тръгваме – Мейси се пресегна да я хване за лакътя и да ѝ помогне да стане.

Като дръпна ръката си, тя му се озъби:

– След всичко, което направи, и след ужасното впечатление, което създаде, не бих ти позволила да ме съпровождаш дори при борба с кучета, Арт Мейси! – тя се обърна към Чалмърс. – Реджи, би ли дошъл с мен? Бих желала да те запозная с всичките си приятели на реката.

– Реджи? – повтори Грант като ехо, а погледът му шареше между верния му слуга и Аманда. – Ти го наричаш Реджи? – попита той с раздразнение. – Нещо се сближавате, така ли?

– Това касае само Реджи и мен – каза Аманда пренебрежително.

– Защо всички да не отидем? – предложи Рут спокойно, преди да е избухнал някакъв ужасен спор. – Аз бих желала отново да опитам късмета си на „Блек Джак“. Последния път тъкмо беше започнало всичко да ми става ясно.

Като се поклонил на жена си в знак, че се подчинява на желанието ѝ, сенаторът повдигна въпросително вежди към Грант.

– Ще дойдете ли с нас, Гарднър?

Грант рязко кимна и лицето му се изкриви от фалшива усмивка.

– Не бих пропуснал. От доста седмици копнея да видя Аманда в поподходяща за нея среда.

Капитан Дансън се разтрепери от радост, като я видя.

– О, я вижте! Такава важна дама! – възкликна той.

Само Аманда чу недоволното изсумтяване на Грант при тази реплика.

– Дъл си съ върнала, Манда! – избумтя Амос и я прегърна радостно с големите си кафяви ръце, а очите му блестяха от удоволствие. – Втръсна ли ти онъз стара миризлива фермъ?

Сега дойде ред и Аманда да се пошегува:

– О, мисля, че мога да потърпя там още малко, Амос. Не, просто дойдох да ви видя, защото всички вие ми липсвахте ужасно много – сълзи замъглиха очите ѝ и тя също го прегърна.

Като видя приятелката си, Бетси нададе такъв писък, че щеше да спуска тъпанчетата на всички на борда на парахода. С толкова високи точета, че сякаш се беше качила на кокили, тя се затича и малкото ѝ, но все така приятно закръглено тяло се тресеше в стегнатата, деколтирана, крещяща и покрита с пайети рокля.

– Манди! Няма съмнение! Дори ако бях видяла някой дух, нямаше толкова да се изненадам! Не ми казвай, че онзи нехранимайко ти е оставил две скапани кранти и един куп дългове, или веднага ще се разпищя!

Характеристиката на Тед, която направи малката блондинка, а също така и крещящото ѝ облекло веднага предизвикаха неодобрението на Грант. Като погледна изрисуваното лице на Бетси, фризираните ѝ къдрици с цвят, който в никакъв случай не можеше да бъде естествен, той веднага я определи като алчна, устата проститутка – дори много по-лоша от Аманда, ако се съди по първото впечатление.

В отговор на това, на което всички бяха свидетели досега, Чалмърс подметна отстрани:

– Изглежда, че господарят Тед е направил доста силно впечатление на екипажа при последното си пътуване нагоре по реката.

– Ти си уволнен, РЕДЖИ! – изсъска Грант.

Понеже дочу разменените реплики, Аманда заяви:

– Не обръщай внимание на това, Реджи. Ти винаги ще имаш осигурено място при мен.

– Както и всеки друг мъж, когото срещнеш – каза злъчно Грант, като си изпроси няколко унищожителни погледа.

Докато Рут се отправяше към масата за „Блек Джак“, Чалмърс забърза към масата за фаро, като заяви, че ужасно отдавна не е имал удоволствието да натрие носовете на всички в тази игра.

Мейси и сенатор Уиттейк предпочетоха покера, като повлякоха Аманда и Грант със себе си.

– Не бихме могли да играем почтено, ако сме само двамата – каза Мейси убедително. – Освен това няма честна игра, ако Аманда не участва в нея.

– Но аз дойдох да видя Бетси и останалите си приятели, не да играя карти! – възпротиви се Аманда.

– Тогава ще помолим Бетси да води играта от името на салона и ще решим проблема. Освен това ще бърборите през цялото време на играта и аз ще изгубя всичко, защото няма да мога да се концентрирам.

– Точно това си заслужил – измърмори Аманда, защото все още не можеше да му прости онази ужасна грешка, която допусна на масата.

Грант отдавна очакваше именно такава възможност – да види Аманда в действие. Всеки толкова благоговееше пред умението ѝ да играе карти и сега щеше да бъде неговият първи шанс да я наблюдава, ако изобщо имаше нещо, което би си струвало да се наблюдава. Той все още се съмняваше. Имаше всякакви комарджии, но само някои от тези, за които се говореше, че са най-добрите, бяха наистина такива. Обикновено славата им нямаше почти нищо общо с действителните им способности и той подозираше, че случаят с Аманда беше такъв. Тя може би е

добра, но едва ли е нещо повече от другите. Беше като витрина на магазин – една красива атракция и красиво допълнение към играта, повече погледи от нейна страна, отколкото талант, макар че трябваше да играе разумно, за да поддържа представата, която беше изградила за себе си.

Когато играта започна, Грант трябваше да признае, че Аманда прищежаваше професионален талант. Не пипаше постоянно картите и жетоните си, нито пък задаваше глупави въпроси относно картите или стойността на жетоните. Без да се колебае, тя се съгласи за залозите и с различните правила, които другите искаха да се спазват. Тъй като трябваше първа да раздава, тя размеси картите с оттренирана скорост, подаде ги на Грант да ги цепи, после продължи да ги раздава бързо и акуратно. Нито веднъж не попита до колко е залагането, не пропусна да отговори правилно на мизата, не попита кой печели, макар че изпи доста количество топла бира, докато играеше.

Докато Бетси, малката жива блондинка, която очевидно отлично знаеше тази игра, често забравяше кои карти са вече играни и чий ред е, Аманда никога не забравяше – независимо колко бързо играеха и колко внимание отделяше на разговорите, които постоянно водеше с Бетси. Тя сякаш винаги знаеше точно какво става, какви възможни ръце щяха да се обърнат и какви карти са все още в тестето. Имаше най-доброто лице за покер, което Грант някога беше виждал – никога не позволяваше на другите да се досетят по изражението ѝ и по очите ѝ какви карти държи, макар че говореше възбудено, смееше се, докато си говореше с Бетси и други нейни приятели, които се спираха около масата през цялата вечер.

Когато Рут се върна при тях, като се прозяваше сънливо, и им каза, че е време да тръгват за хотела, преди всички да са се превърнали в тикви, Аманда вече беше събрала доста солиден брой жетони. Това не се отнасяше за сенатора. Нито пък за Бетси, която заяви, че е много доволна, че не играе със собствени пари, а с тези на салона. Грант беше победен, дори само за тази вечер. За голямо удоволствие на Аманда, а и на Грант, макар че никога не би го признал гласно, Мейси беше този, който загуби всичко.

– Манди, скъпа – каза Мейси провлечено и сънливо, – трябва много скоро да се науча да не играя срещу тебе, защото иначе ще свърша в приют за бедни. Тогава Лорна със сигурност ще ме убие.

– Едва ли, макар че трябва да си призная, че има доза истина в това – Аманда въздъхна, сякаш се бореше със себе си, след това се наведе и го целуна леко по бузата. – Ти си чаровен като змия, Мейси. Каж ми тогава защо въпреки всичко аз все още те харесвам?

– Не може ли да е за това, че си влюбена в мен? – попита той с надежда, като гледаше лицето ѝ с обожание.

– Това може да стане само в мечтите ти, Мейси. Върви вкъщи при жена си, докато все още те търпи.

След дълго сбогуване, няколко сълзи на раздяла и с обещания да пише, Аманда остави Бетси на палубата.

– Много скоро ще ми дойдеш на гости, Бетс! Наистина!

– Обещавам. И не позволявай на никого, особено на този изискано говорещ и превзет твой съдружник, да се възползва от доброто ти сърце, чу ли?

Бетси отправи подозрителен поглед към Грант, последния от враждебните погледи, които си бяха разменяли цяла вечер. Беше очевидно, че и двамата не се харесаха и че не могат да си имат доверие един на друг, макар че Аманда хранеше точно обратните надежди.

– Чудесно! Ти каниш тази никаквица в дома ми – измърмори Грант, когато каретата тръгна от пристанището.

– Бетси не е никаквица и аз не съм съгласна да я наричаш така. Освен това мога да каня когото си искам. „Мисти Вали“ е и мой дом.

– За голямо съжаление.

– Стига, деца – сгълча ги Рут от мястото си, където беше сгушила глава върху рамото на съпруга си. – Не може ли някой от двама ви да каже нещо мило на другия?

– Е, поне игра честно покер, Грант – заяви Аманда заядливо.

– Като за жена, и ти игра добре.

– Готов ли си да си признаеш, че не съм измамила брат ти?

Той беше толкова близо до нея, че тя почувства как вдигна рамене.

– Възможно е. Не съм убеден в нищо друго освен в това, че по природа си заядлива и че пиеш прекалено много.

– Носи ми.

Той се изсмя тихо и подигравателно.

– Заради това ли си държиш ръката на крака ми сега? Защото си такава заядливка и можеш да носиш на пиене?

– Уф! – изпищя тя, като го ръгна с лакът между ребрата.

– Това пък какво е? – измърмори той, като се хвана за удареното място. – Мейси те обижда и получава целувки, а аз само направих малка забележка и получавам удар между ребрата!

– Има огромна разлика – поне за мен.

– Наистина ли? И каква е тя?

– Защото аз не... защото аз... защото... – гласът ѝ заглъхна, тя

щеше да се разхълца от напирашите сълзи.

– Очаквам да чуя коя е огромната разлика, Аманда.

Тя само поклати глава и отказа да говори. Да чака колкото си ще. Не искаше да си признае какво току-що щеше да се изплъзне от устата ѝ в този напрегнат момент – нещо, което внезапно я прониза в сърцето като кама!

От седмици се опитваше да намери извинение за силното си влечение към Грант, като го определяше като необосновано желание, породено отчасти от глупавите ѝ момичешки фантазии за красивия, чаровен рицар от приказките, който неочаквано се е появил, за да я измъчва, макар че Грант през повечето време изобщо не беше чаровен, а направо непоносим.

Но тя не можеше повече да се мами или да лъже сърцето си. Причината, поради която толкова се обиди от забележката на Грант и от критиката му, причината, че толкова се засягаше от думите му, беше, че тя бе отчаяно, глупаво, безнадеждно влюбена в него! Да си признае това, беше направо ужасно. Да го признае на него? О, небеса! Какво нещастие би означавало това!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Веднага след завръщането им в „Мисти Вали“ фермата направо беше залята от желаещи да видят конете. Пристигнаха заинтересовани купувачи, повечето оставаха за по два-три дена, като се опитваха да добият представа за едногодишните коне, които щяха да се продават на търг през лятото. По-рано Анабела играеше ролята на домакиня – помагаше на Грант в посрещането на гостите и се занимаваше пряко с прислугата, за да се осигури щедър прием за всеки гост и на никого нищо да не му липсва.

Но в момента Анабела все още беше сърдита на Грант и несъмнено си мислеше, че като го остави да се оправя сам в тази трудна ситуация, той ще получи заслужен урок. Това беше едновременно и добре дошло, и цяло нещастие в зависимост от гледната точка. Затънал до гуша в работа, Грант не можеше да се грижи за удобствата на гостите си, а също така и да ги развежда из фермата. Той дори не можеше да отдели време, за да отиде при Анабела, да коленичи, да ѝ се извини и да я помоли за съдействие. Трябваше да се примири с това, което Аманда вършеше с помощта на Чалмърс и неговата малка армия от слуги.

Що се отнасяше до Аманда, тя беше нервна като ерген, останал сам със стари моми, и се страхуваше, че може да допусне някоя непростима грешка. В същото време беше възбудена от възможността да докаже на Грант, че наистина може да се приспособи към елитното му общество. С помощта на Чалмърс, който я въведе в подробностите по организирането, тя стремително се впусна в предизвикателството, като бързо възприе ролята си на пълноправна господарка на „Мисти Вали“. Грант се разхождаше като човек, който държи запалена пръчка динамит и очаква всеки момент да избухне.

Това, което Грант не очакваше, а може би трябваше да очаква, беше, че няколко минути след като познавачите на коне видяха Аманда, тя напълно ги очарова. За разлика от техните безбройни познати и роднини от женски пол, Аманда беше естествена и откровена. Тя не позираше, не се цупеше и не важничеше. Не се нуждаеше от безсмислени комплименти, изглежда, че никога не беше припадала и беше напълно искрена, когато някой я попиташе за мнението ѝ. Тъй като нищо не знаеха за предишния ѝ живот и понеже не бяха предубедени към нея, те я приемаха само като дамата, която виждаха.

Когато им стана ясно, че тя има сериозни намерения да научи повече за отглеждането на коне, те с готовност я включиха в своите разговори и правеха всичко възможно, за да ѝ обяснят това, което не ѝ беше ясно. С една дума, гостите бяха много поласкани, че могат да се чувстват като нейни учители, и почти не се страхуваха да разкрият някои от търговските си тайни пред нея – нещо, което не биха направили пред който и да било бизнес партньор.

Грант направо се обърка, когато влезе в къщата и завари Аманда на терасата да обсъжда заедно с трима надеждни купувачи, които пиеха изстудени напитки на сянка, не последната мода и най-новите танци, а предимствата на пашата пред храненето със зърно или възможностите някой ден конете да се ваксинират срещу различни болести.

– Много хубава кобилка – каза един фермер от Мисури, като имаше предвид Аманда. – И добре готви. Ще взема да си я прибера, преди някой друг да го е направил.

Когато тръгнаха, друг каза:

– Ще се върна, но когато дойда, мис Аманда със сигурност трябва да е тук. Казах ѝ, че ще ѝ изпратя няколко книги от личната си библиотека и очаквам с нетърпение заедно да ги обсъдим.

От своя страна, Аманда откри, че ако се постараете мъжете да имат чисти стаи, удобни легла, топла баня, питателна храна на масата, пай за десерт, много кафе, бренди и пури, те ще се чувстват като доволни прасета и изобщо нямаше да има значение, колко въпроса ще им зададеш или колко аматьорски ще са въпросите. Тези мъже обичаха да показват познанията си за конете и накараш ли ги веднъж да говорят, просто можеш да се отпуснеш назад в стола и да си водиш записки, като запомняш всичко, което те знаят, а и грешките, които са допуснали. А ако имаш възможност да общуваш с трима или четирима едновременно, толкова по-добре – ще имаш на разположение няколко различни мнения, сякаш си единственият студент в клас, пълен с професори.

Дори и няколкото жени, които придружаваха мъжете си, не представляваха проблем. Повечето от тези дами бяха свикнали да слушат съпрузите си да говорят за коне от изгрев до залез слънце и много от тях се интересуваха от тези неща. Тези, на които им беше скучно, обменяха ценни съвети за всичко: като се почне от това, как да водиш домакинството пестеливо, и се стигне до това, как да премахнеш тъмните петна от сребърните посуди. Аманда запомняше всичко. Една жена дори ѝ показва как да бродира с кръстат бод – нещо, което винаги беше искала да научи.

Веднъж се случи така, че Аманда и Грант трябваше да забавляват три семейства – както възрастните, така и децата, които пристигнаха с тях. Грант организира обиколка на фермата с коне, като благоволи да включи и жените. Когато Аманда отказа да ги придружи, той се усмихна самодоволно и поясни:

– Мис Сайтс не умее да язди. Тя се чувства като у дома си единствено на парахода.

Същия ден, на вечеря, Грант направо надмина себе си, като хвалеше уменията на другите жени да яздят и беше особено любезен към гостите през цялото време. След това, когато децата бяха изпратени да спят, възрастните се събраха в приемната. Мъжете бяха налупали пури, пиеха бренди и правеха компания на жените, когато Грант предложи иронично:

– Аманда, защо не ни доставиш удоволствието да ни изспириш нещо на пиано?

Като го погледна ядосано, Аманда отговори:

– Нали знаеш, че не мога да свиря, Грант.

– О, няма нищо – каза той с усмивка. – Ти също така не можеш и да пееш, нали? Добре, няма значение. Може би мисис Пейдж ще ни окаже честта тази вечер. Тя е известна с изтънчените си салонни маниери – като се обърна към жената, той попита вежливо: – Розмари, ще бъдете ли така добра?

Дамата се намръщи и се почувства неудобно. С известно притеснение, най-накрая кимна.

– Ако мис Сайтс няма нищо против, разбира се.

Независимо от гнева си към Грант и към неговите неимоверни усилия да я унижи, Аманда не можеше да не се възхищава от съвършенството на Розмари Пейдж. Пръстите на жената сякаш ухаждаха клавишите от слонова кост и извличаха най-хубавите мелодии от тях, трептящият ѝ алтов глас беше чудесен акомпанимент към музиката. Когато и последните ноти отзвучаха, Аманда почти беше забравила яда си към Грант, докато той не проговори в настъпилата тишина:

– Аманда, скъпа, би ли ни демонстрирала някои от твоите способности сега? Може да ни развлечеш, като ни покажеш трикове с карти.

Тя се завъртя към него, лицето ѝ беше почервеняло и очите ѝ горяха. Този мъж наистина беше решил да покаже цялата си омраза тази вечер. Значи заслужаваше да му се отговори по същия начин.

– Имам по-добра идея – предложи му тя подигравателно. – Защо не покажеш на всички колко ти е умът, като пхнеш запаления край на

цигарата си в уста и изпуснеш пушека да излезе на кръгчета през ушите ти?

В продължение на няколко минути никой не проговори. След това един от мъжете се изкашля и предложи:

– Знаете ли, мисля, че точно сега мога да запаля една пура и да пийна малко бренди, ако дамите нямат нищо против да ги лишим от компанията си за известно време.

Мъжете се оттеглиха вкупом. Последната реплика на Грант отекна в приемната:

– Мис Сайтс, опитайте се да запомните, че трябва да поднесете шери на дамите. За разлика от вас, малко се тези, които биха предпочели топла бира или уиски.

Останала сама с жените, Аманда едва успяваше да сдържи сълзите си. За нейна голяма изненада Розмари Пейдж се приближи и я успокои, като я прегърна през раменете.

– Защо Грант толкова се старее да се държи отвратително с вас? – каза тя учудено.

Като си пое дълбоко въздух, Аманда си призна:

– Той ненавижда факта, че спечелих моята половина от „Мисхи Вали“ на покер. Вижте, преди аз изкарвах прехраната си като крупие на параход – понеже очакваше да чуе ужасени ахкания от страна на жените, Аманда изобщо не беше подготвена за смеха им, който изказваше явно одобрение. Като си помисли, че може би са я разбрали погрешно, тя отново ги увери: – Това е истината, госпожи.

– О, ние ви вярваме, мис Сайтс. Смеем се на ироничната ситуация и по-скоро на държанието на Грант, а не на вас. Вижте – Розмари продължи, като махна с елегантната си ръка и посочи към другите две жени. – Харriet беше сервитьорка, преди да се ожени за Джеймс, а Шарлот се среща с Уилям, когато той се опитвал да изгони семейството ѝ от собственото си имение. Тя произлиза от семейство на пътуващи цигани.

При тези думи Шарлот кимна с глава.

– Малкото ми име е всъщност Шарла, не Шарлот. И Уил винаги ме взема със себе си, когато иска да купува коне, защото циганите са добри познавачи на коне и с моето потекло аз мога много по-добре от него да преценя кои животни да купим.

– Аз – продължи Розмари, като се усмихваше – бях известна като Мери Роуз, най-добрата певица, която кръчмата „Под хълма“ някога е имала и ще има. Виждате ли, Аманда, нашата съдба не е по-различна от вашата, макар че много малко хора знаят тези факти: само най-близките

ни приятели и семейства. За обществото ние сме, и винаги сме били, дами от най-висока класа и затова се присмиваме на такива като Грант, които вярват, че е така.

– Те виждат това, което искат да видят, и са слепи за всичко останало – добави Хариет. – Защо трябва да ги убеждаваме в противното?

Аманда беше слисана.

– Грант е единственият, когото искам да убедя – каза тя най-после. – Той си мисли само лоши неща за мен и няма значение, колко усилия полагам да му докажа, че независимо от произхода си и от липсата на салонни маниери, аз все пак съм дама. Той ме смята за лека жена и отказва да повярва в обратното.

– За всичко трябва време – каза Шарлот със знаеща усмивка. – Той всячески ще се бори срещу това, но ако имаш търпението, когато му дойде времето, ще разбере истината.

Хариет се засмя.

– Още едно от твоите предсказания, Шарла?

– Досега някога да съм грешила? – попита предизвикателно Шарлот.

– Не – отговориха приятелките ѝ едновременно.

– Но винаги има някои непредвидени неща – добави Розмари предпазливо, – а и Грант Гарднър е голям инат, както изглежда.

Шарлот повдигна рамене със самодоволна усмивка.

– Времето ще покаже. Между другото, бих си пийнала нещо, и то не шери. Тази помия може да ти изгори сливиците.

Хариет се съгласи:

– Имате ли скрито някакво хубаво кентъкско уиски, Аманда?

– Аз бих опитала малко от онази бира, за която Грант спомена – каза Розмари, – макар че я предпочитам студена.

Аманда се усмихна.

– Хайде да се качим горе!

Докато си играеше на домакин, Грант подготвяше Гордостта на султана за второ важно състезание за млади чистокръвни коне. Глезеът на Пади се оправяше и сигурно щеше да бъде съвсем добре, когато тръгна за Мериланд. Треньорите, конярите – всички бяха много заети и „Мисти Вали“ приличаше на един кипящ от работа кошер.

На всичко отгоре Анабела реши, че е време да престане да се цупи, и се появи, за да може да получи извинение. Щом Грант не искаше да ѝ

го поднесе, тя щеше да отиде да си го изпроси. Рано една сутрин тя пристигна в „Мисти Вали“, три дена преди времето, когато Грант трябваше да замине за Мериланд. Цял ден тя го следваше като сянка и Аманда се изкушаваше да я попита дали няма да отиде с него и в тоалетната. Той не можеше да диша въздух, който Анабела вече не беше дишала, и ушите му бучаха от непрестанното ѝ дърдорене. Няколко пъти Грант учтиво намекна, че трябва да го остави да работи, че няма време за нея, но тя отказа да разбере намека.

Когато рано на другия ден Анабела отново се появи, Аманда се съжали над Грант и реши да бъде великодушна. Толкова дълго тя никога не би търпяла такава нахалница, а и ядът ѝ към Грант се беше уталожил, тъй като той се беше държал много прилично, след като гостите си заминаха. Аманда му се притече на помощ, като започна да играе по женското самочувствие на Анабела, поставяйки натясно наивното момиче с молба за помощ. За да изпълни плана си, Аманда първо отстрани новия готвач, като му обясни ситуацията и му даде един почивен ден.

– Анабела, просто не зная какво да правя! – проплака Аманда. – Готвачът ни изчезна, трябва да се готви, а аз дори не мога да различа черпак от сатър! Грант ще се примири с останалото свинско за вечеря може би, но той ще иска нещо по-солидно за обяд, сигурна съм. Случайно да знаеш как се готвят някои от неговите любими ястия? Мислиш ли, че би могла да ми покажеш как да ги приготвя?

Анабела прекара доста време в кухнята, извънредно доволна, че ще може да направи нещо специално за Грант и сигурна, че той най-после ще ѝ поднесе извинението, което все още очакваше. Макар че прие помощта на двете кухненски прислужнички, които белеха зеленчуците и миеха тенджерите и тиганите, тя буквално прегради пътя на Аманда към кухнята, понеже не искаше да разкрие пред нея кулинарните си умения и да сподели похвалата, която несъмнено щеше да получи от своя благодарен годеник.

През това време тя поне не досаждаше постоянно на Грант и Аманда, за което и двамата бяха страхотно благодарни, а обядът наистина се оказа чудесен. Анабела поне си получи похвалата, ако не и дългоочакваното извинение, а готвачът си спечели един свободен ден.

Когато отгърна кувертиюрата на леглото, преди да си легне, Аманда откри на възглавницата една свежа роза и бележка, на която беше написано само: „Благодаря ти. Грант.“

Тя постави цветето между страниците на любимото си томче с поезия.

Ако Анабела беше нападнута, то Станфорд Дарси със сигурност ѝ беше достоен ученик. Винаги, когато Аманда се обърнеше, тя буквално се спъваше в него. Същото се случваше и на Грант, а това беше още по-лошо.

– Този човек няма ли си собствен дом? – оплака се Грант, когато каретата на Дарси пристигна за трети път от пет дни насам, точно когато масата беше сложена за обяд. – Ако не престане с тези посещения, той ще изяде всичко и ще повреди краката на клетите си коне от препускане.

– Е, винаги може да му продадеш два коня и да си върнеш поне част от парите – пошегува се Аманда.

– Вместо това може би ще му предложи нашия готвач. Някога давала ли си сметка, че той винаги успява да дойде, когато ще започваме да обядваме, и никога не си тръгва, преди да е свършил обяда?

– Ти искаш да кажеш, че той идва заради храната, а не заради моята очарователна компания? – намръщи се Аманда. – Щом и ти, и Анабела твърдите, че той преследва единствено парите ми, може би ще е по-добре да се погледна в огледалото и да види дали нямам бръчки на лицето.

Грант се усмихна и изрази цялото си мъжко високомерие.

– Предложи му нашия готвач и ще видиш какво ще стане. Обзалагам се. А още по-добре поясни, че очакваш сватбено предложение и скъп годежен пръстен от него, за да скрепите сделката, и ще видиш колко бързо ще побегне твоят адвокат.

– Аз имам по-добра идея: гледай си скапаната работа и ме остави на мира.

– Но твоята работа е и моя работа – припомни ѝ той. – Или поне беше, преди да си навреш носа в нея и да я направиш твоя. По дяволите! Напоследък съм толкова объркан, че дори не знам дали изобщо имам свой собствен бизнес. Може би всичко си поела в свои ръце и никой не си е направил труда да ми каже.

– Случайно да си пил скришом уиски?

– Знаеш, че не съм, иначе Чалмърс – извини ме, Реджи – щеше да е издрънкарал досега. Точно това искам да кажа, Аманда. Няма я вече мисис Дивот, старият готвач е заменен, Чалмърс е очарован до ушите, Пади пее за теб похвални псалми на отвратителния си диалект и на всичкото отгоре Дарси те следва по петите. Как ще свърши всичко това? Какво се случи с хубавия ми, спокоен живот? Този, който някога имах, преди да започнеш да ми се натрапваш?

Чалмърс прекъсна избличителната реч на Грант, като съобщи за

Дарси. Адвокатът вече влизаше в стаята, когато Грант просъска високо:

– И за бога, обуй си обувките, Аманда. Не желая въображението на този човек да се развихри, докато гледа влюбено пръстите на краката ти!

Грант имаше да уточнява някои неща с Аманда, преди да замине за Лексингтън, откъдето щеше да хване влака за Балтимор, но не можеше никъде да я намери. Най-накрая Чалмърс му предложи да я потърси в градината и там той я откри.

Тя лежеше под едно ябълково дърво, обувките ѝ бяха безгрижно захвърлени на тревата до нея. Гледаше към синьото небе, което се показваше измежду клоните на дърветата, и си тананикаше нещо. Когато я видя и докато се чудеше дали да я обезпокои, една пеперудка прелетя над лицето ѝ. Аманда се засмя, вдигна едната си ръка, размърда пръстите си и, за голямо учудване на Грант, пеперудката леко кацна на повдигнатата ѝ длан.

– О, каква си хубава! – каза тя с лек напев. – Какви красиви цветове и какво съчетание! Ако природата ме беше надарила с премяна като твоята, и аз щях да искам да я покажа на целия свят.

Грант веднага си помисли, че природата наистина беше надарила Аманда с точно такава привлекателност – и по форма, и по изящество тялото ѝ беше достойно за възхищение. В този момент той не можеше да си представи нещо по-приказно от Аманда, цялата обляна в слънчева светлина, с очи, блестящи като звезди, с дълга черна коса, разпиляна върху тъмнозелената трева.

Той проговори и магията, която обгръщаше тази картина, изчезна. При първите му думи пеперудата изплашено запърха във въздуха и Аманда се повдигна.

– Тебе търсех.

– Така ли? Защо? – тя скромно прибра полата си около краката и започна да свива косите си в кок.

Дори и да му бяха казали, че ще се прости с живота си, Грант не би могъл да си спомни нарежданията, които искаше да ѝ предаде. Сега те изглеждаха толкова тривиални.

– Исках да се сбогувам с теб – призна той и пред нея, и пред себе си, защото знаеше, че точно това беше причината, поради която тръгна да я търси. Няма значение с какво се беше залъгвал досега.

Тя го възнагради за честността му с ослепителна усмивка.

– Радвам се, че дойде. Имам нещо, което исках да ти дам – тя бръкна в джоба на полата си, внимателно извади едно малко зелено цвете и му го подаде. – Внимавай да не го счупиш. Би ми се искало да знам как може да се съхрани. Толкова са крехки, след като изсъхнат напълно – той се наведе към нея и тя пусна на дланта му една малка четирилистна детелина. – За късмет, нали знаеш – продължи да обяснява, тъй като той нищо не каза. – Намерих я тази сутрин и исках да ти я дам, за да я носиш, докато пътуваш и по време на състезанието.

В погледа, който ѝ отправи, се смесиха объркване и разочарование.

– Промени ли решението си да дойдеш? – плановете ѝ бяха да го последва след няколко дена, придружавана отново от Чалмърс.

– О, не! Не бих могла да пропусна състезанието! Само исках да ти пожелаая много успех – очите ѝ весело блестяха, когато му се усмихна. – Ние, картоиграчите, сме суеверни, нали знаеш?

Той ѝ отвърна с усмивка.

– А също и ние, състезателите. Знаеш ли защо има по една подкова, закована над всяка от вратите на обора?

Тя кимна.

– С отворената страна нагоре, за да хване и да задържи щастието. Пади ми обясни.

– Каж ми имаш ли някакъв талисман или нещо друго, което носиш винаги когато играеш карти?

Тя се усмихна глупаво.

– Да, наистина имам. Талисманът ми е златна монета, една от първите, спечелени от мен. Аз си я нося където и да отида, но не за да я харча, а за да съм сигурна, че никога няма да остана съвсем без пари.

– Навсякъде, където отидеш? – попита той заинтригуван. – Дори сега?

Като кимна, тя си призна:

– Дори сега.

– Къде я държиш? Със сигурност не в обувката си – като я гледаше изкусително, той се приближи още повече към нея и коленичи. – Скътана на сигурно място в корсажа ти може би?

Беше му забавно. Реплики от този род винаги я караха да се изчервява. Той си мислеше, че отдавна е надживяла момичешкия си свян, и се чудеше как успява да се изчервява, когато си пожелае. Не му беше ясно и защо го правеше.

– Ще ми я покажеш ли, Аманда – попита той с плътен, тайнствен и въздействащ глас, който беше самото изкушение. – Може ли да я взема

в ръце, докато е все още гореща от допира до прекрасните ти гърди?

О, боже, защо винаги се чувстваше толкова слаба и безпомощна, когато той я погледнеше по този начин? Защо нещо в нея започваше да трепти като листо под напора на вятъра по време на буря? Тя несъзнателно сложи ръце на гърдите си, сякаш той можеше да проникне с поглед през дрехата ѝ и да ги види.

Той отмахна ръцете ѝ.

– Не. Остави ме аз да го направя. Половината от удоволствието се състои в това сам да направиш откритието – настоя той. Тя разбра, че си беше помислил, че е готова да си разкопчее блузата, но не можа да намери сили да му попречи. Едно по едно, пръстите му сръчно разкопчаха поредицата от малки, обли копчета на блузата ѝ, като през цялото време той я гледаше хипнотизиращо. След това свали от раменете ѝ тънката блуза, заедно с презрамките на корсажа ѝ, така че единствено дантелата на камизолата скриваше розовите зърна на гърдите ѝ от погледа му. После той нежно я притисна да легне отново назад върху мекия зелен килим.

С много нежно докосване, сякаш я галеше с пухено перце, той прокара крайчеца на пръстите си по тръпнешката ѝ плът, следвайки извивката на дантелата, като предвкушваше момента, в който напълно щеше да разкрие гърдите ѝ. След това, понеже не можеше да се сдържа повече, дръпна панделките на камизолката ѝ, тя се разтвори и най-после гърдите ѝ се разголиха. И там, сгушена до извивката на лявата ѝ гърд, лежеше златната монета, грееща като слънце и скрита сред съкровищата на тялото ѝ, като се повдигаше и спускаше в такт с учестеното ѝ дишане. Лекко, сякаш се боеше да не измести монетата от прикритието ѝ, той прокара устни по външните ѝ очертания, там, където тя докосваше кожата.

– Затоплено злато върху горещ бял сатен – пошепна той, – а над него – корона от розово, която може да накара и най-красивата роза на света да се изчерви от срам.

Дъхът му затанцува по извивката на гърдата ѝ, а розата набъбваше все повече, сякаш се молеше той да я докосне.

– О, моля те! – простена тя, като вдигна ръце, за да го прегърне и да подтикне устните му да се приближат до тръпнешцото от желание зърно. – Моля те!

Тя изпъшка високо, когато горещите му, влажни устни най-после получиха очакваната награда и обхванаха трептящото зърно, като го засмукаха жадно, поглъщайки го все по-дълбоко в огненото си дихание. Тя сякаш попадна във водовъртеж. Дъхът ѝ излизаше на къси пъшкания.

Тялото ѝ се извиваше нагоре към него с една-единствена цел – само да е по-близо до неговото. Топлите му, силни ръце обгърнаха кръста ѝ, плъзнаха се нагоре и усетиха туптенето на сърцето ѝ в дланите си. Тогава той обхвана гърдите ѝ и започна да ги люби с устни, с език, със зъби.

Аманда не разбра кога и как, но по някакъв начин ризата му беше свалена и като се плъзна бавно нагоре, устата му прокара огнена пътека към зажаденелите ѝ устни, голото му тяло също се плъзна възбуждащо върху нея, тъмното руно на гърдите му гъделичкаше чувствените ѝ гърди и тя изпищя от удоволствие.

– Ти си толкова изключителна! – прошепна той и тя потъна в очарованието на думите му. – Ти си шедьовър на женското вълшебство! Създадена си да омагьосаш всеки мъж. Пригодена си за ръцете му, за устните му, за желанието му. Направена си само за любов.

Устните му се сляха с нейните. Езикът му бързо завладя устата ѝ, като открадна и последната глътка въздух от дробовете ѝ; тежкото му тяло, което лежеше отгоре ѝ, не ѝ позволяваше да диша и притискаше гърдите ѝ. Загрубелите му от работа ръце хванаха крайчеца на полата ѝ, вдигнаха го и оголиха краката ѝ с продължителни изкусителни докосвания, които стигаха все по-нагоре, чак до тригълника между бедрата ѝ. Тъй като тялото му лежеше в интимна близост, тя можеше да усети до единия си крак как неговата мъжественост, ограничена от панталоните му, но твърда, корава, се стреми към нея.

Никога преди мъж не я беше докосвал по този начин. Никога преди никому не беше позволявала това, но потънала в забрава от любов, изобщо не ѝ хрумна да го спре. Не и сега, когато плътта ѝ викаше за още, когато всяка фибра на тялото ѝ трептеше в желание. Всичко около нея се въртеше, сърцето ѝ биеше лудо.

Тогава той я докосна там, където трептенето беше най-силно. Дори и през гащичките си тя усещаше, че той сякаш я изгаряше с плътта си.

– Господи! – чу го да стене, макар че устните му не се бяха отделили напълно от нейните. – Ти си толкова гореща, толкова влажна за мен! – той се засмя тихо и дрезгаво. – Напомни ми по-късно да погледна това очарователно бельо. То е меко и лъскаво като тебе.

Преди тя изобщо да си помисли да се възпротиви, пръстите му се шумгунаха вътре през хлабавите крачоли на късите френски сатенени гащички, които мисис Лелен я беше убедила да купи, и откриха пулсиращата пъпка плът. Изгарящото докосване я накара да се извива и да крещи от почуда, обзета от огъня на страстта. Но в нея се прокрадваше и някакво чувство на колебливост. Докато тялото ѝ се наслаждаваше,

благоговеейки пред новите усещания, които я зашеметиха като лятна светкавица, мозъкът ѝ безуспешно се опитваше да ѝ изпрати предупредителен сигнал.

– Не, не трябва! – възпротиви се тя бързо, като отдръпна устните си от неговите. Макар че беше увила любовно пръсти в къдравите косъмчета на гърдите му, тя се опита да го отблъсне от себе си, но безуспешно.

– Скъпа, трябва! Не ме спирай сега и недей да разочароваш и двамата ни – с лекота той я усмири с дълга и опиваща целувка, като не ѝ даде възможност да се противи отново. И когато тя още веднъж се изопна при неговото докосване и дълбоко от гърлото ѝ се изтръгна стон, пръстите му отново започнаха да вършат своите чудеса. Той я търкаше, докосваше и я караше да се гърчи от неизпитвана досега страст. Чак тогава пръстите му осъществиха своята атака в топлите, тъмни дълбини на кадифеното ѝ тяло.

Той се изненада от това, че там тя е толкова стегната, а още повече се шокира, когато тялото ѝ мигновено застина и започна конвулсивно да се мятат от върховно удоволствие. Тогава тя го сграбчи и започна да пищи от екстаз, но устните му, прилепналите върху нейните, не позволиха на света да я чуе.

Докато тя лежеше под него облекчена, все още замаяна от току-що, изпитаното великолепие, той се засмя и се пресегна да си разкопчее панталоните.

– От доста време не си била с мъж, скъпа моя. И най-лекото ми докосване те накара да експлодираш.

Пренебрежителните му думи преминаха през замъгленото ѝ съзнание и ефектът, който възпроизведеха, беше като от ледена градушка посред лято.

– Мръсник! – просъска тя, като го блъсна толкова неочаквано, че той изгуби равновесие и падна в краката ѝ. Докато Аманда ставаше с лице, зачервено от ярост и унижение, той се опита да я хване за глезена, но тя го ритна. – Да не си посмял да ме докоснеш, свиня такава! Отвратителен, гаден звяр!

– Какво, по дяволите, ти става? – избухна той, като скочи на крака, сви ръцете си в юмуци, които държеше с чувство за безсилие до бедрата си. – Каква игра, по дяволите, играеш? Достави си удоволствие, а сега ще ме дразниш и ще ми откажеш това, което ми се полага? Близо ли съм до истината?

– Нямахте да разбереш истината, ако не я беше потъпкал, както

току-що направи, невеж глупак такъв! – отговори възмутено тя, като си облече корсажа и загърна разкопчаната си блуза.

– Ти си не само невъзможна, ти си отвратителна – отвърна той ядосано, като реши да спаси наранената си гордост.

– А ти си един противен глупак! Вървете да си хванете влака, мистър Гарднър, преди да съм се поддала на изкушението да ви напердаша, както заслужавате!

– Ако някой би имал полза от един добър пердах, това си ти, Аманда. Някой ден наистина ще си го получиш. Това ти го обещавам. Обаче ще трябва да го отложим за по-късно – той погледна часовника си и добави унищожително: – Достатъчно време си изгубих с теб, а, както ми напомни, трябва да хвана влака.

Със сподавен гняв тя му обърна гръб и си тръгна, но провали достойното си оттегляне, понеже забрави да си вземе обувките. Грант я проследи с поглед, поклати глава, като все още се опитваше да разбере какво бе сгрешил точно в най-важния момент на любовната им игра. В един момент тя беше гореща като слънце, а в следващия – студена като лед.

Златен блясък привлече погледа му и той се наведе да вземе монетата талисман от изпомачканата трева в краката си.

– Следващия път, Аманда, моя скъпа, непредвидима хитрушо – закле се той, като пусна талисмана ѝ в джоба на ризата си, там, където лежеше и четирилистната детелина. – Да видим сега как ще се справиш без твоята специална монета или какво би направила, за да си я върнеш.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Отначало Аманда се замисли дали изобщо да отиде в Мериланд, след това реши, че ако си остане вкъщи, ще навреди само на себе си. Тя искаше да бъде там, за да види участието на Гордостта на султана на състезанието в Прийкнес, особено ако този път той и Пади победят. А що се отнася до Грант, Аманда предпочиташе да не го вижда, но ѝ беше напълно ясно, че рано или късно ще ѝ се наложи, и може би по-добре щеше да бъде, ако го видеше, докато му беше все още ядосана, тъй като гневът ѝ беше добра защита срещу неговия дяволски чар.

Като си помисли за чара му, Аманда си спомни още една причина, поради която ненавиждаше Грант сега. Хитрият плъх ѝ беше задигнал златната монета. Беше сигурна. Когато разбра, че липсва, тя се върна в градината и я търси, но напразно. Макар че можеше да я е загубила и по пътеката към къщата, тя би заложила и последния си долар, че Грант я е откраднал, и тя щеше да му го изкара през носа, докато не ѝ я върнеше, дори да трябваше да жертва за това целия си живот – или неговия – който съдбата реши. А от това, което изпитваше сега към него, можеше да се заключи, че дните му са преброени.

Третата и може би най-важната причина, поради която Аманда реши да пътува за Балтимор, беше, че тя ужасно се нуждаеше от съвет. Макар да знаеше, че това, което тя и Грант бяха правили в градината, не е достатъчно, за да забременее, имаше нещо друго, за което не беше толкова сигурна. Нито от детските си спомени, нито от книгите, нито от клюките с Бетси и другите момичета тя имаше представа в какво точно се изразява загубването на девствеността. Семейството, което я осинови на парахода, тъй като знаеше за нейната невинност, предпочете да я предпази от най-интимната страна в отношението между мъжа и жената, дори и от своето собствено, често твърде свободно, държание.

Разбира се, това не беше въпрос, който Аманда можеше да зададе на Чалмърс, нито пък имаше кого друго да попита в Лексингтън. Макар че местният лекар би могъл да я посъветва, бог знае след това на когото щеше да каже.

Да отиде в Балтимор, би било чудесно разрешение. В град като този сигурно имаше стотици лекари и възможността отново да се види с някой от тях беше равна на нула. Не че лекарят би могъл да поправи грешката, ако станеше ясно, че вече не е девствена, но поне щеше да знае

дали моментното загубване на трезвия разум я бе опетнило толкова, колкото се беше оказала глупава. И ако Грант я беше обезчестил и тя вече не можеше да се омъжи за някой друг, то дори кастрирането щеше да е прекалено леко наказание за този похотлив мръсник!

Този път тя и Чалмърс бяха в един хотел с Грант. Всъщност той беше направил предварително резервация и за тях. Да си уговори среща с лекар в околността, беше нищо работа в сравнение с това да се отърве за малко от Чалмърс, който я следваше вярно по петите. Най-накрая Аманда трябваше да измисли, че я боли стомах, за да може да оправдае отиването си при лекаря, и Чалмърс, верен на дълга си както винаги, седна и я изчака в чакалнята, докато тя говореше с лекаря от другата страна на вратата, през която, Аманда беше сигурна, всичко се чуваше. Все пак тя беше благодарна на англичанина, че не настоя да я придружи и вътре в кабинета.

Накрая, изчервена, но успокоена, Аманда с облекчение научи, че е все още чиста като сняг. Докторът дори подходи с чувство за хумор към всичко това, като я изпрати с голямо шише, пълно с бели таблетки, които гарантираха успокоение за раздразнения ѝ стомах и които същевременно послужиха за алиби пред Чалмърс. Единственият проблем беше, че Реджи настояваше да я види как взема отвратителните хапчета след всяко хранене, както беше написано в указаниято.

Измислената ѝ болест беше чудесно обяснение за това, че поръча да донесат вечерята ѝ в стаята и не видя Грант до състезанието на другия ден. По време на предварителните състезания той стоеше с Пади и дойде в сепарето няколко минути преди да започне главното състезание. Тогава и двамата бяха толкова развълнувани от предстоящата борба, че изобщо не им се занимаваше с обсъждане на случилото се между тях.

– Как вървят нещата, сър? – запита Чалмърс, който беше толкова нервен, колкото и те.

– Султан е в превъзходна форма и очаква с нетърпение да се състезава. Никога не е бил по-добре.

– А Пади? – попита Аманда резервирано – все още отвътре ѝ кипеше от последната среща с Грант. – Как му е глезенът?

– Превързан е, за всеки случай, ако падне, но той твърди, че е добре.

– И днес няма никаква опасност да вали – добави Чалмърс, като въздъхна с облекчение.

Друго нещо, което накара Аманда да се чувства спокойна, беше, че Анабела не дойде в Балтимор. Изглежда, двете жени, които бяха

седнали до нея на дербито, бяха братовчедки на Анабела и ѝ служеха за придружителки през почивните дни. Пред родителите ѝ и дума не можеше да става да отиде в Балтимор – толкова далеч, и то без подходяща компания.

Състезанието започна и всички странични мисли излетяха от главите им. И тримата се съсредоточиха единствено върху Пади и Гордостта на султана. Отново яркозеленият цвят беше цветът на деня. Беше им се паднала по-добра стартова позиция – втора – по-близо до вътрешността на хиподрума. Това зарадва Грант неимоверно много. Аманда също си мислеше, че това е добре за тях, тъй като числото две винаги ѝ носеше късмет.

Когато дадоха старта, тя инстинктивно посегна към мястото, където обикновено лежеше златната монета, и като не я намери, измърмори. Да върви по дяволите Грант! Ако загубят, вината ще е негова, защото ѝ беше взел талисмана.

Сякаш за да си възвърне малко от късмета, откраднат от Грант, тя се приближи към него и го сграбчи за ръкава, докато конете се носеха по хиподрума. Без да го поглежда, разбра, че е притеснен. Той следеше коня с поглед и гледаше намръщено.

– Какво става?

Поради шума на тълпата той се наведе, към нея и извика:

– Султан е много нетърпелив. Иска да се отскубне напред, а е твърде рано, за да му се позволи да препуска с пълна сила. На Пади му е ужасно трудно да го удържи.

Тъй като и Аманда искаше да види, и ядосана от това, че той гледаше през бинокъл, а тя – с просто око, реши да му го издърпа от ръцете, без изобщо да я е грижа, че с това движение щеше да изтръгне главата от раменете му. Тя пренебрегна сподадения му протест, не обърна внимание и че каишката на бинокъла се беше увила около врата му и буквално го задушаваше. Той беше принуден да приближи главата си до нейната под много неудобен ъгъл и направо изблещи очи, докато успя да се освободи и отново да се изправи. Като я погледна още веднъж ядосано, той насочи вниманието си към състезанието.

Сега вече Аманда сама виждаше всичко. Султан чувстваше как го възпират и беше нетърпелив от това, че го задържат, когато всичко, което искаше да направи, и всичко, на което го бяха учили, беше да тича като вятър. В интерес на истината Пади го държеше здраво до последната обиколка. Те бяха втори от вътрешната страна, но когато водещият кон се отклони малко повече на завоя, Султан се понесе свободен

напред! Дългите му, силни крака го носеха устремно. Чудесна гледка! Той правеше това без каквото и да било усилие и измамно лесно се приближаваше към финаша.

Една дължина преднина! Две! Тълпата подлудя! Забравяйки държанието си на дама, Аманда подскачаше като полудяла и пишеше колкото можеше. Изглеждаше толкова откачена, колкото всички наоколо. Зад нея Чалмърс крещеше като обезумял, без да го е грижа каква гледка представляваше. Усмивката по лицето на Грант се разширяваше с всяка крачка на Султан, а гърдите му се бяха издули от въздуха, който не смееше да издиша. Когато Султан премина през финалната линия с цели четири дължини преднина пред следващия състезател, тълпата експлодира и се чу един див вик на истински възторг.

Аманда още веднъж се оказа притисната и замаяна в прегръдката на Грант, докато ръцете му направо премазваха ребрата ѝ. Отначало тя си помисли, че той иска да ѝ отмъсти за това, че преди малко почти щеше да го задуши. Смехът им се сля, Грант отново я притисна към себе си, а Чалмърс се радваше заедно с тях, като потупваше гърбовете им, докато двамата крещяха с пълно гърло от радост.

– Успяхме!

– Победихме!

– Господи, какъв величествен момент! Де да можех да го запечатам и да го запазя завинаги.

Когато Грант освободи Аманда от прегръдката си, тя вече се задушаваше и пред очите ѝ танцуваха жълти кръгове. Откакто спечели „Мисти Вали“, не беше изпитвала такова щастие. Този път беше до Грант, когато той отиде да получи паричната награда. Беше много горд! Аманда застана до него, Пади и Гордостта на султана за снимката на един фоторепортер от Балтимор, който запечата момента на триумф за идните поколения. Това беше победа, която винаги щяха да уважават, независимо колко други им предстояха за в бъдеще.

Трябваше да поелят победата и враждебността беше поставена на второ място. В чест на отличното представяне и на цялата усилена работа, която бяха извършили, Грант покани всички от фермата, включително треньорите и момчетата, които се грижеха за конете, на прекрасна вечеря в най-люксовия ресторант на Балтимор. Дори и на двамата слуги от конюшнията, които бяха оставени да пазят спечелилия жребец, им беше занесена храна, но без шампанско, което останалата част от групата пиеше в неограничено количество.

Ако преди Аманда беше зашеметена от радост, то сега, с

напредването на нощта, беше още по-замаяна, а чашата ѝ се пълнеше отново и отново, независимо от оплакванията ѝ. Можеше да издържи на бира и уиски, но шампанското направо я удари в главата. Може би причината се криеше в пияната – Аманда не знаеше със сигурност. Всичко, което разбираше, беше, че тя никога не ще може да пие от това питие, без да ѝ се завърти главата.

Освен че я замая, шампанското имаше странен ефект – то караше кръвта ѝ да кипи. Скоро плътта ѝ пламна като от треска и цялата ѝ кожа стана толкова чувствителна, че дори усещането на собствената ѝ рокля беше почти нетърпимо.

С напредването на вечерта Грант следеше чашата на Аманда никога да не остава празна. Сред веселието и смеха на празненството беше страхотно лесно да постигне това и Аманда вече беше изпила толкова много, че и самата тя едва ли би повярвала. Смехът ѝ се превърна в кикот, но не в някакъв дразнещ писклив звук, какъвто толкова много жени издаваха, а в тихо, гърлено трептене, което изкушаваше всеки, който го чуеше, и най-вече Грант. От доста време тя беше започнала да си прави вятър с ръка. Лицето ѝ беше приятно зачервено. Очите ѝ блестяха като син топаз и бяха много по-грейнали от обикновено. Тя определено бе достигнала до онова свободното държание, което бележи първия стадий на напиване, макар че все още не беше почнала да преплита език и доста стабилно стоеше на краката си.

Точно това целеше Грант. Той искаше тя да се отпусне, да е щастлива, за да може да го последва, тръпнеща от желание, но да не е толкова пияна, че да не съзнава какво прави или пък да не може да участва пълноценно. Като се усмихваше вътрешно, той потупа леко джоба на жилетката си, където усещаше очертанията на малката златна монета. Може би тя щеше да донесе щастие както на него, така и на нея. Когато съзнанието му се обади, че би трябвало да се срамува от това, което е намислил, и от непочтения начин, който смяташе да използва за постигане на целта си, усети неприятна тръпка, но лесно оправда действията си. Тя го изкушаваше още от момента, когато се срещнаха за първи път. Само щеше да си получи това, което заслужаваше, това, което толкова дълго беше търсила! Но този път и той щеше да получи това, което искаше. В края на краищата, тя не беше вода ненапита.

Когато Аманда започна да се върти и да подръпва роклята си, сякаш за да охлади тялото си, Грант реши, че е пила достатъчно. Ако не искаше да е съвсем пияна, беше време да тръгват, затова сръчка Чалмърс и каза:

– Ще заведе Аманда до хотела. Мисля, че ѝ е достатъчно за тази вечер.

– О, чудесно – съгласи се слугата. – И аз ще дойда.

– Няма нужда да прекратяваш забавата си толкова рано – каза му Грант. – Някои от мъжете може би ще искат да играят на карти или може би ще намерят по-подходящ начин за харчене на парите си. Сигурен съм, че няма да имат нещо против, ако отидеш с тях.

– Но защо, сър?

– Мисля, че ще си легна рано. Не спях много нощес, защото се притеснявах за днешното състезание.

Това не беше лъжа, но в никакъв случай не беше и цялата истина. Когато си легнеше, то нямаше да бъде, за да спи.

– Добре, ако сте сигурен, че няма да ви бъде необходим, сър? – каза тихо Чалмърс.

– Сигурен съм – преди Чалмърс да успее да промени решението си, Грант подбра доста замаяната Аманда и двамата тръгнаха към каретата.

През целия път до хотела тя се беше сгушила сънливо до него, като с това още повече разпали желанието му. Той се надяваше, че не е сгрешил в преценката си за това, до колко да ѝ позволи да пие. Сега не биваше да изпуска момента.

Тя започна да се върти и той я попита:

– Какво има, скъпа? Топло ли ти е?

Беше му приятно да чуе признанието ѝ:

– Господи, да! Не трябваше да пия толкова шампанско. След това винаги усещам кожата си да гори. Не мога да дочакам да се прибера в стаята си и да се отърва от тези дрехи. Кълна се, те направо ме протриват.

Това беше повече, отколкото беше очаквал, и той почти извика от радост. По дяволите! Ако знаеше, че кипящата течност щеше да ѝ подейства по този начин, той щеше да ѝ сервира от нея много по-рано. Беше чувал, че някои напитки, които се рекламираха шумно, имат странен ефект върху хората, че ги възбуждат и че ги карат да реагират неприлично. Нежна чувствителна кожа. Повишена чувственост. Любвеобилно отношение. Сякаш Аманда не беше само пияна. Или беше алергична към действието на шампанското, или то ѝ влияеше възбуждащо! И ако не грешеше в предположението си, по-скоро беше второто, защото тя направо се търкаше в него и мъркаше като котка върху печка!

Хотелът им имаше асансьор и Грант побърза да се вмъкнат вътре, за да попречи на Аманда напълно да обърка младия мъж, който

работеше при асансьора, тъй като тя продължаваше да се опитва да разкопчее горните копчета на роклята си. Той леко я бутна в стаята ѝ и докато влезе и заключи вратата, тя вече беше съблякла наполовина роклята си, беше захвърлила обувките си и държеше с пръсти единия си чорап, като го полюшваше, гледаше го и се смееше, сякаш беше най-смешното нещо, което беше виждала. После се плъосна по гръб на леглото и размърда пръстите на краката си:

– О, чувствам се толкова добре! Като изключим тези отвратителни дрехи! – заяви тя и веднага поднови опитите си да се съблече, но не можеше да се развърже.

Грант със смях се доближи до леглото.

– Моя принцесо на страстта, позволи ми да ти помогна или предпочитай да се увържеш в тях така, че после цяла армия ще трябва да те освобождава.

– Принцеса на страстта! – каза тя гукащо, вдигна ръката си, както той поиска, и гледаше учудено как ѝ смъква ръкава. – О, Грант! Понякога си толкова глупав!

– Така ли? – отвърна той кратко, като поклати глава и се подсмихна. Така или иначе тази вечер щеше да се окаже много интересна!

С неясно мърморене в знак на протест тя му позволи да я съблече, докато най-после остана напълно гола пред него. Черната ѝ коса падаше на вълни и тя приличаше на митична морска сирена. Като я погледна, Грант разбра защо толкова моряци се бяха съблазнявали от такива като нея. Аманда беше съвършено оформена – като се започне от вълнистите ѝ, черни като нощ, коси, които се спускаха по средата на гърба ѝ, до сърцевидната ѝ задна част, където на всяка половина имаше по една малка трапчинка, и се стигне до изящните пръстчета на краката ѝ, до ноктите, които бяха лакирани в бледорозово и представляваха неописуемо възбуждаща гледка, от която на Грант му стана така горещо, сякаш беше на слънце в жарък летен ден.

Млечнобяла, съвършено гладка кожа, големи, щръкнали нагоре гърди, ханш, който се разширяваше от един невероятно тънък кръст и се стопяваше в приказно дълги крака. Екзотични очи, които криеха в себе си сладострастни тайни, и устни, меки и сочни като листенца на роза. Всичко, за което един мъж би могъл да мечтае, всичко, което би могъл да пожелае.

Когато той започна да се съблича, тя го гледаше обожаващо, със замаян поглед. През цялото време Аманда гладеше с ръце тялото си и той толкова много се възбуди при мисълта, как пръстите ѝ щяха да го

милват, че му беше трудно да си смъкне панталоните.

Когато най-после отиде до нея, тя отвори широко ръцете си.

– Вземи ме! Твоя съм! – каза през смях, като използва реплика от един нецензурен роман, който беше задигнала от поредната любовница на баща си.

– Ще бъдеш. Скоро – обеща той, като се надяваше, че веселото ѝ настроение ще утихне достатъчно и че няма да възприема любовните му ласки в някаква абсурдна светлина. Да се смееш е едно, а да станеш смешен е друго.

Нямаше за какво да се безпокои. Възбудата от шампанското, усещането от допира на тялото му върху нейното скоро я накараха да се извива в сладостен екстаз. След всяка целувка, след всяка ласка тя се молеше за още:

– Да! Докосни ме! Още!

Той я възбуждаше до крайност, като използваше езика и зъбите си, закачливо я ухапваше и след това разкарваше болката с влажни и горещи целувки, докато никое местенце от тялото ѝ не бе лишено от изгарящото му докосване. Подтикваше я и тя да го люби и беше изненадан от лекото, боязливо опипване на треперещите ѝ пръсти, от изражението на удоволствие върху лицето ѝ, което показваше, че сякаш открива нещо за първи път. Като сексуален ход това беше много ефектно, най-еротичното нещо, което някога беше изпитвал и което караше страстта му да пламне. Тя беше добра и достатъчно умна, за да знае, че нищо не е толкова възбуждащо, колкото една невинност, която ще бъде покорена всеки момент, че нищо друго не би предизвикало така силно, бързо и властно повика у мъжа да завладява.

Тя зарови лицето си в гърдите му, а езикът ѝ се плъзгаше нагоре жадно да изпие плоските зърна на гърдите му, който се криеха сред космите, устните ѝ се спираха дълго върху тях и ги смучеха така, както той беше правил с нейните. Тя въздъхна и потърка цялото си тяло о неговото, като се наслаждаваше на допира и на различията между неговата кожа и нейната. Пръстите ѝ обгърнаха възбудената му мъжественост, погалиха я леко, любовно, и когато тя потрепна в ръката ѝ, Аманда се засмя изкусително.

– Толкова нежен и толкова твърд. Ти си прекрасен, Грант! Така невероятно очарователен!

Вместо да ѝ отговори, той притисна пръстите ѝ още повече около трептящия от възбуда член, като в същото време впи устните си в нейните в изгаряща целувка, след която и двамата едва си поеха въздух.

– Кажи ми, че ме желаеш – подкани я той. Искаше да чуе това след всичките ѝ любовни ласки.

– Желая те – каза със сподавен глас тя. Пръстите му намериха доказателство за това, когато се плъзнаха в цепката на горещото ѝ, сладко като мед тяло и усетиха как там трепти. Устните му прокараха огнена пътечка по гърдите ѝ и най-накрая засмукаха розовите пъпки. Тя се изви нагоре, пръстите му още по-здравно обхванаха нежната ѝ гърд.

– О! Колко много те желая! – изпъшка тя, като почти виеше от изгарящо желание.

Той се качи върху нея, разтвори краката ѝ, постави ги около бедрата си, защото тя сякаш не можеше сама да направи това.

– Погледни ме, Аманда – каза той дрезгаво. – Искам да знаеш кой те люби. Аз няма да бъда просто поредният мъж, някой безименен човек, спал с теб. Каж ми името. Нека да те чуя да го казваш, когато те обладавам.

Когато прониза треперещото ѝ тяло, тя произнесе името му със сепнато възклицание. Пръстите ѝ обхванаха ръцете му и тя впи нокти. Присви леко очи, дишаше трудно и на пресекулки.

Тогава той разбра. Разбра това, което никога не се беше надявал да открие. Тя наистина беше невинна. Тя беше девствена. Тази жена-крупие, облечена като проститутка, тази развратница с тяло на куртизанка и с усмивка на низвергнат ангел, тази жена не бе познала досега мъжко тяло. Само неговото.

– Трябваше да ми кажеш – каза той зашеметен. Тялото му все още усещаше горещината на вътрешността ѝ.

Тя поклати глава, миглите ѝ леко се повдигнаха и очите ѝ намериха неговите.

– Няма нищо. Моля те! Болката почти изчезна – тя го придържа към себе си, така че да може да достигне устните му. – Целуни ме отново. Люби ме – промърка тя, а устните ѝ трептяха срещу неговите.

В този момент той не можеше да ѝ откаже, дори и ако трябваше да се прости с живота си. Отново устните му се впиха в нейните. Пламъкът, който беше затихнал, избухна с нова сила. Много нежно, той я целуна по слепоочието, тихо ѝ шепнеше нещо, милваше я, галеше я, докато тя се изви нагоре и му позволи да я обладае по-навътре. Тогава той започна да се движи в нея – с бавни, плавни движения, които предизвикваха бурни вълни на желание, обливащи ги като водопад. Великолепното усещане нарастваше постоянно, докато накрая те се издигнаха на гребена на страстта и този път писъкът ѝ на възторг беше причинен

от екстаз, който се сля с неговия.

– Обичам те! – тя въздъхна, потръпна още веднъж, влажните ѝ мигли се спуснаха надолу и тя се сгуши в прегръдката му, слагайки глава на рамото му.

Тогава тя заспа плътно прилепена до Грант, докато той се бореше с противоречивите си мисли. Шок, срам и възмущение. Вина и объркване. Всичко това се смеси с вълненията от най-прекрасната любовна нощ, която някога беше имал. Накрая гневът му надви угризенията на съвестта и го подтикна да си тръгне. Щяха да говорят утре. Утре щеше да изтръгне някакво обяснение от нея, такова, че да може да си живее отново по старому и да оправдае деянието си от тази нощ.

Като внимаваше да не я събуди, тъй като имаше какво да премисля от цялата бъркотия, и като не искаше да я погледне в очите, докато не може да говори с нея по-спокойно и по-трезво, той си събра дрехите от пода. Когато си облече жилетката, монетата падна от джоба му и отново му напомни за подлия му замисъл. Тя беше нейна, неин талисман, който я предпазваше от нещастия, и ако не ѝ го беше взел, може би щеше все още да е добродетелна, може би невинността ѝ нямаше да бъде откраднатата толкова безскрупулно.

Той внимателно постави монетата на шкафчето до леглото, така че тя да я види, когато се събуди. Нямаше да може да върне невинността ѝ. Искаше, но не можеше! Можеше единствено да върне талисмана ѝ, а може би и част от всичко чисто, което беше загубила с него.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Първото нещо, което Аманда забеляза, когато се събуди сутринта, беше, че Грант си е отишъл. Тя беше сама в хотелското легло и единствено сладките спомени от предишната вечер я стопляха. А какви чудесни спомени бяха! Нито едно от нещата, научени от някои нейни приятелки, не я бяха подготвили за чудото на любовта – такова, каквото го откри с Грант. Всичко беше по-опияняващо, по-великолепно от това, което някога си беше представляла. Дори и сега тя се чувстваше възбудена от нощното удоволствие. Кръвта ѝ започна отново да пулсира от копнеж, като си спомни за приказните му ласки, за устните му, за мириса на тялото му, за силата на желанието им, за екстаза, който избухна в тях.

Беше изненадана, че не е останал с нея до сутринта, но всъщност не беше учудена. Най-вероятно чувството му за благоприличие не му беше позволило да ги заварят заедно в такава компрометираща ситуация – поне докато не бе развалил годежа си с Анабела и не беше обявил техния.

Женският инстинкт ѝ подсказваше, че Грант не обича Анабела. Тяхната връзка изглеждаше толкова сива и безжизнена, сравнена с огнената страст, която той и Аманда споделяха. Тя не можеше да си представи, че Грант, или който и да било разумен човек, ще предпочете безинтересения партньор пред вълнуващия – особено след последната нощ. Това би било равносилно да си вземеш обикновен сладолед ванила, вместо апетитния ягодов сладолед, за който си мечтал и който би могъл да получиш, стига да си го поръчаш!

Чак след като обърна глава на възглавницата, тя забеляза две неща, които я обезпокоиха. Главата ѝ ужасно тежеше от шампанското, което беше пила предната вечер. Болката беше мъчителна, но беше нищо в сравнение с чувството на агония, което я бодна в сърцето веднага щом видя блясъка на златната монета на шкафчето до главата си. Нейната монета! Обзе я такава силна болка, каквато никога досега не беше изпитвала.

– Не! – промълви тя. – О, господи, не! – от очите ѝ бликнаха сълзи, сърцето ѝ се разкъсваше. И сякаш за да я измъчват още повече, в съзнанието ѝ изникнаха ясни картини от предната нощ: как ръцете на Грант галеха тялото ѝ, как тя го целуваше по интимните места, как неговите дълги, възбуждащи целувки я изгаряха цялата, как болезнено проникна в нея и как малко по-късно те споделиха своя екстаз, как Аманда му

беше признала любовта си.

В този момент осъзна, че той никога не ѝ беше говорил по този начин, че през цялото време, докато се любеха, той нито веднъж не ѝ беше казал, че я обича, макар че беше възхвалявал красотата ѝ, тялото ѝ. Каква глупачка е била! Откачена, малоумна глупачка – да вярва, че може да го е грижа за нея, когато много добре знаеше, че това, което искаше, беше тялото ѝ. Голата истина беше, че може би той не обичаше нито нея, нито Анабела, а те и двете се лъжеха. За момент Аманда беше заслепена от собствените си емоции, тъй като тя в действителност не би могла да очаква от Грант нещо повече от едно нощно удоволствие, каквото той ѝ беше предложил и в замяна на което ѝ беше откраднал невинността. Е, ще трябва много вода да изтече, преди отново Аманда да се покаже толкова наивна! За в бъдеще тя няма да е такава лесна плячка за него!

Но колко болезнено беше! Само преди един ден тя научи с облекчение, че е все още девствена. Сега вече не би могла да претендира за това и сама си беше виновна. Да е проклето шампанското, което отслаби волята и разума ѝ! Да е проклет и Грант, този отвратителен долен звяр, каквото се беше показал, докато най-после постигна целта си – да я вкара в леглото си, или по-точно да легне в нейното. Всъщност вече нямаше значение, нали? Злото беше сторено.

Но все пак имаше значение. И то голямо. И я болеше повече, отколкото би могла да понесе. Да бъде проклет завинаги този мъж! Той ѝ беше взел най-ценното, което би могла да дари на един мъж – невинността и обичта. И какво ѝ беше дал в замяна? Златна монета. И то нейния талисман. О, каква ирония на съдбата! Да ѝ плати за услугите като на обикновена курва! Да ѝ плати със собствената ѝ монета!

Там, сама в леглото си в хотелската стая, със златния символ на подигравка за падението си, който държеше здраво в едната си ръка, и с кръвта от девството си, която беше засъхнала по бедрата ѝ, Аманда заплака така, както никога преди. Прегънатата на две от болката, която я измъчваше и изгаряше дълбините на душата ѝ, тя сякаш изплакваше разбитото си сърце. Сълзите ѝ се стичаха като дъжд, глухите ѝ стенания на ранено животно отекваха, докато не ѝ остана глас да изплаче агонията си, докато не ѝ остана нищо, освен една ужасна болка вътре в нея.

Когато Грант почука на вратата на Аманда, той не получи отговор. Намери Чалмърс да закусва в ресторанта на хотела, но Аманда не беше с него, нито пък можеше да я намерят. Нямаха и най-малката представа

къде да я търсят. Най-накрая решиха да проверят на рецепцията, като се надяваха, че може да е оставила съобщение, но откриха единствено, че си беше заминала рано сутринта. Човекът от информацията си спомни, че си поръчала карета. Смяташе, че е тръгнала за гарата, но не беше сигурен.

– Защо ще си тръгне така, без да каже нищо? – чудеше се Чалмърс, като от загриженост беше сбръчкал чело. – Къде може да е отишла?

– У дома, в „Мисти Вали“, надявам се – отговори Грант рязко, като се чудеше какво може да ѝ е дошло наум. Дали и тя беше толкова отвратена от себе си, колкото и той? Дали и нея я гризеше чувството за вина? Чувството на яд? Дали изобщо си спомняше нещо, или алкохолът беше замъглил спомените ѝ от нощта? Не, не беше това. Ако не си спомняше какво се беше случило, защо щеше да избяга така тази сутрин, без да има желание да се срещне с него?

– По дяволите! – измърмори той. – Няма смисъл да се опитваме да правим догадки за тази жена! Хайде да си вървим вкъщи, Чалмърс. Без съмнение ще я намерим там.

Докато те събраха всички за тръгване и направиха необходимото за Гордостта на султана, Аманда вече имаше един ден преднина. Пристигнаха изморени и изтощени в ранните утринни часове на другия ден, когато останалите обитатели на къщата сладко спяха.

Като затвори в конюшната Гордостта на султана, Грант отиде в спалнята си и спа почти до обяд. Когато най-накрая стана, то беше, защото Чалмърс се събуди.

– Нещо ужасно се е случило с мис Аманда, сър – информира го слугата.

– Поне си я намерил – измърмори Грант полусънен. После, след като осъзна по-добре думите на Чалмърс, той се обезпокои. – Какво искаш да кажеш с това, че нещо ужасно се е случило с нея? Болна ли е?

– Не знам, сър. Не иска да каже, но сякаш е плакала. От готвачката разбрах, че не е хапнала нищо снощи на вечеря. Когато я попитах какво става, мис Аманда просто поклати глава, усмихна се тъжно и отказа да отговори. Може би вие бихте могли да я накарате да ви каже какво е станало.

Грант можеше да предположи от какво естество е проблемът и трябваше да се съгласи, че е крайно време той и Аманда да поговорят.

– Слизам след малко, Чалмърс. Къде е тя?

– В кабинета ви, сър. Просто стои там и гледа с празен поглед през прозореца, заковала очи в една точка – той тъкмо излизаше, когато си

спомни: – О! Трябва да ви кажа, че ходи на лекар в Балтимор в деня преди състезанието, защото се оплакваше, че я боли стомахът. Дадоха й някакви хапчета. Нали не може това лекарство да е имало обратен ефект? Да изпратят ли да повикат доктор Лоуел?

– Не, не още. Мисля, че по-добре ще бъде, ако първо поговоря с нея – като махна разсеяно, Грант освободи Чалмърс. Мозъкът му трескаво работеше. Тази новина беше много интересна. Аманда е ходила на лекар точно преди тяхното... е, преди тяхната любовна среща. Грант не се сети за по-подходяща дума. В крайна сметка, може би това беше едно точно название.

Грант прехвърли през ума си всички възможни причини, поради които Аманда би могла да иска да отиде на лекар. Първо, тя наистина може да е имала болки в стомаха. Ако имаше, какво показваше това? Че е бременна? Дали не беше спала с него само за да се опита да го върже да стане баща на детето ѝ?

Това беше изключено. Беше девствена и той много добре го знаеше. Дори и най-обиграната курва не би могла да се преструва така при болката, която ѝ причини, а и кръвта, която изцапа чаршафа и която видя със собствените си очи, беше истинска. Да не би, с помощта на лекаря, да го е измамила?

Не, той беше усетил девствената ѝ преграда, съпротивлението, което беше оказала, и разкъсването, когато нахлу в нея. Нямахме никаква торбичка с кръв от пиле, не беше използвала никакви фалшиви неща, за да го измами. Това го върна отново към първоначалния въпрос. Защо беше ходила на лекар? Да не би тя да си е мислила да го изкуси, както и той беше решил същото, и да е искала да си осигури някакво средство против забременяване? Ако е така, защо?

Когато Грант влезе в кабинета си, вече беше много объркан.

– Аманда, трябва да поговорим – каза той с престорено спокоен глас.

– Защо? Нещо ще се върне ли? – тя се обърна към него накупяла от гняв, а очите ѝ изразяваха болка. – Каквото е станало, станало.

– Ще помогне ли, ако кажа, че съжалявам, че ужасно съжалявам за това, което се случи?

– О, няма съмнение! – каза подигравателно тя. – Защо не разтъркаш солта в раната ми? Точно извинения и угризения очаква да чуе всяка жена от мъжа, на когото се е отдала! Няма ли също така да ми кажеш колко съм невежа и неспособна в леглото?

– Изобщо нямах това предвид. Исках просто да разбереш, че

съжалявам за болката, която ти причиних, но също така искам да кажа в моя защита, че не бих могъл да зная. Ти трябваше да ми кажеш, че си девствена.

– Нима? Кога щеше да е най-подходящият момент, как мислиш? В края на краищата, това не е нещо, което е тема на обикновен разговор, нали? „Ако обичаш, подай ми картофите. Може ли солта? О, и между другото, аз съм девствена.“ Или трябваше да си сложа някакъв знак на врата, да си залепя нещо на челото? Може би трябваше да дам обява в „Лексингтън Нюз“? Да не би да изпращат експресни съобщения на теб и твоите приятели сноби за това, коя е девствена и коя не? Вие съдите и преценявате човека още като го видите за пръв път, без да се постараете да разберете какво може да се крие в душата му.

– Ако целта ти беше да ме накараш да се гърча като червей, успя. И въпреки това, като вземем предвид всичко, как бих могъл да се досетя? – каза той насмешливо. – В края на краищата, ти беше облечена така, че изобщо не приличаше на дама. Ти не пристигна със знак на врата, с бележка, написана на челото, или пък...

– О, я престани! – просъска тя, ядосана от това, че част от вината беше нейна. Това тя знаеше по-добре, отколкото как да пие шампанско. Не беше направила и един жест, за да го спре, когато той започна да я съблича и да я люби. Разбира се, задръжките ѝ не бяха в изправност оная вечер. Ако бяха, тя щеше да го изхвърли в коридора с главата напред.

– Тъй като нещата стоят по този начин, предполагам, че би трябвало да ти поискам ръката – продължи той. – Изобщо не ми мина през ума, че трябва да взема предпазни мерки, поради което може да се окажеш бременна.

– Днес ти си направо пълен с новини, така ли? – протена тя. – Сега вече имам за какво да се безпокоя. Много ти благодаря!

– Очевидно и ти не си предвидила последствията. Тогава защо си ходила на лекар?

– Как бих могла да предвидя последствията, като дори не предполагам какво може да се случи? – отговори тя ядосано. – А Чалмърс нямал ли си е друга работа, освен да ти казва, че съм ходила на лекар. Няма да се ожена за тебе, дори да разбере, че нося в утробата си три близначета!

– За какво си ходила на лекар? – повтори той, а упоритият му поглед ѝ подсказваше, че ако трябва, ще я разпитва цял ден, за да разбере истината.

– Болеше ме стомахът – отговори тя, като го гледаше свирепо.

– Само това исках да зная, Аманда. Благодаря ти. А що се отнася до женитбата, ако бях на твоя място, щях да се замисля.

– Но не си, слава богу!

– Репутацията ти със сигурност ще пострада повече отпреди.

– И твоята няма да остане незасегната. А ти замислял ли си се какво ще кажеш на годеницата си? Анабела сигурно ще изпадне в екстаз, нали? – след цялата болка и унижение, на които я беше подложил, си заслужаваше да го види смутен, но въпреки всичко тя каза милостиво: – Не се безпокой, Грант. Няма да кажа на никого и ако имаш поне капчица мозък, ти ще направиш същото. Само се благодари, че се случи в Балтимор, където кървавите чаршафи няма да предизвикат учудени погледи и да развържат езиците. И ако просто си затвориш устата, може би слугите ти няма да разберат нищо и няма да го раздрънкат на всички в Лексингтън.

– Дали някой знае или не, няма значение. Фактът, че не можеш да се ожениш за никой друг, си остава. Какъв ще бъде след това този мъж, който разбере през първата брачна нощ, че булката е била с друго преди него? Това не би било добро начало за семеен живот. А аз предполагам, че някой ден ще искаш да се ожениш и да си имаш деца. Кой ще те вземе сега, Аманда, щом отхвърляш по този начин моето великодушно предложение?

– Великодушно предложение? – озъби му се тя. – Ти ми предлагаш женитба толкова великодушно, колкото плати и за услугите ми, мистър Гарднър.

– Би ли си направила труда да се поясниш?

– Талисманът ми, Грант. Моята златна монета беше оставена на нощното шкафче, когато се събудих. Това достатъчно ли беше за извратеното ти чувство за хумор – да ми платиш със собствената ми монета?

– О, господи! Това ли си помисли? Затова ли избяга? – той беше ужасен. – Аманда, никога не бих направил подобно нещо! Аз просто оставих талисмана ти, за да ти го върна, защото се чувствах ужасно, че ти го взех преди. Защото си е твой. Не за да ти платя с него. И в никакъв случай не за да ти причиня болка!

В очите ѝ проблеснаха сълзи.

– Поне това е някакво успокоение, ако казваш истината. Болно ми е, Грант. И то много. Изобщо и не се опитвам да скрия болката си.

– Искам отново да ти се извиня. И като изяснихме това, колко време ще ти е необходимо да си поръчаш сватбена рокля и да уредим...

– Почакай малко. Само защото реших да приема извинението ти,

отнасящо се до монетата, не означава, че съм съгласна да се омъжа за теб. Изглежда, че забравяш нещо. Станфорд Дарси е хлътнал по мене и най-вероятно ме е възприемал в същата светлина, както и ти, като изобщо не се надява, че съм девствена. Може би просто ще го изчакам да ми направи предложение и след това ще приема неговото, а не твоето. Освен това той сигурно би ми бил по-верен от тебе, който тичаш подир годеницата си, а спиш с бизнес партньорката си.

– Нямах гаранция, че ще ти предложи брак, Аманда. Може би той просто си търси любовница. А ти може да носиш моето дете.

– Тогава ще изчакам, докато се уверя, че не съм бременна. И след това ще чакам, докато срещна мъжа, който ще се ожени за мен, защото ме обича, а не защото се чувства виновен или защото би спечелил отново половината от бащиното си имение – каза тя унищожително. – Или изобщо не си мислиш, че точно това ми мина през главата последните няколко минути, долен червей такъв!

– Може и така да е, но със сигурност на мен не ми хрумна такова нещо – отрече той категорично. – Предложих ти женитба, защото така правят почтените мъже.

– Поради същата причина ли предложи и на Анабела? Защото не можеш да извадиш ръце изпод полата ѝ? О, колко зает сте били, мистър Гарднър, и в каква клопка сте попаднали! Две добродетелни жени – е, две от тези, които познавам – са опетнени от вас. Не било трудно! За коя от двете ще се ожените? За Анабела, която живее в съседство и която е добре приета от обществото, или за опозорената комарджийка от паравода, която по някаква случайност притежава част от имота ви? – тя му се усмихна предизвикателно от другата страна на стаята. – Е, сър, имам новини за вас. Не съм толкова глупава, колкото изглеждам. Има и други рибки в морето, и то по-хубави от вас. Така че великодушно те откачам от кукичката, Грант. Върви и се ожени за малката блондинка и нека и двамата получат това, което сте си заслужили, и то един от друг, защото, без да се хващам на бас, сигурна съм, че така ще стане.

Още няколко дена след разговора Аманда беше потисната. При други обстоятелства би се съгласила да се омъжи за Грант. Толкова го обичаше! Но той не ѝ отговори със същата любов, а ако не ѝ отвърнеше, или докато не ѝ отвърнеше, тя нямаше да приеме предложението му, макар че се чувстваше съсипана, след като му отказа. Освен това разбираше, че по този начин направо го тика в ръцете на Анабела, макар че

младата жена не знаеше нищо за това, което беше станало между нея и Грант.

Що се отнася до Грант, той беше колкото ядосан, толкова и успокоен. От една страна, веднага щом Аманда разбере, че не е бременна, той щеше да си върне нормалния начин на живот, или поне това, което минаваше за нормален живот, откакто Аманда се беше появила, и щеше да осъществи планове си да се ожени за Анабела. Междувременно той щеше да се държи нормално и с двете. Да не дава господ и двете да бяха бременни, и то от него!

От друга страна, това беше почти невъзможно да се е случило сега, защото не беше спал с Анабела, откакто Аманда пристигна в „Мисти Вали“, а и изобщо нямаше намерение да го прави, поне за момента. Поради някаква причина желанието към годеницата му беше драстично намаляло през последните няколко седмици, което може би беше добре дошло, докато решише какво да прави.

Освен това гордостта му беше жестоко потъпкана благодарение на язвителния език на Аманда. Как посмя тази малка вещица да му откаже да се омъжи за него! Не разбираше ли какво ѝ предлагаше той? Колко великодушен беше жестът му? Колко му струваше да се реши? По-скоро потоп ще стане, отколкото отново да ѝ предложи брак! Доста дълго ще има да чака някой друг мъж да дойде и да я поиска за жена. Глупачка!

Е, сега той щеше да си стои и ще я остави да си сърба попарата, а може би все пак някой ден щеше да ѝ направи друго предложение. О, разбира се, не за женитба. Тя веднага би го отхвърлила. Следващия път той щеше да ѝ предложи да му стане любовница. Не заради парите, тъй като идеята да ѝ се плаща беше обидна за нея, а заради удоволствието. Тя току-що беше опитала първата глътка от любовта и ако Грант беше добър познавач, на нея ѝ хареса, независимо от първоначалната пречка. Той беше готов да се обзаложи, че нямаше да мине много време, преди тя да поиска отново да вкуси от това удоволствие. А той ще чака, както лисицата чака заека.

Аманда се разхождаше из къщата като куче, лишено от кокала си. Грант беше раздражителен като мечка, а на Чалмърс направо му идваше да си скубе косите, като ги гледаше. Тогава на Грант му хрумна една идея, която му се стори направо гениална, един чудесен начин, по който щеше да излекува наранената си мъжка гордост и щеше да си върне на Аманда.

Рано една сутрин, точно когато слънцето надникна над хоризонта,

той влезе крадешком в стаята ѝ и я шляпна по дупето с обратната страна на ръката си. След това се отдръпна, скръсти ръце на гърдите си и зачака реакцията ѝ.

Тя последва веднага. Извадена от здравия си сън, Аманда се протегна и се прозина.

Като видя Грант и самодоволната му усмивка, тя се намръщи ядосано и потърка през чаршафа удареното си място.

– По дяволите! Какво правиш тук? Какво правиш в стаята ми, невестулка такава!

– Стани и се усмихни, Аманда. От днес сама почваш да си изкарваш прехраната.

– Какво бръщолевшиш? Или се уточни, или изчезвай – измърмори тя, като се опита да зарови глава под възглавницата, за да не чува отвратително радостния му глас. – Освен това аз вече си изкарвам прехраната, като ти помагам в счетоводството.

Той издърпа възглавницата ѝ и я хвърли на пода.

– Имах предвид да изкарваш прехраната си с труд и пот, моя скъпа, като понапрегнеш всичките си мускулчета, каквито едва ли имаш. Нали каза, че искаш да се научиш как се работи във фермата. Е, добре, реших, че е време да те науча.

– Не сега – изпъшка тя и се скри под чаршафа.

– Да, точно сега и ти ще се научиш по същия начин, по който и ние с Тед се научихме: направо от извора и всичко до последната подробност.

Той хвана чаршафа и рязко го дръпна надолу. Аманда изписка и се опита да го хване, преди да е паднал на пода, но не успя.

Не можеше да се каже със сигурност кой от двамата беше по-изненадан. Грант се опули, не вярвайки на очите си, когато видя тялото ѝ, затоплено от съня и абсолютно голо! Той отвори уста и заприлича на риба, която се опитва да глътне малко въздух. Няколко дълги секунди му бяха необходими, докато се окопоти. Междувременно Аманда се беше свила в горната част на леглото, прилепила дългите си крака плътно до гърдите, закрити от възглавницата, която беше използвала като щит срещу пронизващите му зелени очи.

Грант беше този, който пръв проговори:

– Къде ти е нощницата? – попита той.

– В чекмеджето, но това не е твоя работа – озъби му се тя, като го гледеше предизвикателно.

– Защо, за бога, не спиш с нея?

– Защото е дебела и я нося единствено през зимата, а ако случайно не си забелязал, вече е късна пролет и е твърде топло за такава нощница. Това задоволява ли ви, ваше височество?

– Добре, но защо не си поръчаш някоя по-тънка лятна нощница, вместо да се разхождаш като проститутка?

– Аз не се разхождам. Аз спя. И нямаше кой да ме види или да ме обезпокои, докато ти нахално не нахлу тук!

– А какво щеше да стане, ако беше избухнал пожар? – отвърна той, като чувството му на безсилие го измъчваше. Господи, тя беше красива и привлекателна дори толкова рано сутрин и така разрошена. А тези розови пръстчета на краката ѝ бяха толкова изкусителни!

– Тогава предполагам, че или щях да се опека, или да си намотая чаршафа около тялото и да скоча през прозореца.

– Не се заяждай! Поръчай си няколко летни нощници и свикни да ги носиш.

Тя го погледна право в очите.

– Няма.

Дали щеше да носи или не, нямаше да му каже никога. Нека да ходи наоколо с жаден поглед и да си мисли как тя лежи гола в леглото и да я желае, докато най-накрая полудее. Така му се падаше на този надут петел! Отвратителен нахалник!

– Какво каза?

– Казах: няма. Нощниците изобщо не са удобни. Постоянно ми се събират нагоре, увиват се около мене и мога да се удуша. Нощница нося единствено когато е толкова студено, че не бих могла да заспя, и със сигурност няма да нося отсега нататък само защото ти ми нареждаш. Ти не си ми нито баща, нито съпруг, нито шеф.

– Е, ще трябва да те разочаровам, мис Всезнайке, защото се каня да ти стана шеф, което ни връща отново на това, заради което те събудих. Никога няма да се научиш как се отглеждат коне, без да приложиш на практика знанията си от книгите. Най-добрият начин да научиш нещо е, като го направиш, за предпочитане – при подходящ надзор. Ти ще бъдеш работник и ти обещавам, че ще научиш повече за работата във фермата, отколкото някога си си помисляла или си си представяла, че можеш да научиш.

Сега си надигни сладкото дупенце от леглото, облечи си нещо подходящо за мръсотията в обора и слизай долу за закуска, преди да си я изпуснала и да ти се наложи да чакаш до обед, за да ядеш. Дните ти на мързелуване до десет часа сутринта свършиха, скъпа моя.

– Грант... – започна тя.

Той я прониза със сериозен поглед и я попита кратко:

– Искаш ли да се научиш или не, Аманда? Или просто така си говореше, за да впечатляваш всички с добрите си намерения, така ли?

Тя наистина искаше да се научи. И това беше нейният шанс. Така че преглътна гордостта си и каза:

– Ако бъдеш така добър да ме оставиш за няколко минути да се оправя, веднага ще слеза долу.

Когато Грант спомена за мръсотията в обора, Аманда изобщо не си и помисли, че той наистина имаше предвид тор! Както и че не се беше пошегувал, като каза, че тя ще научи всичко до най-малката подробност. Скоро се превърна в най-обикновен работник в конюшната – изгребваше мръсното сено, товареше го с лопата в една количка и го караше на голямото торище, което беше на разстояние от обора. По-късно торът щеше да бъде натоварен на вагон и да се използва при обръщането на почвата.

Много от конюшните се нуждаеха от остъргване и когато приключи с прекарването на старото сено, ѝ показаха как трябва да изтърка пода и стените с една четка с дълга дръжка и сапунена вода. След това трябва да се напълнят хранилките, да се налее прясна вода и да се настели сено по пода.

Това беше един безкраен процес, една неблагоприятна работа, и то толкова трудна, колкото никоя друга досега. Ако не виждаше самодоволната усмивка върху лицето на Грант, който очакваше всеки момент Аманда да се оплаче или да се откаже, а също и ухилените физиономии на много от другите мъже и при мисълта, че Тими всеки ден вършеше същата работа Аманда веднага би хвърлила една лопата смърдящ конски тор направо в лицето на Грант. Но тя щеше да се прокллина цял живот, ако му доставеше удоволствието да я чуе да хленчи, а още повече, ако се откажеше от една честна, макар и мръсна, работа. Щеше да се справи, дори ако трябваше да жертва живота си, за който в края на деня, с хиляди болки в мускулите, тя направо се изплаши.

– Как ти се струва сега работата във фермата? – попита я той късно следобед. – Не толкова лесна и приятна, колкото си мислеше, нали?

– Ако имаш нещо по-полезно за вършене, отколкото да стоиш тук и да ме дразниш, ще бъде по-добре да не си губиш времето с мен – каза му тя нацупено, задържайки пъшкането си, докато изхвърляше още една

вила сено от конюшната.

Той се ухили.

– Пропуснала си да почистиш в оная ъгъл – каза той заядливо.

– Много ти благодаря, че ми каза.

– А също така имаш мръсотия по лицето и сламки в косата.

– Не повече, отколкото ти имаш по ботушите си – отговори тя и като не можа да се стърпи, хвърли едно голямо говно от вилата върху краката му. – А сега, мистър Перко, ако не искаш да получиш следващата лопата направо в устата, съветвам те да се махнеш и да ме оставиш да си върша работата!

– Заради това, което направи, довечера няма да ти направя масаж и няма да ти помогна да се справиш с мускулната си треска – каза той, като се намръщи, виждайки мръсотията по ботушите си.

– Какво те кара да мислиш, че ще те допусна толкова близко до себе си?

Той изсумтя и ноздрите му се разшириха от острата миризма, която нахлу в тях.

– Като се замисля малко, оттеглям предложението си – той побърза да се дръпне по-далеч от нея, преди да добави: – Скъпа, неприятно ми е, че точно аз трябва да ти го кажа, но ти вониш!

Независимо от миризмата, мръсотията и сеното, което постоянно ѝ влизаше под дрехите и жулеше кожата ѝ, Аманда не би имала нищо против работата, ако не трябваше да стои толкова близо до конете. Повечето конюшни бяха празни през деня, когато почистваше и пълнеше хранилките и наливаше вода, но по различни причини от време на време прибираха някой кон. Аманда живееше в страх да не се натъкне на някой от тези огромни зверове и категорично отказваше да влезе в конюшня, където имаше кон.

Тъй като Грант реши да я остави на грижите на Кланси и Тими, които да ѝ дават напътствия в работата, той сякаш беше забравил, че Аманда се страхуваше ужасно от конете. Нито веднъж не бе видял как ѝ идваше да се разплаче, когато види някой кон наблизо, нито пък как с всички сили се опитваше да преодолее страха си. Тя си мислеше, че той ще се скара не само на нея, но и на Кланси и Тими, дори и на Пади, защото те я бяха взели под закрилата си и с много разбиране и съчувствие се опитваха да ѝ помогнат.

Малко по малко, стъпка по стъпка, те я учеха как да се държи,

когато наоколо има животни, как да им говори и да се движи около тях спокойно и сигурно.

– Няма да ви помогне, ако те усетят, че се боите от тях, мис Манди – каза Тими, споделяйки момчешкия си опит с нея. – Дори понякога да не знаете какво да направите, вие трябва да ги накарате да повярват, че знаете – по същия начин, както трябва да ги накарате да разберат, че ги харесвате и че не се страхувате от тях.

Тя се опитваше. Опитваше се да преглътне страха си, а понякога да сподави писъка на уплаха. Научи се как да се приближава до кон – отпред или отстрани – така, че той да усети, че тя е наблизо, и да не се сепне. Откри, че ако си тананика или подсвирква, това помага както на нея, така и на конете да се чувстват спокойни, макар че все още стоеше доста настрана от тях. Накрая дори можеше да влиза при животните, да им изсипва зоб и да им налива прясна вода, но не можеше да събере кураж да изведе някой кон навън или да смени сеното от земята с ново, когато конят е в конюшната. Все още се страхуваше да не би да я ритне, да я ухапе или да я стъпче.

Когато по-добре ги опозна, тя откри, че те, както и хората, имат различни характери. Също така започна да предпочита едни коне пред други – предпочиташе по-хубавите, по-спокойните, тези, които тихо цвилеха и които следваха движенията ѝ с кадифените си срамежливи очи; тези, които никога не си показваха зъбите срещу нея или пък се опитваха да вървят към нея, или си държаха ушите изправени и пръхтяха, когато минаваше покрай тях. И понякога, но много рядко, когато събереше достатъчно смелост, тя се спираше и галеше любимците си. Просто едно леко потупване или едно бързо почесване по челото – достатъчно, за да си мисли, че наближава денят, когато ужасният ѝ страх щеше да я напусне.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Понеже Аманда беше заета в обора, Анабела отново прие ролята си на домакиня в „Мисти Вали“, поне до известна степен. Тя следеше чаршафите да са винаги чисти и стаите да бъдат подредени за деловите гости, които бяха още повече заинтересувани сега, когато Гордостта на султана спечели в Прийкнес, разпореждаше се за приготвянето на храната, макар че на вечерята Аманда седеше начело на масата.

За щастие, по това време на деня Аманда вече беше свършила работата си и имаше време да си вземе баня и да си смени дрехите, така че да не мирише на лошо. Но тя беше ужасно уморена. Всички кости и мускули по тялото я боляха и трябваше да полага усилие, за да остане будна по време на вечерята и за разговора след това, докато най-накрая се извиняваше любезно и завличаше изтощеното си тяло до леглото. Цяло чудо беше, че досега не бе заспивала на масата и не беше си натопила главата в чинията със супа с опасност да се удави в нея!

Две неща ѝ помагаха да не се откаже. Първото нещо беше Анабела, която само гледеше как да заеме напълно мястото на Аманда. Второто беше съчувствените погледи и самодоволните усмивки от страна на Грант, който стоеше на другия край на масата. Аманда щеше да се проклина, ако доставеше на някого от двамата удоволствието да я види как се проваля.

Поради допълнителните задължения на Аманда не ѝ оставаше време да забавлява Дарси, когато идваше при нея. Тъй като беше твърде мръсна, за да присъства на масата за обед с другите гости, Аманда свикна да яде в кухнята или си правеше малък сандвич и се разхождаше из градината, останала сама със себе си поне за известно време. Когато Дарси за първи път се присъедини към нея, той се опита да разбере какво става.

– За бога, Аманда! Какво те кара този човек да правиш? Дрехите ти са ужасни, имаш сламки в косата и лицето ти е омазано с мръсотия.

– И твоето щеше да бъде, ако беше чистил цяла сутрин обора – измърмори тя.

– Да чистиш обора? О, скъпа, защо се съгласяваш с това? Ти си негов бизнес партньор, а не някое момче от конюшнитея.

– Точно така. Аз съм негов бизнес партньор, а той неведнъж е изтъквал, че партньорите споделят както работата, така и печалбата.

Освен това се опитвам да опозная конете и да се науча как се ръководи фермата.

Дарси се изсмя.

– Единственото нещо, което учиш, е, че това, което даваш на коня отпред, излиза отзад. Грант те кара да работиш като роб и мога да се обзаложа, че умира от удоволствие, като те гледа. Аманда, ти си господарката на тази къща. Ти изобщо не трябва да си цапаш ръцете, да не говорим за тази мръсотия, в която си потънала.

– О, нямам нищо против и наистина всеки ден научавам все повече неща. Предполагам, че ако се оплача, задълженията ми ще се ограничат само в това да вода сметките и изобщо няма да трябва да се приближавам до обора, освен ако не искам, но аз съм решила да науча всичко за фермата.

– Аманда, защо се занимаваш с това или пък с четенето на книги за коне? Повечето жени биха били доволни да ръководят къщата, да пазаруват, да шият, да ходят на гости. Те са достатъчно заети и никога не биха помислили да се занимават с такива неща. За това са съпрузите.

– Аз не съм като повечето жени, мистър Дарси. И ако случайно не сте забелязали – нямам съпруг.

Нежните кафяви очи на Дарси проблеснаха заинтересувано.

– Това е другото нещо, което исках да обсъдя с тебе, скъпа моя, и тъй като стигнахме до този въпрос... – последните му думи увиснаха във въздуха, сякаш чакаше Аманда да го окуражи или да го прекъсне. Но тя не направи нищо и той продължи: – Аманда, би ли приела да се омъжиш за мен?

Що се отнасяше за предложенията за женитба, Аманда си помисли, че и Дарси е почти толкова тривиален, колкото и Грант. Те не казваха: „Ще се омъжиш ли за мен?“ или: „Би ли ми оказала тази чест?“, нито пък произнасяха красиво и романтично обяснение във вечна любов, а просто: „Би ли приела?“, сякаш трябваше да избира някакъв плат за рокля или някакви зеленчуци, които да сервира с пилето. Но с толкова ограничен избор като нейния, тя не би трябвало да бъде много придирчива. Както и да е, нямаше защо да бърза.

Като се намръщи малко, отвърна:

– Мистър Дарси...

– Моля те – прекъсна я той. Хвана ръката ѝ, после я пусна, когато си спомни какво е вършила цяла сутрин с ръцете си, макар че ги беше измила старателно, преди да седне да обядва. – Моля те, наричай ме Станфорд. В края на краищата, ние сме приятели, а може би и нещо

повече.

– Станфорд – отговори тя с лека усмивка, – ако се оженим, очакваш ли от мен да ти дам половината си от „Мисти Вали“?

– О, не! Никога не бих поискал това, макар че очаквам да се консултираш с мен по някои въпроси, които разбирам по-добре от теб и за които бих могъл да ти предложа съвет.

– Кои например?

– Счетоводство, такси, предложения, споразумения за подписване, ценови проблеми – неща, с които ти не трябва да се занимаваш.

– Разбирам.

И тя наистина разбираше. Станфорд Дарси беше като всички мъже, които си мислеха, че зад красивото лице се крие празна глава. Според Дарси и такива като него, ако някоя привлекателна жена да се опита да преброи до дванадесет, би означавало да използва двете си ръце и два от пръстите на краката си и дори тогава за нея би представлявало голямо усилие.

– А знаеш ли достатъчно за конете, Станфорд? Какви са изискванията, за да се отгледа и да се тренира един чистокръвен кон? Как може да се създаде един кон за езда или за състезание, или за показ?

– Не, но добре зная как да оперирам с цените и сметките по баланса.

– Колко мило от твоя страна и колко полезно! – каза тя и си помисли: „И колко ужасно надутото и отегчително!“ – Ако се оженим, къде ще живеем? – добави тихо.

– Защо? В града, разбира се. Къде другаде?

– Няма да живеем в „Мисти Вали“?

– За съжаление не, макар че тук би било едно чудесно убежище от лятната горещина. Работата ми е в Лексингтън, Аманда, и ще трябва да живея там, където е по-удобно.

– А какво ще стане с работата ми на съдружник във фермата?

– Твоята работа ще бъде да помагаш преди всичко домакинството да върви гладко, да отгледаш децата ни с любов и нежност и да правиш обожавания си съпруг щастлив, когато се върне от работа вечер.

– Разбира се. Станфорд, бих искала малко време да обмисля предложението ти, ако ми позволиш. Виждаш ли, все още се опитвам да се приготвя към новото обкръжение и тази промяна в живота ми ще ми дойде малко много, за да мога да реша в момента.

– Разбирам те и ще направя всичко възможно, за да не те притеснявам, но същевременно ще направя всичко възможно да те убедя да

приемеш предложението ми.

След още няколко обеда на открито, по време на които Аманда приличаше на коминочистачка, Дарси започна да ограничава посещенията си и идваше само за вечеря, което задоволяваше напълно Грант. Колкото по-рядко виждаше Дарси и колкото по-рядко Аманда се виждаше с Дарси, толкова по-доволен беше Грант.

Тази промяна се отрази добре и на Дарси, защото му позволяваше да работи повече през деня, но той вече не можеше да вижда и ухажда Аманда толкова често. Това обаче не беше толкова удобно за Аманда. Тя не можеше да преброи колко пъти направо задрямваше по средата на дългите му тиради за закона и стана направо експерт по прозяването със затворена уста.

Поне не ѝ висеше по цял ден на главата, за което беше много щастлива и мълчаливо благодарна на Грант. Независимо от това, което му беше казала, тя трябваше да се замисли доста, преди да приеме предложението на адвоката – нещо, което се съмняваше, че ще направи. Преимуществата бяха по-малко от недостатъците и дори по-малко от тези, ако се омъжеше за Грант.

Тя искаше нещо повече: искаше любов, вяност и уважение, искаше някой, който да я цени заради това, че е умна, а не заради красотата ѝ. Тя искаше това, което не би могла да има, това, което нито един мъж, изглежда, не беше способен да ѝ даде. И сега, когато беше вкусила страстта в прегръдките на Грант, тя искаше и това – и страстта, и Грант и да се реализират всичките ѝ невъзможни фантазии.

– Аманда – прошепна един глас в тъмното и една ръка нежно разтръска рамото ѝ. – Аманда, събуди се.

– Ка... какво има? Какво е станало? – посъбуди се тя, като търкаше с ръце очите си, макар че това изобщо не ѝ помогна да види какво става в неосветената стая. – Грант Гарднър, какво правиш в стаята ми по това време? Сигурно е посред нощ!

– Да, но си помислих, че сигурно искаш да видиш как ще се роди едно жребче, а природата няма да чака до сутринта само за да ти угоди!

– О, да, разбира се! – каза тихо Аманда. – Наистина искам да видя. Благодаря ти, че ме събуди, Грант. Веднага ще се облека.

Той изобщо не се изненада, че тя не носи нощница. Рамото, което докосна, беше голо и лунната светлина в стаята беше достатъчна, за да се видят мамещите очертания на гърдите ѝ на фона на белия чаршаф. По

дяволите, тази жена! Нарочно ли се опитваше да го провокира? Имаше ли представа колко пъти на ден вниманието му се насочваше към спомени, свързани с нея, и към оная нощ, когато бяха заедно? Осъзнаваше ли колко бледа и безинтересна му изглеждаше сега Анабела? Дори целувките му с младата блондинка бяха безвкусни. Като си представяше устните на Аманда, очите ѝ, лакираните нокти на краката ѝ, не можеше да изпита страст към годеницата си.

– Ще те чакам в коридора. Не се бави – каза той дрезгаво, като излезе от стаята, преди да се е поддал на изкушението да легне при нея в затопленото, ухаещо на жена, легло.

Аманда никога не беше присъствала на раждане. Като гледаше как кобилата се тресе от контракциите, как малкото се движеше в подутия ѝ корем, Аманда каза съчувствено:

– Горкото животно! Сигурно ужасно я боли!

Грант се засмя.

– Не мисля, че е много приятно, но всичко скоро ще свърши.

Дойде време кобилата да легне на земята, постлана с прясно сено.

– Ако седнеш до нея, би могла да я успокоиш, като ѝ говориш нежно и я милваш. Понякога това помага.

Колемливо, Аманда приседна на земята до главата на кобилата, а Грант застана до задната ѝ част. Големи, загрижени кадифени очи се взираха в нея, сякаш я молеха да облекчи болката, и Аманда ѝ отдаде цялата си нежност.

– Всичко ще бъде наред, Огнена звезда – каза тя напевно, като милваше животното по изпотения му врат. – Ще видиш.

Когато дойде следващата контракция, кобилата вдигна глава и след това се отпусна отново, когато болката отмина. Това стана още два пъти и Аманда се приближи, за да може, когато отново положи глава, Огнена звезда да използва краката ѝ като възглавница.

– Така по-добре ли е, миличка? – попита тя, сякаш говореше на ранено дете.

– Добре е – каза Грант, поклати глава и се засмя, когато Аманда вдигна рязко очи. – О, предполагам, че не говореше на мен, нали? – подразни я той. Малко по-сериозно, с очи, изпълнени с желание, той попита: – Какво би те накарало да говориш толкова мило и с мен и да ме наричаш „скъпи“?

– Ако започнеш да раждаш, ще те нарека така, обещавам ти – закле се тя с дяволита усмивка.

Който беше измислил понятието „родилни мъки“, беше намерил

точното наименование, помисли си Аманда, като гледаше контракциите на Огнена звезда. Колкото времето за раждането приближаваше, толкова по-чести ставаха болките и толкова по-непоносими. Тъй като не можеше да помогне с друго, освен да се опита да накара кобилата да усеща, че някой е съпричастен на болката ѝ, Аманда галеше главата ѝ и ѝ говореше разни безсмислици. Най-накрая тя започна да пее подред всички песни, които си спомняше, включително и няколко негърски спиричуали, които беше научила от Амос.

Най-накрая тя чу Грант да казва нежно:

– Ето го, Аманда. Пригответи се да видиш новото попълнение на „Мисти Вали“.

Кобилата се напъна силно и само след няколко минути, с помощта на Грант, малкото се появи на бял свят. Мокро, кърваво, изцапано като мръсно коте, то беше най-красивото нещо, което Аманда беше виждала. Да го види как излиза, как поема първата си глътка въздух, беше все едно, че участва в някакво вълшебство.

С един чист парцал Грант помогна на кобилата да изчисти малкото. Аманда и Грант смениха изцапаното сено с чисто. Грант ѝ обясни, че това е необходимо да се направи веднага след раждането, за да се намали опасността от някакъв инфекциозен процес за майката или за кончето. Застанали един до друг, с цялата гордост и радост на родители, които наблюдават своето потомство, те гледаха как новороденото се опитва да стъпи за първи път на крака.

Няколко опита бяха необходими на малката кобилка, защото краката ѝ бяха толкова дълги, че се оплитаха, и толкова тънички, сякаш се опитваше да стъпи на четири мокри сламки, но най-накрая успя. Като я видя как стои с треперещи крака и как търсеше с муцунка корема на майка си, за да получи първата си глътка мляко, Аманда подсмъркна и изтри една сълза.

– Никога не съм виждала нещо толкова прекрасно. О, Грант, толкова съм ти благодарна, че ме събуди! Никога не ще забравя този момент!

– Знам. Виждал съм го, предполагам, поне стотина пъти, но всеки път е някакво чудо. А тази малка кобилка ще бъде нещо специално. Усещам го с душата си. Погледни тези крака! Кълна се, че има най-дългите крака на кобилка, появила се на бял свят в „Мисти Вали“. Като я гледам, ми напомня за тебе – той се усмихна и прегърна Аманда така, че тя сложи глава на рамото му. – Мисля, че трябва да я кръстим на тебе – в твоя чест, заради първото раждане, при което ти асистира. Как ще я наречем? Дългокраката девойка?

Аманда поклати глава.

– Какво ще кажеш за Великолепната Манди?

– Чакай! – щракна Грант с пръсти и заяви: – Сетих се! Ще я наре-
чем Тайнствената лейди. Чудесно име!

С тежка въздишка, която говореше за нещо повече от умора, Аман-
да се усмихна.

– Добре, защо не? – съгласи се тя с кисело изражение. – Изглежда,
половината свят ме мисли за такава. Нека да бъде Тайнствената лейди и
се надявам, че ще стане най-бързата малка кобилка, която някой някога
е виждал. Вярвам, че ще счупи много рекорди и ще спечели повече със-
тезания, отколкото всички други чистокръвни коне. Тя и аз, двете заед-
но, ще ти покажем, а и на всеки друг, какво точно можем да направим
ние, тайнствените дами, стига да си го поставим за цел. Гледай само и
ще видиш!

Мускулите на Аманда вече бяха привикнали към напрежението от
новата работа, когато дойде време да тръгват за Ню Йорк, за предсто-
ящите състезания Белмонт Стейкс. Поради дългото пътуване с влак
Грант отново тръгна няколко дена по-рано с Гордостта на султана, за да
може животното да се възстанови след пътуването и да се подготви за
събитието.

Този път и Аманда щеше да отиде няколко дни по-рано. Макар че
беше чувала за чудесата на Ню Йорк, тя не беше ходила там и искаше да
разполага с няколко дена, за да разгледа този величествен град, който
привличаше хора от всички националности и който всяка година поема-
ше хиляди посетители в прегръдката си. Тя искаше да се слее с гъмжа-
щото море от хора по улиците, да вкуси екзотични храни, да слуша чуж-
да реч и да види всички богатства, с които градът разполагаше. Искаше
да опита от всичко, да види всичко, което не бе имала възможност досе-
га: изложби, музикални изпълнения, балет. Макар че състезанието беше
много важно за фермата, сега то остана на второ място в съзнанието на
Аманда, тъй като тя очакваше да види всички нови, вълнуващи неща,
които Ню Йорк можеше да й предложи.

Хиподрумът и конюшните бяха в Лонг Айланд, само на няколко
мили от брега. Бяха отседнали в крайбрежния хотел и Аманда не може-
ше да се насити на гледката, която се откриваше към плажа, още повече
че времето беше приятно топло за първата седмица на юни. Курортът
Лонг Айланд щедро предлагаше на своите богати посетители боулинг,

крикет, дори този нов спорт, наречен тенис на трева, и Аманда копнееше да опита от всичко, тъй като досега не беше имала време и възможност.

Никога не си беше мислила, че е имала по-различно детство от другите деца, че е била лишена от нещо. Докато те тичаха по улиците и поляните, мястото ѝ за игра беше ограничено обикновено от перилата на парахода. За няколко години по време на войната тя беше посещавала училище в Ню Орлиънс заедно с други момичета на нейната възраст, но щом веднъж получи основа, неин учител беше единствено баща ѝ. Ето защо сега любопитството ѝ беше съвсем естествено.

Ако ѝ липсваха домашни любимци или приятели за игра, тя можеше да ходи за риба почти всеки ден; ако искаше, можеше – и може би все още би могла – да надплюе всяко момче поне от околните три щата, стига да беше съдвкала определеното количество тютюн. Това и други умения тя научи от своите приятели на парахода. Но сега щеше да прави неща, които никога преди не беше пробвала, и беше толкова развълнувана, че не знаеше откъде да започне.

И сякаш, за да има тя по-богат избор, Америка честваше своя стогодишен юбилей и цялата страна се приготвяше да отпразнува това по много внушителен начин. Ню Йорк, за да бъде ненадминат, не чакаше четвърти юли, а се приготвяше да превърне цялото лято в една поредица от различни състезания и забавни програми. Щеше да има надпревара с лодки, конни надбягвания, маратон, паради и празненства, специални музикални и театрални представления, пикници и фойерверки, бал с маски. Дори циркът беше дошъл в града за няколко седмици. Цялото лято щеше да се превърне в едно безкрайно празненство и Аманда се оказа късметлилка, защото можеше да опита малко от това удоволствие. Чувстваше се като дете, оставено свободно в магазин за бонбони.

Рано на следващата сутрин, тъкмо когато се канеше да вземат заедно с Чалмърс карета до града, те срещнаха Грант, който току-що се връщаше в хотела.

– За къде сте се запътили толкова рано? – попита той и като се обърна към нея, каза със сух смях. – Мислех, че няма начин да не се върнеш при първа възможност към стария си навик да спиш до късно.

Аманда повдигна рамене.

– Предполагам, че си ме променил. Освен това не искам да губя нищо секунда от времето си тук. Реджи и аз отиваме в града, където ще прекараме деня.

– Ще ходите по магазините?

– О, не! – отговори тя, като поклати глава. – Мога да пазарувам по всяко време, когато се върна вкъщи. Първо ще отидем да видим парада, след това ще отидем в художествената галерия.

– И няма да ме поканите? – той направи физиономия на изоставено момченце.

– Няма ли да си зает с тренировките на Гордостта на султана?

– Той вече тренира тази сутрин още преди да изведат другите коне. Не желая да рискувам да се нарани, ако тренира с останалите, или пък нашите съперници да получат предварително пълна представа за неговите възможности.

– Много мъдро, сър – съгласи се Чалмърс. – Ако сте свободен, много ще се радваме да ни придружите – предложи му той учтиво, за голяма изненада на Аманда. Грант също беше малко изненадан, когато разбра колко насериозно Чалмърс приема задълженията си на придружител на Аманда. Но днес нямаше да има за какво да му се сърди.

Като усети с каква неохота Аманда го включи към плановете им, Грант попита:

– Аманда? Ако нямаш нищо против, да дойда с вас...

Какво можеше да каже, когато Чалмърс стоеше там, без да знае колко е опърничава?

– Съгласна съм, но ако ми обещаеш да не ми нареждаш какво да правя. Днес не си ми шеф.

Парадът беше истинско забавление, а художествената галерия беше внушителна. След това, тъй като бяха близо до Сентръл парк, Аманда реши, че трябва да се разходят и да разгледат забележителностите.

– Тук някъде трябва да има зоопарк – каза тя на двамата мъже. – И най-различни други неща.

– Хайде първо да намерим конюшните – предложи Грант. – Ще бъде по-лесно, ако наемем коне и яздим през парка.

– Сър, осъзнавате ли колко години са минали, откакто за последен път съм яздил? – възкликна Чалмърс и ужасът, който се изписа на лицето му, беше същият като този на Аманда. – Страхувам се, че ще трябва или да вървим, или да наемем карета, защото и мис Аманда не язди.

– Добре. Ще вървим пеш – съгласи се Грант за голямо удоволствие на Аманда, но веднага побърза да го развали, като каза: – Но веднага щом се върнем в „Мисти Вали“, Аманда ще се научи да язди.

– Не искам да...

– Да, зная. Ти все още не си се освободила от глупавия си страх към конете и последното нещо, което би желала, е да се качиш на кон. Но

това е най-добрият начин, по който може да преодолееш страха си. Ако се научиш да овладяваш животното, ти ще се научиш да овладяваш и страха си.

Засега Аманда предпочете да отхвърли тази мисъл и да я зарови някъде дълбоко в съзнанието си. Слънцето грееше, паркът ги чакаше, тя имаше цял ден на разположение да прави каквото си иска и нямаше да позволи на Грант да ѝ го провали. Те се разхождаха по алеите и скоро стигнаха до група момичета, които въртяха въже за скачане. Очите на Аманда светнаха.

– О, от години не съм играла на въже!

Едно от момичетата я чу и я покани да се присъедини към тях. Аманда му смигна и вече беше захвърлила обувките си и новата си шапка край пътеката и беше си прибрала роклята към коленете. Чалмърс само поклати глава в знак на мълчалив протест. Невярващ на очите си, Грант възкликна:

– Наистина ли ще се включиш?

– Разбира се, глупчо! Никога ли не правиш нещо заради самото удоволствие? Не ти ли остава време да поиграеш малко?

Тогавя тя се плъзна под въртящото се въже, като подскачаше нагоре-надолу, забравила всичко, освен играта и момичетата.

С обутите си в чорапи крака, тя подскачаше точно когато трябваше, следвайки някакъв абсурден ритъм, който момичетата напяха.

След малко ритъмът на песента се промени и честотата на въртене на въжето стана по-голяма, когато децата започнаха да броят: „Едно, две, три, четири...“

Тя се препъна на пет, въжето се заплете около глезените ѝ и тя падна, смеейки се, на земята. Момичетата се смееха заедно с нея. Грант беше се намръщил, докато ѝ помагаше да се изправи.

– Можеше да си счупиш краката с тази идиотска игра! Понякога си мисля, че си като петгодишно момиченце!

– А ти си един стар мърморко! – отговори тя и се затича подир една пчела. Аманда поблагодари на момичетата, взе си шапката и обувките и продължи напред, тръпнеща от желание да открие какви други приключения се крият наоколо.

– Никога ли не ти се е искало да бъдеш отново дете, Грант? Да тичаш бос и свободен по тревата? Да лежиш по гръб на килима от цветя и да гледаш как над тебе облаците се надпреварват и да се наслаждаваш на причудливите форми, които приемат. Понякога те приличат на кораби, друг път на дракони или на замъци в небето.

– Да пораснеш, означава да бъдеш отговорен и всички ние трябва да пораснем, Аманда. Това беше проблемът на Тед – той никога не порасна.

– Може и така да е, но това не означава, че поне за малко не можеш да се почувстваш свободен и да се позабавляваш. Не означава, че трябва да се превърнеш в човек, който разваля удоволствието на другите. Кога за последен път си правил нещо заради самото удоволствие?

Дяволската усмивка подхождаше на блясъка в очите му.

– В Балтимор, в нощта след състезанието. И ти беше там, доколкото си спомням, и всеки път, когато поискаш отново да си поиграем на тази игра, аз с удоволствие ще се присъединя.

– Ще се присъединиш вероятно защото те е срам да откажеш? – отговори тя студено.

– Точно така.

Чалмърс нямаше представа за какво говори работодателят му, нито пък защо Аманда се засегна, но тя проговори на Грант чак след половин час, и то когато видяха четири момчета, които караха тези нови измишльотини с колела, наречени велосипеди.

– Искам да карам това! – заяви Аманда.

– За бога, Аманда! Ти отказваш да се качиш на кон, а се осмеляваш да рискуваш живота си и краката си на такова нестабилно приспособление? – каза Грант, като се надяваше, че тя ще размисли.

Този път и Чалмърс трябваше да се съгласи.

– Мис Аманда, тези неща изобщо не изглеждат стабилни!

– Дрън-дрън! Вие сте двама хленчещи глупчовци! Страхливци! Обзалагам се, че мога да се задържа на едно от тези колелета повече, отколкото вие двамата, взети заедно – каза тя предизвикателно.

– Хайде да видим! – съгласи се Грант, защитавайки мъжката си гордост. Как можеше да го нарече хленчещ глупчо! Ще ѝ покаже той! – Хайде, Чалмърс, хайде да отидем да видим колко ще ни вземат тези момчета, за да ползваме колелетата им за нашето малко състезание.

– Но, сър!

– Чалмърс, стари приятелю, да не би да искаш мис Аманда да си мисли, че те е страх? – извика Грант, крачейки вече към момчетата. – Давай, човече!

Двадесет минути по-късно, макар и ожулен, Чалмърс вече възгласяваше победата си над двамата си съперници:

– Разбрахте ли сега кой е стар, а? Глупчо, а?

Грант, който беше втори, също беше страхотно горд със себе си,

беше се надул като паун, макар че панталоните му бяха скъсани на едното коляно. Аманда все още се опитваше да измъкне полите на роклята си от сплиците на колелото и си мърмореше:

– Проклето нещо! Трябваше да се сетя, че е направено да е удобно единствено за мъжете! Повечето неща са направени така!

Те спряха в таверната на Макгован за лек обяд, повървяха малко край езерото и хванаха последната част от една пиеса на Шекспир, която се играеше на открито на една импровизирана сцена. Изядоха набързо по един сладолед в сладкарницата в парка, по-късно се натъпкаха с плодови сладкиши, които си купиха от една сергия, и най-накрая намериха малкия зоопарк, за който Аманда беше споменала.

Грант не си спомняше откога не беше прекарвал такъв, изпълнен с веселие и безгрижие, ден. Той се смя до премаляване, когато Аманда се опита да пропъди гъските, които бяха решили до вървят подире ѝ по пътеката край езерото. Тя беше много интересна за всички животни в зоопарка, дори за козите и ламите, а маймуните направо се очароваха от нея. Тя нарочно имитираше движенията им и правеше разни физиономии, после се смееше възторжено, когато те започваха да я имитират. Хвърли им дъвка и се опита да ги научи как да дъвчат, като през цялото време не обръщаше никакво внимание на това, какво могат да си помислят за нея минувачите и беше напълно естествена и откровена в детската си радост. Когато денят завърши, Грант не можеше да каже кой повече се е забавлявал – Аманда, която приветстваше, ликувайки, всяко ново преживяване, или той и Чалмърс, които я гледаха и я следваха навсякъде.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Забавленията за деня не бяха свършили, когато Грант скоро разбра, че Аманда имаше планове и за вечерта. В „Чери Лейн Тиъър“ щяха да дават много известна постановка, която тя държеше да гледа.

– Аманда, роклята ти е изцапана от тревата и от маслото на колелото, крачолът на панталона ми е скъсан и дори Чалмърс изглежда малко орфан – изтъкна Грант. – Докато се върнем обратно в Лонг Айлънд, докато се изкъпем, преоблечем и хапнем, вече ще е твърде късно.

– И точно заради това ще останем в града, ще хапнем нещо в някой малък ресторант и след това направо ще отидем на театър.

– Но ние приличаме на цигани! Голям късмет ще имаме, ако някой се съгласи да ни сервира. Изключено е. Най-много можем да се надяваме на някоя застояла храна от сергиите по улицата.

– Ако съм научила нещо от теб и твоите надменни приятели, то е, че парите оправят всичко – оспори го Аманда. – Ако използваме умело това средство, ние не само ще получим добра храна, но може би и ще имаме шанс да си пооправим дрехите. А ако не можем, кой ще ни види в тъмното на театъра? В края на краищата, не миришем на лошо, нали?

– Точно тази вечер ли трябва да видиш тази постановка? Не можеш ли да почакаш до утре?

– Имам толкова други планове за утре. Записала съм се за урок по тенис сутринта, докато е все още хладно. След това с няколко други дами ще поиграя на крикет. После трябва да дойда отново в града да си потърся подходящ костюм за бала с маски, който хотелът организира вечерта на състезанието. Освен това се надявам да намеря време да се отбия при Мейси и да видя модното ревю. А утре вечерта трябва да избира между опера, балет и симфония, тъй като очевидно няма да имам време да посетя всичките за краткия ни престой тук. Разбира се, гледала съм опера в Ню Орлиънс и ако трябва честно да си призная, мисля, че това не е нищо друго, освен множество хора, които пишат на някакъв език, който не разбирам, дори и да искам, тъй че, предполагам, този път ще отида да гледам балет и ще видя дали ще ми хареса повече, тъй като във всеки случай ще има оркестър. Голям късмет извадих, че сезонът е започнал по-рано заради стогодишнината, иначе нямаше да имам тези възможности.

Грант се измори само докато я слушаше да изброява нещата, които

искаше да види и да направи.

– Това ли е всичко? – попита той иронично. – Сигурна ли си, че не си пропуснала нещо?

– О, има още толкова неща, но няма достатъчно време за всичко – призна си тя. – В събота през деня има състезание, а вечерта – бал. И наистина бих желала да надникна в катедралата „Свети Патрик“, макар да знам, че още не е завършена. Това ще бъде една от най-големите и най-богато украсените църкви в света, когато стане готова. Също така чух, че жените направо умират да отидат в „Тифани и къмпъни“. Господи! Знаете ли, че там се продават някои от най-скъпите бижута? Мистър Тифани е известен със своето изкуство и различните видове цветно стъкло. Но дори и да не мога да си позволя да си купя нещо, то поне няма да ми вземат пари за гледането, нали?

Понеже познаваше кога го очаква разгром, особено когато виждаше пред себе си две блестящи сини очи и една упорита малка брадичка, Грант великодушно се предаде, същото направи и Чалмърс. Наблизо намериха пералня и подкупиха притежателя да удължи работното време, за да може да поправи повредените им дрехи. След това намериха едно малко евтино ресторантче, близо до театъра, и получиха една чудесно приготвена вечеря за част от цената, която биха платили в някой друг ресторант.

Най-накрая отидоха на театър, където Аманда гледаше очарована една третокласна комедия. Грант се чудеше дали Аманда осъзнава колко лошо играят артистите и реши, че дори и да разбира, изобщо не я беше грижа. Тя просто се забавляваше, като изпитваше такова удоволствие, каквото рядко бе имала възможност да усети, а това само по себе си беше достатъчно.

Беше забавно само да я гледаш как наблюдава спектакъла, да я гледаш как се смее на шегите, които разбираше, и как се озадачаваше от тези, които не й бяха ясни. Грант отново се убеди колко наивна е тази жена-дете, тъй като не реагираше на някои от неприличните шегички. Аманда беше парадокс, една чудесна, заплетена загадка, загадка, която с всеки изминат ден все по-отчаяно искаше да намери своето разрешение.

Нямаше начин да избяга от нея, защото дори и да не я виждаше, тя беше постоянно в мислите му. Понякога си мислеше, че най-доброто нещо, на което би могъл да се надява, беше да преживее сблъсъците помежду им. Всеки ден тя го изненадваше с нещо ново, а понякога, както днес, го караше да възприема всичко по един по-свеж начин, през едни по-невинни очи и в такива моменти той сякаш си спомняше за краткото

детство и изживяваше отново най-хубавото от него.

Жена, дете, съблазнителка, магьосница – Аманда беше всичко това.

Той си остави свободно време, за да може да излезе с нея следобедна на другия ден. Заслужаваше си да види погледа ѝ на благоговение и почитание, когато се взираше в огромната, все още обиколена от скели катедрала, чийто размер беше колкото един голям жилищен блок, и да види как очите ѝ се разшириха от учудване, когато пред нея се разкриха бижутата в „Тифани“.

– Ако някога имаш достатъчно пари за харчене, не си купувай диаманти или смарагди – каза ѝ той, когато разглеждаха пръстени, гривни, огърлици и диадеми. – Бижута със син топаз и аквамарин биха ти стоели по-добре. Колко подхождат на очите ти, а коралите – на устните ти! Виж рубините, които биха изглеждали като огън върху кожата и косата ти.

За да запомнят с нещо посещенияето си в Ню Йорк, той ѝ купи малко парче цветно стъкло – една шарена пеперуда с разперени крилца, които хващаха слънчевата светлина. Това му напомни деня, когато я беше намерил в градината.

Разделиха се за няколко часа, за да може Аманда да види модното ревю и да си потърси костюм за маскарада. В същото време и Грант успя да си намери костюм, като накара Чалмърс да се закълне, че ще пази в тайна от Аманда с какво ще бъде облечен. Те се събраха пак и отидоха на вечеря в един реномиран клуб, откъдето излязоха много разочаровани, след като предната вечер бяха яли толкова вкусно приготвена храна в малкия и неизвестен ресторант.

Беше време за балета. Аманда настояваше да отидат. Проблемът беше, че по същото време имаше боксов мач за голямата награда в „Медиън Скуеър Гардън“, на който или Грант, или Чалмърс щеше да отиде, в зависимост от жребия. Зад гърба на Аманда двамата хвърлиха монета, за да разберат кой ще отиде с нея на балет и кой ще е свободен да отиде на мача. Чалмърс спечели и като се ухили широко, се запъти към „Гардън“. Грант се примири с балета, като благодареше на бога, че не трябваше да ходят на опера.

Още веднъж Грант се наслаждаваше повече на удоволствието, което Аманда изпитваше, отколкото на постановката. Дори веднъж, като я погледна, видя, че тя седеше със затворени очи, очевидно завладяна от музиката. Като се наведе към нея, той прошепна шеговито:

– Би могла да виждаш по-добре с отворени очи, Аманда.

– Шът! Искам да почувствам музиката – отговори тя тихо, като протегна ръка, за да хване неговата. Очите ѝ бяха все още затворени, а на лицето ѝ беше изписана ангелска усмивка. – Не е ли чудесно? Минава през цялото ти тяло като тайнствен водопад. Мога да я слушам цяла нощ.

В антракта тя излезе от музикалното си опиянение и го изненада с едно предложение:

– Сега вече може да отидем в „Гардън“ и може би, ако побързаме, ще хванем мача точно в разгара му.

– През цялото време си знаела – ти, малка, подла вещице! – каза той със смях.

Тя кимна с глава, като му се усмихна.

– Е, искаш ли да отидеш или не?

– Да, но не можем. Това не е място, където ходят жени. Освен това ти толкова харесваш този балет.

Като го грабна за ръката, тя го издърпа от театъра и го изведе на улицата.

– Извикай такси, Гарднър. Отиваме на мача. Щом съм с тебе и Чалмърс, със сигурност няма да си навлека неприятности.

Но тя сгреша. Намериха Чалмърс и успяха да се натъпчат на една скамейка точно зад него. Аманда беше седнала в Гардън, защото имаше само едно свободно място. Тъкмо беше започнало най-интересното състезание.

Тъй като беше живяла през по-голямата част от живота си на река-та, Аманда не беше шокирана от проявите на жестокост, нито пък се отвърщаваше от тях, макар че не можеше да си обясни защо двама разумни мъже биха се съгласили да се удрят така безмилостно за някаква жалка сума пари и заради едното удоволствие. Поне в този мач, за разлика от много други, състезателите носеха ръкавици. Не че имаше чак толкова значение, но все пак. На края на десетия рунд и двамата изглеждаха така, сякаш бяха премазани от воденични камъни: ожулени, пребити и окървавени.

Мачът свърши, играчът, който Чалмърс и Грант подкрепяха, победи и те двамата се поздравяваха за това, че са избрали по-добрия боксьор. Тогава един мъж, който стоеше от другата страна на Аманда, сложи ръка на бедното ѝ и ѝ предложи с пиянски глас:

– Хайде да отидем някъде и да се позабавляваме, красавице.

Аманда застина. Когато набра смелост да мръдне отново, тя

отмести ръката му, погледна го направо в зачервените очи с най-добрия си покерски поглед и каза:

– Забрави това, приятел. Аз съм с него – тя посочи Грант.

– Какво става тук? – Грант подразбра, че нещо става, без да беше чул репликата на мъжа поради шума на тълпата.

– Нищо – изписка Аманда.

Думите ѝ почти бяха заглушени от това, което каза мъжът:

– Дамата идва с мен. Нещо да имате да кажете?

Отговорът на Грант беше един юмрук в носа му. Отговорът на мъжа беше един удар в зъбите на Грант. Тогава и Чалмърс се присъедини и мястото се изпълни с хора, които искаха да се включат в боя, а Аманда се сви и се опита да се скрие под пейката. Обаче нападателят успя да я хване за косата и я придърпа пред себе си като щит и през цялото време се хилеше като селски идиот. Грешката му беше, че я държеше малко настрана. Макар че ѝ коства целия страничен шев на роклята, тя го ритна с коляно в слабините, като изкрещя почти толкова силно, колкото и той. Мъжът я пусна и се строполи на земята. Тя пропълзя до мястото, където Чалмърс лежеше и стенеше, почти изгубил съзнание. Точно тогава пристигна полицията и ги замъкна всички, включително и Аманда, в затвора.

На другата сутрин и тримата, зачервени от срам и със съзнанието, че са виновни, се явиха пред съдията, на когото обясниха всичко. Обвиненията от тях отпаднаха и те се запътиха за Лонг Айлънд, след като бяха прекарали една неприятна нощ в затвора.

– Ако някой от двамата ви разкаже, когато се върнем къщи, какво се е случило – предупреди ги Аманда, мърморейки, – кълна се, че ще изпитам върху него всичките страхотни хватки, които научих тази нощ, а, повярвайте ми, тези нюйоркски момичета знаят как да се справят с мъжете!

Беше прекарала нощта, затворена с няколко жени с лоша репутация и за тези няколко часа научи повече, отколкото за всичките години, прекарани на реката.

– Мис Аманда, кълна се, че ще мълча. По-скоро ще си отрежа езика, отколкото да кажа на някого къде съм прекарал тази нощ – се закле Чалмърс уморено, като внимателно опипваше подутия си нос.

– И аз – закле се и Грант. След това се ухили на Аманда, както си знаеше, като изглеждаше дори по-палав заради синината под окото си. – Обаче трябва да кажа, че нашият приятел наистина ще запомни удара, който му нанесе. Вие, жените, можете да нанасяте такива майсторски

удари, че пред тях боксът изглежда безинтересен.

Добре че беше Пади да се погрижи за тренировката на Гордостта на султана, докато Грант отсъстваше. Те имаха достатъчно време да се изкъпят, да се преоблекат и да отидат на хиподрума малко преди състезанието.

След мъчителните приключения предната вечер и след двете състезания, на които присъства предния месец, Аманда си мислеше, че този път ще се чувства по-спокойна. Но в момента, в който влезе в сепарето, вълнението ѝ започна да нараства. От трите състезания, на които беше ходила, това беше най-уважаваното и най-старото, започнало още през 1867 година. Да спечелиш Белмонт Стейкс, беше равносилно на това да спечелиш изборите за президент. Това гарантираше запазването на сигурно място в хрониките за конните надбягвания.

И Гордостта на султана и Пади извоюваха за всички тях точно такава място. Те бяха чудесни. Великолепни. Едно истинско чудо. Кон и ездач, слени в едно с единствената цел да победят.

Грант щеше да получи удар, когато Пади позволи на Гордостта на султана да направи пробив и да поведе, когато имаше още толкова път за изминаване, но малкият жокей знаеше как да язди коне, можеше да усети как напрежението и пламенното желание на Султана го изгарят. Те прекосиха финиша първи, с царствена гордост, малко задъхани и с шест дължини преднина пред следващия състезател.

Този път Аманда се хвърли към Грант и увисна на него като коала и почти толкова високо изпищя. Ако досега си мислеха, че са били бомбардирани от купувачи, то това нямаше да представлява нищо след тази победа. „Кати, залости вратата!“ „Мисти Вали“ щеше да стане едно от най-важните места на картата! Гордостта на султана щеше да властва като цар дълго след като спре да се състезава, а неговото потомство щеше да се търси и след много години. И по някакъв начин, макар че всичко стана благодарение на божията воля, Аманда беше част от победилния отбор. Ликуващи, Грант и Аманда отидоха да си получат наградата, да поздравят Пади за чудесната езда и да споделят радостта на Султана от триумфа му.

По-късно, напълно изтощена, сякаш тя беше участвала в състезанието, Аманда остави другите да се веселят. Като се измъкна почти незабелязано, тя се върна в хотела, заключи се в стаята си, легна и бързо заспа. Докато заспиваше, тя се засмя, доволна от това, което направи.

– Мога да понеса поражението. Обаче победата ме кара веднага да заспя!

Макар и костюмирана, Грант можеше да познае Аманда навсякъде, можеше да я различи дори и ако беше в тълпа от стотина жени. Позна я и сега. Като стоеше на прага на балната зала, той я видя как отметна назад качулката на яркочервената си пелерина, за да може по-добре да огледа помещението. Надяваше се, че търси именно него. Като си нагласи доминото, той отиде да я поздравя.

– Малката Червена шапчица, предполагам? – попита той закачливо, като мина зад гърба ѝ и се озова пред нея, гледайки я похотливо.

Тя подскочи от изненада.

– А ми казаха да се пазя от вълци! – сгълча го тя. – Никой не си направи труда да ми спомене за опасността, че мога да срещна пират, цял вълк в овнешка кожа! – тя го погледна одобрително. – Вие наистина приличате на смел пират, мистър Гарднър, и трябва да добавя, че сигурно сте избрали костюма си, защото той прикрива добре синината на окото ви.

– Чак по-късно се сетих за това – призна си той, – но добре я скрива, нали? – Грант огледа костюма ѝ. – Може ли да кажа, че изглеждаш пленително, Червена шапчице? – попита той с усмивка.

– О, не мога да повярвам, че наистина казваш това! – каза тя с гримаса. – Сега сигурно ще ми кажеш, че си напълно готов да ме плениш, така ли?

– Взе ми думите от устата.

– Понеже си пират, си и крадец, сигурна съм.

Той се хвана за сърцето, сякаш го заболя.

– Аз съм смъртно ранен, защото си мислиш такива лоши неща за мен! – възкликна с драматизъм.

– Няма да умреш, а ако това стане, ако обичаш, въздържай се кръвта ти да капе по килима, защото такива петна се чистят ужасно трудно.

– О, Червена шапчице, какъв остър език имаш.

– Още по-добре ще бъде, ако те промуша с него, скъпи мой – отговори тя, като му се изплези закачливо.

– Не ми показвай езика си, ако нямаш намерение да го използваш – предупреди я той. – И недей забравя, че и аз си имам меч.

– Освен този, който виси на колана ти ли?

– Засрами се! Ти, малко, лошо момиче! Знае ли баба ти, че говориш

такива неща?

– Точно баба ме научи на тях.

– Трябваше да се досетя. Може би трябва да се срещна с баба ти. Тя сигурно е някаква стара хулиганка.

Смяха се, танцуваха. Пиха пунш, смесен с малко ликьор, но Аманда се държеше здраво на крака, дори спомена за шампанско. Тя нямаше да постъпи като предния път, защото си получи заслужен урок. Но колкото нощта приближаваше, тя усещаше, че ще направи точно това. Докато танцуваха валс, стаята ѝ се завъртя по-бързо, отколкото трябваше. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Дъхът ѝ спря в гърлото, когато той я погледна с изгарящ поглед и я помилва с гласа си:

– Ако бях истински пират, щях да те отвлека и да те отведа някъде – намекна ѝ той.

– Накъде да тръгна? – прошепна тя, като чувстваше, че се потапя в зелените му очи.

– Накъдето искаш и навсякъде, където е възможно един мъж да обладае една жена.

– Има ли много такива места? – тя си играеше с огъня и беше сигурна, че ще се опари, но нищо не можеше да я спре.

– Достатъчно много, за да не спрем цяла нощ, а и повече.

– Покажи ми.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Там, в средата на залата, Грант спря от почуда. Той я погледна мълчаливо, не вярвайки на ушите си. Цяла вечер нарочно я изкушаваше, като се надяваше да я вкара в леглото си, да преживее отново върховното удоволствие, което бяха споделили предишния път. Обаче никога не беше очаквал тя толкова лесно да отстъпи и да се поддаде на чара му.

Да отстъпи? Не, в този случай тази дума не беше подходяща. Аманда беше отишла къде по-далеч. По някакъв начин тази привлекателна малка магьосница беше успяла да обърне нещата, сякаш тя го предизвикваше, а не той нея. Дали отново само го дразнеше, като го възбуждаше, преди да му откаже? Каква игра играеше този път?

– Езика си ли глътна? – подразни го тихо Аманда, а очите ѝ се смееха.

Зад тях една друга двойка ги блъсна и това накара Грант да осъзнае, че те стоят неподвижно, докато другите танцуват около тях. Той автоматично навлезе отново в ритъма на валса, но мислите му бяха приковани върху красивата жена в ръцете му и върху обещаващите ѝ очи.

– Никога не обещавай нещо, което не можеш или няма да направиш, Аманда – предупреди я той сериозно. – Особено неща от този род. Може да се окаже една много опасна грешка, особено ако мъжът, с когото флиртуваш, не е джентълмен.

Погледът ѝ издържа на неговия, очите ѝ светеха като запалени свещи в тъмна нощ.

– Покажи ми – промърмори тя отново и гласът ѝ премина през него като топло уиски. Смел, дързък, предизвикателен глас, който го възбуждаше до краен предел.

– С удоволствие, изкусителко! – без да изчака музиката да свърши, той я хвана за китката и бързо я изведе от залата, изгаряйки от нетърпение да остане насаме с нея, преди да е променила решението си.

– Запомни едно – ти реши това. И после си спомни, че и ти си го искала, така както и аз. Да няма на другия ден оплаквания и обвинения.

По целия път към стаята Аманда спореше със съзнанието си. Емоциите и задръжките ѝ се бореха в нея.

Това, което искаше, беше неправилно.

Но беше толкова хубаво! Тя толкова много го желаше, че чак беше болезнено.

А то беше грешно.

Заради това със сигурност ще отиде в ада, но щеше да намери рая в прегръдките, в целувките на Грант.

Той беше се обрекъл на друга жена.

Да, но той щеше да бъде неин, само неин тази вечер в леглото ѝ и нямаше да мисли за никоя друга. Тя щеше да го накара да забрави всичко.

Както и всички останали, той искаше единствено тялото ѝ, предлагаше ѝ само една страстна нощ и изобщо не я смяташе за човек. През повечето време дори не я харесваше, постоянно я пренебрегваше и продължаваше да я лишава от уважението, с което се отнасяше към другите жени, отказваше да я възприеме за нещо друго, освен за обикновена проститутка. И като му се предложи тази вечер, нямаше ли да потвърди лошото му мнение за нея и всичко да бъде безвъзвратно загубено?!

Беше безразсъдно от нейна страна и въпреки това сърцето ѝ беше избрало точно този мъж. За първи път в живота си тя бе лудо, безпомощно влюбена. Това нищо ли не означаваше? Нямаше ли право поне на малко щастие, на един върховен момент, независимо колко кратък щеше да бъде той. Една нощ на екстаз – само една чудесна нощ в прегръдките на мъжа, когото обичаше, една приказна нощ, споменът за която да стопля дните ѝ.

Когато той я бутна в стаята и я сграбчи в горещата си прегръдка, Аманда вече нямаше време за мислене. Устните му се сляха с нейните и той я придърпа по-близо до наведеното си мускулесто тяло и от този момент нататък всичко, за което тя мислеше, беше Грант. И нищо друго не я интересуваше. Той изцяло изпълваше сетивата ѝ. Усещаше го с всяка фибра на тялото си. Погледът му я изгаряше, докато той развързваше пелерината ѝ. Когато я свали от раменете ѝ, тя се плъзна на земята. Тежестта на тялото му я притискаше до затворената врата.

Преди още Аманда да успее да се осъзнае, Грант вече беше успял да смъкне роклята ѝ надолу, ръцете ѝ все още бяха в ръкавите, а гърдите ѝ се подаваха оголени над корсажа, очертани само от нежната дантела.

– Какви праскови със сметана и толкова апетитни – промърмори той, като гризна със зъби връхчето на едната и след това се прехвърли на другата, смеейки се нежно, гледайки ги как отвръщат на вниманието. Той намокри всяка с език, след това ги духна леко, при което те настърхнаха още повече.

Когато засмука едното ѝ зърно навътре в горещата си уста, Аманда направо обезумя от желание. Извиваше се при всяко докосване като

развратница, за каквато той я считаше. Скимтеше и пъшкеше. От главата до петите, от гърдите до бедрата тя представляваше една тръпнеща маса. Развълнувана, търсеца, горяща.

Когато пхна ръце под полите ѝ, като си прокарваше огнена пътека чак до кръста ѝ, краката ѝ започнаха да треперят и да се подгъват. Слеспешката, но сръчно, докато устните му все още се плъзгаха по гърдите ѝ, той развърза панделките на колана на гашичките ѝ. Преди те да паднат на пода, дланта му ги замести, като откри самата пъпка на желанието ѝ. Аманда простена и размята ръце, сякаш че прави опит да го отблъсне.

– О, стига! Спри!

И да я беше чул, той с нищо не го показа. Пръстите му продължиха своята атака независимо от нейната молба. По цялото ѝ тяло затанцуваха вълни на удоволствие, които подпалваха кръвта ѝ и я влудяваха неудържимо, докато достигна до най-върховния копнеж, който някога бе изпитвала. Беше гореща и влажна за него. Обезумяла от желание. Той я притисна и тя усети до корема си мъжествеността му, гола и пулсираща.

– Грант – каза тя задъхано. – Моля те... в леглото... сега...

Като пъшкеше, той плъзна ръцете си под дупето ѝ и започна да го милва със своите дълги, задебели от работа пръсти.

– Не мога да чакам толкова дълго – призна той с дрезгав глас. – Обгърни кръста ми с краката си.

Дори когато, освободена вече от гашичките, той я повдигна и се мушна между треперещите ѝ бедра, тя каза задъхано:

– Не можем! Не тук!

– Можем. Точно тук. Точно сега! – надвиснал над нея, с черната лепенка, която все още покриваше синината на едното му око, и със зелен пламък на желание в другото, той много приличаше на пират – на пират, който се е навел и се наслаждава на заграбеното съкровище. През тялото ѝ премина тръпка на очакване.

В следващия момент тя получи каквото искаше.

Горещ, твърд, тресящ се, той се пхна в нея и тя отново извика и сключи по-здраво краката си около него. Отново усети как лъскавият му член я изпълни, почувства как се отваря дори още повече за него.

– Готово, скъпа – каза той с изкушителен напев. – Поеми ме навътре. Погълни ме. Стопли ме. Стисни ме. О, господи, колко си сладка!

Дори и да искаше да отговори, тя не би могла, тъй като той беше покрил устните ѝ със своите, езикът му се стрелкаше по отворените ѝ устни в такт с движението на долната част на телата им. Гърбът ѝ беше

опрян на вратата, ръцете му я придържаха, краката ѝ бяха увити около кръста му и тя се стискаше за него и трепереше. От време на време тя го придърпваше, като приветстваше всеки нов тласък на страст и насилие вътре в нея.

После, между два луди удара на сърцето, тя беше докарана до най-върховната възбуда на света, споделена и от Грант. Тя сякаш се издигна на златни крила, докато милиони блякави слънца се изсипваха около нея, носейки се леко към земята на пухкави облачета.

Краката ѝ, като се клатеха леко, се спуснаха надолу по кръста му. Само силните му ръце и тежестта на тялото му, което беше надвиснало над нея, я предпазиха от това да падне на земята. Изпотената му глава лежеше сгушена на рамото ѝ, като всеки накъсан дъх се сливаше заедно с нейния.

От устата ѝ се изплъзна кратък задъхан смях.

– О, господи! Никога не бих повярвала!

Той отговори със смях и леко пощипване по врата ѝ, което накара хладната ѝ кожа да настръхне.

– Няма да си правя труда да те питам дали ти хареса – каза той шеговито. – Ще е цяло чудо, ако поне половината хотел не те е чул и веднага щом ушите ми спрат да пищят, възнамерявам отново да те накарам да викаш по този начин.

– Не знам дали ще имам сили – призна си тя. – Всичките ми кости са омекнали.

– Скъпа, това беше само началото. Има още много неща, на които искам да те науча – той я вдигна на ръце с учудваща лекота.

Сепната, тя изписка.

– Грант Гарднър, само да си ме изтървал! – тя не можеше да не се съмнява дали и неговите крака не бяха толкова омекнали като нейните.

– Престани да ме заплашваш – заповяда ѝ той, като я погледна с почрочна усмивка. – Просто се пресегни надолу, хвани колана на панталоните ми и ги издърпай нагоре, за да не ме спъват, иначе и двамата ще паднем на земята още преди да сме стигнали до леглото.

Те се отправиха към леглото: Грант носеше Аманда, а тя му държеше панталоните и двамата се хилеха като палави деца, които отиват да направят някоя пакост.

И наистина точно това направиха.

Когато слънцето се показа на хоризонта, Аманда вече не можеше да преброи колко пъти и по колко начина се бяха любили – най-често лудо, а понякога по-лениво, но увлечени от копнеж всеки да открие за

себе си тялото на другия, да намери онези многобройни центрове на удоволствието, онези чувствителни зони, които задължително караха кръвта им да кипи и разпаднаха страстите им.

През тези няколко часа тя научи за своето тяло повече, отколкото някога би могла да си представи. А също така научи и за неговото – какво му доставя удоволствие, как да го докарва до върховна възбуда, къде да го гали, как да го докосва. С устни, с ръце, с тяло. Отначало тя следваше инструкциите му, дадени шепнешком, а после собствените си природни инстинкти, като остави на любопитството и желанието да ръководят движенията ѝ.

Наситена, изтощена по един прекрасен начин, Аманда лежеше сгъсена в прегръдките на Грант, а главата ѝ сънливо беше се отпуснала на раменете му, когато в стаята започна да става светло от раждащото се утро. Тя беше почти заспала, когато той я попита тихо:

– Какво те накара да си промениш решението?

– За кое? – промърмори Аманда, като прокара пръсти по къдравите косми на гърдите му и се наслаждаваше на това, как те гъделичкат дланта ѝ.

– Да ми станеш любовница?

– Какво?! – тя бързо седна в леглото, по лицето ѝ се четеше и учудване, и неверие, и внезапен гняв. – Какво каза?

Устните му се извиха в усмивка на презрение и той също седна, като се наведе от своята страна на леглото, за да си намери панталоните.

– От твоята реакция разбирам, че си ме чула правилно, Аманда. А също така предполагам, че съм си направил грешно заключение от тази нощ.

– По дяволите, ти наистина грешиш! – отговори му тя ядосано, като придърпа чаршафа към гърдите си.

– Е, тогава как ще обясниш тази нощ?

Тя го погледна разярено и отметна една черна къдрица, която беше паднала на лицето ѝ.

– Приеми я като временна загуба на разум. Считай я за моментна лудост. Мисли каквото си искаш, освен че ще ти...

– Че ще ми станеш любовница? – допълни той, като си обуваше панталоните. След това се пресегна за ризата си.

– Да! – просъска тя. – Всичко друго, освен това! И можеш да бъдеш сигурен, че по-скоро ще стане потоп, отколкото да те пусна отново в леглото си, долен червей! Глупак! Ти си... ти си мръсник!

– Чакай, чакай, Аманда. Не така ме наричаше тази нощ, любима.

– Не съм ти любима!

Той повдигна черните си вежди. Изражението на лицето му отрича-ше твърдението ѝ.

– Никога няма да бъда отново твоя любима, нито любовница, обещавам ти!

– А аз ще направя всичко възможно, за да можеш да нарушиш това обещание, скъпа. Това пък мога аз да ти обещавам.

– Можеш да се опитваш колкото си искаш, но няма да успееш, Грант Гарднър! Но ако ме докоснеш дори с един пръст, ще получиш един кървав кинжал и се смятай за мъртъв. Разбра ли ме?

– Мислех си, че тази сутрин няма да има никакви обвинения – напосми се той, като продължи да се облича. – Такова беше споразумението, доколкото си спомням.

– Никога не съм се съгласявала с това, ако си спомняш – тросна му се тя.

– Колко удобно за теб – каза той провлечено. – Мисля, че си ми седнала на пояса – добави, имайки предвид червеното парче плат, което беше увил около кръста си като част от пиратския си костюм. Със сподавен писък тя издърпа плата изпод себе си и му го хвърли, като се изчерви при спомена как той го беше използвал в любовната им игра тази нощ, как я гъделичкаше с крайчеца му, как го държеше и го размахваше като матадор, как го увиваше около тънкия ѝ кръст, когато тя се преструваше, че наистина е пленена и че той е пират.

О, господи! Колко болезнено беше да мисли за такива неща сега, когато беше вече ден. А още по-лошо беше да си признае, дори и пред себе си, с какво удоволствие бе приемала любовните им игри, изпълнени с толкова страст. И наистина имаше такава страст, но тя се изпари като сутрешна роса. Може и да са били любовници за няколко кратки, чудесни часа, но сега те бяха отново врагове, съперници, живеещи в два различни свята.

– Ще бъдеш ли така любезен да си вдигнеш проклетите задни части от стаята ми? – озъби му се тя. – Получих достатъчно от теб, за да мога повече да те понасям!

– Това е точно обратното на казаното от теб само преди час – каза подигравателно той. – Тогава ти не можеше да ми се наситиш и нямаше да ти е достатъчно, дори щеше да умреш, ако спра. Правилно ли ви цитирам, мис Сайтс?

Лицето ѝ пламна от унижението, което се криеше в думите му.

– Един джентълмен никога не би ми напомнил за тези неща.

– А една дама никога не би се държала като курва, скъпа. Нито пък щеше да използва такъв език, било то в леглото, или извън него.

– Ще съжалявате за думите си, мистър Гарднър! – предупреди го тя заплашително. – Както и аз съжалявам, че изобщо ви пуснах в леглото си или че си помислих дори и за момент, че сте почтен! През последните няколко дена бях започнала да вярвам, че може би, в края на краищата, вие имате сърце, макар че през повечето време не изглежда така.

Той се надвеси над леглото, ръцете му започнаха да търсят нещо под завивката и за момент тя си помисли, не вярвайки на очите си, че той има намерение отново да я люби.

– Какво си мислите, че правите? – изписка тя, като го плесна по пръстите, които докоснаха бедротата ѝ.

– Съжалявам, че ще те разочаровам, скъпа – каза той, като се усмихна със сарказъм. – Просто си търся чорапа – той го измъкна и се наведе, разкопаната му риза се разтвори и той целуна Аманда бързо по бузата. – Между другото, дъвката ти е на таблата на леглото. Не я забравяй, скъпа.

Тя присви очите си, докато заприличаха на две сини цепки, отлепи дъвката от мястото ѝ и я размаза в средата на окосмените му гърди.

– Можеш да я вземеш – усмихна се тя самодоволно. – Много старание приложи, докато я изсмучеш от устата ми тази нощ. Значи можеш да си я запазиш.

Като направи гримаса, той издърпа лепкавата дъвка заедно с няколко косъмчета, като трепваше при всяко отскубнато косъмче, но доста голяма част от дъвката остана прилепнала към кожата му.

– Не е много, като се има предвид как се представих – каза той неуверено.

– Но това е всичко, което някога ще получиш от мен.

Погледът, с който се взря в нея, я накара направо да потръпне.

– Ще видим, нали? – отговори той меко и сериозно. – Ако първия път не завърши със забременяване, този път може и да е станало – тя пребледня и той ѝ се усмихна тъжно. – О, разбирам, че това не ти е хрумвало, нали? За нещастие, ти ме накара толкова да те желая, че забравих да те пазя. Така че отново ще чакаме да видим дали глупостта ни няма да даде плод.

– Е, благодаря ви много за тази чудесна лекция, доктор Гарднър! Предполагам, че ще хвърлите цялата вина върху мен! А какво ще кажеш за себе си, похотлив козел такъв? Ти си този, който бъркаше под полата ми. Ти си този, който има опит. С твоята услужлива годеница... И

Анабела ли трябва да слуша тази тирада всеки път, след като спиш с нея?

– Не – отговори кротко Грант, засегнат от последните думи на Аманда. За нейно объркване и без повече коментари, той си събра дрехите и веднага излезе, като тихо затвори вратата.

– Е, за какво беше всичко това? – учуди се Аманда, като се намръщи след него. – За какво бяха всичките тези приказки, след като после изведнъж млъкна и си затвори устата по-здраво, отколкото чекмеджетата на баба? Господи, никога няма да разбере какво мисли този мъж! А защо, по дяволите, ми трябва?

Докато Грант вървеше към стаята си, последната реплика на Аманда все още отекваше в съзнанието му. Той се притесни, като осъзна, толкова внезапно и неочаквано, че макар нито веднъж да не беше се увличал толкова по Анабела, не бе правил нищо, за да предпази двете жени от забременяване. Никога тялото му не беше властвало така над разума му, както ставаше, когато се докоснеш до Аманда. А след като беше се любил с Аманда, желанието му към студената блондинка, за която щеше да се жени, определено беше намаляло, и то толкова, че дори не го занимаваше мисълта да спи с Анабела, макар че няколко пъти тя твърде дръзко му беше намекнала за това.

Този факт го притесняваше, но това, което разбра за себе си, даде почва и за други мисли. Дали с Анабела не го свързваше само уважението му към нея и семейството ѝ? Дали тайните му срещи с Анабела го караха да бъде по-внимателен, по-сдържан, отколкото той се чувстваше, когато беше с Аманда, и затова никога не беше се отпуснал напълно и винаги беше нащрек? Или може би имаше по-малко страст между него и бъдещата му жена, отколкото искаше да си признае? По-малко огън? По-слабо желание? По-потиснати емоции?

Да, особено когато сравнеш това със силата, с която Аманда го привличаше. Тялото му реагираше винаги, когато тя беше в радиус от петнадесет крачки от него. Напоследък постоянно беше в съзнанието му, дори и когато не мислеше за нея, и това само по себе си правеше отношението му към Аманда уникално, защото никога преди не му се беше случвало с никоя жена. Тя дори се намесваше в съня му, завладяваше сънищата му. Сега, вместо сиви очи и руса коса, навсякъде му се привиждаха черна коса и сини очи, устни като череша и безкрайно дълги крака, които го мамеха любовно...

Като тръсна глава и изпусва, Грант разбира, че отново почваше да мисли за нея. Той си е фантазирал за тази малка магьосница с гарвановочерна коса!

– Върви по дяволите, Аманда! – изръмжа той. От яд удари с юмрук по стената на спалнята така, че мазилката се начупи и той се присви от болка. – Какво правиш с мене, Аманда? Какво направи със спокойния ми, добре подреден живот?

Както и преди, когато Аманда беше отхвърлила предложението му, Грант стана кисел и раздражителен. През първите няколко дена, след като се върнаха вкъщи, се чувстваше по-зле дори и от пребито куче. Сопваше се и се озъбваше на всички, но най-вече на Аманда. Единствено с Анабела беше внимателен и Аманда предполагаше, че по този начин се опитва да я засегне още повече.

На всичкото отгоре Грант си спомни за обещанието да я научи да язди. И двамата не бяха много очаровани от тази идея, но Аманда го прие с още по-голяма неохота, защото беше сигурна, че Грант е решил да си счупи главата. Сутринта, когато Грант извика Аманда от обора, където тя грижливо почистваше, и я заведе в една малка конюшня, в която имаше оседлана кобила за първия ѝ урок, Аманда веднага се опита да побегне. Тя заби токовете на ботушите си в пръстта, а Грант буквално трябваше да я влочи и да слуша как се оплаква, толкова уплашена, че изобщо не се притесняваше дали някой ще я помисли за страхливка.

– Няма да направя това, Грант. Не можеш да ме накараш!

– Вече трябва да си се научила да не ме предизвикваш напразно, Аманда – отвърна той, като я дърпаше към коня. – Ти ще яздиш Тайнствената лейди дори, ако трябва да те завържа за седлото.

Няколко работника му помогнаха да задържи отвратителната кобила, а друг му помогна да се справи с Аманда. Грант успя да я качи на седлото.

– Аманда! – изкомандва той остро, като я пусна и отстъпи назад, оставяйки я сама на коня, където нямаше за какво друго да се хване освен за седлото. – По дяволите, успокой се! Плашиш Тайнствената лейди и само правиш нещата по-лоши.

Макар че беше ужасно уплашена, Аманда го чу и разбира, че казва истината. Тя спря да пици и застана скована и неподвижна като статуя. Очите ѝ изглеждаха толкова големи на бледото лице, че Грант се уплаши, че може да припадне още преди да е започнала първия си урок. Той

смекчи тона си и каза със същия твърд, но успокоителен глас, който използваше при някой буен кон:

– Така е по-добре. Сега Пади ще води Тайнствената лейди из коношната, а всичко, което искам от теб, е да се концентрираш да стоиш на седлото. Стой изправена и се опитай да се отпуснеш, Аманда. Дръж краката си на стремето и просто се движи с коня. Можеш ли да направиш това, скъпа?

– Не съм ти скъпа! – каза Аманда през стиснати зъби. Грант ѝ отвърна със смях, доволен от това, че тя набираше кураж, поне достатъчно, за да му се озъби.

– Добре тогава, хайде да опиташ. Сега се закрепил по-здраво с бедрата си и просто си стои и се наслаждавай на ездата. Аз ще бъда наблизо, ако започнеш да падаш.

– Това утеха ли трябва да бъде?

Пади подкани Тайнствената лейди да върви бавно и Аманда преглетна буцата от страх.

– О, Господи! О, Господи! О, Господи! – молеше се тя напевно, сякаш призоваваше Господ на помощ. После, когато по лицето ѝ се стекоха сълзи, тя каза: – Ще ти го върна, Гарднър! Мисли му! Ако оживея, ще те накарам да ми платиш!

През тези петнадесет минути, които ѝ се сториха най-дългите през живота ѝ, Аманда се клатушкаше и се плъзгаше, като се молеше с всички сили. Няколко пъти Грант трябваше да я връща на седлото отново, когато тя започваше да се плъзга настрани. През целия урок той ѝ даваше инструкции като сержант от армията по време на обучение.

– Свий си коленете! Изправи си гърба! За бога, Аманда, приличаш на гърбава бабичка! Ако ти е толкова трудно да яздиш така, направо се радвам, че не реших да те уча на дамско седло. Отпусни се, по дяволите!

Когато урокът свърши, тя беше се хванала толкова здраво за коня, че Грант буквално трябваше да откърти пръстите ѝ и да я свлече от седлото. Тя беше потънала в пот, дишаше на пресекулки и трепереше толкова много, че едва можеше да стои на краката си, когато стъпи на земята.

– Хайде, Аманда. Не беше чак толкова лошо, нали? – той се пресегна, за да избърше стеклите се по бузите ѝ сълзи.

Пръстите му едва я бяха докоснали, когато Аманда използва юмрука си и го удари силно в окото – и то в здравото!

– Ау! – той отстъпи, хвана с ръка пулсиращото си око и ѝ каза гневно: – Дявол да те вземе! Какво се опитваш да направиш, да ме ослепиш?

– Това е най-малкото, което заслужаваш, звяр такъв! Надявам се и то да посинее като другото, безсърдечна невестулка!

Като каза това, тя се завъртя на токовете си и се отправи към къщата, като стъпваше нестабилно и се клатеше, а не с ядосаната крачка, с която искаше.

Грант гледаше гневно след нея и жулеше окото си.

– По дяволите, тази жена е откачила!

Той беше забравил за другите мъже, които бяха свидетели на цялата сцена, докато старият Кланси не се засмя тихо и каза:

– Знаете ли, чувал съм, ако не се лъжа, че някъде на запад се среща такава невестулка със сини очи. Да, чувал съм.

Грант се обърна към мъжете, които се хилеха, и ги погледна с присвити очи.

– Ако не искате всички да последвате тези невестулки, по-добре веднага се връщайте на работа. Всички! – предупреди ги той. – И само ако чуя дори една забележка за случилото се, ще ви одера живи и ще окача кожата ви да висят на обора – мъжете тръгнаха бавно, като все още се смееха. Страхотно ядосан, Грант изръмжа: – Заобиколен съм от глупаци! Ирландци и темпераментни жени! Достатъчно, за да накарат човека да се пропие!

Като си спомни бутилката с черешово бренди в барчето, той повдигна рамене и се предаде. Е, защо не? Щом няма какво друго да му помогне да облекчи болката си, която все още пулсираше в подутото му око.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Когато Анабела видя Грант за първи път, след като беше се върнал от Ню Йорк, тя възкликна от ужас и почуда:

– За бога, Грант! Какво се е случило?

– Изглежда по-лошо, отколкото е, Анабела – каза той.

– Но какво се е случило? Как стана така, че имаш две синини, за бога?

– В едно спречкване, ако толкова искаш да знаеш. Не искам да бъда груб, но наистина днес съм много зает, за да стоя тук и да си бърборя с теб, Анабела. Имам да върша милион неща. Едно от тях, и то не най-маловажното, е да дам на Аманда следващия урок по езда.

– Урок по езда? На Аманда? – лицето на Анабела мигновено посърна и тя се нацупи по детски. – Но защо? Не може ли някой друг да я учи, Грант? Защо трябва точно ти?

– Приеми, че ѝ го дължа – мрачна усмивка се плъзна по устните му, като си помисли за това. – Да, докато я уча на нещо полезно и ѝ помагам да преодолее глупавия си страх, ще си отмъстя на тази малка вещица. С един куршум – два заека.

– Как така ѝ го дължиш? За какво? – Анабела го последва по петите, когато той излезе от къщата и се запъти към обора.

– Няма да го разбереш, скъпа. Не си затормозявай главичката с такива неща.

Разярена, Анабела спря, каменносивите ѝ очи бляскаха като саби, следейки как Грант отива в един от оборите. Като видя наблизко Пади, който държеше юздите на един кон, и предположи, че Аманда ще го язди, Анабела си промени решението. Може би по-добре щеше да направи, ако изкопчеше нещо от работниците, щом Грант беше толкова упорито неразговорчив с нея тази сутрин.

Междувременно Грант претърси конюшните от единия край на обора до другия. Като не намери никъде Аманда, той хвана натясно Тими.

– Къде е тя?

– К-кой, сър? – заекна Тими и лицето му стана почти толкова червено, колкото и косата му.

– Много добре знаеш кой. Мис Аманда. Къде се е скрила?

– Аз... аз не мога да кажа, сър – закръглените и обсипани с лунички

бузи на Тими трепнаха, когато той се опита да се усмихне.

– Виж, Тими – каза Грант спокойно, но достатъчно убедително, за да накара момчето да разбере, че говори сериозно, – ако бях на твое място, щях да си помисля за отговора.

– Но, сър, аз обещах!

– За нейно добро е, синко. Все някога тя трябва да се научи да язди и колкото по-рано, толкова по-добре – и понижи глас, сякаш искаше да му довери нещо. – Не е необходимо да ми казваш. Просто ми посочи къде мога да я намеря. По този начин ще спазиш обещанието си, нали?

Тими се замисли за момент, след това кимна и неохотно посочи към плевнята.

Грант се усмихна, разроши косата на момчето и се запъти направо към стълбата, водеща към купата сено. Като се изкачваше, извика:

– Вече можеш да се покажеш, Аманда. Знам, че си тук. Не можеш постоянно да се криеш от мен.

Почти беше стъпил на най-горното стъпало, когато тя замахна към него с малкото си юмруче, като отново се целеше в лицето му. Този път обаче Грант беше подготвен. Хвана я за ръката, издърпа я, метна я на рамото си с главата надолу, сякаш беше чувал със зърно, и я разклати няколко пъти над пода на хамбара.

– Ау! – изпищя тя, въздухът излезе от дробовете ѝ и всичко ѝ се завъртя. Като го удряше по гърба с юмруци и се гърчеше като намушена на копие риба, тя започна ужасено да вика: – Пусни ме! Грант! Да не си си изгубил акъла? Пусни ме да слеза!

Грант се държеше с една ръка за стълбата, а с другата беше хванал краката ѝ и я разтърси още по-силно.

– Достатъчно, Аманда! Ако не спреш да ме удряш, след малко и двамата ще си строшим главите. Вече имаш право на избор. Можеш да се успокоиш или да продължиш да се правиш на глупачка, както вчера, когато беше на гърба на Тайнствената лейди.

Думите му съдържаха достатъчно истина, за да засегнат гордостта ѝ. Тя наистина беше се изложила вчера, но вината не беше нейна! По дяволите всичко! Защо Грант не искаше да разбере, че тя наистина се страхува? Не е лесно да овладееш такъв страх, особено когато някой ти го налага, без да си подготвен!

Наранените ѝ чувства, а и чувството ѝ за страх, я накараха да стои мирно, докато Грант слезе и стъпи отново на земята. Тогава, възмутена от неговата арогантност и от липсата на съчувствие, тя започна отново да се гърчи като тигрица и все още с главата надолу безмилостно впи

нокти в гърба му. След като това предизвика само едно изсумтяване, тя му отговори с отчаяна атака и го захапа през ризата за гърба.

Този път той ѝ отвърна, макар и не по начина, по който тя искаше. Вместо да я пусне, изскимтя и я удари силно по задника така, че очите ѝ се наляха със сълзи.

– Помогни ми, господи!

– Аманда, ако направиш това отново, няма да можеш да седнеш по-не една седмица.

Тъкмо когато той се приближаваше до вратата на обора, изпод ръцете му Аманда видя, че Анабела е на двора.

– О, по дяволите! – изруга тя тихо. Последното нещо, което би желала, беше Анабела да я види по този начин!

– Чакай! – като се хвана отчаяно за рамката на вратата, Аманда принуди Грант да спре и почти се изплъзна от рамото му.

– Какво? – попита той кратко и се върна няколко крачки назад, за да не я изпусне.

Почти задавяйки се от гордост, Аманда каза бързо:

– Моля те. Ще слушам. Ще се кача на проклетия кон. Обещавам. Само ме пусни, Грант!

След като той дълго време мълча, тя си помисли, че няма да си даде труда да ѝ отговори. Най-накрая го чу да казва:

– Ако те пусна на земята, ще излезеш ли оттук и ще се качиш ли на кобилата, без да ми създаваш грижи и неприятности, докато трае урокът? Ще правиш ли всичко, което ти кажа, без да задаваш въпроси и да спориш?

– Да. Обещавам.

– Това нищо не значи, Аманда.

Тя се изкушаваше да го ухапе отново и едва се сдържа. На помощ ѝ дойде нещо по-добро.

– Кълна се в гроба на баща си, Гарднър. Това достатъчно ли е? Сега би ли ме пуснал на земята? Кръвта ми се стича в главата и всеки момент ще припадна!

Много по-внимателно, отколкото тя очакваше, и много по-нежно, отколкото заслужаваше, след като го ухапа така, той я спусна бавно надолу. Толкова бавно, че спущането се превърна в еротичен акт – коремът ѝ се плъзна интимно по неговия, краката ѝ се увиваха около тялото му – сплетени, дълги и силни, и тя усети всеки мускул, всяко сухожилие по него, дори учестеното биене на сърцето му. Погледите им се срещнаха и двамата се гледаха една продължителна и бездиханна минута, при

което неговите очи потъмняха като нефрити, когато в тях проблесна похотливостта.

После, сякаш нищо не беше се случило, той я пусна на земята и каза с дрезгав и заповеден тон:

– Добре, сега си свободна. Излез навън и да видим дали би могла да се държиш по-прилично.

– Гад! – измърмори тя, като тръгна напред.

Тъкмо беше направила две крачки, и той я хвана за ръката.

– Каза ли нещо, Аманда?

Като си спомни за обещанието, тя му изкозирува и каза ядосано:

– Не, сър! Съвсем не. Сигурно ви се е причуло, сър!

– О, разбира се! – съгласи се той с престорена усмивка. – Сигурно и билетата имат устни, а?

Аманда се замисли върху последната му реплика, докато прекосяваше двора – имат ли билетата устни или не?

Единствено защото беше твърдо решила, тя премина през следващото изпитание, без да се разплаче. Смело преглъщаше всеки вик, който идваше от гърлото ѝ, и всяка псувня, която ѝ идваше наум, макар че през цялото време си представяше как е сложила Грант в казан с горещо масло. Както и да е, в края на този урок тя не беше чак толкова нестабилна върху звяра. Поне не усещаше, че може да падне всеки момент, и даде на господ малко почивка от постоянните ѝ молитви да се смилят над нея.

В интерес на истината, Грант беше до нея през цялото време и дори накрая успя да я убеди да се пусне от лъка на седлото и да се хване за юздите поне за няколко минути, макар че Пади държеше здраво водещото въже и караше послушната кобила да върви бавно. Странно, но макар че се страхуваше и беше ядосана, Аманда се чувстваше по-спокойно, когато Грант беше до нея. Той беше грубиянин, но дълбоко в себе си Аманда му се доверяваше, вярваше му, че няма да я остави да падне, знаеше, че ще я предпази от нараняване, поне физическо. Самото му присъствие ѝ даваше кураж, който сама не би събрала, и всяка дума на одобрение или похвала от неговите уста струваше много повече, отколкото ръка от четири аса при покер с високи залози. А това се случваше много рядко, наистина.

Аманда стоеше в градината, на любимото си място, слушаше как жужат пчелите, как чуруликат птичките и така успокояваше опънатите

си нерви. Тя не се криеше, защото урокът ѝ по езда беше свършил, но достатъчно търпя напътствията на Грант и високомерното държание на Анабела, затова ѝ се поиска малко да си почине. Всичко, което искаше сега, беше да е сама със себе си. Всъщност тя не беше седнала на земята, а се беше облегнала на един дънер от ябълково дърво, защото задните ѝ части я боляха. Язденето не беше най-приятното занимание поради много причини, особено след силното плясване на Грант.

Тя се опитваше да чете поезия от една от любимите си книги, но днес по някаква причина не можеше да си задържи вниманието и не ѝ беше интересно както по-рано. Тогава тя усети как нещо мъхесто я докосна по крака и застина на мястото си, като се страхуваше да се наведе и да види какво е.

О, господи! Змиите не бяха пухкави, нали? Но мишките бяха, също и плъховете! Тя се опита да успокои разтуптяното си сърце, като си помисли, че такива са котенцата и зайчетата. Нещото отново докосна крака ѝ, но този път по-високо, сякаш се опитваше да влезе под полата ѝ!

Като събра и последната капка кураж, който ѝ беше останал, Аманда смъкна книгата толкова, че да може да надникне. Съвсем неочаквано тя избухна в нервен смях, който сепна малкото пухесто създание почти толкова, колкото и то я беше изплашило преди. Там, гледайки към нея с големи, светлокафяви очи, стоеше най-хубавото, най-сладкото патенце, което Аманда някога бе виждала. Покрито цялото с жълт пух, с яркочервена човка и с ципести крачета, то беше голямо колкото шепата ѝ и така трепереше, сякаш перата му щяха да изпаднат, или поне това, което минава за пера. То изписука тънко, отърси се и я погледна. После бързо се мушна под полата ѝ!

– О, не, недей да правиш така, малък пакостнико! – изписка Аманда. Тя хвърли книгата настрани, повдигна леко полата си и се засмя, като гледеше как патенцето се надигаше нагоре, как я обикаляше и я гъделичкаше. Най-накрая тя успя да хване дребосъчето в края на роклята си. Внимателно, да не го изплаши наново, тя пхна ръката си под плата и нежно го извади навън, за да го огледа по-добре.

Патенцето и Аманда взаимно се огледаха, докато тя го държеше върху дланта си на нивото на очите си.

– Не знам откъде си дошъл, немирнико, но ако имаш склонност да надничаш под полите на дамите, обзалагам се, че си момченце! – каза му тя със звънлив смях. – Какво правиш тук, скитайки се сам-самичко? Да не си изгубило мама? – патенцето мигна с очички и обърна главата си настрана, сякаш за да отговори на запитването ѝ или да ѝ зададе

някакъв въпрос. – О, колко си ми сладък! – каза Аманда напевно. С един пръст тя го помилва по пухкавото гръбче, патенцето издаде странен звук и се настани по-удобно на дланта ѝ. – Харесва ти, нали? – Аманда беше очарована. – Знаеш ли какво ще ти кажа, млади момко? Можеш да останеш при мен, ако си съгласен да не атакуваш забранени територии. Какво ще кажеш за това?

Малкото създание отговори така, че Аманда прие, че отговорът е положителен. Тогава то скокна в скута ѝ, сгуши се на пухена топка, скри главичката си под крилцето и веднага заспа.

Тогава Аманда изпадна в умиление. Тя никога не беше си имала домашен любимец или поне не за дълго. Веднъж се опита да си вземе котенце на борда на парахода, но то беше избягало още на първото пристанище. Единственото канарче, което някога баща ѝ ѝ подари, беше умряло за по-малко от седмица поради течението, което ставаше на парахода, и сърце не ѝ даваше да си вземе друго, защото и то можеше да умре. Сега, когато това малко същество се появи неизвестно откъде и се сви толкова доверчиво в полата ѝ, тя се чувстваше така, сякаш ѝ бяха свалили луната. Разбира се, знаеше, че не може да го задържи. То си имаше майка някъде във фермата. Но поне още малко можеше да го гали и да го глези, да се наслаждава на топлината му.

Наближаваше време за вечеря, когато Аманда неохотно реши, че трябва да се връща къщи. Тя леко пусна патенцето от полата си, като се засмя на пианското му клатушкане и на опита му да се събуди.

– Е, скъпичко, сега ние ще се разделим, за което много съжалявам. Моята вечеря ме чака, твоята сигурно също те чака. Може би ще се срещнем отново някога, ако наминеш насам.

Тя не бързаше особено, тъй като подозираше, че Грант е поканил Анабела да остане за вечеря и знаеше, че има вероятност Дарси да се появи всеки момент, затова тръгна към къщата със спокойна крачка. Беше изминала може би една трета от пътя, когато чу доста силно писукане зад себе си. Тя се спря, обърна се и видя патенцето, което вярно я следваше.

– Ей, какво правиш? Това няма да стане, нали знаеш? – каза тя на пухкавото си приятелче, като се опита да изглежда строга. – Прибирай се къщи. Бил си навън достатъчно дълго и майка ти сигурно много се безпокои.

Патенцето отново изправи малката си главичка, сякаш обмисляше думите ѝ или я молеше да отиде с нея. Сърцето на Аманда подскочи по странен начин, но като си каза, че няма да е за добро, тя се обърна и

тръгна към къщата.

Отново, но този път по-силно и отчетливо, затруднявайки се да я настигне, патенцето изписука. Този път Аманда се обърна рязко с ръце на хълбоците.

– О, боже, ама ти си много упорито същество! – каза тя, като клатеше глава. – Ако не бях сигурна, че не е възможно, щях да се закълна, че си роднина на Грант, защото по-опърничав човек едва ли се е раждал.

Патето само я гледаше, после се заклати към нея.

– Не! Хайде обратно! – тя плесна с ръце, като се опита да го пропъди. То спря и я погледна толкова тъжно и объркано, че сърцето ѝ се късаше. – О, мъничкото ми! – въздъхна тя, предавайки се. – Добре, ела. Предполагам, че няма да се забавя много, ако те заведа до езерцето и се опитам да намеря майка ти – като каза това, тя го взе в ръце и побърза към езерцето, като хем го гълчеше, хем го галеше.

След няколко минути отново го пусна на земята, само на няколко крачки от другите патки.

– Върви и си намери семейството – каза му тя твърдо. – И отсега нататък да не си се разхождало повече, иначе някоя гладна лисица може да те използва за обяд!

За голямо нейно учудване, веднага щом се обърна да тръгне към къщата, патето започна да я следва. За нищо на света не можеше да го откаже, а и нито една патка не дойде да си го търси и да си го прибере. То я следва чак до портала, като писукаше и пърполеше силно с малките си крилца, опитвайки се да не изостава от нея.

– О, чудеса! – възкликна тя. – Имаш ли представа колко си глупаво? Какво да те правя? Ако те оставя тук, някой ще те стъпче или някой ястреб ще те отнесе. Нямах ли капчица мозък в малката си пухкава главица?

– Пюу, пюу.

– О, небеса! – измърмори тя, отстъпвайки. – Никога не съм си мислила, че ще дойде ден, когато ще осиновявам патенца! Не приличам на майка ти и двамата го знаем, но познавам кога ми се умилкват! Ти победи, Сладкобузко. Със сигурност Грант ще припадне, но така му се пада. Щом аз мога да те търпя, значи и той ще може да те търпи! А и ти си страхотно по-миличко от онези огромни коне, които той отглежда. Поне това е сигурно!

На следващата сутрин Аманда слизаше надолу по стълбите за

закуска, когато видя Грант да излиза от стаята си. Той ѝ кимна за поздрав, спря, за да я пусне пред себе си, и после внезапно измуча:

– Какво прави това нещо в моята къща?

Смутена, Аманда се обърна. Тогава разбра проблема. Там, клатейки се бавно зад нея, беше Сладкобузко. Тя беше забравила да затвори вратата на стаята си и патето веднага беше я последвало. Грант беше се опулил, сякаш беше видял извънземно същество.

– О, за бога, Грант, не ми казвай, че се страхуваш от едно малко патенце! – отвърна тя. – Това е едно мъниче. И недей да му викаш. Ще го изплашиш – като се наведе, тя взе новия си приятел. – Нали така, Сладкобузко? – каза тя напевно.

– Сладкобузко – повтори като ехо Грант.

Гласът му стана дрезгав при тези думи.

– Да. Мисля, че името му подхожда чудесно, тъй като той е толкова чаровен и има, както Чалмърс се изразява, „големи бузи“ за такова малко и беззащитно същество.

– А ти, скъпа, как си посмяла да внесеш птица въщи? – каза Грант. – Сега го занеси отново навън, там, където му е мястото, и го остави.

– Не мога.

– Защо не можеш?

– Защото той ме избра за своя майка.

– Остави го да си избере друга майка, за предпочитане някоя патка.

– Снощи опитах, но никоя от другите патки не си го разпознава не мога просто да го оставя да се разхожда сам навън.

– Не можеш? – Грант повдигна нагоре вежди и зачака отговора ѝ.

– Не, не мога. Може да го изядат или пък някой от твоите скъпоценни коне да го смачка.

– Тогава си го запази като домашно животно. Накарай Кланси да построи къщичка за него отвън, но не можеш да го държиш въщи.

– Мога! – брадичката на Аманда се сбръчка. Тя стоеше и го гледаше право в очите. – Ще се чувства самотен без мен. Той ме обича.

С отчаяние Грант прокара ръка през косата си и простена:

– Аманда, имаш ли представа каква бъркотия ще предизвика това хубаво патенце в къщата? То навсякъде ще... ще ходи и винаги ще е мръсно. Ако не ми вярваш, върви се огледай в курника или върви на езерото. Гледката не е твърде приятна, особено пък миризмата. Със сигурност не би желала да имаш такива мръсотии по чехлите си.

– Ще го дресирам. Като кученце – настоя тя упорито. – Ще взема малко хартия, ще я сложа на пода и ще го науча как да я ползва.

– Лесно е да се каже, но е трудно да се направи – каза ѝ Грант. – Никога досега не съм чувал някой да е тренирал патка.

– Тогава аз ще бъда първата, нали?

– Не, не и в моята къща!

– Тогава ще го направя в моята.

– Но твоята къща е моя къща, глупачке!

– Радвам се, че си го призна – озъби му се тя. – И не ми плаши патето или отново ще те насиня!

– Много изтъркано – вече си имам две синини, благодаря. Плюс това и едно ожулване, което ужасно наподобява на отпечатък от твоите зъби!

– Тогава ще трябва да намеря някоя друга част от тялото ти, която да осакатя, нали? – с това заплашително предупреждение, което отекна в ушите му, и с една твърде самодоволна усмивка, която го накара да настръхне, тя радостно се запъти надолу по стълбите за закуска, като взе със себе си Сладкобузко.

От този момент нататък, където и да отидеше Аманда, Сладкобузко беше неотменно подире ѝ, точно като Мари и малкото агънце от една известна детска песничка. Той я придружаваше до обора и до конюшните, играеше си в сламата, докато Аманда почистваше, качваше се по раменете ѝ или я следваше, докато тя вършеше разни домакински работи, спеше удобно, качил се на голите ѝ крака, докато тя работеше на бюрото. Патето дори ядеше с нея на масата и спеше на възглавницата до нея, за голям ужас на Грант.

– Махни тази птица от масата ми, Аманда! – заповяда ѝ той, когато донесе за първи път Сладкобузко на вечеря. – Тя сигурно има бълхи и гъмжи от какви ли не животинки.

Като се намръщи, Аманда отговори:

– Къпала съм го и съм го проверила. Той е по-чист може би и от тебе.

– Единственият начин, по който искам да видя тази патка на масата си, е тя да е оскубана и опечена и точно това ще се случи с твоя Сладкобузко, ако продължаваш да упорстваш.

– Ако само едно перце падне от тялото му, тогава аз ще взема една пушка и ще застрелям любимия ти кон – отвърна тя. Разбира се, нямаше си и понятие от пушки и не би направила такова нещо, обаче това се казваше заплаха.

– По този начин ще навредиш и на себе си, нали? В крайна сметка тези коне изхранват „Мисти Вали“.

– Е – каза тя замислено, – може да реша тогава да надупча Анабела със сачми. Това по-добре ли ви устройва, мистър Грант?

– Не.

Той ядосано погледна Аманда и Сладкобузко и видя как патето яде хляб от чинията на Аманда.

– Това е отвратително. Чалмърс, не можеш ли да налееш малко мозък в главата на тази жена? По изражението на лицето ти разбирам, че не си много въодушевен, както и аз. Ти ръководиш къщата и обикновено си толкова педантичен. Защо не си направил нищо досега относно това създание?

Чалмърс продължи да пълни чашата за вино на Аманда, като постоянно гледаше патето отстрани и се стараяше да не го докосне.

– Мис Аманда ме заплаши, че ще ми напълни обувките с курешки, ако направя нещо, сър – призна си той неохотно.

Грант се опули, ужасно смутен, но след това избухна в смях.

– Ти наистина й вървиш по гайдата, нали, Чалмърс? Но, както усещам, не си вече толкова очарован от нея. Върна ли се отново на земята? Започваш ли отново да виждаш в нашата „дама“ комарджийката и измамницата, каквато е в действителност?

Чалмърс високомерно се намръщи.

– Не, сър. Нямам нищо против да държи патето къщи и трябва да кажа, че тя винаги много добре почиства след него. Нямам нищо против дори и да спи при нея – добави той полугласно.

– Така ли? – макар че му беше забавно, Грант се изненада при последната реплика. – Щастливо пате: да си извоюва такава привилегия. И какво има този Сладкобузко, което аз нямам, ако смея да попитам?

– Добро поведение, на първо място – отвърна Аманда с престорена усмивка. – Наистина искам да престанете с Чалмърс да говорите около мен и за мен, сякаш не съм в стаята. Крайно неприлично е и доста дразни.

– Започвам да се държа добре, мис Поведение – отговори Грант, като леко кимна и я погледа с дразнещо високомерие. – И тъй като вие толкова държите на добрия етикет, може ли да изтъкна, че вашият очарователен любимец в момента пие от чашата ви за вода?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Уроците по езда бяха почти единственото време, когато Сладкобузко не придружаваше Аманда. Всяка сутрин, станал рано, Грант доволно влизаше в ролята на учител на Аманда.

– Накрая ще си ми благодарна.

– Ако не се поддам първо на изкушението да те удуша – отвърна тя.

Тя вече се гордееше със себе си, независимо колко мразеше уроците и превъзходството, което Грант демонстрираше. Беше цяло постижение да може сама да се качва на кобилата, като използва няколкото стъпала, и да не плаши животното или пък бързо да се убеждава, че не трябва да бяга вкъщи и да се заключва в стаята до края на деня. Макар че стомахът ѝ беше свит от притеснение и че постоянно бършеше нервно потта от челото и ръцете си, вече не ѝ се струваше, че всеки момент може да избухне в сълзи само защото е на гърба на звяра.

Освен това Тайнствената лейди се оказа една много мила, послушна и търпелива кобила, подходяща за уроци. Независимо от това, колко неумела беше Аманда и колко много грешки допускаше, независимо от обърканите сигнали, които даваше на клетото животно, Тайнствената лейди се справяше. Това още повече помогна на Аманда да напредне, макар и бавно. Сега, две седмици след като беше започнала уроците, тя вече сама можеше да язди коня из оградената поляна, без някой да я води или да стои до нея, но когато трябваше да пробва някой по-бърз ход, Аманда се чувстваше по всеки друг начин само не и грациозна и спокойна.

– Веднага щом се научиш да яздиш с увереност и умение – ѝ каза Грант, – ще те махна от тази черна работа в обора. Веднъж да преодолееш страха си и да се научиш да се отнасяш към конете спокойно и със сигурност, ще можем да започнем да тренираме и други дейности: като чесане на коне и оседлаване и по-късно може би ще помагаш при загряването им. Но докато не се освободиш от този страх, това няма да стане и ще си стоиш в миризливите обори.

– Някога да си искал да станеш военен? Лично аз смятам, че от теб ще излезе чудесен офицер. По този начин ще можеш да крещиш на хората по цял ден и да им заповядваш каквото ти се прииска. Дори ще ти плащат за това. Ще си паднеш на мястото.

– Престани да се заяждаш и да отговаряш, а се качвай на коня,

Аманда.

През следващия час тя язди в ограденото място, а Грант ѝ обясняваше как да държи юздите така, че да кара коня да се обръща в различни посоки. Отново и отново той я обучаваше. Спри. Върви. Наляво. Надясно. Ляво. Ляво. Ляво. На Аманда почти ѝ се зави свят и тя се чудеше дали не беше така и с Тайнствената лейди.

Тогава Грант реши, че е време да я упражни в различните походки и да кара кобилата да преминава от една в друга. За да ѝ покаже това, за нейна огромна изненада, той се качи зад нея на седлото.

– Добре, Аманда – нареди той грубо, като се приближи толкова, че тя се уплаши, че телата им ще се слоят в едно. – Внимавай, докато демонстрирам – ръцете му бяха на поводите близо до нейните. – Внимавай какво правя с ръцете си. Усети как движа краката си, къде са ми коленете.

Как нямаше да усети! Господи, та той беше толкова близо до нея, че можеше да усети как сърцето му тупти на гърба ѝ, как дъхът му издихваше къдриците коса на тила ѝ! Бедрата му направо се сливаха с нейните, да не говорим за оная издатина в панталоните му, която се притискаше в задните ѝ части.

По-късно Аманда едва ли би могла да си спомни нещо от това, което се беше опитал да ѝ обясни. Но формата на тялото му беше се запечатала на седлото зад нея и в съзнанието ѝ нахлуваха възбуждащи представи. Когато слязоха от коня, тя вече тръпнеше от желание. Сърцето ѝ биеше лудо, коленете ѝ се подкосяваха и не можеше да диша нормално.

По време на урока Грант с нищо не показва, че изпитва желание, но докато ѝ помагаше да слезе на земята, ръцете му се задържаха на кръста ѝ.

– Е, не беше ли приятно? – подразни я той, очите му бяха станали по-тъмни, ноздрите му разпалено потрепваха, сякаш искаха да усетят възбудата ѝ. – Ще се върнем на това отново утре и на следващия ден, и на по-следващия, докато се научиш да направляваш коня сама. Може да се окаже много интересно по няколко причини, не мислиш ли? Особено щом толкова бавно запомняш.

– Дано потънеш вдън земя, Грант! – озъби се Аманда, като махна ръцете му от себе си. – Играй си тези игрички с твоята годеница, но не и с мен. Можеш да ме дразниш и да ме възбуждаш, докато пукнеш, но по този начин ще измъчваш и себе си, а няма защо. Няма да ти стана любовница.

– До утре, скъпа! – думите му я последваха, когато тя си тръгваше.

– И не закъснявай.

Ядосана и разочарована, почти разплакана, Аманда се обърна към него и го погледна.

– Станфорд Дарси ми предложи брак – информира го тя кратко. – Знаеш ли това? Той очаква моя отговор. По всяко време, когато поискам, мога да приема предложението му. Мога да стана съпруга на един уважаван мъж, Гарднър. Не е необходимо да съм поставена на второ място в нечий живот. Особено в твоя. Разбери това и го запомни!

Тя беше хвърлила ръкавицата, беше го предизвикала, макар че той нямаше да ѝ достави удоволствието да види как думите ѝ го бяха рътърсили, не беше сигурен дори защо се почувства така. Всичко, което знаеше, беше, че мисълта Аманда да се омъжи и да спи с някой друг му причини неочаквана болка някъде дълбоко в сърцето.

– Ще приемеш ли предложението му, Аманда? Би ли се осмелила? Или само се забавляваш, като караш бедния човек да върви подире ти? Вие изобщо не си подходите, нали знаеш – продължи той властно. – Особено сега. Дарси ще те отегчи до полуда само за месец и накрая сигурно ще пукнеш от скука, тъй като той счита, че най-вълнуващото нещо на света е някой труден спор в съдебната зала. Той няма да има и най-малката представа, какво да прави със страстна жена като тебе.

– Тогава ще трябва да го науча, нали? Може да бъде забавно.

– Не можеш да научиш някого на нещо, което ти самата не знаеш напълно, скъпа. А аз още не съм започнал да те обучавам както трябва. Но и това ще направя. Бъди сигурна, че ще го направя, Аманда. Междувременно ще продължим с уроците ти по езда и можеш да позволиш на Дарси да се мотае тук още малко – той изчака, докато тя се обърна и тръгна, после добави злобно: – Трябва да те предупредя, обич моя, че ако решиш да приемеш предложението на Дарси, преди аз да съм готов да ти позволя да го направиш, ще бъда принуден да му кажа, че съм спал с теб. И то два пъти.

– Тогава със сигурност и Анабела ще разбере същото, Грант! – напомни му тя, без да спира да върви ядосано. – Ще си сложиш сам въже-то, ако се опитваш да ме заплашваш. Да не си посмял да го направиш отново!

Няколко дена по-късно Аманда изсипваше зоб за конете, а Сладкобузко беше се свил в джоба на престилката ѝ, когато тя чу някакво необичайно раздвижване в другия край на обора. Обзета от любопитство, отиде да види какво става. Там, в най-крайната конюшня, намери Пади, Арън и Грант да се опитват да успокоят един разбеснял се кон.

Грант се приближи към младото животно внимателно и каза с мек като кадифе глас:

– Хайде, Претенденте, успокой се, момчето ми. Не боли толкова, колкото си мислиш. Арън иска само да ти подмени подковите. И друг път го е правил и знаеш, че няма защо да се страхуваш – той се пресегна да хване поводата, който висеше от оглавника, но конят се дръпна в последния момент, очите му изпъкнаха диво и той застана на задните си крака.

– По дяволите! – изсува Грант тихо, като бързо се отдръпна от мятащите се във въздуха копита. – Създаваш ни повече грижи, отколкото радости, Претенденте. Започвам да си мисля, че единственият начин да те поохладим, е да те кастрираме. Тъпо животно! А като имам предвид генетичните ти заложиби, наистина не бих желал да стигна до такива крайни мерки особено когато резултатът не е гарантиран.

– Мога да говоря с Кланси да му сложи малко успокоително в храната – предложи Пади тихо, защото не искаше повече да плаши коня.

– Може и да се наложи – съгласи се Грант, – но не ми се иска. Човек никога не знае точно колко едно животно може да поеме без никакъв риск, а тези чистокръвни коне са направо непредвидими в това отношение.

Като се чувстваше на сигурно място извън конюшната, Аманда се обади:

– А какво ще стане, ако опитате всичко и нищо не помогне?

– Тогава ще трябва да го продам, ще му взема парите и това е.

– Ил това, ил да гу застреляме – измърмори Арън, като гледаше жребца с отвращение. – Този приятел сигур е решил да ми прави неприятности винаги кат трябва да му слагам нови подкови. Мек като агне други път, а лош като дявол, когат стане да го кова. Той сигур не знай, че трябва да побеждава други коне, а не да ме рита.

Грант направи още един опит да го хване за поводата, но Претендента отново не му позволи. С пронизително изцвилване той се дръпна настрани, оголи предупредително зъбите си, а ноздрите му трептяха и бълваха огън.

– Ти си най-глупавият кон, който някога съм срещал – изръмжа Грант и още веднъж се отдръпна. – В крайна сметка може и да се съглася с предложението на Арън.

Аманда беше се приближила внимателно и сега стоеше до Пади, но зад затворената врата на конюшната. Тя напълно беше забравила за Сладкобузко, когато той внезапно изскочи от джоба ѝ и се втурна през

пръчките на вратата в конюшната на Претендента. Жълтото пухче на патенцето се втурна направо през сламата към побеснелия кон.

Без да мисли за нищо друго, освен да спаси любимото си мъниче, Аманда дръпна вратата побесняла.

– Не! – извика тя, като се препъна вътре. – Сладкобузко, не!

Претендента изцвили изплашено, танцуваше и се изправяше нервно на задните си крака и копитата му стъпваха на опасно близко разстояние до малкото беззащитно патенце, когато Грант сграбчи Аманда за ръката и я издърпа, запушвайки с ръка устата ѝ да не крещи и да не плаши вече побеснелия кон. Тогава, когато всички бяха сигурни, че клетото патенце всеки момент ще бъде стъпкано, Сладкобузко започна заповеднически да писука, вдигнал глава нагоре към страшния кон.

За момент Претендента спря и предните му крака застинаха във въздуха. Бавно, сякаш контролиран от някакви вътрешни сили, той постави копитата си на земята, без да направи нищо на патенцето. Наостри уши и очите му сякаш щяха да изскочат, когато наведе огромната си глава, за да види нахалника.

Когато муцуната на Претендента съвсем се приближи до малкото пате, Аманда се сви от страх, сигурна, че ужасното чудовище има намерение да изяде Сладкобузко пред очите ѝ. Писъкът ѝ се чу като болезнен стон, но беше заглушен от ръката на Грант. Тя и другите гледаха безпомощно как устните на Претендента трептяха и се разтвориха, за да покажат големите, силни зъби. Точно когато Аманда щеше да си затвори очите, за да не стане свидетел на тази ужасна трагедия, Претендента бутна с муцуна пухената топка и патето падна на дупето си.

Преди някой да може да асимилира какво става, Сладкобузко се изправи, тръгна смело към Претендента и дори го клъвна с човка по муцуната, когато стигна до него. След това изписука някаква друга команда и застана неподвижно.

Бедният Претендент! Изглеждаше толкова объркан.

Той поклати глава, разтръска грива и се втренчи в патето. Сладкобузко отговори, като започна безгрижно да се разхожда между предните крака на Претендента, докато озадаченият кон опъваше врат, за да види какво прави важната птица под тялото му.

Аманда затаи дъх, като гледаше и не вярваше на очите си. Същото важеше и за другите. Никой не говореше, никой не се движеше, докато Сладкобузко се мотаеше под огромното тяло на Претендента. Всеки път, когато патето се докоснеше до краката на коня, той трепваше, но нито един път не се опита да го ритне. И когато най-накрая Сладкобузко

се настани на една купчинка сено точно под главата на Претендента, голямото животно въздъхна силно, погали патето още по-нежнo и в отговор получи клъвване от оранжевата човчица. За няколко секунди Претендента се успокои, мускулите му видимо се отпуснаха под лъскавата кожа, ушите му увиснаха сънливо и клепачите му почти се затвориха.

– Аманда, скъпа – каза Грант тихо и провлечено и най-после махна ръката си от устата ѝ. – Искам да извикаш Сладкобузко тук. Направи го много тихо и спокойно. Не трябва отново да плашим Претендента.

– А какво ще стане, ако той не дойде при мен? – прошепна тя в отговор. – Никога не ми се е налагало да го викам. Той просто ме следва, където отида.

– Тогава привлечи вниманието му и излез от конюшната. Върви бавно и тръгни направо към работилницата на Арън.

– Защо? – попита Аманда, цялата обзета от подозрение.

– Защото, макар че звучи налудничаво, мисля, че Сладкобузко е ключът към доброто държание на Претендента. И преди се е случвало такова нещо, но не и в „Мисти Вали“. Най-добрите чистокръвни породи коне, които са с труден характер, изведнъж могат да се сприятелят с друго животно, било то котка или куче, или дори друг кон и се чувстват спокойни, когато новият им приятел е наблизо. Досега обаче не бях чувал някой кон да си харесва патенце – допълни той, като повдигна объркано рамене. – Обзалагам се, че ако Сладкобузко те последва, Претендента ще последва патето като кротка овчица.

Тя го погледна с недоверие.

– Ако се опитваш да бъдеш остроумен, не виждам на какво да се смея, Грант. И ако наистина говориш сериозно, мисля, че си започнал да се побъркваш. Никога не съм чувала толкова налудничаво нещо.

– Вярно е, мис Аманда – увери я Пади и кимна с глава. – Бъдете сигурна. Виждал съм го и преди със собствените си очи.

– И какво ще стане, ако грешите? – попита Аманда, която не знаеше дали да им вярва. – Какво ще стане, ако този случай не е такъв? Какво ще стане с Претендента и със Сладкобузко? Предположете, че конят се разбеснее и ме нападне? Може и да не ви е скъп животът ми, но, за бога, аз не искам да го рискувам!

Като се отскубна от ръцете на Грант, тя излезе от конюшната с намерението да се махне от всички тях, преди да са я убили. Не беше направила и десет крачки, когато чу звук, който накара сърцето ѝ да бие лудо, и челото ѝ се покри със студени капки пот. Студени тръпки я ползиха по ръцете и се плъзнаха по тялото ѝ от врата чак до края на

гръбнака ѝ. Зад нея се чуваше равномерното чаткане на копитата на Претендента, придружено от непрекъснатото писукане на Сладкобузко.

Грант или усети, че Аманда скоро ще се паникьоса, или видя как трепери тялото ѝ, но гласът му ѝ вдъхна малко кураж, когато го чу тихо зад гърба си:

– Чудесно се справяш, Аманда. Продължавай да вървиш, скъпа, бавно и спокойно.

В случая нямаше голям избор. Единствената ѝ надежда да се отърве от този конвой зад себе си беше да се отправи към ковачницата и да се моли да не му хрумне нещо на Претендента, докато стигнат до там или когато стигнат там.

Извади късмет. Стигнаха ковачницата безпрепятствено, но веднага когато Аманда понечи да тръгне и Сладкобузко я последва, Претендента започна да подскача и да цвили с нова сила.

– Ще трябва да останеш, докато Арън приключи – каза ѝ Грант.

– А, не! – отговори Аманда, като го гледаше лошо. Хвана с шепя Сладкобузко и го пусна в ръцете на Грант. – Сладкобузко може да остане, но аз си тръгвам.

Но Сладкобузко си имаше свои планове. Той нададе такъв писък, че би събудил и мъртвец, и дори реши, че трябва да отхапе малко месо от пръста на Грант.

– Ух! Този отвратителен навлек ме ухапа!

Междувременно Арън и Пади едва успяваха да удържат побеснелия кон. Нещата толкова бързо се развиваха от зле към по-зле, че Грант пусна гърчещото се пате в ръцете на Аманда, заведе я безцеремонно до една обърната кутия за гвоздеи до вратата на ковачницата и ѝ заповяда:

– Сядай, затвори си устата и не мърдай или се кълна, че на вечеря ще ядеш супа от пате и пържола от кон.

Тя седна.

Сладкобузко веднага спря да пици и се успокои.

И Претендента се успокои, а Арън се зае да замени подковите на жребца.

След това Аманда ги поведе обратно към конюшната на Претендента. Този път Сладкобузко предпочете да стои на рамото на Аманда, откъдето можеше да се гледа с новия си приятел. Всичко вървеше добре, докато Претендента не реши да си поиграе. Като се приближи до Аманда, конят я бутна с муцуна. Съвсем неподготвена за такова нещо, тя залитна и щеше да се простре на земята, ако Грант не я беше хванал за ръката и не я беше изправил. Като се завъртя ядосано, изплашена и

претърпяла достатъчно, тя видя, че Грант се смее. Претендента си тресе главата, цвилеше, оголил зъби, и Аманда би заложила всичко на това, че и конят се смее. Дори Сладкобузко надаваше някакви странни писукания, които никога преди не беше чувала, нещо смесено между хълцане и кикот.

Аманда искаше да им го върне. Вместо това, за свое голямо учудване, а и на Грант, тя започна да се смее – отначало по-тихо, после от сърце. Смехът ѝ идваше на весели вълнички от гърлото. За свое още по-голямо учудване тя видя, че се приближава с протегнатата ръка към носа на Претендента. Когато конят зарови муцуната си в ръката ѝ, тя въздъхна, треперейки, и го погали.

– Трябваше да те нарекат Неприятност – каза тя и колебливо издърпа поводата от ръцете на Грант: – Аз ще го заведа, ако позволиш.

– Сигурна ли си?

– Не много, но Сладкобузко ще ме защитава. Освен това, щом едно безпомощно патенце може да се справи с този голям звяр, то и аз би трябвало да мога. Може би Сладкобузко ще ми помогне да излекувам страха си.

– Ти не си страхливка, Аманда. Страхливците бягат от това, от което се страхуват. За да се справиш със страха си, е необходима много смелост – той приближи ръката си, пръстите му нежно я помилваха по бузата, а очите му я гледаха замислено. – Не, моя сладка картоигракче. Когато се стигне до нещо, което си заслужава, което наистина желаеш, ти би победила, не би побягнала, нали? Сигурен съм, че би се обзаложила и с дявола, ако държиш по-добрата ръка.

– Само ако съм сигурна, че ще победя. Аз не съм глупачка, Грант.

– Не си – съгласи се той тихо. – Ти си много умна и много красива – а това е една много опасна комбинация, скъпа моя. Може би затова продължаваш толкова да ме интригуваш. Все едно, че съм до пламък – знам, че може да ме стопли, но може и да ме изгори, и се чудя колко мога да се приближа, без да рискувам.

След случая с Претендента Аманда наистина се почувства по-увелена в себе си, когато беше близо до конете – или поне докато Сладкобузко беше с нея. Освен това, както Грант беше обещал, вече не трябваше да върши черна работа и беше издигната до чесач на коне, сега, когато не се страхуваше да влиза в конюшните, когато животните бяха вътре. Можеше свободно да ги докосва, без да се парализира от страх,

макар че правеше това доста предпазливо и със страхопочитание. Дори язденето ѝ доста се подобри.

Междувременно тя продължаваше да чете книгите на Грант за това, как се отглеждат коне и как се ръководи ферма. Тя бомбардираше Грант с какви ли не въпроси, а когато беше твърде зает, питаше Пади или Кланси. Освен това внимателно преглеждаше тефтерите, проверяваше разходите, приходите и всички други сметки, интересуваеше се откъде и кога купуват зърно, кои култури отглеждат във фермата и как, а също така и кога се събира реколтата. Имаше си отделен тефтер за изчисления и накрая на всяка седмица го сравняваше с този на Грант, за да проверява всичко два пъти и да е сигурна, че не греша.

Отначало намираше малки грешки и ги посочваше на Грант. Нейните изчисления винаги бяха по-правилни и тя ги правеше два пъти по-бързо от него. Изглежда, че талантът ѝ не се ограничаваше единствено до сметките при игра на карти и с всеки изминат ден ставаше все по-ценна за фермата. Още преди Грант я беше натоварил да изчислява парите за плащане на работниците. След това той напълно ѝ предаде счетоводните книги, като се чувстваше доволен, че не трябва да си губи времето и силите за такива неща, макар че всяка седмица проверяваше нейните сметки.

– Нямах ли ми доверие, Грант?

– Имам ти доверие, както виждаш, но не съм чак толкова сигурен – отговори той с кисела усмивка. – Осъзнавам, че нещата вървят все по-добре и че ти се превръщаш в една неочаквана скъпоценност за фермата, но не мога да забравя по какъв начин си се сдобила с половината от „Мисти Вали“, скъпа моя.

– Все още си мислиш, че съм измамила брат ти, така ли? – отговори тя, като се намръщи. – Страхуваш се, че ще направя същото и с теб?

– Не, но както казва поговорката, на вълка му е як вратът, защото сам си върши работата. Просто не искам да ти дам такава възможност.

– Да те излъжа, би означавало да излъжа и себе си, Грант.

Докато продължаваше да преглежда сметките, той се пошегува:

– Тази нощ ще спя по-спокойно, като знам, че си осъзнала това, Аманда.

– Грант? – тя се беше надвесила над рамото му и го гледаше как работи.

– Какво? – понеже тя не отговори веднага, той вдигна очи от листите и тъмните му вежди се повдигнаха въпросително нагоре.

Като издаде брадичката си властно напред, сбръчка носа си и събра

очите си, тя му се изплези.

Той се засмя.

– Това ли е всичко, което искаше да кажеш, котенце?

– Мисля, че е достатъчно.

– Съвсем не.

Без да я предупреди, той плъзна ръката си по кръста ѝ. В следващия момент тя се озова на коленете му и столът се заклати заплашително под тежестта им.

– Предупредих те, малко немирно дяволче, да не си показваш изкусителното езиче, ако нямаш намерение да го използваш – пръстите му нежно хванаха брадичката ѝ. – И зная точно как трябва да го използваш, моя мила Аманда.

Топли, властни, завладяващи, устните му се насочиха към нейните и се сляха с тях. С малко усилие пое езика ѝ в топлата си уста, там, където той започна да се преплита интимно с нейния. Под ребрата ѝ се появи силно трептене, което следваше ритъма на смучещите му устни и на лудото биене на сърцето ѝ. Пръстите му пуснаха брадичката ѝ, плъзнаха се надолу, като следваха извивката на деликатната ѝ шия, спряха за малко там да усетят пулса ѝ, продължиха по крайчеца на сърцевидното ѝ деколте, като се спуснаха под плата, за да открият сочните плодове – възбуждащи, изкушаващи, – докато тя започна да трепери от удоволствие и надигашо се желание и ръцете ѝ се обвиха по-силно около врата му.

Другата му ръка се плъзна от кръста ѝ, за да си проправи път под полите ѝ. Пръстите му бяха толкова твърди, толкова топли, задебели от работа и толкова познати, о, толкова познати!

Със стон на отчаяние и отвращение от себе си, Аманда откъсна устните си от неговите. Сне ръцете си и го блъсна в гърдите.

– Не! По дяволите, Грант! Казах ти, че повече няма да го правя, и наистина точно това искам. Хайде, пусни ме да стана!

– А ако откажа? – попита той подигравателно. Очите му блестяха като смарагди, а усмивката му беше като на котарак, който си играе с мишка. – Скъпа, ти си толкова гореща, готова си да пламнеш като сухо дърво. Защо си отказваш това удоволствие, защо го отказваш и на мен?

Ръцете ѝ се спуснаха от гърдите му и за момент той си помисли, че тя ще се отдаде на взаимното им желание, но я чу да казва с леденостуден глас:

– Казах: не! Предупреждавам те, Грант! Знам, че никога не съм виждала как кастрираш някой от твоите жребци, но съм сигурна, че

мога да го направя с твоята мъжественост, ако продължаваш!

Тогава той усети леко боцване. Премести очи, внимателно погледна надолу и видя острието на собствения си нож за хартия, насочен към най-ценната част от мъжкото му тяло.

– Няма да го направиш – промърмори той, като едва дишаше.

– Хайде да пробваме – блъфира тя, като го гледаше направо в очите, показвайки твърдото си намерение, макар че се молеше той да не разбере как вътрешно трепери.

Грант бавно дръпна ръцете си от роклята ѝ, отпусна ги от двете страни на стола и се предаде.

– Чудесно. Свободна си. Вземай си оръжието и се махай, злобарка такава!

Тя бързо скокна от коленете му и хвърли ножчето на бюрото. Няколко секунди те се гледаха.

– Защо, Аманда? – попита Грант с любопитно изражение. – Защо си толкова упорита сега, когато знаеш какво удоволствие можем да си доставим? В края на краищата, не е, защото искаш да си запазиш репутацията.

– За което трябва да ти благодаря – напомни му тя.

– Тогава защо?

В този момент се намеси провидението и Чалмърс почука на вратата да съобщи, че Анабела е дошла. Аманда стрелна Грант с мрачна усмивка.

– Ето защо. Причината току-що се появи безсъмнено да уточнява плановете си за женитбата. И ако искаш да се наслаждаваш на медения си месец с нея, ще си държиш настрана лапите от полата ми, невярно чудовище.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Не всичко течеше по мед и масло в „Мисти Вали“. Отношенията между Аманда и Грант бяха толкова обтегнати, че даваха отражение върху всичко наоколо. Не стига, че взаимното им привличане нарастваше и създаваше проблеми, но и други неща се отразяваха на живота им.

Независимо от това, че Аманда желаше Грант, че го обичаше повече, отколкото беше си представяла, че е възможно да обича някое друго човешко същество, тя упорито го отблъскваше от себе си и бягаше от него. Това, от своя страна, правеше Грант само по-раздразнителен от обикновено. Тя беше едно постоянно дразнение за него, един постоянен сърбеж, който не можеше да задоволи и който ставаше все по-силен с всеки изминат ден. Като резултат от това той много често избухваше, а тя също пламваше бързо, за да му отговори. Бедният Чалмърс отново беше между чука и наковалнята.

Освен това цялата ферма беше в състояние на нервна възбуда поради подготовката си за летния търг на коне. Няколко сделки бяха стигнали до решаващ стадий, но в баланса висяха някои основни решения и доста голяма сума пари. Отново Аманда беше основният проблем за Грант и той нямаше нищо против да ѝ даде да разбере, че изобщо не е доволен от ситуацията.

– По дяволите, Аманда! Не мога да преговарям с тези хора, когато ми връзваш ръцете! Не мога да се консултирам с теб преди всяко решение, което се налага да взема за няколко секунди!

– Уф! Не искам повече внимание от това, с което би се отнасял с всеки друг партньор на мое място. Просто те е яд, защото точно аз съм твой партньор. Добре, скъпернико, това е нещо, с което ще трябва да се примириш. „Мисти Вали“ е наполовина моя и имам право да си кажа думата за бизнеса, който става тук. Ако тези малки забавяния те притесняват толкова, то тогава ме включи в преговорите и всички ние ще можем да обсъдим нещата заедно.

– На кукуво лято! – отвърна ѝ той разпалено. – Последното нещо, от което се нуждая, е да провалиш важни сделки, като демонстрираш „ценната си надареност“ пред нашите клиенти.

– Отново проявяваш глупостта си, Грант. Да не говорим за магарешката ти упоритост и тесногръдие. Само защото съм жена, това не означава, че съм лишена от мозък. Необходимо ли е да изтъквам, че съм

много по-добра от тебе, когато става въпрос за счетоводството на фермата?

– Единствено защото имаш усет към сметките, не означава, че си гений в бизнеса, скъпа моя.

– И това, че си мъж, също не означава нищо. Виж сега, за да ти стане напълно ясно и за да нямаме по-нататъшни търкания по тези въпроси, ще говоря направо. Или ще присъствам на преговорите с теб и ще научавам всяко споразумение, до което е стигнала всяка една от страните, или ще трябва да се простиш със сделките си, Всевишни мистър Гарднър! Отказвам да подпиша каквото и да било, ако ми го донесеш, след като си приключил всичко, а като мой партньор ти не можеш да купуваш сам, не можеш да продадеш дори и една бала сено без моето съгласие. Това много добре го знаем и двамата.

– Не можеш да направиш това, Аманда!

Усмивката, с която му отговори, беше на котка, която си ближе лапите от перата на канарчето, което току-що е излязла.

– Вече го направих.

– Това е изнудване!

– Обсъди това с адвоката си. Междуременно, доколкото знам, имаш уговорена среща с Андрю Хейстингс следващия петък. Предлагам ти да отстъпиш и да ме включиш в обсъждането. Също така ти предлагам да решиш да се държиш по-прилично с мен, както прилича на един джентълмен, или ще те накарам да оплакваш деня, в който си се родил.

– Аз вече го оплаквам. От момента, когато те видях. Оттогава ти направи живота ми ужасен!

– Ха! – отвърна тя. – Ти не знаеш какво значи ужасен живот – все още.

Аманда го беше хванала на мушка и Грант нямаше какво да прави, освен да се ядосва. Беше му неприятно да си признае, че малката вещица е поела бъдещето на „Мисти Вали“ в елегантните си, с лакирани нокти, ръце. И като връх на всичко законът беше на страната на тази алчна, ненаситна пиратка! Или трябваше да й позволи да участва в преговорите, или тя можеше да провали няколко изгодни сделки, а ако я включеше, можеше да стане същото.

Беше все едно да се спазариш с дявола. Каквото и да направеше, беше обречен на провал. Тази жена го правеше на глупак не само в личните им отношения, но и в деловите, а ако Грант наистина мразеше нещо, то беше да го правят на глупак. Господи! Ако Тед трябваше да загуби половината от фермата им и да я спечели жена, защо тази жена не беше

някоя добра, стара, отстъпчива дама, която ще си гледа плетката и няма да му се бърка? Защо трябваше да е точно тази хитра лисица? Тази упорита, красива, вечно дъвчеща дъвка, царица на хазарта?

И на всичкото отгоре, Анабела беше си навила на пръста да заявят публично годежа си с Грант на предстоящата церемония за честването на четвърти юли в Лексингтън. Грант не можа нищо да направи, за да я разубеди.

– Скъпи, това е най-подходящото време – оспори го тя, като му се усмихваше сладко, но очите ѝ блестяха решително. – Всичките ни приятели ще бъдат тук. Можем да го обявим по време на томболата на вечерите на открито, като предложиш най-висока цена за моята кошница. Ще бъде толкова забавно, толкова уникално и толкова неочаквано. Разбира се, мама ще настоява да има годежна вечеря по-късно, но...

– След като почти всички знаят, че имаме намерение да се женим, как можеш да кажеш, че ще бъде неочаквано? – отговори той язко.

– О, Грант! Не бъди такъв глупак! Точно затова искам да го обявим по този начин. Ако женитбата ни няма да бъде изненада за никого, то поне официалното ѝ обявяване по този начин ще бъде. Хората ще го запомнят завинаги.

– Сигурен съм, че ще го запомнят, дори да е заради това, че няма да спазим благоприличие и няма да направим едно нормално обявяване на годежа.

– Омръзна ми да споря с теб! – каза намусено Анабела. – Ако искаш да знаеш, целият град си шушука и се чуди какво става между теб и тази развратница, с която живееш в една къща! Изобщо не можеш да си представиш какво чувам и какви въпроси ми задават заради нея!

– О, най-после стигнахме до причината, поради която си се разбързала толкова да обявим годежа си на всички до един, след като вече бяхме решили да изчакаме до Коледа. Искаш да затвориш устата на хората.

– Да – призна си тя тихо, – но има и нещо друго – Анабела сведе глава, изчерви се от притеснение и отказа да го погледне в очите. – Все още не съм сигурна, но подозирам, че съм бременна. А ако съм, няма да е добре да отлагаме.

Грант онемя. Точно в този момент, когато чу тези съдбоносни думи да се изсипват от устата на Анабела, той разбра колко му е безразлична тя от няколко месеца. Дори и преди Аманда да се появи, той си намираще безброй извинения, за да отложи обявяването на годежа им, като винаги си намираще някоя основателна причина. Сега, когато беше твърде късно, той внезапно разбра защо е правил всичко това. Истината беше

проста: не обичаше Анабела или поне от известно време.

Като се замисли, трябваше да си признае, че беше започнал връзката си с нея по същия начин, по който тръгваше към някоя важна сделка – със сметка, а не със страст. Тя беше изтънчена дама от благородно потекло, красива, макар и разглезена, достатъчно млада и здрава, за да му роди няколко деца, между които се надяваше да има поне двама синове, за да му помагат да ръководи фермата, а и женитбата им щеше да прибави към фермата доста акри земя, тъй като бяха съседи.

Да, той я беше пожелал, но дори това беше направил повече за удобство. Веднага щом реши да се ожени за Анабела, вече беше лесно да я убеди да му легне, когато си пожелае, и не трябваше да предприема дълги разходки до града и обратно, за да посети някой бордей в събота вечер.

Разбира се, той беше изненадан първия път, когато откри, че бъдещата му съпруга не е девствена. Е, всъщност тя беше девствена, но не така, както повечето млади жени. Анабела му разказа през сълзи, че като момиче претърпяла злополука по време на езда, от което ѝ се разкъсал хименът. След като се беше консултирал с един лекар, негов приятел, и като разбра, че това е възможно, Грант изобщо не се усъмни повече в историята на Анабела.

И сега той не се съмняваше в думите, макар че го болеше, че трябва да понесе това, което сам си беше направил. Той си мислеше, че е бил много внимателен, много предпазлив, защото винаги вземаше мерки тя да не забременее. Очевидно не е бил достатъчно внимателен и сега се беше хванал в собствения си капан – беше длъжен да се ожени за нея, независимо от това, дали иска или не, да спази обещанията си към тази жена, която не обичаше и която вече не желаше. И всичко това, защото беше прибръзал, защото беше похотлив и невнимателен. В тази пълна бъркотия най-доброто нещо беше, че може би скоро ще има син, за който толкова си беше мечтал.

– Казваш, че не си сигурна – каза ѝ той. – След колко време ще разбереш?

Тя притеснено повдигна рамене.

– Не знам, след няколко седмици.

До четвърти юли оставаше само една седмица и Грант вече разбра защо Анабела толкова бързаше да обявят публично годежа си. Както се стекоха нещата, сватбата им щеше да бъде много скоро след годежа, ако Анабела се окажеше наистина бременна. Хората непременно щяха да говорят, щяха да повдигат учудено вежди, когато бебето се появеше

няколко седмици преди края на деветте месеца, но поне щяха да бъдат женени. Той щеше да направи това, което всеки почтен мъж би сторил, и детето им нямаше да носи срама на извънбрачно родено. Те нямаше да бъдат първата двойка, която е прибързала. А след известно време ключките ще спрат и ще бъдат забравени.

– Добре. Ще обявим годежа си на честването – съгласи се той, но сякаш планина се стовари върху гърдите му. Заради Анабела се направи на весел и леко се усмихна. – Ще дойда и ще говоря с баща ти предварително и официално ще му поискам ръката ти. После ще отидем в града и ще ти изберем годежен пръстен. Ще искаш да се похвалиш на приятелките си, сигурен съм.

С писък на радост тя се хвърли към него, обви ръцете си около врата му и вдигна сияещото си лице към него за целувка.

– О, Грант! Благодаря ти! Няма да съжالياваш! Ще ти бъде най-добрата съпруга, за която някога си мечтал!

Тя изобщо не знаеше колко много той вече съжالياваше. И защо, щом устните на Анабела се допряха до неговите, сърцето му закопня за чернокосата сирена с очи, сини като небето?

В това напрегнато състояние на емоционална възбуда много малко беше необходимо на Грант, за да се възпламени като фитил. След две вечери Станфорд Дарси постигна това, без да има някаква вина. Достатъчно беше Грант, изморен, отвратен, отчаян, да излезе на верандата и да види Дарси и Аманда, прегърнати страстно на люлката. Той избухна със силата на вулкан:

– Дарси, махни си ръцете от нея! – разбесня се той, като закрочи към мястото, където седяха. Сграбчи с ръка адвокатата за яката, като буквално го издърпа в краката си далеч от Аманда. – Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, ти глупава, нищожна писарушко? Мога да те наксавам на парчета с ей тия ръце, без никакъв проблем – каза той разярен, като разтърси силно Дарси. – Искам извинение за това, че си влязъл в къщата ми.

– Аманда ме... ме покани – изписка Дарси през стегнатата хватка на Грант.

– Не съм сигурен, че те е поканила – отговори Грант, като във всяка сричка личеше заплата, когато срещна погледа ѝ. Тя беше се сгънала на люлката, гледаше го с широко отворени очи, сякаш беше обезумял, а устните ѝ бяха отворени в безмълвно учудване. – Както и да е, тя не е

имала правото и разрешението да направи това.

Най-накрая Аманда успя да проговори:

– Разрешение! – повтори тя ядосано.

Безумният му поглед и резкият му глас я накараха да спре, когато той изкрещя:

– Млъкни, Аманда. Предупредих те какво ще стане, ако позволиш на Дарси такива близости, нали? – преди тя да успее да отговори, той разтърси отново злочестия адвокат, озъби му се и изръмжа: – Аманда е моя, Дарси. И ще бъде моя, докато аз реша. И сега, ако се чувстваш объркан, ще ти го кажа дума по дума...

– Грант! Недей! – проплака Аманда, като се втурна към него.

Без никакво затруднение той я отблъсна от себе си.

– Аз съм обладал тялото ѝ – продължи той, сякаш тя изобщо не се беше опитвала да го спре, – и то няколко пъти. Аз съм неин любовник. Неин единствен любовник и нямам никакво намерение да яделя с някой друг, а да не говорим с някой като теб. – Сега – каза той, като внезапно пусна смалилия се адвокат и го блъсна към стъпалата на верандата – най-сърдечно ти препоръчвам да си завреш опашката между краката и да допълиш обратно до града, както правят всички безгръбначни. И се чувствай предупреден, че ако още един път те хвана тук, ще те разкъсам на парчета и ще те дам на лешоядите.

Когато Дарси се затича до каретата, без изобщо да си направи труда да се сбогува, Аманда възкликна:

– Грант! За бога! Бедният човечец нищо не е направил, само ме целуна! Как можа да се държиш така с него? С мен? Нямах право! Никакво право!

Със свити юмуци тя го заудря по гърба, докато той се завъртя и я хвана за китките.

– Предяхих правата си. Ще ги предявявам и върху тебе, мое малко, непостоянно, флиртуващо котенце, по всяко време, където пожелае и както аз искам.

Без изобщо да я предупреди, той я грабна на ръце и я понесе към къщата. Виковете ѝ направо сяха да му пукнат тъпанчетата, докато се качваше нагоре по стълбите:

– Пусни ме, звяр такъв! Върви по дяволите, Грант Гарднър! Няма да ти позволя да направиш това!

Той влезе в стаята, тръшна вратата, като я ритна силно с крак, хвърли Аманда на леглото и разгърди ризата си, късайки всички копчета.

– Не можеш да ме спреш, Аманда, а само след няколко минути

няма и да искаш. Даже ще ме молиш да те любя.

Тя се опита да изпълзи към другия край на леглото, но той я хвана за полата и я придърпа.

– Гаден мръсник! Отвратителна свиня! – изпищя тя и маникюрите ѝ оставиха кървави следи по голия му гръб. – Ще те убия!

– Може би ще ти се иска – каза той надменно – за около десет секунди. След това ти и аз ще замрем заедно в онзи момент, когато сърцата ни ще спрат, за да се слеем в едно, и нищо друго на света няма да има значение, освен да се докоснем до този неуловим рай, който единствено двамата можем да създадем.

Той беше се надвесил над нея, гол и внушителен, мускулите му вече блестяха от нежните капки пот, докато разкъсваше с ръце дрехите ѝ, за да открие голото ѝ тяло за изгарящия поглед на зелените си очи. Тогава устните му настойчиво потърсиха нейните, заглушвайки протеста ѝ, а ръцете му бяха притиснали ръцете ѝ към леглото, надалеч от огнената му плът.

Далеч не толкова безпомощна, тя се мятеше под него, въртеше се и се повдигаше, като се опитваше да го събори. Понеже не успя, опита се да го ритне с коляно в слабините, но той предвиди движението ѝ и вкара силните си крака между нейните. Успяла да откъсне устните си от неговите, тя изстена:

– Отвратителен глупак! Ще ми платиш за това! И то с кръв!

Вярна на обещанието си, когато устните му отново се приближиха до нейните, тя го ухапа. Само за момент той се дръпна сепнато. След това се наведе напред с дяволска усмивка и ѝ отвърна с ухапване по долната устна. Той се изсмя, когато тя извика, и езикът му се плъзна, за да обlige раненото място.

Сякаш за да затвърди уроците по държание в кревата, той продължи да обсипва устните ѝ, шията ѝ, раменете ѝ с малки ухапвания, използвайки острите си бели зъби, като след това я успокояваше с горещи влажни милувки и нежни възбуждащи целувки. Когато стигна до гърдите ѝ, главата ѝ вече беше се замотала. Протестите ѝ отдавна бяха намалели и бяха заменени от стонове на желание. Както я държеше здраво, тя не можеше да направи нищо, освен да извива тялото си към него, едно възхитително предлагане.

– Кажи го! – заповяда ѝ той, а зъбите му леко гризяха трептящото ѝ зърно.

Тъй като беше вече твърде късно, за да не се подчини на заповедта му, и твърде полудяла от желание, за да я интересува нещо друго, освен

задоволяването на болезненото желание, което само той би могъл да удовлетвори, тя прошепна:

– Искам те, Грант. Бог да ми е на помощ, но се нуждая от теб повече от всичко друго на света!

Като награда, той сложи горещите си устни върху жадуващите ѝ гърди. Дърпаше ги, смучеше ги, разпалваше огъня във вените ѝ и сякаш изпращаше лъчи от бяла светлина в самия център на желанието ѝ.

Тялото ѝ беше се изопнало под неговото, китките ѝ блъскаха ръцете му, които здраво я държаха.

– Моля те! Искам да те докосвам!

Той я пусна и сега вече можеше спокойно да обходи надолу тялото ѝ. Изгарящо, възбуждащо, той си проправи тръпнеща пътека към сърцето на желанието ѝ. Най-накрая стигна до влажната ѝ топлота. Спря се там и започна да я търка, докато тя закрещя, като безсрамно отговаряше на изгарящата му ласка със същата, и всеки предизвикваше у другия такава страст, че едва потискаха върха на екстаза.

Точно тогава, когато и двамата трепереха безумно от парещото желание, той сля тялото си с нейното. Аманда изпита оргазъм веднага и с такава внушителна сила, че дъхът ѝ се плъзна на вълнички и дивият порив се разля по цялото ѝ тяло. Спазмите ѝ предизвикаха неговите и с рев, който дойде от дълбините на душата му, той се присъедини към нея за едно върховно пътуване през изливащи се като водопади звезди и люлеещи се облаци, които ги повдигнаха и понесоха нагоре в лудешки бушуващата буря на сърцата им и ги хвърлиха нависоко в блестящото царство на прекрасното.

Когато започна да се осъзнава и да възвръща нормалното си състояние, когато у нея постепенно отмираха и последните акорди на страстта, първото нещо, което Аманда усети, беше ръката на Грант, която нежно я галеше от гърдите до бедрата, като пръстите му минаваха леко по отпуснатото ѝ в удоволствие тяло и я караха да настръхва.

– Надявам се, че с това се отказа от абсурдната идея да подновиш хладната си връзка с онзи скучен адвокат – каза той, като в нежно изговорените думи се долавяше прикрита нотка на жестокост.

Тя усети как цялата настръхва, ядосана на неговата арогантност.

– О, сигурна съм, че пресече всякакви бъдещи ухажвания от страна на Дарси – отговори тя хапливо, като се изтръгна от ръцете му и покри тялото си със завивката. – Надявам се, че си много доволен от себе си, Грант. Ако репутацията ми по-рано беше опетнена, то сега е направена на пух и прах, сигурна съм. Това ти беше основната цел, нали? Да се

увериш, че поне в три щата всеки ще знае, че съм проститутка!

– Всъщност изобщо не се и замислих – призна си той, като повдигна черните си вежди при неуспешния ѝ опит да се покрие цялата, докато той лежеше на повечето от одеялата. – Когато го видях да те целува, аз реагирах направо инстинктивно. Единственото нещо, за което можех да мисля, беше да го накарам да се махне от теб и да се махне завинаги. Освен това исках да ви докажа и на двамата, че ти си единствено моя.

– Първо, позволи ми да кажа, че инстинктите ти са на бик в атака. Второ, рискувайки завинаги да нараня мъжката ти гордост, ако си успял да докажеш нещо на Дарси, то направо се провали пред мен.

– О, провалих се, така ли? – попита той предизвикателно. – Много смешно. Ясно си спомням как се гърчеше и стенеше под тялото ми преди пет минути.

Лицето ѝ пламна при това цинично напомняне за начина, по който тялото ѝ толкова лесно я беше предало.

– Няма да си правя труда да го отричам, Грант. Но една нощ не може да ме направи твоя любовница.

– Три нощи – поправи я той самодоволно. – И безброй много любения.

– Е, надявам се, че ти е харесало, скъпи – изсъска тя злобно, – и се надявам, че си ги спомняш, защото отсега нататък твоите лудории в леглото ми ще стават по моя прищявка, не по твоя, и ако съм на твое място, няма да чакам с притаен дъх това да се повтори. Също така, независимо от това, какво ти желаеш, аз не съм и никога няма да бъда считана за твоя територия, за твое притежание, за твоя любовница или каквото и да било друго.

– Така ли?

– Точно така – докато тя говореше, той гледеше възбудено краката ѝ. Като го видя, че е разсеян и застанал неудобно, Аманда го изрита от края на леглото си и той падна на земята. Преди още да се е осъзнал, тя се пресегна към чекмеджето на шкафчето до леглото си, извади една ужасяващо голяма ножица и я размаха заплашително към него.

– Хайде, изчезвай с голото си тяло от стаята ми и друг път добре си помисли, преди да решиш да се промъкваш посред нощ при мен, защото както изглежда, имаш отвратителния навик да го правиш понякога. Когато ми потрябват услугите ти отново, ще ти свирна, мой прекрасни, услужливи жребецо. Дотогава бъди така любезен и не губи контрол над похотливите си желания. И гледай да ограничиш намесата си в живота ми само до делови отношения.

Гняв, примесен с презрение, имаше в погледа, който ѝ отправи Грант.

– Ако допускаш дори и за момент, че тези градинарски ножици, които размахваш, ще те предпазят от мен, много грешиш, Аманда. Освен това ти не се бориш срещу мен, а срещу твоите сладострастни желания, а за това няма друг лек, освен нещо между краката ти – като си събра дрехите, той продължи с унищожителна реплика: – Нямам нищо против да играя ролята на кон за разплод. Всъщност това отговаря чудесно на желанията ми. Така че само ще почакам, докато те досърби толкова, че да не можеш да траеш, и ще дойдеш задъхана при мен като котка, тичала подир котарак – на вратата той спря единствено за да добави още една унищожителна реплика: – Ти вече вкуси от страстта и съм готов да се обзаложа, че вече доста си привикнала към нея. Ще видим кой първи ще свирне, нали?

Остриетата на оръжието ѝ все още трепереха, забити в затворената врата. Отдалечаващите се стъпки на Грант отекваха в коридора, а Аманда избухна в неудържим плач.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Когато на другата сутрин Грант се качи на коня и тръгна към дома на семейство Фостър, за да поиска официално ръката на Анабела от бъдещия си тъст, той си мислеше за това, което беше казал и направил предишната вечер. Беше се държал по начин, непристоен за един джентълмен. Беше заплашил Дарси, беше издрънкал много лични неща и след това направо атакува Аманда, да не говорим за ужасните неща, които й беше казал, само защото беше наранила гордостта му. Макар и само пред себе си, той си призна, че се срамува и че се е държал като разгонено животно. Изобщо не желаше и да си помисля какво можеше да стане, ако страстта на Аманда не беше се разгоряла и тя не му беше отговорила. Той беше действал като разбеснял се жребец, както Аманда го нарече, и не заслужаваше нищо друго, освен да го одерат жив и да му увисят кожата над вратата на хамбара.

И на всичко отгоре Грант беше сигурен, че Дарси ще разпространи новината, че той и Аманда са любовници. Действайки прибързано в яда си, Грант беше оставил чувствата си да надделеят над разума му и сега няколко души щяха да пострадат поради неговото неблагоразумие. И малкото уважение, което Аманда беше успяла да спечели от хората в града за последните няколко седмици, щеше да изчезне. Неговата репутация нямаше да пострада чак толкова единствено защото той беше мъж, а такива неща можеха да се очакват от един мъж, но доста трудно щеше да обясни това на Анабела и семейството й, особено сега, когато им предстоеше годеж. Слуховете щяха да плъзнат и той щеше да има късмет, ако Анабела не поискаше да го набучат на кол, тъй като това си беше нейно право – в цялата тази бъркотия тя беше най-невинната жертва.

Като си помисли за Анабела – за невинната Анабела – на Грант му дойде наум нещо друго, една мисъл, която беше се спотайвала някъде в замътненото му съзнание през последните два дена и сега внезапно изскочи от мъглата в ярката дневна светлина. Тази мисъл беше толкова обезпокоителна, че той спря коня, шокиран от откритието, което токущо беше направил.

Ако Анабела беше бременна, както твърдеше, тя трябва да е зачена малко преди Аманда да дойде в „Мисти Вали“, защото оттогава Грант не беше спал с нея. Според неговите изчисления последния път,

когато се бяха любили, беше средата на март, ако Анабела не е забременяла по-рано, а сега беше краят на юни. Вече трябваше да е навлязла в четвъртия месец и Грант не можеше да разбере как така не е сигурна дали е бременна или не.

Той не беше лекар, но нещо не се връзваше в цялата работа. Ако беше на толкова месеци, Анабела отдавна би трябвало да има някакви признаци, някакви симптоми, като виене на свят, от което винаги се оплакваша жените в такова деликатно положение, или да ѝ прилошава. Не трябваше ли кръстът и коремът ѝ да са се разширили поне малко? Също така защо не беше споменала за тази вероятност по-рано, когато за първи път бяха се породили съмненията ѝ? Защо беше чакала досега и изведнъж се разбърза да обявят публично годежа си?

Имаше нещо много гнило и Грант стана достатъчно подозрителен, за да позволи да попадне неподготвен в капан. Може би като си призна, че не обича истински Анабела и че не иска да се ожени за нея, той съзнателно търсеше начин да избегне това. Щеше да попадне в много тъпа ситуация, ако се оженеше за нея и малко по-късно се окажеше, че не е била бременна, а че просто се е опитвала да го накара по-бързо да сключат брак.

Като тръгна отново, Грант реши, че преди да говори с баща ѝ, те двамата трябва обстойно и сериозно да си поговорят. Малката блондинка трябваше да му обясни някои неща, за да бъде той убеден, че тя не използва никакви женски трикове.

Когато пристигна в къщата, Грант веднага попита за Анабела. Когато му казаха, че е навън, в някоя от конюшните, и че веднага ще изпратят някой да я повика, той каза на камериерката да не се притеснява. Реши сам да отиде. Най-подходящото място за това, което имаха да обсъждат, беше далеч от любопитни уши и очи. Той щеше да я заведе на кратка разходка и щяха да си изяснят нещата.

Камериерката стана малко нервна, когато чу, че иска сам да намери Анабела, но това беше нищо в сравнение с реакцията на стария управител на имението.

– Сър, защо не изчакате тук на двора, докато аз отида да я извикам? – каза мъжът, като погледна нервно зад него към конюшните. – Всъщност защо не се срещнете с мис Анабела на верандата? Няма смисъл да си цапате лъскавите ботуши с мръсотия.

Като се засмя и объркано поклати глава, Грант му отказа:

– Какво ти става, Сам? Много добре знаеш, че прекарвам повечето от времето си в обора и конюшните и дори не си спомням кога за

последен път съм се притеснявал да не би да си изцапам ботушите с тор или слама – той тръгна, като заобиколи управителя, който неохотно го пусна.

– Тъ, мистър Гарднър. Не мисля, че идеята ви е добра, ако ме извините?...

– Защо?

– Вижте... тъ... мис Анабела не би желала да я видите изцапана, нали знаете...

– Ще го преживее – увери го Грант. – Освен това няма да е за първи път да я видя с разчорлена коса и с конски косми по дрехите.

С решителна крачка Грант продължи през отворената врата, преди Сам да е успял да измисли някакви други неоснователни извинения. Вътре беше тъмно и тихо. Чуваше се единствено как копитата на конете стъпваха върху мекото сено. Покритият с дебел пласт мръсотия под заглушаваше стъпките му, докато вървеше напред по прашната пътека към конюшнията, където държаха любимия кон на Анабела.

Точно тогава, преди да я извика по име, от един сеновал точно над главата си, той чу тихия й смях, който беше последван от слабо мъжко стенание. Измежду цепенатините на дъските на тавана се изсипаха сламки. Чу се скърцане. Приглушен стон.

Още преди да изкачи последното стъпало на сеновала, Грант вече знаеше какво щеше да намери. Сега разбра защо прислугата на семейство Фостър с такава неохота му позволи да влезе в конюшните. Там, гола-голеничка, както майка й я беше родила, и толкова слаба, колкото когато беше видял за последен път млечнобялото й тяло, беше Анабела – щастливо и ентузиазизирано съвокупляваща се с един също толкова гол коняр. И двамата бяха толкова увлечени в чифтосването си, че не го забелязаха.

Най-накрая той заговори:

– Ай, ай, ай! Какво става тук? Една малка сутрешна лудория между господарката и слугата? Колко банално, от твоя страна, мило момиче.

– О, господи! – изпищя Анабела тревожно. Не знаейки какво да прави, тя започна да блъска любовника си, след това си промени решението и го прегърна, като безуспешно се опита да закрие с него голотата си. – Грант! Какво правиш тук?

– Ставам свидетел на твоята невярност, скъпа – отговори той меко. За по-малко от секунда му мина през ума, че приемаше по-спокойно изневярата на Анабела, отколкото бе приел невинната, в сравнение с това, което виждаше сега, целувка на Аманда с Дарси предишната вечер.

Защо беше така, в този момент не можеше да разбере.

Той скръсти ръце на гърдите си, взря се в тях, а устата му се изкри-ви в иронична усмивка, защото момчето се опитваше да се махне от Анабела, а тя го придърпваше към себе си, като надничаше предпазливо зад рамото му.

– Наистина, Грант! Шегата ти не е уместна! Аз настоявам да ми кажеш дали не си вземал участие в подобни дейности с оная проститутка, която наричаш своя партньорка!

– Това не означава, че ще кажа на черното бяло и на бялото черно – отговори той подигравателно, – и няма нищо общо с това, което ти вършиш. В момента ме интересува да науча от колко време продължава връзката между вас или между теб и бог знае още колко други – добави той.

– Няма да ти кажа каквото и да било по този въпрос или поне дока-то не се отместил и не ми дадеш възможност да се облека. Тогава можем да обсъдим този нещастен епизод.

– Нещастен епизод? – повтори той, като вдигна въпросително вежди. – Защо, Анабела, смятам, че това е най-щастливата ни среща, откакто се познаваме. Не можеш да си представиш колко съм доволен, че разбрах за непостоянната ти природа, преди да реша да се свържа с теб за цял живот. Разбира се, това означава, че няма да се оженим. Определено не мога да имам за съпруга жена, която да ми изневерява с работниците.

В този критичен момент момчето успя да се освободи от Анабела и се опита да се измъкне, голо-голеничко, към стълбата. Не беше направило и две крачки, когато Грант застана зад гърба му и го прикова към пода.

– Недей да мърдаш, защото набързо ще изхвърчиш за ада – предупреди го Грант. – Никой няма да ходи никъде, докато не получи някои отговори.

Междувременно Анабела беше се добрала до разхвърляните си дрехи и ги обличаше много бързо, без изобщо да мисли за шевовете или за сламките, полепнали по плата.

Във всеки друг момент Грант би се смял поне на бързината ѝ, ако не на фалшивата ѝ скромност. Беше видял, че си е обула гащите наопаки, камизолата ѝ също беше наобратно. Обаче при тези обстоятелства самолюбие то му беше малко засегнато и настроението му – мрачно. В края на краищата, всеки знаеше, че едно е мъж да изневерява – това почти се приемаше за нормално, – а съвсем друго беше една жена да го прави.

– Така – поде той, – хайде да продължим. Точно от колко време се срещате по такива тъмни местенца?

– От... откакто той ме изнасили първия път – измърмори Анабела, като лицето ѝ от розово стана червено като дошат.

Като чу това, момчето възрази доста високо:

– Не съм направил такова нещо! Защо, аз никога дори не бих я погледнал, ако...

Грант го натисна с ботуша си и го прекъсна, като изръмжа.

– Хайде стига, Анабела. Не си мисли, че съм чак толкова наивен – Грант се усмихна подигравателно. – Видях със собствените си очи с какво удоволствие приемаше набезите му, а онези твои тихи стенания не бяха причинени от болка. Разбирам, че да те хванат със смъкнати гащи е малко неудобно, но поне сте длъжни да ми кажете истината. Откога?

– Откакто оная курва се нанесе при теб – каза тя намусено.

Още едно инстинктивно потрепване на момчето под ботуша подсказва на Грант, че Анабела лъже. Като го натисна пак, Грант попита:

– Откога, момче?

– От миналата Коледа, сър. И това е светата истина.

– Разбирам. Имаш ли нещо да добавиш, Анабела?

Анабела го погледна с умолителен поглед.

– Грант, моля те! Ти трябва да разбереш. Толкова бях сигурна, че ще ми подариш годежен пръстен по време на празниците и когато не го направи, бях направо побъркана от разочарование.

– И започна да си лекуваш раните, като се забавляваш с работниците. Колко странно. После, за да добавиш още един грях, имаш нахалството да претендираш, че си бременна от мен, като ме придумваше да се съглася да обявя годежа ни по-рано, отколкото бяхме решили. Каж ми, Анабела, бременна ли си или не? Ако си бременна, откога и от кого?

Анабела избухна в сълзи. Грант не знаеше дали се преструваше, нито пък го беше грижа. Макар и случайно, сварването на Анабела с любовника ѝ беше удар за него и той не изпитваше никаква симпатия към нея. Не и сега, когато се чувстваше така ужасно измамен и използван и се опитваше да прикрие чувствата си! По дяволите! Той имаше доверие на Анабела, а тя беше го предала!

– За това не те излъгах, Грант. Ти трябва да ми вярваш! Аз нося твоето дете!

– Прости ми, но се съмнявам, скъпа моя – каза той, като отчетливо натъртваше всяка дума. – Обаче съм любопитен да разбера в кой месец

си. Изобщо не ти личи, че си бременна. Като съдя по това, което видях преди малко, бих казал, че гърдите ти и кръстът ти са малки както обикновено.

– Отвратителен звяр! – изхълца Анабела.

– Чувал съм го вече. Кога беше последният ти цикъл, Анабела?

Лицето ѝ отново пламна при прекия му въпрос. Независимо от това тя се изправи гордо и заяви:

– Ако искаш да знаеш – преди два месеца.

Той ѝ се поклони леко.

– Благодаря ти, скъпа. Това беше доказателството, от което се нуждаех. Тъй като с теб не съм спал отпреди три месеца, вярвам, че със сигурност можем да кажем, че детето не е от мен. Надявам се да си щастлива с твоя донжуан – той се обърна и започна да слиза по стълбата.

– Грант! Почакай! – извика подире му Анабела. – Моля те! Не можеш да ме оставиш така! Не можеш! Какво ще кажа на татко?

– Каквото желаяш, Анабела. Това си е изцяло твой проблем.

Грант размишляваше. Чувстваше се самотен, обиден и предаден. Беше се отдал на самосъжаление и беше пиян до козирката! След като си тръгна от Анабела, той отиде в Лексингтън и не се прибра вкъщи, докато не изпи всичкото уиски във всички кръчми в града. Докато яздеше обратно към „Мисти Вали“, той оплакваше горчиво всички нещастия, които го бяха сполетели, като ги изброяваше на глас:

– Първо татко и майка умряха. Това беше началото. После трябваше да се грижа за фермата и за Тед, а Тед винаги, се заплиташе в някоя неприятност. Трябваше да не го пращам с онзи хаймана в Ню Орлиънс, особено с оня негов приятел Уидмарк. Трябваше да се сетя, че ще донесе неприятности. А сега и той си отиде. Не знаеше ли, че ще му простя всичко, независимо какво? Наистина бях побеснял, но по дяволите! Той ми е брат и аз никога няма да се откажа от него. Сега не знам къде е, нито как е, нито дали този глупак е все още жив! По дяволите всичко! Защо всеки, когото обичам, си отива и ме изоставя? Отначало семейството ми, а сега и Анабела, макар че не я обичах, нито пък я харесвах. Загубих си и половината ферма и половината коне! Колко още трябва да понеса? – той потупа приятелски коня по врата и продължи сантименталното си признание, сякаш животното наистина разбираше оплакванията му. – И после кой идва в живота ми – оная двулична измамница. Манда. Най-добрата курва, която някога съм срещал. Като ягодова глазура върху

едно наистина каменно сърце! – Грант пиански се изсмя на тъпото сравнение, което беше измислил. – Ей, ама тя се осмели да ме нарече жребец за оплождане? Не, аз казах, че съм такъв. Тя ме нарече жребец. И при това – хубав жребец. Е, в крайна сметка, не е толкова лошо, нали, момчето ми? – той отново потупа коня. – Това е комплимент, ако си помислиш за оная работа, приятелю. А тя е една хубава кобила, макар че не е дамата, за която се мисли – той изръмжа: – Дама? Ха? Каква смешка! Вече започвам да се чудя дали изобщо зная какво е туй дама! От едната страна е Манда, която се появява облечена като проститутка, с лакирани пръсти на краката, постоянно правеща балончета с дъвката си и псуваща като говедар, като побеснее, но която се оказва девствена, едно от най-невероятните неща, които човек би могъл да си представи! А от друга страна, малката, сладка, невинна Анабела, красавицата на Лексингтън, производство на една от най-известните южняшки фамилии, с най-безупречното държание. От устата ѝ капе мед и масло и не би могла да каже „лайно“, дори ако цялата ѝ уста е пълна с такова, а освен това ходи като по часовник всяка събота на църква! Измами ме тя, наистина ме измами! И то с някакво конярче!

Кажи ми сега какво може да разбере човек от това? Сега ще ти кажа какво – продължи той в търсенето на отговор на пианското си проучване. – Човек трябва да има едно наум след всичко това, та това е. Да има едно наум, че жените са змии по природа. Променливи са като времето и са почти толкова верни, колкото гърмящи змии! Те са една неприятност, казвам ти. Лоши са всичките! Но аз имам план да си отмъстя, да си върна обратно фермата и да накарам и двете да съжаляват за това, че са се отнасяли към мен толкова гадно. Само гледай и ще видиш!

Когато Грант се прибра, стовари се от коня и тръгна, препъвайки се, към къщата. Пееше с пълен глас третата си интерпретация на „На върха «Олд Смоуки»“, като чуруликаше толкова силно, че би събудил и мъртвец, за „излъганите любовници“ и как „на света няма едно момиче от десет хиляди, на което някое нещастно момче да се довери“.

Той беше стигнал на половината на стълбището, като висеше на парапета с риск за живота си, когато Аманда се появи на площадката горе, а Чалмърс – на тази долу. Той погледна Аманда смутено, като очевидно се притесняваше, че е видяла Грант в това състояние.

– Изглежда, господарят е попрекалил с пиенето тази вечер – каза той неуверено.

– Господарят е пиан като свиня и смърди на уиски – поправи го Аманда сухо.

– Господарят иска да възрази – каза им Грант, като напразно се опитваше да си постави крака на следващото стъпало. – Аз не съм пиян.

– Направо ти повярвах – увери го Аманда.

– Просто за момента съм малко понамокрен.

– А аз мога да стоя права, без да залитам – добави тя, като го видя как се свлече и седна. Като се усмихна, тя слезе при него. – Да се нуждаеш от помощ, Грант?

– Денят, в който ще приема помощ от жена, ще бъде, когато ме заровят в гроба.

– Чалмърс – каза Аманда с приглушен смях, – върви и донеси една лопата и междувременно свари едно кафениче силно кафе, ако обичаш.

– Вещица – измърмори Грант.

– Е, добре, носи си сам кръста – каза тя съчувствено.

– Изобщо не знаеш какво представлява това.

– Имам чувството, че ще ме осветиш по въпроса. Защо не се завлечем до кабинета и защо не разкажеш всичко на леля Аманда? – като почти го влачеше и като го подкрепяше, тя го заведе в кабинета и когато най-накрая стигнаха до дивана, тя с удоволствие го стовари върху него.

– Трябва да взема живота си в собствените си ръце, Манда – каза ѝ той, като се взираше в нея с кръвясалите си очи. – Разбираш това, нали? Някак си нещата излязоха извън мой контрол и заради това изгубих всичко – родителите си, брат си, самоуважението си, половината от „Мисти Вали“. Дори Анабела. Това не може да продължава, нали?

Аманда се намръщи и поклати глава.

– Разбира се, че не.

Какви ги приказваше той? Какви са тези приказки, че е изгубил Анабела?

– Наистина, Манда. Трябва да взема поводите отново в своите ръце. И ти можеш да ми помогнеш да го направя.

– Стига да кажеш как.

Той я погледна с изкривена усмивка.

– Знаех си, че ще се съгласиш. Знаех си, че мога да разчитам да си свалиш картите – той започна да се смее. – Когато си свалиш картите! – каза той въодушевено, сякаш това беше най-смешното нещо, което беше чувал. – Е, това се казва работа!

Аманда го гледаше объркано и поклати отново глава.

– Много смешно – каза тя.

– И добре казано, тъй като ще играем комар.

– Комар? Ние?

Той кимна и главата му се тръсна силно, сякаш Грант беше риба, която дръпна ухапаната кукичката надолу.

– Мда. Ти ще ми дадеш шанс да спечеля половината на Тед от „Мисти Вали“.

– Не, няма да ти дам. Откъде ти хрумна такава откачена идея?

– О, Манди! Ти каза, че ще ми помогнеш! Не можеш да се отмениш от думата си сега! – той каза това с умолителния глас на някое момченце, което иска да мине на неговото, и Аманда никога не беше си помисляла, че може да чуе такова нещо от Великия Грант Гарднър.

– Искаш ли да се обзалагаме?

– Точно това се опитвах да ти кажа. За облога, за условията. Ще ме слушаш ли сега?

– Имам ли друг избор? – попита тя шеговито.

– Ето плана. Ще играем покер и който спечели, взема цялата ферма. И само за да направя облога по-приемлив, ако спечеля аз, ти ще трябва да останеш и да бъдеш моя любовница. Това достатъчно предизвикателство ли е?

– Прекрасно – усмихна се тя самодоволно. – Но само ако останеш да ръководиш фермата, ако спечеля аз.

– Значи се обзаложихме?

– Не още. Първо, обясни ми така, че да разбере точно защо искаш така изведнъж да рискуваш своята половина от наследството си.

– Защото чашата преля, не виждаш ли?

– По-точно би било да кажа, че мозъкът ти е прелял, Грант.

– И това – съгласи се той. – Манди, притежавам само половината от собственото си имущество. Ти си си наумила да провалиш всичко, защото не искаш да ме оставиш аз да водя бизнеса. По дяволите, хората вече не знаят кой ръководи нещата тук! Има прекалено много шефове и просто не може да продължава по този начин. Може да има само един шеф и щом не ми позволяваш да си откупя имота, това е единственият начин да се разреши про-про... да уредим всичко. Освен това – допълни той с нахална усмивка, – мястото на жената е в леглото на мъжа, не зад бурото.

– Браво на тебе и на твоите предразсъдъци – тя се обърна към него и започна да ръкопляска. – А какво ще стане, ако изгубиш всичко, Грант? Какво ще стане, ако аз спечеля? Тогава какво ще направиш със себе си? Какво ще стане с безценната ти мъжка гордост?

– Ха! – каза той подигравателно с тъжен смях. – Каква гордост? Оная, която ми е останала, е на бунището! Слугите ми вече не ме

уважават – при тази реплика той погледна горчиво към Чалмърс, който слагаше кафето на масата пред дивана. След това погледът му се върна на Аманда, но този път обвинително: – Ти постоянно ме правиш за посмешище, а сега и Анабела се е сближила с онова конярче!

– Какво е направила Анабела? – попитаха Аманда и Чалмърс едновременно.

– Да! Сварих я в сеното с него тая сутрин! Грухтяха като разгонени прасета! Единственото добро нещо беше, че все още не бях поискал ръката ѝ от баща ѝ, за което сега и дума не може да става.

– Надявам се! – възкликна Чалмърс.

Аманда беше твърде изненадана, за да каже нещо.

– И всички ще ми се подиграват, защото това продължава от половин година, а пък аз не съм знаел – простена Грант. – Тая уличница почти ме заведе до олтара, като ме накара да вярвам, че носи моето дете!

– Така ли е? – изписка Аманда и сърцето ѝ падна в петите.

– Бременна? Да. От мен? Нее. И преди някой от двамата ви да започне да ми задава глупави въпроси, позволете ми да ви уверя, че поне елементарни сметки мога да правя и мога да изчисля възможностите. Няма такива – детето не е мое. Дори и да беше, нямаше да се ожения за тази глупава мръсница. Щях да издържам детето, но нея – никога.

– Съжалявам, Грант, наистина – каза Аманда тихо, като вече не се чудеше защо клетият Грант се е опитал да удави мъката си в алкохол.

– Спести си съжаленията – изръмжа той сърдито. – Раздай само картите и ми дай шанс да си спечеля дома отново, а заедно с това и малко себеуважение.

– Грант, защо не се замислиш малко? В крайна сметка, никой не ни гони. Остави тази идея да отлежи в главата ти за още няколко дена и съм сигурна, че ще разбереш колко е глупава.

– Не. Решил съм. Чалмърс, ти ще ни бъдеш свидетел, тъй като изобщо не се съмнявам, че през цялото време си подслушвал и знаеш за какво става въпрос.

– Сър, трябва да ви напомня, че способностите ви са малко... ъъ... малко притъпени в момента. Мис Аманда е права, като ви предлага да си помислите за това.

– Слушай какво, предателски празноглавецо! Ние ще играем и ако не искаш да ни станеш свидетел, ще си намеря някой друг. Също така ще имаш най-голям интерес от това да се молиш Аманда да победи, защото, ако аз надделея, можеш да се окажеш на път за Англия.

– Грант, идеята ти определено не ми харесва – настоя Аманда.

– Какво става, Манди? Да не си се изплашила, че ще загубиш? – каза подигравателно той.

Тази мисъл наистина ѝ беше минала през ума и последното нещо, което желаше, беше да изгуби половината си от „Мисти Вали“ или да бъде любовница на Грант, да е изцяло подчинена на мъжа, когото обичаше повече от всичко на света, и да бъде захвърлена като прочетен непотребен вестник, да живее всеки ден в напрежение от това, кога ще ѝ се насити и кога ще я изхвърли. С една дума, Аманда не би могла да си представи по-злочеста съдба.

Разбира се, почти нямаше никаква надежда да спечели сърцето на Грант, ако не приемеше тази безсмислица и ако останеше съпритежател и съдружник на Грант. Единственото различие беше, че ако загубеше, губеше себеуважението си, а също така и новопридобитото си богатство и сигурност. Ако пък спечелеше, щеше да бъде два пъти по-богата, а както някога Мейси ѝ беше казал, с парите идва и уважението, макар и малко неохотно дадено отначало. А Аманда винаги беше си мечтала за уважение и никога не беше го получавала.

Най-приятното нещо беше мисълта, че би могла да стане шеф на Грант. Макар че по природа не беше отмъстителна, възможността да натрие носа на Грант за всичките отвратителни неща, които я беше карал да прави, за начина, по който я накара да се научи да язди, независимо от болезнения ѝ страх от конете, беше толкова привлекателна, че не можеше да я изпусне.

Освен това той беше толкова пиян, че шансовете му да спечели бяха сведени до нула. Какво от това, че не беше честно да приеме облога му, тъй като почти не беше на себе си заради безценната Анабела? Той беше този, който настояваше за тази, глупост, нали? Той щеше да си получи това, което търсеше – и дори да загуби. Това едва ли би било пълното наказание, което заслужава. В края на краищата, както се казва, и в любовта, и във войната побеждава по-силният.

Единственият проблем, който Аманда се опитваше да разреши, беше дали да заложи на любовта или на войната.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Такава коварна усмивка се появи на лицето на Аманда, че по цялото тяло на Чалмърс пробягнаха студени тръпки, особено когато тя се обърна към него и каза:

– Донеси картите, Реджи. Мистър Гарднър отдавна трябваше да си получи заслуженото наказание.

– Мис Аманда, сигурна ли сте, че искате да играете?

– Никога за нищо не съм била толкова сигурна. И престани да гледаш толкова загрижено. Нямам намерение да измамя твоя скъп, пиян господар. Можеш да стоиш и да гледаш как ще оберва всичко на този нещастник. Всъщност, настоявам да присъстваш – тя наля на Гарднър още една чаша горещо кафе и я бутна пред него. – Изпий я, Гарднър. Не искам да заспиш по средата на играта.

Макар и неохотно, намусеният Чалмърс донесе веднага едно ново тесте карти, а също и необходимите жетони. Двамата щяха да започнат с равен брой жетони и първият, който изгубеше всичките, щеше да се смята за победен. Битката започна, двамата опоненти бяха един срещу друг, седнали на ниската масичка за чай. Поради състоянието на Грант, който едва можеше да седи изправен, Аманда го остави на дивана и се премести на срещуположната страна.

По настояване на Аманда Грант започна с раздаването. За свое голямо удоволствие тя видя, че държи четири карти, които лесно ѝ позволиха да вземе първата ръка. Сякаш това предопредели тона на играта. С всяка следваща ръка все повече от жетоните на Грант идваха пред нея, а само няколко от нейните отидоха при него. Аманда, със своя вроден талант да запомня играните карти, държеше играта в ръцете си, докато Грант, със замъгления си от алкохола мозък, допускаше грешки.

Освен това Аманда беше безкрайно щастлива, че е носила ръкавици по време на работата си във фермата, тъй като нямаше почти никакви мазоли и рани, които да ѝ пречат в играта. За професионалния играч, за разлика от любителя, много важно преимущество беше докосването на картите, това да можеш да ги усетиш. Само като допреше пръсти до тях, Аманда можеше да каже дали липсва дори и една карта от тестето. Порано се беше случвало доста често да хване някои играчи да се опитват да вкарат в играта белязани карти. Чувствителните връхчета на пръстите ѝ усещаха и най-малките издутини, бодвания от карфици или

неравности по картите, а също така и тъй наречения трик „с двата края към средата“, когато някои определени карти бяха съвсем леко изтънени по средата, като по този начин ставаха неравни и само най-опитният картоиграч би могъл да ги открие.

Друг трик беше използването на „отразител“, тоест на нещо, което би могло да отрази картите на различните играчи: малко огледалце, лъскав часовник, дори пръстен или златна монета талисман. Аманда никога не беше прибягвала до този вид трик, макар че си спомни как веднъж, поглеждайки към играча срещу себе си, беше видяла всичките му карти, отразени в стъклата на очилата му.

Тя си спомни сега за тази случка, тъй като Чалмърс беше поставил наблизо една току-що запалена лампа. Светлината не само ѝ позволяваше да вижда по-добре картите си, но Аманда веднага разбра, че добре излъсканата повърхност на масата за чай отразява всяка една нейна карта, а също и тези на Грант, който беше се опрял на масата и държеше твърде непредпазливо картите си. Като си взе картите по такъв начин, че Грант да не ги види, Аманда погледна за секунда към него. Изглежда, че той не забелязваше новото неочаквано преимущество, което им се предлагаше. Същото се отнасяше и за Чалмърс.

За около десетина секунди съвестта на Аманда проговори. Никога досега тя не беше измамвала нарочно някого и сега моментът не беше подходящ за такова нещо. Тя наистина би трябвало да им каже за масата. Нали? В края на краищата, Грант беше толкова пиян, че да играеш срещу него и да го победиш беше равносилно на това да хванеш някоя риба в каче с вода. Обаче, ако пренебрегнеш това отражение, ако просто не го гледаше и се преструваше, че не съществува, тя нямаше да играе нечестно, нали? Но да пренебрегнеш подадената ти от Провидението ръка за помощ беше равносилно на това да се опитваш да не гледаш към мамещия зелен оазис, когато се намиращ в една гола пустиня. Беше толкова изкушаващо!

Тогава какво я е грижа! Тя не беше искала това неочаквано преимущество буквално да ѝ се появи пред носа. И ако Грант беше малко потрезвен, щеше да го забележи и да нагласи картите си под такъв ъгъл, че тя да не може да ги вижда. В крайна сметка, не беше виновна за нищо! Освен това той беше единственият, който настояваше да се играе тази игра и който я насади на нея, когато тя изобщо не искаше да се възползва от този абсурден за него залог.

Разбира се, ако нищо не кажеше, играта нямаше да бъде честна, макар че не беше честна още от самото начало, тъй като Грант беше пиян.

Тя трябваше да победи независимо от всичко и този циничен глупак трябваше да си получи заслуженото заради униженията, на които я беше подложил!

Аманда копнееше тя да бъде този, който да му го даде, дори и по този начин. Сега тя имаше тази възможност и беше прекалено добра, за да я изпусне. Тя щеше да спечели фермата тази вечер, независимо чрез какви средства. После, колкото и време да ѝ е необходимо, ще го държи в ръцете си. По един или друг начин ще му покаже някои основни неща – най-напред, че жените не са създадени на този свят единствено за да доставят удоволствие на мъже като него, че те също имат мозък, както и мъжете, че имат чувства и емоции, с които не бива да се играе толкова невнимателно. Най-важното от всичко може би беше да му докаже, че не е необходимо една жена да се е родила на сатенена възглавница или да е от кралско потекло, за да бъде дама.

По-късно, когато той щеше да има достатъчно време да обмисли грешките си и предразсъдъците си, тя ще му даде неговата половина от фермата, като няма да иска нищо срещу това, освен да се отнася към нея самата с уважението, което заслужаваше.

Като реши да не позволява повече на съвестта си да я измъчва, Аманда продължи да побеждава нищо неподозиращия си опонент. За всяка спечелена ръка от Грант тя печелеше осем и най-накрая, когато свалиха картите, имаше четири аса и по един фул четворки и шестици.

Точно в момента, когато Грант загуби и Аманда се пресегна, за да прибере и последния му жетон, а Грант започна да осъзнава, че наистина е загубил, една светкавица изплаши всички. Дори Чалмърс, който беше обикновено толкова невъзмутим, подскочи от изненада, когато стаята се освети, сякаш беше ден. При тази неземно ярка светлина цялата къща се разтърси от ужасния гръм, който продължително и зловещо отекна след светкавицата.

Аманда потръпна ужасено, ръката ѝ се разтрепери и събори няколко жетона на земята. Картите са разхвърчаха, сякаш бяха хвърлени нагоре от някаква невидима магическа ръка.

Дори Грант, в замаяното си състояние, макар и по-добре след кафетата, но не напълно трезв, скочи на крака, и то толкова неочаквано, че едва не падна.

– По дяволите, беше толкова близо! – възкликна той, като дори си помисли, че е напълно естествено тази зловеща светкавица да се стовари точно когато се решаваше съдбата му.

– Грант! Не богохулствай! За бога, не и сега! – помоли го Аманда

задъхано, като все още държеше ръка на разгуптяното си сърце. Треперейки цялата, тя също се чудеше дали това не е някакъв знак от небесата – може би по този начин бог показва гнева си за това, че тя спечели играта на покер по нечестен начин.

Аманда тъкмо се канеше да си признае греха, когато Грант каза провлечено и със сарказъм:

– Твърде късно се сещаш за бога, скъпа моя! Твърде късно!

– Какво имаш предвид, Грант? – попита го тя с хладен глас, като започна да забравя за признанието си и се ядоса на страха си.

– Нищо – каза Грант отвратен, като се свлече на възглавничките на дивана с въздишка на умора. – Просто съм озлобен и ядосан, макар че, трябва да признаеш, имам основание да съм в лошо настроение. Това определено не е един от най-хубавите ми дни.

– Вината не е моя.

– Не, но сега ми се иска да си бях запазил талисмана ти. Може би и аз щях да имам късмет с него, а на теб нямаше да ти върви толкова тази вечер.

– Това за мен едва ли би имало значение – увери го тя без никакво съчувствие. – В края на краищата, вече е твърде късно да обсъждаме нещата, нали? Фермата е моя – тя стана и продължи да го гледа как стои отчаян. – И аз, и Чалмърс се опитахме да ти кажем, че ще съжаляваш, но ти не искаше да ни послушаш. Сега е време да си понесеш последствията и, надявам се, няма да се опиташ утре сутринта да се отметнеш от думата си, след като напълно осъзнаеш тазвечерната си глупост. Също така, понеже настрои Дарси срещу мен, ще трябва да отидеш в града и да ми наемеш друг адвокат, който да ме защитава.

– Няма да бъде необходимо. Ще накарам Пепърмайер да уреди документите и да прехвърли всичко на твое име, а Чалмърс може да бъде свидетел.

– Ако се доверя на твоя адвокат, все едно да пусна лисицата да варди билетата – каза тя подозрително.

– Не. Той е отворително честен. Ако не беше такъв, много отдавна щяхме да сме измислили начин, по който да си върна половината на Тед. Имаш думата ми, Аманда.

– Също така бих желала да ми обещаеш, че няма да се опитваш да се откажеш от споразумението ни да останеш да ръководиш фермата, Грант.

Той мрачно кимна с глава. Приличаше на мъж, чиято гордост е окончателно стъпкана. След това уморен предложи:

– Би ли желала да подпишем обещанието с кръв, скъпа моя?

С доволна усмивка, тя отговори:

– Потта по челото ти ми стига засега.

Ако Грант си мислеше, че е лошо Аманда да му бъде съдружник, то нямаше нищо по-лошо от това да му бъде шеф. Тази жена беше истинска варварка! Първо, тя започна да го нарича мистър Гарднър, като намекна по най-вбесяващия начин, че той трябва да я нарича съответно мис Аманда, както подходеше на новото им положение във фермата. Само за да я ядосва, той продължи да я нарича по всеки друг начин, но не и мис Аманда или мис Сайтс.

В момента, в който Аманда възприе това „мис“ пред името си, тя се нанесе в господарския апартамент. Грант се прибра след нея в къщата на другия ден и намери Чалмърс и още две прислужнички да преместват личните му вещи в една от свободните спални в другия край на коридора. Изненадан, разярен, той не можеше да направи нищо друго, освен да излее злобата си, както и направи:

– Не си губиш времето, скъпа – каза ядосано.

– Няма никаква причина да си го губя, нали? – отговори тя с надменен глас, изразявайки превъзходството си, като беше вирнала нослето си нагоре. – Благодарни се, че не накарах Чалмърс да изхвърли вещите ти от къщата. Както си е редът, ти би трябвало да живееш в постройките за персонала на фермата. Обаче не искам да си правя труда и да търся нов дом на човека, който ще ръководи фермата. Това, което правя, е много разумно и ти трябва да го приемеш като такова.

– Приемете вечната ми благодарност, мадам – отговори той злъчно.

– Не ми отговаряйте така надменно, мистър Гарднър, иначе може да размисля – предупреди го тя. – И никога вече не ме наричайте „мадам“! Също така трябва да ви предупредя, че ако случайно ви хрумне да влезете в моите покои, без да съм ви повикала, ще отидете да спите при конете.

– Спокойно, Аманда. Аз не спя с такива баракуди.

– Тогава вкусът ви трябва да се е подобрил, откакто скъсахте с Анабела.

Дори само храненето на една и съща маса с нея беше изпитание за Грант. През цялото време тя го разпитваше за това, какво е станало през деня чак до най-малката подробност: дали са пристигнали новите седла за състезателните коне, след колко време ще бъде готово зърното за

прибиране, дали е наел още хора за прибиране на реколтата, как се развиват кобилите на Франсис Търнър и дали ще могат да му ги върнат, когато е посочено в договора, дали Пади тренира редовно Галантния момък и Гордостта на султана.

Грант отговаряше лаконично, с по една дума, и винаги се дразнеше, че не може да се храни спокойно.

Мълвата, че фермата е сменила собственика си, се разнесе мълниеносно измежду работниците. Няколко от тях напуснаха веднага, отказвайки да работят за жена, особено за тази жена. Повечето останаха, уверени, че ще запазят поста си и заплатите си, и че ще изпълняват нарежданията на Грант както по-рано. Що се отнася до тях, почти нищо не беше се променило, освен човекът, от когото получаваха заплатите си. Те все още считаха Грант за свой господар.

Няколко мъже обаче си бяха наумили да се държат предизвикателно към Грант сега, когато той вече не беше собственик на фермата, но след едно сборичкване зад обора те скоро разбраха, че са сгрешили, макар че Грант излезе от битката с няколко рани, за които трябваше да дава обяснение на Аманда, за нейно голямо удоволствие.

– Би трябвало да изпратите този човек при мене и да го оставите да го накажа за неподчинението му – каза тя на Грант.

– И сам се справих, Аманда.

– Виждам. А как изглежда другият?

През сцепената си устна Грант ѝ се усмихна така, че показва мъжкото си самочувствие.

– Достатъчно е да кажа, че сега той свири с уста по-добре и от теб, тъй като има доста голяма дупка, където бяха предните му зъби.

– Надявам се, че няма да продължиш с този вид държание.

– И аз – съгласи се Грант. – Доста болезнено е.

Те почти нямаха никакво време да свикнат с новите си роли, тъй като четвърти юли приближаваше. По-рано Аманда мислеше да бъде с Дарси на стогодишното честване. Когато денят настъпи, но Дарси не дойде, независимо от любезното писмено извинение, което му беше изпратила, тя реши сама да отиде на празниците. Очевидно извинението заради поведението на Грант през онази съдбовна нощ не беше достатъчно за адвоката.

От друга страна, плановете на Грант бяха се променили, тъй като той нямаше намерение да обявява годеча си с Анабела Фостър. Той и

Пади подготвиха някои от не толкова тренираните коне за състезанията по време на празника. Макар че можеше да се окаже малко странно и трудно да обясни на приятелите си и на съседите си новото си положение във фермата, все пак можеше да научи най-последните новости за тренирането на състезателните коне.

Като се изключи денят, който прекара в пианство и от който почти нищо не си спомняше, това беше първият път, когато той и Аманда отидоха в Лексингтън след разгорещената му схватка с Дарси. За разлика от Аманда, която беше изпитвала много пъти хорското неодобрение, Грант беше шокиран от студения прием, който получи при тяхното пристигане. Докато язدهа надолу по претъпканите с хора улици, познатите му открито го отбягваха. Жените бързо прибираха към себе си полите си, сякаш се страхуваха да не бъдат заразени от нещо. Предишните му приятели се преструваха, че не го виждат, обръщаха се настрани или се заляпваха разсеяно в някоя витрина, или пък започваха веднага да говорят за нещо с най-близкостоящия до тях човек. Много намръщени погледи и шепот следваха преминаването им.

Грант беше зашеметен. Какво, по дяволите, ставаше тук? Тези хора бяха негови съседни, негови приятели от детинство, хора, които познаваше от дете! Ето какво срещна той, след като загуби всичко. Нима това можеше да предизвика такъв обрат? Такова открито презрение? Той не беше първият, който беше изгубил състоянието си. Това беше се случило на много хора, които познаваше, особено по време на войната и след нея. Те не бяха отбягвани от обществото. Дори ако собственият му брат, ако Тед се появеше внезапно отнякъде, щяха да го посрещнат с отворени прегръдки. Но това, това просто беше неразбираемо за Грант.

– Какво им става на всички? – измърмори си той под носа. – Господи, държат се, все едно, че съм убил човек!

– Сблъскахте се за първи път със снобското им отношение, така ли? – попита Аманда язвително, въпреки че и на нея ѝ кипеше отвътре и че се чувстваше наранена, независимо от това, че очакваше подобен прием от елита на Лексингтън. – Е, ще трябва да свикнете с това, Грант. Искрено се съмнявам, че с времето ще се подобри отношението им. Приеми го като един вид урок, като един от фактите, които са ти се изплъзнали досега. Има много лъжовни приятели на този свят, такива, които ще ти се кланят, когато си уважаван и богат и няма да ти обърнат никакво внимание, когато си в нужда. Ако си голям късметлия, може да се намери някой, който е истински приятел, който цени дружбата си с теб, независимо от това, дали имаш богатство и дали те уважават, някой, който

наистина те цени заради тебе самия, а не заради сметката ти в банката.

– Цял живот с това ли си се сблъсквала? – попита той крайно учуден.

– Почти винаги – отговори тя безразлично, но добави язвително. – И ти не се отнасяше по-добре с мен. Дори и сега. Но аз съм щастливка. Има няколко души, на които мога винаги да разчитам, хора, които наистина ме обичат, както й аз тях. Дори да нямам нищо друго, аз винаги ще имам Бетси, Амос, Мейси и Рут Уиттейк, ако трябва да спомена само някои от тях. Когато ме видят, те не гледат дрехите ми и маникюра ми. Те ме виждат такава, каквата съм. И аз ги възприемам по този начин. Обичам ги за това, което се намира скрито под дрехите – обичам ги заради доброто им сърце и те винаги могат да ме потърсят, когато имат нужда, и аз ще направя това, което е по силите ми. Това е приятелството, Грант – тя махна с ръка и му показа тълпите от зяпачи. – Това са надменни хора, които в този момент, даже ако си се подпалил, няма дори да плюнат, за да изгасят огъня и да те спасят.

Сред многото любопитни погледи Аманда тръгна напред, като остави Грант и Пади да отидат да подготвят конете за състезанието.

– Ще се справиш ли? – попита Грант, като се намръщи заради погледите, които отправяха към тях.

– Да, докато само ме гледат злобно и не решат да ме полеят с катран и да ме накичат с пера, ще оцелея – отвърна тя, като се представи за по-храбра, отколкото беше. – Не забравяйте, мистър Гарднър, живяла съм малко повече години, отколкото вие, справяйки се с такова отношение.

– Не можеш ме убеди, че не ти пука – каза той, като не й повярва.

– Да. Това не е нещо, което лесно можеш да преглътнеш. Просто свикваш да се примиряваш с него.

Като си проправи път през тълпите хора, Аманда се опита да не обръща внимание на шушуканията и на пренебрежителните погледи, които й бяха отправяни, но тя случайно се натъкна на Станфорд Дарси. Облегната на ръката му, нахална до безочие и гледайки доволно като самия дявол по време на Страшния съд, вървеше Анабела Фостър.

Като отметна няколко руси къдрици и като си вирна толкова високо носа, че беше цяло чудо, че не си счупи врата, Анабела каза високомерно:

– Елате, Станфорд. Сигурна съм, че нито един от нас не би желал да диша същия въздух с тази уличница, която използва най-коварния начин да разруши живота на толкова много хора. Ако не беше тя, аз щях

да се омъжа за Грант днес. Да не говорим за това, как успя да измами и двамата Гарднърови, макар че Господ знае, че тези глупаци несъмнено го заслужават. Сигурно родителите им ще се обърнат в гробовете си, ако разберат какво се е случило.

Аманда успя по някакъв начин да си съдържи езика, докато двойката отмина. След това, като почти се задавяше от гняв, тя се провикна високо:

– Внимавайте, Дарси, да не би да припадне в ръцете ви. Нормално е такива неща да се случват на бременните и човек трябва да е много внимателен с тях в деликатното им положение.

Всички, които чуха, зяпнаха от учудване. Анабела се препъна и се обърна към Аманда. Лицето ѝ беше пребледняло:

– Ти, отмъстителна вещице! – изпищя тя, дойде до Аманда и насочи към нея ноктите си, макар че беше с ръкавици. – Ти, ревнива уличница! Ще ти извадя очите заради това, което каза. Така ще ти издера лицето, че никога никой мъж няма да иска да те погледне! Мръсница! Курва!

Без да се мръдва, Аманда хвана китките на Анабела, като се опитваше да държи ноктите ѝ далеч от лицето си.

– А ти каква си, Анабела? Ти си царица по слагането на рога! Ти си коронована царица на измамността!

Те се сборичкаха и около тях се насъбра любопитна тълпа. Никоя не надви, но Аманда все пак успя да държи настрана от себе си Анабела, докато Дарси не издърпа истеричната блондинка.

– Също така чух, че бременните стават много раздражителни – заключи Аманда лукаво. – Особено тези, които са се съвокуплявали със собствените си коняри.

Докато Дарси здраво държеше гърчещата се блондинка, която беше подивяла от гняв, Аманда спокойно мина покрай невярващите зяпачи, които бяха толкова шокирани, че я гледаха с широко отворени очи.

Тя беше направила няколко крачи, когато една жена я настигна.

– Добре направено, мис Сайтс – заяви мисис Лелен. – Особено след като мис Фостър и този коварен адвокат разнасяха навсякъде из града, че вие с Грант сте любовници и че Грант е отхвърлил Анабела заради вас и е изгонил Дарси, заплашвайки да го убие. Да не говорим за най-прясната клюка, че сега притежавате цялата ферма за коне – това го чух от няколко достоверни източника – понеже Аманда нищо не ѝ отговори, тя продължи: – Не бях сигурна, че ще съберете достатъчно смелост да се покажете на празниците днес след всичките тези слухове, които чух миналата седмица, но се радвам, че дойдохте. Ясно е, че имате кураж,

момиче, а това е нещо, на което винаги съм се възхищавала.

– Предполагам, че Дарси може да клюкарства – призна си Аманда, – но нямах представа, че Анабела ще разпространява такива тлъсти лъжи, за да прикрие собствените си деяния. Не си мислех, че ще стигне чак дотам.

Шивачката повдигна рамене.

– Всичко ще утихне. Просто трябва да изчакате да заглъхне целият този шум.

– Как може да заглъхне, като Анабела Фостър върви навсякъде и не си затваря устата, а Дарси се кълне, че всичко, излязло от нейната уста, е вярно?

Мисис Лелен се изсмя дрезгаво.

– От дълги години жадувам някой да натрие носа на тази дръзка нахалница и чакането ми най-после се възнагоди! Изчакайте малко и всичко ще се нареди от само себе си. Току-що посяхте няколко много здрави семенца в доста плодородни мозъци и без съмнение те ще пуснат корени. До довечера всички ще са чули историята и всеки ще брои месеците, докато коремът на Анабела Фостър започне да нараства. В кой месец е сега?

– Предполагам във втория. Това, което наистина зная, е, че Грант я е хванал да се съвokuпява с някакъв коняр и детето, което носи, не е на Грант. Нейната изневяра толкова го разстроила, че той се напил като свиня, дойде си вкъщи и ме накара да играем на покер, като всеки заложил половината си от „Мисти Вали“.

– А, ето как сте се сдобили с другата половина от имуществото! – шивачката кимна с глава. – Доста се чудех. Имаше няколко различни версии, като се почне от тази, че сте му предложили неприкосновени права върху красивото си тяло и се стигне до това, че сте му обещали да му родите син.

– О, небеса! – възкликна Аманда. – Този град няма ли за кого друго или за какво друго да говори?

– В момента не, скъпа. Скорошните ви приключения са прекалено интересни и свежи, за да не се говори за тях. Те са много по-добри от някой евтин роман и всеки с нетърпение чака следващата глава.

– Е, аз какво да правя?

– Върнете се във фермата, продължавайте да работите както обикновено и чакайте, докато някой се прояви по по-фрапиращ начин – по-съветва я жената. – Както и да е, това се отнася за утре. Днес трябва да се държите храбро, за което мисля, че мога да ви помогна. Елате и ми

позволете да ви представя на някои от моите приятелки, жени, които наистина мислят с мозъка си и имат желание наистина да го правят, вместо да вървят като заблудени овце след тълпата. Да се благодарим на бога, че тези жени още не са се свършили и че ние сме от тях, нали?

– Не се ли опасявате, че като ви видят с мен, това ще навреди на бизнеса ви? – попита Аманда.

– Скъпо момиче – отвърна мисис Лелен. – В този град има само няколко шивачки и аз съм най-добрата, извинете ме за нескромността. Бизнесът ми ще процъфти, ако не по друга причина, то поне заради това, че всички ще си мислят, че зная най-добре последната клюка. Пред вратата ми ще гъмжи от клиентки! И не оставайте с погрешното впечатление, че искам да се възползвам от приятелството ви. Всичко е много просто. Аз се възхищавам от начина, по който се изправихте срещу упоритите предразсъдъци. Лексингтънското общество е много жестоко и следва парижките стандарти, всички се държат като в манастир, но са големи сноби. В това общество има някои приети норми, които всеки трябва стриктно да съблюдава и най-вече да се държи като света вода ненапита. Също така се поддържа твърдението, че от животните бог първо е създал конете и тежко му, който се осмели да изрази различно мнение. Това ме подсеща да ви попитам обличахте ли полата-панталон, която ви приготвих за езда, и научихте ли се да яздите?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Когато Аманда позволи на мисис Лелен да я вземе под покровителското си крило, Грант си имаше други проблеми. Около десетина от предишните му приятели бяха демонстрирали презрителното си отношение към него, като си обръщаха гърбовете и тръгваха в друга посока, когато той се запътеше към тях. За една нощ, изглежда, беше се превърнал в обществен враг, макар че това, което беше направил, не заслужаваше такова отношение, поне по негова собствена преценка. Да, той беше загубил фермата. Наистина беше спал с Аманда. Но хората се държаха така, сякаш му бяха поникнали рога!

Той видя как една група от познати, които се занимаваха с коне, изобщо не му обрънаха внимание, но други четирима се приближиха към него:

– Не им обръщай внимание – каза му един от тях съчувствено. – Сега не могат да те понасят, но рано или късно ще го преодолеят.

Грант въздъхна. Щом поне Франк Хановър му говореше, а също така и Джарод Спелинг, Боби Рей Джоузеф и Лари Даф той не беше напълно отхвърлен.

– За какво, по дяволите, е всичко това, Франк? – попита той. – Определено загубата на имуществото ми или пък това, че съм спал с Аманда Сайтс не е причина да се отнасят с мен като с чумав.

Те всички го погледнаха много странно, но Джарод беше този, който проговори от името на всички:

– Всъщност това е заради неджентълменския начин, по който прекъсна връзката си с Анабела Фостър, когато всички си мислеха, че скоро ще се ожените. Беше достатъчно лошо да спиш със съдружничката си, но да поставиш Анабела в такова абсурдно положение е нещо, което те наистина не могат да ти простят.

– А какво, по дяволите, можех да направя, като я хванах в една купа сено с коняря й? – попита Грант с отвращение.

– Какво? – попитаха и четиримата, като в гласовете им се усети различна степен на изненада.

– Господи! – подсвирна с уста Лари. – Анабела?

– Грант, тя разправя из целия град, че си я захвърлил заради „чернокосата уличица“. Мисля, че точно тези думи е използвала. И какви ли не още обвинения. А след като ти внезапно приписа фермата на мис

Сайтс, слуховете не могат да стихнат. Много хора се чудят с какво те държи Аманда. Някои твърдят, че е бременна от теб, докато Анабела твърди, че тази жена е истинска вещица и че те е омагьосала. Други са стигнали дотам да разправят, че ти е доведена сестра или че е свързана по кръвен път с тебе – да не си мислиш, че това не е достатъчно, за да се отворят устата на всички благочестиви християни! – каза Боби Рей.

– По дяволите! Колко глупави могат да бъдат хората! – изфуча Грант. – Аз се опитвам да бъда джентълмен и да не разказвам за Анабела, а какво получавам в замяна? Аз дори бях съгласен хората да си мислят, че тя е скъсала с мен, ако тя иска така да представи нещата. Но това вече е прекалено! Живата истина е, че Анабела спи с любовник-коняр от началото на годината, а аз бях такъв глупак, че не предполагах нищо! И трябва да ви кажа, че Аманда Сайтс още не беше се появила тук. Но сякаш това не беше достатъчно обидно, нашата скъпа Анабела се опита да ме измами, за да ме накара да обявя годеща ни и веднага след това да последва женитба, като се опита да ме убеди, че е бременна от мен, когато всъщност бебето не е мое!

– О, небеса!

– Сериозно?!

– Защо тази малка лъжлива...

– Кучка – допълни Грант. – Предполагам, че когато това стане очевидно, тя ще каже на всички, че детето е мое, и името ми ще е очертено завинаги.

– Нима е възможно? – попита Джарод.

– Щеше да е възможно – призна си с готовност Грант, – ако не бях спрял да спя с нея още преди Аманда да се появи. Анабела ми призна, че е във втория месец, тъй че направете сметка, момчета. Господи, не мога да повярвам какъв глупак съм бил! По дяволите, тя дори не беше девствена, когато спях с нея за първи път, тъй че само бог знае колко мъже е имала! И като си помисля, че щях да се ожена за нея! Тогава щях да съм най-големият глупак на света!

– А фермата? – попита Боби Рей.

Грант изръмжа раздразнено.

– Това е резултат от наранена мъжка гордост и доста изпити чашки, тази комбинация ме довърши. Изглежда, че не съм по-добър играч на покер от Тед, а и не по-малко глупав, като се има всичко предвид.

– Кое?

– Мислех си, че мога да спечеля цялата ферма отново, и направих грешка, като предизвиках небезизвестната мис Сайтс да играем покер.

Не е необходимо да казвам, че изгубих, и сега съм просто един управител на фермата. Единственото ми основателно оправдание е, че бях толкова пиян, че и две не виждах.

– Тя се е възползвала от твоето състояние – предположи Лари. – Не може ли някой адвокат да направи нещо?

– Очевидно не. Самият Пепърмайер пригответи документите и стана свидетел на прехвърлянето.

– За бога, Грант! Какво ще правиш сега?

– В момента просто нищо не мога да направя – каза той с въздишка, – освен да се опитам да запуша устата на Анабела, която бълва ужасни обвинения. За останалото просто трябва да чакам и да се надявам, че ще се случи нещо, което да промени настоящата ситуация, макар че не мога да си представя какво би могло да стане.

– Е, като начало, момчетата и аз ще ти помогнем да разнесеш мълвата – предложи Лари. – Специално аз не вярвам, че ще продължат да се държат с тебе така, щом не си виновен само ти.

– Да – съгласи се Боби Рей. – Защо трябва да поемаш цялата вина? Проклетие! Не е ли достатъчно, че си си загубил дома! На всичкото отгоре трябва да понасяш и последствията от това, което Анабела е направила! Лично на мене, ако ми се случи нещо подобно с някоя жена, ще се замисля дали да не избягам и да не се присъединя към някоя военна част в чужбина!

За първи път от седмица насам Грант се изсмя, като потупа приятеля си по рамото.

– Ще го имам предвид като последен вариант, Боби Рей.

– Междувременно – Джарод предложи с широка усмивка – защо не отидем да видим къде се продава бира? От всичките тези приказки ми пресъхна устата.

– Ти черпиш?

– Защо не? – отговори той. – Хайде, приятели. Това е добро място, откъдето можем да започнем да разпространяваме нашата клюка и да откачим стария Грант от кукичката на Анабела. Между другото, докато сме там, ако си обединим усилията, може да измислим нещо, с което да му помогнем да си върне обратно фермата от тази картоигралка.

Късно същата вечер на път за „Мисти Вали“ Грант и Аманда яздеха мълчаливо, докато той не наруши напрегнатата тишина:

– Зарята беше хубава, нали, Аманда?

Тя повдигна рамене.

– Предполагам.

– Изобщо днес беше ли ти забавно? – попита той настойчиво. Що се отнасяше до него, той се чувстваше по-добре. Най-добрите му приятели не го бяха изоставили и една кобила без никакъв проблем беше победила в следобедното състезание, което доказваше, че той отглеждаше и тренираше най-добрите състезателни коне. Отгъпаното му самочувствие бързо се възстановяваше, а мрачното му настроение се разсейваше.

Отговорът на Аманда беше необичайно унил.

– Не беше преживяване, което някога бих поискала да преживея отново, благодаря.

– Не ми казвай, че те е заболяло от това, че си видяла Дарси в компанията на Анабела.

– Глупости! – изръмжа тя по мъжки. – А ти?

– Съвсем не, макар че се чувствам притеснен и се чудя какво още си е наумила и къде ли двамата кроят планове като крадци посред нощ – когато тя не отговори, той продължи. – Чух за спречкването ти с тях.

– Не се и съмнявам. Сигурна съм, че целият град е научил само след десет минути.

– Чу ли, че Анабела се опитвала да убеди всички, че ти си зла вещица и си правела магии на наивни мъже?

Аманда се усмихна кисело.

– Е, това наистина обяснява странните погледи, с които някои господа ме гледаха днес.

Грант се смръщи.

– Какви погледи?

– Нещо смесено между очарованост и предпазливост, макар че няколко смелчака се претрашиха и ме приближиха.

– Защо?

– Е, много сме разговорливи тази вечер, мистър Гарднър! – отвърна тя със сарказъм.

– Какво ти казаха, Аманда? – попита настойчиво и раздражено той.

– Уверявам те – нищо, което вече не бях чула, ако оставим настрана един млад мъж, който прекалено ясно ми подчерта, че като има предвид сметката си в банката и като си представи моята сега, когато притежавам „Мисти Вали“, не би имал нищо против да ме ухажда. Но и той въздъхна с облекчение, когато му казаха, че не съм заинтересувана.

– А другите?

– О, те бяха дори още по-откровени. Изглежда, са останали с

впечатление, че съм готова да предложа услугите си за пари, дори за повече пари, отколкото сега притежавам, тъй като са чули, че лягам с всеки, който е богат. Е, как мислиш, защо са останали с това впечатление? – попита тя подигравателно.

Грант се сви, напълно осъзнавайки, че до голяма степен той беше допринесъл за лошата ѝ репутация, особено след като изрита Дарси и по този начин отпуши голямата му уста. Дарси и Анабела бяха се наговорили и злото беше сторено.

– Изглежда, че някои от дамите нямат нищо против тебе – изтъкна той, като се опитваше да успокои съвестта си. – Видях те с мисис Лелен и някои от нейните приятелки. Това все пак е начало.

– Да – съгласи се Аманда. – Те ме поканиха да се присъединя към прословутата им група, а една сладка стара дама ми каза, че ще ми пази място в църквата, ако искам да отида.

Грант повдигна вежди нагоре.

– Ще приемеш ли?

– Не знам. Тя принадлежи към презвитерианската църква, а аз съм посещавала само няколко служби в католическата.

– Така ли?

– Не би трябвало да си толкова изненадан, би трябвало да предположиш! – оплака се тя. – В края на краищата, прекарах четири от най-важните си години в Ню Орлиънс.

– Извинявай! Просто излезе, че съм изненадан. Някак си аз никога не съм си те представял като... е, в църква.

– Имам откровение за вас, Гарднър: на мен също така ми е много трудно да си ви представя в църква.

Той реши да не се засяга от това.

– Да, знам. Предполагам, че и ти мислиш същото за мен и си ме представяш по подобен начин – гол и стенещ върху някое пухено легло! – усмивката, която придружи коментара му, беше на самия дявол.

– Всъщност аз рядко си те представям – послъга тя, като не искаше да си признае колко близо беше той до истината, – но когато го правя, обикновено те виждам в някоя дълбока река с големи камъни, завързани около шията ти!

Най-унизителната страна от работата му с Аманда беше, че тя му плащаше на ръка заплатата, както на всеки друг работник. Получаването на белия плик от ръката ѝ беше направо убийствено за него, макар че

тя се смияваше и му го даваше отделно, на вечеря, а не пред другите работници и прислугата. Поне това унижение му беше спестено.

Друг начин, по който тя беше си наумила да го дразни, беше да го кара да оседлава кобилата ѝ, когато искаше да язди. Тя настояваше той да прави това. Независимо какво вършеше в момента и каква работа имаше, той трябваше да остави всичко и да подготви коня ѝ за езда. Най-подлудяващото беше, че тя го правеше нарочно, за да го ядоса, и изобщо не прикриваше удоволствието си, напомняйки му, че сега той ѝ е в ръцете.

Няколко пъти те много разпалено спориха за това, къде и с кого ще язди.

– Ти нямаш достатъчно опит и не можеш да се разхождаш сама където ти хрумне – каза ѝ той рязко. – Живата истина е, че ти си все още новачка на седлото и не трябва да ти се позволява да излизаш извън оградите на имението с или без придружител.

– Аз не съм дете, мистър Гарднър – като пренебрегна отвратителния му мъжки поглед, с който той нарочно жадно огледа тялото ѝ, тя се озъби: – Трябва ли да ви напомням, че аз съм собственичка на това имение. Не ми е необходимо разрешението ви да яздя и ще яздя където си искам.

– Не, но малко разум няма да ти бъде излишен.

– Ако усетя, че имам нужда от придружител, Пади ще свърши тази работа.

– Пади е постоянно зает с тренировки, както и аз. Нямаме време да играем ролите на бавачки, когато ти се поиска да се правиш на глупачка.

– Тогава ще трябва да си наема човек за тази цел, нали? – каза тя напевно, но очите ѝ святкаха като саби.

Като му омръзна да спори, той се съгласи:

– Добре! Ти победи! Ще отделя време, независимо от това, дали мога или не, за да те придружавам по време на разходчиците ти из имението. Но да не дойдеш и да не започнеш да ми се оплакваш, когато нещата започнат да се объркват и всичко се разпадне поради липса на надзор.

Те също спориха ожесточено, когато Аманда реши да покачи покупателната цена на двугодишните коне, а тази цена според Грант беше невероятно висока.

– Казвам ти, Аманда, твърде висока е. Нашите купувачи просто ще откажат да я платят. А и членовете на асоциацията на отглеждащите

коне направо ще припаднат, като чуят това.

– Надявам се всички да получат апоплексия – каза тя злъчно, като се ядоса още повече, припомняйки си последната среща на асоциацията, на която беше присъствала в Лексингтън. Първо, никой не ѝ обърна внимание през цялото време, сякаш беше невидима. После, след като се разделиха, няколко похотливи стари глупака, заедно с няколко от по-младите, започнаха да се докарват пред нея и се възползваха от случая да ѝ направят неприлични предложения! На всичкото отгоре бяха се престорили на обидени, когато им каза да скочат в празен басейн. За капак, като се върна вкъщи и разказа това на Грант, той започна тъпо да се смее.

– О, Аманда, ама и ти си една! Бих дал и последния си долар, да видя физиономиите им, когато си им казала това. Обаче не е за предпочитане да ги обиждаш, както знаеш. Това определено не е начинът, по който можеш да спечелиш приятели и влияние сред фермерите, отглеждащи коне.

– А кой е начинът? Да им приема похотливите предложения ли? – отвърна тя ядосано. – По-скоро на жабите ще им порасне коса! Както и да е, ако те са се държали грубо към мен, заслужават същото отношение и колкото по-бързо го разберат, толкова по-добре!

И така тя реши да вдигне таксата за отглеждането на коне, а също така и цената на конете на „Мисти Вали“, без да си дава труда да се съветва с другите членове на асоциацията или да обсъди въпроса с някои от тях – нещо, което се считаше за неучтиво и некоректно сред тази елитна група.

– Грант, ние имаме доказани победители – оспори го тя. – Време е да вдигнем цената, тъй като държим най-добрите коне. Само след две години толкова много хора ще искат да купят Галантния момък и Гордостта на султана, че ще трябва да им отказваме.

– Както самата каза, това ще бъде след две години. Какво ти дава основание да мислиш, че сега можеш да качиш цените?

– След успешното представяне на конете ни в този сезон името на фермата е на езика на всички. Сега. В момента. И ако нямаме още достатъчно кобили, то ние имаме много жребци от същата порода, дори и от по-добра. Генетичните качества са важни и ние ще бъдем истински глупаци, ако не се възползваме от това.

– Ето, пак мислиш като жена! – заключи Грант, като хем беше ядосан, хем се засмя. – Дай ѝ малко знание и ще си помисли, че е покорила света!

Съвсем скоро той трябваше да си върне думите назад, защото клиентите се съгласиха, без много да се колебаят, на по-високите цени. Отново Аманда победи, като омая всички, излагайки приятно, бързо и компетентно аргументите си. Клиентите им повярваха на всяка сладка дума, откъснала се от устата ѝ, и парите им буквално полетяха от джобовете им към чакащите ѝ ръце. Тя имаше талант, на който Грант не можеше да не се възхищава, макар че това много го дразнеше.

Те отново изпаднаха в противоречие, когато Аманда реши да украси фойето по свой вкус, а също така да направи и някои подобрения в другите стаи. Грант направо побесня. Това беше домът на фамилията му, който тя разрушаваше! Къщата беше построил пращадото му, а баба му и майка му, с много нежност и любов, я бяха направили уютна. Как се осмеляваше тя да предложи да подменят вещите в нея, дори и да я притежаваше?

– Няма нещо, което да не е на мястото си в тази къща – заяви той. – Всичко е точно така, както аз го харесвам.

– Да, но не е така, както аз го харесвам – каза му тя решително. – Имам пълното право да променям каквото си искам. Завесите във фойето ще бъдат първото нещо. Те са стари и посивели от слънцето.

– Трябва да ти кажа, че прабаба ми със седмици е търсила подходящ материал за тези завеси. Тя е получила плата чак от Англия и е дала доста пари на една шивачка, за да ги ушие така, както би ѝ харесало.

– Не ми пука, дори да идват и от Бъкингамския дворец! Те са толкова износени, че ще се разкапят. Идва един момент, когато всичко се износва, Грант, както е и сега. Ще накарам също така да облекат наново възглавниците на дивана и на столовете.

– Майка ми със собствените си ръце ги е бродирала! – каза той ядосано.

– Добре ги е направила – призна си Аманда, – но краищата им са много износени и заради това цялата стая изглежда грозна. Обаче, ако си толкова сантиментален към такива неща, винаги мога да ги преместя на горния етаж, където никой, който ни дойде на гости, няма да ги вижда. Ще купя нови мебели.

– И по този начин ще похарчиш още повече пари и ще превърнеш дома ми в бардак. С какво мислиш да замениш възглавниците? С яркочервено кадифе със златни пискюли? Мислиш ли също така да поръчаш и няколко много големи огледала? Може би ще покриеш масата със зелено и ще отвориш игрален дом? Ще доведеш няколко момичета да забавляват нашите гости и ще наемеш пианистка?

– Може и това да направя, ако продължаваш да ми даваш такива прекрасни идеи – подразни го тя с отвратителна усмивка.

– Надявам се, осъзнаваш, че конюшните се нуждаят от боядисване преди летния търг, а пък родилното се нуждае от поправки и оградата на южното пасбище трябва да се закове наново, а също така трябва да се уреждат и някои бизнес сделки – той натърти на думата „бизнес“.

– Имам всичко това предвид – увери го тя. – Фермата няма да бъде изоставена, Грант. Тъй като тази година очакваме по-добра реколта, цената на зърното и на сламата ще бъде по-ниска. Ако това стане, като прибавим и по-високите такси, които вземаме напоследък, и ако сумата не се компенсира, тогава ще използвам личните си фондове за осъществяване на проектите по подновяването.

– И въпреки това идеята ти не ми харесва – възрази той. – Ти направо ще развалиш всичко. „Мисти Вали“ винаги се е ценяла високо от хората, откакто праядо ми е купил земя тук и е построил тази къща. Внезапно се появяваш ти и нямаш търпение да унищожиш тази чудесна работа. Направо ми прилошава, като си помисля на какво ще прилича това място, след като го подновиш!

– Ако обичаш, излей мъката си на някой друг – каза тя уморено и въздъхна. – Омръзна ми да слушам само да се оплакваш.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Когато Арт Мейси, придружен от приятелката на Аманда от парахода, ниската блондинка Бетси, спряха с каретата пред „Мисти Вали“ два дена по-късно, Грант направо умря на място. Първата му мисъл беше, че Аманда наистина възнамерява да превърне къщата им или в игрален дом, или в място с лоша репутация.

Преди да успее да се осъзнае от шока при неочакваното пристигане на Мейси и Бетси – хора, които изобщо, не би искал да вижда, – и преди да се прояви като пълен глупак, той забеляза, че момичето лошо куцаше и малкото му бледо лице беше се изкривило от болка. Тогава у него се пробуди джентълменското отношение и като си припомни, че трябва да се държи като истински мъж – нещо, което майка му се беше опитвала да му набие в коравата глава, – той побърза да помогне на приближаващата двойка. По-късно, когато настаняха удобно приятелката на Аманда, щеше да иска обяснения.

– Мейси, Бетси, добре дошли в „Мисти Вали“ – каза той и учтиво кимна с глава. – Заповядайте, влезте. Ще изпратя да повикат Аманда. Предполагам, че е в кабинета – като се приближи неуверено към Бетси, той попита: – Може ли да ви придружа, мис?

– По-добре не, Гарднър – отвърна Мейси. – Бетси има няколко счупени ребра и по-добре сама да прецени как да се движи, за да не я боли.

– Все пак благодаря – каза тя, като направи болезнена гримаса.

Докато стигнаха до вратата, Аманда вече беше там и ги посрещна. Доволната ѝ усмивка веднага се стопи и лицето ѝ придоби загрижено изражение.

– Бетси, скъпа, какво се е случило?

Грант беше убеден, че някой от клиентите на Бетси я е пребил, но отговорът на Мейси беше далеч по-зашеметяващ.

– „Царицата на хазарта“ избухна във водата на четвърти юли. Мислех, че сте прочели за това. Пишеше го почти във всички вестници.

– О, господи! – Аманда пребледня и за момент Грант си помисли, че ще тя припадне. Той се пресегна към нея, за да я подкрепи, а Мейси заведе Бетси до най-близкия стол и ѝ помогна да се настани в него.

– Напоследък няхамхе много време за четене на вестници – каза Грант. – И никои не е бил в града от няколко дена, тъй че тази новина е голяма изненада за всички нас.

Като се намръщи, той погледна към Аманда и видя, че се е вцепенила от уплаха.

– Добре ли си, скъпа?

– Добре съм – каза тя, като потрепери и си пое дълбоко въздух, без изобщо да забележи загрижеността му. Като направи усилие да се отърси от шока, тя отиде към Бетси, коленичи до нея и взе хладната ѝ ръка.

– Нещо много лошо ли се е случило? – попита тя, страхувайки се от отговора.

– Да – отговори Бетси, хълцайки, а големите ѝ кафяви очи се изпълниха със сълзи. – Нещо наистина много лошо. Аманда, Амос е мъртъв! Също и капитанът и старият Нети. Ела Мей също е вече погребана! О, божичко, Манди! Беше толкова ужасно! Същински ад!

Сълзите на Аманда се търколиха и паднаха върху треперещата ръка на Бетси.

– О, Бетси, толкова съжалявам! Но сега ти си тук. Ти си жива и си тук при мен. Аз ще се грижа за теб и ти скоро ще бъдеш отново добре. Обещавам ти, Бетс. Обещавам ти. О, господи, толкова съм благодарна, че си жива!

– Но е някакво чудо – каза Мейси. – Този параход направо експлодира като огнена топка и когато пушекът се разсея, от него бяха останали само дъски.

– Как се случи? – попита Грант.

– Както разбрах, на притежателите на парахода много им се е искало да направят тържествено честване и никой не е успял да ги убеди да си променят мнението. Проклети да са тези глупаци! На всичкото отгоре са постъпили още по-глупаво, като претърпкали парахода и взели двойно повече пътници от обикновено. Около стотина човека загинаха при експлозията или се удавиха, опитвайки се да стигнат до брега. Още осемдесет бяха ранени – обгорени или с откъснати ръце и крака. Господи, беше такава бъркотия! Една кървава баня!

– На парахода ли беше? – попита Аманда, като погледна загрижено мъжа, търсейки да види някакви белези от рани.

– За щастие, не. Така се случи, че експлозията стана на около миля от моята плантация. По това време Лорна и аз давахме прием на открито и изведнъж се чу такъв звук, сякаш цялата планета експлодира! Едно изхвърчало парче долетя толкова далеч, че падна и проби покрива на стаята, където опушваме риба. Естествено ние всички се затичахме надолу към реката, за да видим какво е станало – Мейси прекара ръка по лицето си. Очите му се бяха насълзили при спомена. – До края на живота си

няма да забравя всичките тези овъглени и горящи тела, плуващи във водата! И само как крещяха тези нещастници, които все още не бяха прибрани от Всевишния, как стенеха и пищяха от болка. Дано никога да не видя подобно нещо!

– И аз това се моля – каза тихо Бетси, – но наистина съм радостна, че беше там този ден, Мейси. Ако не бяхте вие и вашите приятели, много повече хора щяха да са се удавили. А и жена ти беше толкова мила към мен. Никога няма да мога да се отблагодаря на хората, които ме спасиха.

– Ние бяхме щастливи, че успяхме, мъничката ми – каза ѝ Мейси с тъжна усмивка. – Искане ми се само да бяхме спасили повече – закачливо пламъче проблесна в очите му и той добави: – Но следващия път, когато решиш да се отбиеш у нас, използвай предната врата, вместо да се приземяваш в клоните на някое дърво и да крещиш като заклана. Това би се отразило по-добре на ребрата ти, а да не говорим за нервите ми!

Мейси остана да прекара нощта, преди да се върне в Сейнт Луис. Докато жените бяха на горния етаж, за да настанят Бетси, той разказа на Грант още някои подробности.

– Поне още един месец ще сънувам кошмари. А Лорна ми каза, че Бетси крещи всяка нощ на сън след преживяното. Ще се грижите добре за нея, нали? Знам, че Аманда ще се постарее, но трябва да се уверя, че нещастното момиче наистина ще се чувства удобно в дома ви.

Грант кимна с глава и се усмихна кисело.

– Тук думата ми вече не тежи както по-рано, Мейси. Знаеш ли, сега Аманда притежава цялата ферма. Можеш да бъдеш сигурен, че Бетси ще получи необходимите грижи.

Учуден, Мейси се изсмя дрезгаво:

– Хайде стига де! Не ми казвай, че си бил такъв глупак и си играл покер с тази жена! По дяволите! Мислех те за малко по-умен!

– Но не, когато съм пиан.

– Е, наистина съжалявам да чуя това, синко. Но не всичко е изгубено. Ако си изиграеш правилно картите, извини ме за израза, за нула време можеш да накараш тази жена да лази в краката ти. Тя е влюбена в теб. Веднага се разбира, само като я видиш как те гледа.

– Не бъркай любовта със злоба, Мейси. Тази жена таи в себе си повече злоба, отколкото една змия – отрова.

– Нима не е така с всички жени? Виж какво Ева е направила с

Адам. Повярвай ми: тя те обича. Всичко, което трябва да направиш, е да я накараш да си помисли, че и ти я обичаш. Накарай я да се омъжи за теб, Гарднър, и ще си върнеш цялото имущество, ще имаш и най-готината жена, която един мъж би могъл да си пожелае.

Това по-скоро би означавало доживотен затвор с една зловна жена дявол, помисли си Грант и потрепери при тази мисъл. Може би Арт Мейси не познаваше Аманда чак толкова добре или тя никога не беше разкривала отвратителната си страна – тази, която пазеше за хора, които ненавиждаше, и особено за Грант Гарднър. Да се ожени за нея?! Когато някоя кобила роди пиле!

Пилета, гъски, всякакви други птици бяха поне десет пъти по-добри от патките, мислеше си Грант, по-добри от Сладкобузко, който постоянно му се мотасаше в краката. Малкото патенце бързо се превърна в едно разглежено чудовище. Поне приличаше на такова сега, когато порастваше и започваше да си сменя пухчето с истински пера. Почти цялото пухче на патето опада и сега то беше полуголо, макар че навсякъде по тялото му бяха наболи пера. Изглеждаше така, сякаш е болно от краста.

Но дори и сега Аманда отказа да го затвори някъде навън, където му беше мястото.

– За бога, Грант, прояви малко състрадание! То ще настине с тая рядка перушина.

– А ти прояви малко разум, Аманда – отвърна Грант, имитирайки я. – Средата на юли е и е ужасно топло. Единственото нещо, което това същество може да усети, е подметката на обувката ми, ако продължава да ми се мушка под краката.

Сладкобузко сякаш избра какво каза Грант и се втурна към него, захапа единия му крачол и зловно го дръпна.

– Виждаш ли това? – каза Грант, като погледна унищожително малката птица. – Ако не бях с ботуши, той направо щеше да ми откъсне парче месо. Той е цяла заплаха!

Аманда почти му се присмя:

– Изглежда, че той просто не харесва мъже – обясни тя с очарователна усмивка. – Ако ще се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че той няколко пъти ухапа Дарси, нападна дори Чалмърс, когато ставаше една сутрин от леглото, и го ухапа по палеца. Сладкобузко предпочита жените – нещо, което е напълно нормално за момченцата.

– За патоците – поправи я Грант, като погледна насмешливо и Аманда, и патето, докато тя го вдигаше и го сгуши, без да я е грижа, че ще си изцапа роклята.

– Моля?

– Мъжките патки се наричат патоци, Аманда.

– Благодаря. Ще се опитам да го запомня – след малка пауза и с усмивка, която би засрамила и самата Ева, тя попита сладко: – А как се наричат хората от мъжки пол, Грант, щом си толкова вещ в тази област?

– Мъже – отговори той кратко.

– Така ли! – тя присви устни, тъй като не можа да си съдържи усмивката. – Надявах се да чужо нещо по-точно и по-изразително, като например: рогати развратници, похотливи свалачи, хищници.

– Много смешно, Аманда. Продължавай, скъпа – предупреди я той и зелените му очи се плъзнаха по привлекателните форми на тялото ѝ, – но съвсем скоро аз ще се възползвам от някои от твоите безбройни покани, които постоянно ми отправяш.

– Все още нищо не съм ти отправяла.

Грант се изсмя.

– Така ли мислиш? С всеки поглед, с всяка стъпка, с дрезгавите трептения на гласа си ти постоянно пращаш сигнали, които и един слепец би разбрал. Аз не съм сляп, не съм глух, нито пък съм твърде стар, за да не отговоря на примамливия ти зов. Тъй че внимавай, скъпа, после да не кажеш, че не съм те предупредил.

Грант скоро се примири с факта, че Бетси ще остане да живее при тях, поне за известно време. След ужасния инцидент тя не само имаше счупени ребра, но беше лошо ожулена и изгорена. Все пак беше се отървала леко, макар че щяха да минат доста седмици, преди напълно да се възстанови.

Като допълнение към всичките си други грижи, сега Аманда трябваше да се грижи за Бетси. Без изобщо да се замисли, тя остави в опитните ръце на Грант много от предишните му задължения.

Точно когато подготовката за предстоящия търг на коне беше в разгара си, Грант разбра колко много е нараснала неприязънта на съседите му и на търговците към него. Начинът, по който то приеха на четвърти юли, беше само началото на неприятностите му, макар че приятелите му се опитваха да изтрият петното от репутацията му. Спречкванията на Аманда с асоциацията на отглеждащите коне накрая хората направо да

настръхнат.

Първото доказателство за това беше, когато снабдителят им на зърно, без каквито и да било обяснения и предупреждения, отказа да им достави заявената за есента поръчка. Когато Грант отиде в града да го попита защо, мъжът му отвърна враждебно:

– Не търгувам с курви и сутеньори – каза той направо на Грант и му затвори вратата под носа, оставяйки го напълно учуден.

После, когато Грант реши да купи боя за боядисване на обора, собственикът на магазина поиска да му плати веднага, преди да натовари поръчаното количество.

– Бройте пари за всяка кутия, Гарднър, и тогава ще я получите – каза той грубо. И следа не беше останала от обичайната му любезност. – Сметката на „Мисти Вали“ е прекратена. Повече никакво купуване на кредит или плащане в края на месеца.

– И откога? – попита Грант ядосано.

– Откакто онази жена пое фермата и започна да кани разни никаквици. Ако иска да отвори публичен дом, то поне да го направи открито и честно, както и другите съдържатели, а не да се прикрива зад работата си във фермата за коне.

Той получи същото отношение, когато се опита да поръча нова ограда за пасищата.

– Съжалявам, Грант – измърмори изчервеният от неудобство чиновник, – но мистър Еплингър няма да изпълни поръчката, ако не му платите предварително. Вероятно си мисли, че после може да не си получи парите.

Унижен и ядосан, толкова ядосан, че би убил някого, Грант излезе и отиде направо в офиса на Пепърмайер, като нахлу в стаята на адвоката, без да изчака да съобщят за него.

– Какво, по дяволите, става? Всички търговци в града отказват да продават на кредит на „Мисти Вали“, а отдавна дадените поръчки са отхвърлени и в отговор трябва да слушам единствено някакви абсурдни приказки за проститутки и публични домове! По дяволите, нямам никакво време да се занимавам с такива глупости!

Пепърмайер му направи знак да седне.

– Е, синко, тези дни тъкмо се канех да намина към фермата, но ти ми спести идването. Честно казано, не горя от желание да обяснявам тези деликатни въпроси на мис Сайтс, признавам си.

– Значи знаеш каква е ситуацията – заключи Грант, – докато аз изобщо не подозирах какво става. О, разбира се, че знаех, че всички се

настроиха срещу мен, след като разбраха за Анабела и за инцидента с Дарси, но си мислех, че скоро ще забравят и всичко ще отшуми. Явно съм сгрешил. Но защо? Да не би да се говори още нещо, което не знам?

– Старата песен на нов глас, само че са прибавени още няколко куплета – каза Пепърмайер.

– Като например?

– Например, че бащата на Анабела Фостър се отби вчера при мен. Изглежда, дъщеря му се кълне, че ти си я „направил трудна“ и сега отказваш да постъпиш както би подобавало на един джентълмен. Фостър пожела да ти кажа, че макар и да си последният човек, който би искал да има за свой зет, ще трябва да поемеш отговорността за случилото се и да осигуриш необходимите пари за издръжката на детето.

– С какво? – попита Грант. – Та аз имам само едни дрехи на гърба си! Освен това детето не е мое и да бъде проклет, ако платя за кефа на някой друг!

Пепърмайер кимна.

– Вчера казах същото на Фостър, но той изобщо не се трогна, уверявам те. Също така ме посетиха няколко представителя на асоциацията на отглеждащите коне, които бяха много ядосани и твърде недоволни, макар и не толкова от теб, колкото от мис Сайтс. Изглежда, тя има някакво особено желание да дразни хора с положение в обществото, нали?

– Меко казано – съгласи се Грант, като се усмихна пренебрежително.

– Е, и този път добре се е представила. Независимо дали притежава „Мисти Вали“ или не, това не ѝ дава никакви гаранции, че може да стане член на асоциацията, и тези чудесни хора сега не искат да ѝ позволят да се присъедини към тяхната група. Молбата ѝ да стане член е отхвърлена единодушно, а начело на цялото това вълнение не е никой друг освен нашият мистър Фостър.

– Изобщо не съм изненадан да чуя това – каза Грант. – Но не очаквах такова нещо от някои други членове на асоциацията. Понеже Аманда не се е постарала да им се хареса и не се е консултирала с тяхната прословута асоциация, изглежда, тя несправедливо е понесла ударите от омразата на Анабела и моята глупост.

– Повече, отколкото си представяш, Грант. Говори се, че тя посрещала с отворени обятия и други „неподходящи хора“ в „Мисти Вали“, че е изпратила покани на безброй много комарджии и дами с лоша репутация и че планира да отвори някакво заведение, как да кажа, не съвсем почтено.

Грант кимна смутено.

– Признавам си, че същата мисъл и на мен ми мина през главата особено когато Аманда започна да променя обстановката в къщата. И аз си помислих, но съвсем за кратко, имай предвид това, че наистина иска да я превърне в игрален дом. Но съвсем скоро се успокоих и разбрах, че напълно греша, и то само защото не харесвах предишната професия на Аманда и тази на нейните приятели.

– Има и още нещо – предупреди го адвокатът. – За да потвърдят слуха, много от членовете на асоциацията твърдят, че тя се е опитала да им купи гласовете, предлагайки тялото си. Услуга за услуга, така да се каже.

– Но това е абсурдно! Те се опитват да кажат на черното бяло, а знаят, че всичко е било точно обратно! Подразнили са се, когато Аманда им е отказала.

– Да, чух и тази страна на историята – каза Пепърмайер. – Но не е била много тактична в отказа си, нали? Станфорд Дарси също твърди, че мис Сайтс е флиртувала с него постоянно и че дори няколко пъти го е поканила да сподели леглото ѝ, тъй че в момента примерните граждани на Лексингтън изобщо не биха я приели любезно. Трябва да ви предупредя – по-зле ще става, не по-добре. Засега негодуват и се възмушават само хората от района и виждаш резултата. Но господ знае колко бързо ще се разнесе мълвата и кога ще се отрази това пагубно на деловите ти отношения. Мисля, че трябва да си подготвен за това, че ще се провалят няколко сделки в най-близко бъдеще.

Грант изстена поразен и захлупи глава с ръцете си.

– По дяволите! Само това липсваше! Трябва да има начин всичко това да спре, Дарси да престане да се меси и Анабела да си затвори устата!

– Добре, ако измисля нещо, ти и мис Сайтс ще сте първите, които ще го узнаете – увери го Пепърмайер. Грант понечи да си тръгне, когато адвокатът каза: – Между другото, Грант, май че някой налива масло в огъня, може би някой не добре информиран посетител или недоволен работник, който е заобиколен от много хора. Той разправя, че Аманда събира предишните си колеги с някаква незаконна цел.

– И този слух, най-вероятно, тръгна от мен – съгласи се Грант с отчаяние в гласа. – Спомням си, че когато бях много разгорещен, казах нещо подобно на някой от моите приятели и кой знае кой друг ме е чул. Между другото Аманда не е направила нищо нередно, само прибра една своя приятелка, която е ранена при експлозията на парахода в Сейнт

Луис и се нуждае от помощ и грижи. Ако в това има нещо лошо, то аз ще танцувам гол в центъра на града!

– Само ако продавам билети за представлението – изсмя се Пепърмайер. – А също така, какъвто съм си страхливец, ще оставя ти да обясниш всичко на мис Сайтс, докато аз се опитам да намеря някакъв изход от положението, макар че в момента се съмнявам дали и едно публично изявление в „Лексингтън нюз“ би променило общественото мнение.

– Щом това е единственият изход, ще го направя – закле се Грант, – ако нищо друго не помогне, то поне ще извадим наяве и нечии други кирливи ризи – не само моите и на Аманда. Мръсотията ще опръска и някои от най-ревностните клюкари, например семейство Фостър. Благодаря за предложението. Ще го имам предвид.

– Грант, аз само се пошегувах – каза объркано адвокатът. – Това не беше сериозно.

– За мен беше – отговори Грант, като се усмихна язвително.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Минаха няколко дена, преди Грант да се реши да каже на Аманда какви слухове се носят из града. И той, както и Пепърмайер не искаше да бъде човекът, който ще ѝ каже, и изобщо не знаеше как до го направи. Беше сигурен, че Аманда ще се разстрои, че това дълбоко ще нарани нежната ѝ душа, и той направо се изплаши при тази мисъл. Ето защо отлагаше колкото можеше, като напразно се надяваше междувременно да намери някакво просто решение на проблема.

Когато Аманда спомена, че ще заведе Бетси в Лексингтън да купи някои нови рокли за приятелката си, Грант разбра, че повече не може да отлага. Нямахме как да го избегне. Тя трябваше да знае за това, преди да се сблъска с нажежената атмосфера, трябваше да е подготвена и да научи всичко от него.

Аманда направо избухна. Първият ѝ изблик на гняв беше отправен към надутите членове на асоциацията на отглеждащите коне.

– Гадни лъжещи глупаци! Лигльовци и сополанковци! Ах, тези... тези конски задници! – Като скочи от стола си, тя започна да крачи напред-назад из кабинета и като стигаше до бюрото, отваряше чекмедже след чекмедже и ровеше във всяко от тях. – По дяволите! Къде съм си сложила дъвките! – изруга тя и още повече се ядоса. Като не можа да ги намери, отвори рязко табакерата на Грант и взе една пура. – По дяволите проклетата дъвка! – избухна тя. – Ако някога започна да пуша, то едва ли би имало по-подходящ момент! – с пура в ръка тя закричи към вратата.

– Къде отиваш? – извика той след нея, безкрайно благодарен, че тя изля яда си в думи, а не в сълзи.

– В обора. Да псувам конете! Може и да изрина някоя конюшня, докато съм там, защото, ако не изля малко от яда си, направо ще експлодирам!

Грант тръгна подире ѝ и не можеше да не се засмее, като си представи как тя ще „благославя“ всеки един от членовете на комисията и неговите роднини.

– Не можеш да пушиш в обора, Аманда – напомни ѝ той.

– Тогава ще псувам в обора, а ще пуша на двора! И след това най-вероятно ще ударя няколко яки глътки от най-доброто ти уиски, за капак на всичко!

– Добре. Може би, ако се напиеш достатъчно, ще те прилъжа да играем на покер и ще си спечеля отново фермата.

– Ха! – възкликна тя. – Дори и тогава ще те победа без каквото и да било усилие, Гарднър. Пия бира от тригодишна възраст, а уиски – от четиринадесет и никога не съм стигала дотам, че да не мога да играя добре тази проклета игра.

– А какво ще кажеш за малко шампанско? – попита я той закачливо. – Тогава може би ще получи не само фермата, но и нещо друго. Всъщност има вероятност да получи всичко, което пожелае, и то без пари!

– Изобщо не ти препоръчвам да правиш каквито и да било опити. Както съм ядосана, още преди да си си свалил панталоните, ще съм те застреляла.

В действителност Грант се замисли дали наистина не заслужава да го застреля заради глупостта му и заради голямата му уста, които без съмнение спомогнаха за разпространяването на последните слухове, а също така и за голяма част от по-раншните.

В обора той стоеше настрана и се хилеше като идиот, докато я гледаше как се заема да чисти конюшните, мърморейки си нещо под носа. Когато най-накрая Аманда се умори, той я последва на двора и любезно ѝ запали пурата, като положи усилия да си съдържи смеха, когато тя за първи път пое дима навътре и се закашля. Той обаче ѝ даде няколко полезни съвета и я удари няколко пъти по гърба – доста силно, за да ѝ помогне да си поеме въздух.

– Трябва да дърпаш по малко, скъпа, а не да се опитваш да засмукваш пурата до края. Опитай се да дръпнеш малко и задръж дима в уста, не го гълтай. После го изпусни.

Както винаги упорита, тя успя да дръпне няколко пъти, без да се закашля, но след това хвърли пурата.

– Уф! Как можеш да ги пушиш? – попита тя, като правеше физиономии. – Все едно, че в тези пури няма тютюн, а конски тор.

– Внимавай да не чуят местните производители на тютюн такива сквернословни думи по техния адрес, иначе и те ще ти се обидят както тези от асоциацията.

– Тези мерзавци не са ми наполовина ядосани, колкото аз на тях – каза тя с основание. – Може да ми отнеме много време, но ще намеря начин да им го върна. А също и на оная малка отвратителна измамница, за която беше сгоден!

– Почти сгоден – поправи я той тихо.

Тя махна с ръка, отхвърляйки репликата му.

– А какво ще кажеш за Дарси? Не е ли заслужил и той малко гняв?

– За него все още се замислям – каза тя, като го погледна на кръв. – В крайна сметка, той просто направи това, което би направил всеки измамен обожател, след като ти издрънка за нас двамата. Ако някой заслужава да получи добър урок, за да се научи да си държи устата затворена, това си ти, Грант Гарднър! Нямахте да имам почти никакви проблеми сега, ако не ти беше толкова дълъг езикът!

– Е, напоследък и някой друг си е отворил устата – информира я той. – Може би някой от нашите работници, ако Пепърмайер е прав. Някой, който украсява това, което е чул, както му харесва.

Аманда кимна с глава отчаяно.

– Значи оттук изтича информация. По дяволите! Изобщо не искам и да си помислям, че някой от хората, които работят за нас, толкова ме мрази, че може да си получава от мен заплатата и същевременно да разпространява лъжи. Чувствам се така, сякаш някой ме използва, ужасно ме използва.

– На никого не му харесва да го правят на глупак, Аманда. Ако ще се почувстваш по-добре, възнамерявам да открия кой е виновникът. И ако е някой от нашите работници, ще имаш удоволствието лично да го уволниш и да гледаш как ще го изхвърля или как ще я изхвърля от имението.

Докато Грант започна да отхвърля един по един заподозрените, Аманда направи всичко възможно да не показва пред никого колко е ядосана. Всъщност през следващите няколко дена тя се опита да бъде нарочно любезна и вежлива с всичките си работници, като се уповаваше на това, че ако се държи добре, ще покаже на виновния, че не е чак толкова лоша, колкото си е мислел, и ще спре слуховете.

Усилията ѝ се оказаха напразни, макар че тя разбра това, когато вече беше прекалено късно. Веднъж, когато идваше откъм родилното, където Грант правеше необходимите реконструкции, и ушите ѝ все още пищяха от звука на трионите и чуковете, с които мъжете работеха, и като си мислеше за разни други неща, тя изобщо не обърна внимание, че беше тръгнала към голямата конюшня по по-краткия път – този, който минаваше зад ковачницата.

Тогаво един мъж ѝ прегради пътя и Аманда веднага разбра, че е в опасност. Той се казваше Дел Ъркъл и беше един от работниците, които

я гледаха похотливо още от деня на пристигането ѝ. Защо не го беше уволнила досега и тя не можеше да разбере, но да е мислила по-рано, сега вече беше късно.

– Е, малка госпожичке – каза той и се ухили, а очите му проблеснаха, – виждам, че сте тук отзад сама. Търсите стария Дел, нали?

Като положи неимоверно усилие, тя погледна надолу, тъй като инстинктът ѝ подсказваше, че най-лошото нещо, което би могла да направи, е да покаже страха си.

– Махни се от пътя ми, Ъркъл, и се върни на работа. Не ти плащам, за да стоиш и нищо да не правиш.

– О, аз възнамерявам да направя нещо, наистина – увери я той, като се усмихна толкова злокобно, че тя цялата настръхна. – Възнамерявам и аз да опитам малко от това, от което шефът отдавна вкусува.

Бавно, без да отмества погледа си от неговия, Аманда започна да се отдръпва. С крайчеца на очите си тя видя една желязна тръба, която подпираше и държеше отворен задния прозорец на ковачницата. Само да можеше да стигне до него, тя щеше да има с какво да се отбранява!

– Ъркъл, предупреждавам те – каза му тя, като се молеше той да не забележи как бавно отстъпва към тръбата. – Ще съжаляваш, ако ме докоснеш!

Той се изсмя с такъв заплашителен глас, че тя потръпна.

– Ще те докосна, и то не само с ръка, момичето ми, и нищо не можеш да направиш, за да ме спреш. Нали? Нима си мислиш, че не съм забелязал как ме гледаш понякога? И как вървиш така, че всички мъже да се обръщат подире ти? Ти си като клечка кибрит, която търси кой да я запали и точно аз съм този, който ще ти покаже как става.

Аманда вкопчи пръсти около тръбата зад гърба си и си помисли, че ще припадне от радост, че успя да стигне до нея. Сърцето ѝ толкова лудо биеше, че тя почти не чуваше заплахите на Ъркъл. Като се приближи до нея, тя силно дръпна тръбата, изтръгна я и препъвайки се, залитна напред поради тежестта и дължината ѝ. Прозорецът на ковачницата се затвори с трясък, като заглуши първия ѝ вик на ужас.

Но Ъркъл сграбчи тръбата и я издърпа от ръката ѝ. Тя удари нападаеля си силно по крака. Като изстена от болка и погледна отмъстително, той хвърли металната тръба настрана, сякаш беше сламка. Аманда пицеше като полудяла, а той изръмжа:

– Не трябваше да правиш това. Не ме карай да полудявам, защото и без това възнамерявам да се държа гадно.

Той отново се опита да я сграбчи, като я хвана за ръката и я дръпна

толкова силно, че Аманда се изплаши, че ще я откъсне. Очите ѝ се замъглиха от сълзи на безпомощност, когато той я хвърли на земята и се стовари върху нея. За миг писъците ѝ секнаха, защото ѝ беше изкарал въздуха. Преди отново да може да си поеме дъх, той запуши устата ѝ с огромната си ръка и пискливите ѝ викове се превърнаха в тих хленч.

Другата му ръка беше под полата ѝ, коленете му вече си проправяха път между краката ѝ, когато бодването от една вила, опряна в гърба му, го сепна. Той се отърси, сякаш се пробуждаше от някакъв кошмарен сън, и бавно погледна огромния чернокож, който държеше оръжието. За свой голям ужас Аманда чу Ъркъл да се смее високо.

– Продължавай, негре – каза той подигравателно, – ще те обесят толкова бързо, че няма да имаш време да усетиш въжето около врата си!

Макар че и двамата разбраха, че заплахата на Ъркъл е напълно основателна, Арън не отстъпи.

– Изпратих момчето да повика мистър Гарднър, мис Аманда – каза ѝ той спокойно, като продължаваше да натиска Ъркъл в ребрата с вилата.

Още неизрекъл тези думи, Грант и още няколко мъже се появиха иззад ъгъла на постройката.

– Можеш да се дръпнеш назад сега, Арън, пусни го – каза Грант, като гледаше с убийствен поглед. – Аз ще се разбера с него.

– Видя ли, момче? Какво ти казах? – ухили се Ъркъл, като изобщо не схвана намерението на Грант и си мислеше, че гневът му е насочен към Арън, а не към него. Той се изправи на крака. – Шефът знае...

Ударът, който Грант нанесе с юмрук по устата на Ъркъл, го накара да преглътне останалата част от репликата. Последва още един, но този път в коремната област, който му изкара въздуха и го накара да се свие. Докато Грант продължаваше да налага нападателя на Аманда, Арън я отведе настрани и я предаде в ръцете на Пади. Ако той не я беше хванал, тя щеше да се свлече плачеща на земята.

След няколко минути всичко свърши и Грант изсъска:

– Вземай си партакешите и се махай отгук, Ъркъл, докато все още можеш. И ако някога се приближиш на десет мили до „Мисти Вали“ или до Аманда, ще си голям късметлия, ако изгниеш в затвора, защото вероятно е да се окажеш заровен в някой гроб из полята, където никога никога няма да намери вмираното ти тяло, освен ако някой не реши да разбере защо там тревата расте по-нависоко...

Докато другите побързаха да отведат Ъркъл от това място, Грант насочи вниманието си към Аманда. Плачът ѝ беше стихнал и сега тя

само хълцаше и се взираше в Грант с влажните си сини очи.

– По дяволите, Аманда! – изпува той. Все още не беше излял гнева си и започна да ѝ се кара, като в момента изобщо не го беше грижа дали тя го заслужава или не. Като дойде и ги завари по този начин, с Ъркъл отгоре ѝ, той беше се уплашил толкова много, че не би искал да си го признае. Веднага му стана ясно какво можеше да се случи, ако Арън не беше чул писъците на Аманда. – Колко пъти трябва да ти казвам да внимаваш с тези мъже? Колко пъти трябва да ти повтарям едно и също нещо, за да ти влезе в мозъчето?

– Вината не... не беше моя – заекна тя, като цялата трепереше.

– Кой, ако не ти, беше толкова глупав да се мотае зад ковачницата, където никой не го вижда и чува?

– Аз... аз...

– Точно така. Ти! И заради това едва не те изнасилиха!

Гневът и най-искреното възмущение най-накрая развързаха езика на Аманда.

– Вината беше колкото моя, толкова и твоя! – отвърна му тя за негово голямо учудване. – Ти беше този, който се отнасяше с мене като с мръсница и ме тъпчеше. Ти ми отказа елементарно уважение още в момента, когато пристигнах, и направи всичко възможно всички да разберат за каква ме смяташ. Как трябваше да преодоля това, Грант? Кажи ми защо работниците ще се отнасят по-различно към мен, щом самият ти ги научи още от началото да се отнасят презрително! Ти им даде пример, ти беше техният водач и те те последваха! Имам само една шепа приятели тук, които пренебрегнаха твоето мнение, че съм измамница и курва. Останалите просто ти подражават.

Думите ѝ бяха толкова правдиви, че Грант се почувства като ударен с мокър парцал, и това го накара да види резултата от презрението и предразсъдъците си. Картината, която Аманда му описа, изобщо не беше приятна, нито пък истината, която трябваше да приеме за себе си. Но всичко беше вярно. И по-рано си го беше признавал донякъде, но сега осъзна, че трябва да разбере и да приеме истината за себе си – да я приеме в собственото си сърце и душа.

– Аманда, съжалявам – започна той, като посегна към нея и отправи най-искреното извинение, което някога беше произнасял.

Аманда потрепери и се дръпна настрана, сякаш ѝ подаваше пълна шепа с гърчещи се змийчета. Макар че реагира така, защото беше уплашена след нападението на Ъркъл, а не за да отблъсне Грант, той не го разбра по този начин.

– Чудесно. Оставям те сега, Аманда – каза с равен глас. – Ще поговорим по-късно, когато си по-добре настроена към мен.

Имаше много неща, за които Грант трябваше да си помисли, най-вече за отвратителното си държание и за последиците от него. Колкото повече мислеше, толкова по-виновен се чувстваше. Ако не беше той и начинът, по който беше се държал с нея, на Аманда нямаше да ѝ се наложи да преживее неодобрението на околните, нито пък щеше да е подложена на риска да я изнасили някой от собствените му работници. Само ако беше приел присъствието ѝ по-нормално, ако не беше се отнасял постоянно с пренебрежение към нея, ако не я беше измъчвал, ако беше спазил елементарното благоприличие и се беше държал настрана от нея, тя щеше да има възможността да разпръсне всякакви обвинения относно репутацията си и щеше да върви с високо изправена глава.

Но не! Той ѝ беше откраднал най-скъпото нещо, дадено ѝ от бога, когато, без да се замисли, беше отнел невинността ѝ. След това я нарани повторно, като разкри интимните им отношения на Дарси, а съответно и на цял Лексингтън. Сега трябваше да измисли някакъв начин, по който да оправя нещата и за двамата, макар че изобщо не знаеше какво би могъл да стори.

От цялата тая бъркотия в главата му се въртяха две различни мисли, които привидно нямаха никаква връзка помежду си. Едната беше тази, която Пепърмайер подхвърли на шега – да даде обява във вестника. Другата, доста по-объркваща, беше предизвикана от думите на Мейси – да се ожени за Аманда. Колкото повече обмисляше всяка идея поотделно, толкова повече те се смесваха, докато накрая се сляха в една.

Да речем, че се оженеше за нея. Ако му станеше жена, щеше ли да се подобри общественото мнение за нея? Щяха ли хората да започнат да я уважават повече, отколкото преди? Може би, когато отново стане собственик на „Мисти Вали“, както би следвало по закон, след брака и той ще получи отново уважението на хората към себе си. Освен това Грант отдавна беше член на асоциацията на отглеждащите коне, дори и сега, когато на Аманда ѝ беше отказано това право.

Разбира се, Анабела нямаше да престане със своите лъжи, нито пък Дарси. Ако не помогнеш нищо друго, то съдбата щеше да се намеси, когато Анабела родеше дете, което изобщо нямаше да прилича на Грант. А що се отнася до приказките на Дарси, те лесно можеха да бъдат обяснени с чувство на ревност и характеризирани като естествена

реакция на отблъснат ухажор. Ако всичко това не свършеше работа, Грант щеше да прибегне до последната мярка – да направи публично изявление в „Лексингтън нюз“, като назовеше определени имена, дати и места, така че всички да ги узнаят.

Да, колкото повече се замисляше над проблема, за неговото решаване и за вероятния резултат, толкова повече разбираше, че бракът беше единственият изход, като оставим настрана факта, че не обичаше Аманда и че тя все още не беше дама, или поне не беше това, което той влагаше в тази дума. Както баща му обичаше да казва: „На каквото си постелиш, на такова ще легнеш“ и Грант просто трябваше да легне на това, на което си беше постелил. В този случай женитбата беше най-разумното, най-джентълменското нещо, което можеше да направи.

След като стигна до този извод, макар че го беше донякъде страх, разбра, че единственото нещо, което трябваше да направи, беше да убеди Аманда.

– Ти да не си се побъркал напълно? – възкликна тя, като не можеше да повярва на ушите си. – До вчера ми казваше, че съм идиот, и ми крещеше. Само преди месец едва можеше да ме гледаш и съвсем ясно си спомням, че ми каза, че аз съм последната жена, за която може някога да се ожениш. А сега изведнъж нямаш търпение да ме заведеш до олтар! Грант Гарднър, ти си най-откаченият, най-ненормалният човек, когото някога съм срещала! Нарочно ли се опитваш да ме подлудиш, или си такъв по природа и го правиш естествено?

– Аманда, ако се успокоиш малко, може би ще можем да обсъдим нещата разумно.

– Няма нищо разумно във всичко това! – настоя тя. – Каж ми, Грант, ако се ожена за теб, какво повече бих спечелила от това, което притежавам в момента? – продължи тя, като показа с ръка къщата и земята около нея.

Той знаеше отговора, който можеше да я пречупи най-лесно, и го използва като комарджия, който изиграва най-силната си карта в най-подходящия момент.

– Уважение. Правото да се наричаш дама и никой да не може да се осмели да ти го отрече.

– Всичко това включва ли и теб?

– Да, Аманда – отговори той кратко, сякаш да признае това за него беше болезнено. – Като допълнение ще кажа, че ти ще имаш съпруг и

свои деца – нещо, което всички жени толкова много желаят.

– Защото са глупави – измърмори тя в отговор, като си мислеше, че той не спомена нищо за неугасваща любов. Тя го изгледа хладно и каза: – А ти, от своя страна, ще си получиш обратно „Мисти Вали“, така ли? Възможно най-основателната подбуда да ми предложиш женитба.

– Изобщо не става въпрос за това.

– Не, аз мисля, че точно за това става въпрос, Грант.

– Тогава да разбирам ли, че ти отново отхвърляш предложението ми?

– Не, просто претеглям нещата, като се опитвам да разбера дали ще бъде добре за мен – отвърна тя. – Ако се оженим, какво ще се очаква да правя като съпруга? Тъй като Чалмърс се занимава с къщните работи, за мен няма да остане да правя нищо друго, освен да определям менюто и да се грижа за удобствата на бизнес клиентите ни и техните семейства – нещо, което и сега правя доста успешно. Ще трябва ли да се присъединя към някоя група жени и да бродирам, за да си уплътня времето? Или ще трябва да се науча да свиря на пиано?

– Ако искаш.

– Но аз не искам.

– Тогава какво предпочиташ да правиш? Казвай, Аманда! Да чета мисли, особено твоите, не е по силите ми.

– Искам да продължа да работя във фермата. Искам да продължа да се образовам за отглеждането на коне и за състезанията. Също така, понеже и двамата знаем, че съм по-добра от тебе в сметките, бих желала аз да правя всички изчисления в тефтерите.

– С други думи, от мен очакваш да ти позволя да ми бъдеш партньор както в брака, така и в бизнеса?

Тя кимна.

– Да.

– Дадено. Ако и двамата сме наясно, че аз ще командвам и ще имам право на последна дума за всичко, макар че съм сигурен, че постоянно ще спорис с мен и ще ми надуваш главата.

Усмивката, с която му отговори, обещаваеше точно това.

– Също така бих желала да си имам собствена сметка в банката.

Той се намръщи.

– Аманда, независимо от това, което си си мислила за мене по-рано, нямам никакво намерение да съм един стиснат съпруг. Ти ще имаш достатъчно пари за домакински нужди и допълнително пари за дрехи или за лични покупки. Няма да се нуждаеш от отделна сметка. Освен ако

възнамеряваш да си имаш платен любовник.

– Надявам се да не ми се налага – каза тя високомерно. – Не, просто искам да си имам свои пари, които да харча за каквото си поискам. Другите жени може да нямат нищо против да използват парите на съпружките си за подаръци за рождени дни и Коледа, но мен това не ме устройва. Освен това трябва да се грижа и за Бетси и кой знае какво още ще стане за в бъдеще. Не мога да искам от теб да издържаш приятелите ми, когато знам, че изобщо не ги одобряваш.

– Можеш да си имаш своя сметка. Що се отнася до Бетси, докато е под моя покрив, ще ѝ бъде създаден необходимият комфорт и ще ѝ се оказват грижи.

– Колко великодушно, като се има предвид ситуацията.

– Нещо друго?

– В момента не мога да се сетя.

Макар че все още имаше резерви, сърцето ѝ настояваше да приеме предложението му, а също така и всички рискове с него. Твърде дълго се беше отказвала от това, за което копнееше: да се надява, че някой ден Грант ще я обикне с цялото си сърце така, както го обичаше тя. Разбира се, той беше твърде своенравен, за да повярва в този критичен момент на признанието ѝ в любов, както и на първото ѝ обяснение, последвало първото им страстно любене. Само времето можеше да докаже, че е искрена, а не някакви думи, казани сега.

Макар че много ѝ се искаше да му каже истината, Грант трябваше да достигне до нея сам. Беше ѝ необходимо той да вярва и да знае със сърцето и ума си, че тя се е омъжила за него единствено защото го обича и че желанието ѝ за уважение в обществото няма нищо общо. Аманда усети, че тогава и само тогава те ще бъдат истински щастливи заедно, че тогава любовта и доверието им ще са взаимни. Това беше един риск, който тя искаше да поеме, и безсъмнено най-голямата игра в живота ѝ.

Грант гледаше как Аманда очевидно обмисля всичко, което вече бяха говорили, и несъзнателно дъвчеше не само дъвката, но и долната си устна. Най-накрая, с една дълбока въздишка, тя каза:

– Добре. Кога и как ще осъществим този рискован скок в брачното блаженство?

– Твоят ентузиазъм е направо завладяващ – отговори гой с неприкрит сарказъм. – Веднага щом мисис Лелен ти ушие сватбена рокля. Дай ѝ повече пари, за да побърза и да ти направи една чисто бяла рокля, Аманда. Чист блестящ бял сатен и изобилие от дантела.

– Грант! За бога! Това е равнозначно да хвърлиш истинско

предизвикателство в лицето на хората от цял Лексингтън!

Грант повдигна рамене, намекът предизвика една нахална усмивка върху устните му.

– Ще бъдат изпратени покани до нашите най-влиятелни клиенти, включително до сенатора, мисис Уиттейк и, разбира се, Арт Мейси.

– А Бетси? – попита Аманда, като го погледна упорито.

Грант издържа на погледа ѝ.

– Естествено. Веднага щом уточня всичко, ще те информирам за датата. Възложи на Чалмърс да се заеме с подготвяне на тържеството в църквата.

Сега, след като беше се съгласила на тази абсурдна връзка, на Аманда ѝ хрумна още нещо.

– О, Грант! – простена тя. – Какво ще стане, ако никои не дойде. Ще изглеждаме страхотни глупаци. Може би не трябва да го правим.

– Ще има хора, дори да е само от уважение към родителите ми или пък да задоволят непресъхващото си любопитство – увери я той.

– Аз дори не зная към каква вяра принадлежиш – започна да се противи тя, обхваната от паника. – Като се замисля сега, аз наистина зная съвсем малко за теб. Не знам откъде води корените си твоето семейство, макар че Анабела ми беше споменала нещо за Англия, нито пък с какво се занимават роднините ти, нито кой е любимият ти цвят, кой е засял розите в градината до къщата, нито пък къде си шиеш ризите. Нито... о, нищо не зная за теб!

– Аз съм лютеран. Тази религия е много близо до католицизма. Семейството ми води началото си от Англия, макар че имам малко роднини в Ирландия и Шотландия. Една доста странна смесица. Някои от тях са фермери, други са собственици на магазини, дори има една дукеса, ако трябва да включа и братовчедка си Амелия, която след брака си стана член на кралското семейство. Любимият ми цвят е синият, точно този нюанс, който имат очите ти. А градината с розите зася майка ми. Имам един предпочитан шивач на Мил стрийт, а на останалите си въпроси ще намериш отговор по-късно. Вече знаеш най-важните неща.

– Кои например?

– Например как да ми доставяш удоволствие в леглото, какъв парфюм предпочитам да използваш. Знаеш, че обичам да гледам косата ти разпусната и пръсната по възглавницата си и да се наслаждавам на гладката ти кожа. Обичам кадифените ти бедра да ме обгръщат и полудявам от желание, когато издаваш онези тихи еротични стонове, идващи дълбоко от гърлото ти, когато се любим – той се изсмя високо, като видя

как тя се изчерви. – Да не би да ти стана горещо тук, скъпа? – подразни я той. – Би ли желала чаша шампанско, за да отпразнуваме нашия годеж?

– Запази я за брачната нощ, похотлив развратнико – отговори тя нахално, като си вееше с ръка, и добави с усмивка: – А дотогава се постарай да понасъбереш малко енергия, защото трябва да те уверя, че ще изразходиш всичките си резерви.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

През следващите две седмици в „Мисти Вали“ цареше хаос. Изпращаха се покани, до по-отдалечените места се изпращаха специални куриери. Чалмърс и готвачката постоянно се консултираха за менюто за сватбеното тържество. Беше нает допълнителен персонал, който да излъска до блясък сребърните, порцелановите и кристалните съдове и прибори и скоро всяка стая в къщата грееше от чистота и ухаеше на пчелен восък и лимон. Навън една малка армия от градинари подкастрияше, оформяше дървета и храсти и се суетеше из ливадите и градините, докато всяка постройка, която се виждаше наоколо, не беше преобоядисана в свежи цветове.

Усмехната до уши, мисис Лелен обеща да ушие една чудесна рокля, като увери Аманда, че в нея тя ще изглежда като мечтата на всеки мъж и всяка жена ще ѝ завиди. Шивачката се възхити на годежния пръстен на Аманда, като каза, че той е най-необичайният пръстен, който някога е виждала.

Аманда трябваше да се съгласи. Макар че не знаеше кой го е направил, Грант беше този, който бе измислил модела. Как беше успял да накара бижутера да го направи толкова бързо, тя можеше само да се досеща, но седмица след решението им да се оженят Грант ѝ го беше поставил на пръста. Аманда не знаеше какво точно да мисли за този пръстен. Макар че безспорно беше прекрасен, тя подозираше, че той е плод на чувството за хумор на Грант.

Пръстенът представляваше перла с форма на квадрат, в средата на която имаше голям сърцевиден рубин. Четирите страни на перлата бяха обиколени от злато, което придържаше камъка, започваше от халката и беше направено на различни пластове един върху друг така, че приличаха на тесте карти, разтворени като ветрило. Най-горната беше асо със сърца.

– О, но това е толкова оригинално! – каза възхитена шивачката. – И толкова романтично, че той те сравнява с най-красивото от всички сърца!

Обаче Аманда не беше сигурна дали по този начин Грант не искаше постоянно да ѝ напомня, че е била комарджийка, да ѝ го напомня всеки път, когато се възгордееше. Въпреки това пръстенът беше невероятно красив и тя го хареса веднага щом го зърна, а Грант беше толкова

доволен от себе си, че тя нямаше сърце да изкаже гласно съмненията си относно мотивите му дори и когато ѝ каза, че златният пръстен за сватбата ще бъде направен така, че да се съчетава с годежния. На него щели да бъдат инкрустирани малки рубини във формата на купа, каро, спатия и пика. Така двата пръстена ще представляват един рядък комплект и ще подхождат невероятно добре на личността на притежателката си.

В допълнение към всичките други сватбени приготовления Грант беше пусал в местните вестници обявление за женитбата и цял Лексингтън говореше за това. Както и да е, това се оказа само началото на една интересна поредица от събития.

Говореше се, че бащата на Анабела най-накрая беше изкопчил истината за връзката на дъщеря си с коняря и из въздуха се разхвърчали пера! През цялото време той си мислел, че неговата прекрасна невинна Анабела е спала с Грант Гарднър и след това е била несправедливо изоставена от него. Сега, за голяма своя изненада, мистър Фостър открил истина, която съвсем не би искал да научи.

Първото нещо, което той направил, било да хване натясно красивата си дъщеря и да я накара да му каже всичко. Анабела, разбира се, отрекла всичко, но, както изглежда, не била твърде убедителна пред баща си. Тъй като все още имало подозрения, той подложил младия си работник на кръстосан разпит и получил, ако не приятна, то поне достоверна информация.

След като изгонил от имението си момчето, насочил пушка към него, мистър Фостър отново подхванал Анабела, която направо се превърнала в истинска вещица пред невярващите му очи. В пристъп на гняв тя му признала, че не само е спала с Грант и с коняря, но също така че сега си има трети любовник – Станфорд Дарси. Освен това баща на детето, което носеше, бил или уволненият работник, или Дарси. Тя не знаела кой от двамата, макар че би желала да избере Дарси, ако можеше да избере, особено сега, след като беше изпуснала големия си шанс да обвърже Грант.

След всичко това Анабела била заключена в стаята си и оттогава не я бяха виждали, а баща ѝ се опитвал да реши какво да прави със своята непокорна дъщеря.

Прислугата на Фостърови нямаше търпение да изключари всичко и скоро целият град знаеше какво се е случило. Продавачът на билети на гарата добави още информация, като разказа как момчето от фермата взело първия влак за Чатануга, Тенеси, след като си купило еднопосочен билет. Момчето през цялото време държало ръката си върху една

синина.

Скоро след това Станфорд Дарси затвори кантората си, поне временно, като каза на учудената си секретарка да информира всеки, който се интересува от него, че е отишъл за риба. Всеки любопитен гражданин си задаваше въпроса, какво или кого ще лови и колко дълго хитрият адвокат щеше да се крие от Анабела и ядосания ѝ баща.

Като чу за тези неща, Аманда се ядоса почти толкова, колкото и мистър Фостър.

– Ах, този долен, лукав, нищожен червей! И само като си помисля, че му имах доверие! Ще се доверя отново на умоляващи кафяви очи чак когато започнат да сервират сладолед в ада! Този отвратителен бащин син!

– Мисля, че изразът е „кучи син“ – каза Грант, който не беше по-малко ядосан, като научи, че Анабела така щедро беше предлагала тялото си, а той изобщо не беше подозирал.

– Знам, че така се казва, но защо да петня репутацията на майка му? Тя може да е била много добра жена, наказана с такъв отвратителен син.

– Колко отвратителен? – попита Грант, като се намръщи, чудейки се дали не беше се случило нещо повече от това, което знаеше, между Аманда и адвоката.

– Не стигна дотам, че да ми влезе под полата, уверявам те – отговори му тя намусено. – Макар че веднъж-дваж намекна за това. Всъщност единственият път, когато понечи да ме целуне над деколтето на роклята, Сладкобузко почти му отхапа носа. През това време той беше в полата ми.

Грант изви устните си в кисела усмивка.

– Кой беше в полата ти? Сладкобузко или Дарси?

Тя го погледна ядосано, но не можа да не се засмее.

– Патето, глупчо. Дарси никога не е стигал до там.

– Знаеш ли, в крайна сметка, може би тази птица не е чак толкова лоша – съгласи се Грант.

Аманда се изкиска.

– Коя птица? Сладкобузко или Дарси?

Когато Аманда вървеше бавно по пътеката, хванала под ръка Чалмърс, бе учудена от това, колко много хора бяха се натъпкали в църквата. В крайна сметка Грант излезе прав. Беше дошъл цветът на лексингтънското общество, всички бяха облечени в най-хубавите си дрехи и

всички искаха да видят тази сватба – било то от обикновено любопитство, или защото сега в тяхното съзнание Дарси и Анабела бяха обрисувани в доста черни краски, на фона на което Грант и Аманда изглеждаха като ангели. Освен това, след като Грант си получи отново богатството и положението в обществото, може би те си мислеха, че най-доброто нещо, което могат да направят, е да забравят всичко възможно най-бързо и да се надяват, че щастливият младоженец ще направи същото.

През прозрачния воал, който не закриваше напълно радостното ѝ лице, Аманда видя Бетси да стои от едната страна на олтаря. Мисис Лелен беше направила една чудесна рокля за приятелката ѝ и Бетси изглеждаше едновременно скромна и примамлива. Роклята добре падаше по снагата ѝ, без изобщо да я пристяга и да я кара да чувства болки в почти зарасналите счупени ребра. В ръцете си държеше едно букетче от много светли виолетки, които подходяха на светлолилавата коприна на роклята ѝ, а едно венче от същите нежни цветя беше вплетено в русите ѝ коси.

От другата страна на олтаря, до Франк Хановър, Грант чакаше булката. Той беше облечен в тъмен костюм и изглеждаше невероятно красив в младоженското си облекло, а зелените му очи привличаха Аманда с магическа сила.

За момент образът му започна да трепти пред очите ѝ, осветен от сноп слънчева светлина. Снежнобялото жабо на ризата му блестеше като сребро, отблясъците от пламъка на поставената наблизо свещ образваха трептящ ореол около гарвановочерната му коса. За момент едно клонче зеленина в огромния букет зад него ѝ заприлича на перце, което сякаш маха над главата му. Там, пред замаяния ѝ поглед, стоеше дългоочакваният рицар в бляскави одежди.

Сякаш насън, тя пристъпи към него, ясно съзнавайки, че клетвите за любов и вярност, които щеше да положи, не биха могли да бъдат изказани с по-голяма искреност. Сърцето ѝ преливаше от любов към него и тя се молеше някой ден и той да изпита същите нежни чувства към нея, да се надява, че с времето желанието му към нея ще прерасне в обич.

Грант никога не беше виждал Аманда толкова красива. Пред очите му тя се появи като чернокоса богиня, облечена от глава до пети в бляскав бял сатен и коприна. Беше се изчервила и това се виждаше дори през воала. Очите ѝ грееха като звезди.

Погледът му се плъзна надолу от лицето ѝ и се спря на ромбовидната горна част на роклята, която очертаваше гърдите ѝ. На шията ѝ

трептеше синият топаз, който той ѝ беше дал като сватбен подарък в комплект с обици. В ръцете си тя държеше букет от бели лилии, които леко се поклащаха върху библията на майка му.

Тя беше изключителна! Елегантност, невинност и примамливост се сливаха и образуваха една невероятно привлекателна жена! Толкова миомолетна, като сутрешна мъгла, и същевременно толкова истинска и плетителна, както всяко изкушение, предназначено за мъжа.

След няколко минути, през които щяха да бъдат казани ритуалните думи, тя щеше да бъде негова за цял живот, да я обича, да я уважава, да я защитава.

И наистина щеше да я пази от тези, които ще искат да му я отнемат, щеше да я пази дори от собственото ѝ женско непостоянство.

Може и да не я обичаше, но затова пък желанието му към нея бе нараснало още повече и Грант разбра, че чувството му за притежание не се простираше само върху „Мисти Вали“, а също и върху тази примамлива магьосница, която по някакъв начин напълно го беше омаяла. Той имаше предчувствие, че ако не е предпазлив, скоро може да открадне и сърцето му.

Грант протегна ръка, за да хване нейната. Двамата коленичиха, повтаряйки светите слова, които ги свързаха завинаги. Аманда отговаряше с тих и трептящ глас, а Грант – с висок и сигурен. Ръката му беше гореща и сигурна, докато поставяше на пръста ѝ пръстена – този бляскав символ на брака им. Бавно, сякаш искаше никога да не свърши този момент, Грант вдигна булото от лицето ѝ, очите им се срещнаха и устните им се сляха в целувка. Толкова нежно устните му галеха нейните, с такава страст, че това предизвика сълзи на радост в очите ѝ.

Като се дръпна леко от нея, Грант погледна грейналото ѝ лице, големите ѝ бляскави сини очи, треперещите, стоплени от целувката устни.

– Усмхни се, принцесо – прошепна той тихо и устните му се извиha нагоре в усмивка, – и се пригответи да поздравиш своите поданици.

Пътуването към къщи в украсената с цветя карета беше като приказка, в която Грант и Аманда бяха главните герои. И макар че Франк и Бетси седяха срещу тях, греещи от удоволствие, те все пак се чувстваха сами и спокойни – нещо, което щеше да е невъзможно през следващите няколко часа.

Празненството сякаш никога нямаше да свърши и със сигурност Аманда никога не беше виждала повече хора, събрани на едно място. До

масата в трапезарията бяха подредени още няколко маси и въпреки това имаше гости, които се разхождаха и държаха в ръце чиниите и чашите си. Подаръците, получени за сватбата, бяха разпръснати навсякъде и щяха да бъдат отворени по-късно. С невероятна скорост една армия от слуги постоянно разносяше подноси с храна и напитки.

На края на сватбената маса шампанското постоянно се разливаше и струите приличаха на един малък пенест фонтан. Аманда можеше само да предполага колко много му беше коствало на Чалмърс осъществяването на този невероятен празник. Не можеше да не се възхити и на дванадесететажната сватбена торта, едно внушително творение на кулинарното изкуство, изпъстрено с безброй украшения и розички от розов крем.

Застанала до Грант, Аманда се смеси с гостите, като се спираше при всеки. Когато започна този пищен празник, на нея почти не ѝ остана никакво време да утоли глада си. Това може би беше добре за стомаха ѝ, който беше се свил от притеснение. Но с изненада откри, че всеки път, когато поднесе към устните си чашата с шампанското, тя винаги се оказваше пълна догоре.

В крайна сметка, може би не трябваше да се учудва на това, тъй като видя дяволито пламъче в зелените очи на Грант. Докато стана време да разрежат тортата, главата на Аманда вече беше се завъртяла и ѝ стана ужасно топло. Малко след това Грант постави внимателно сватбения букет в ръцете ѝ и се засмя, когато тя му се усмихна със замъглени очи. Като я хвана здраво за ръка, за да може да върви по-уверено, той я повведе нагоре по стълбите, а тълпата се събра на площадката долу във весело очакване.

Като стигнаха до средата, спряха и Грант ѝ подсказа:

– Скъпа, трябва да хвърлиш букета си на щастливата девица, която гори от нетърпение да го хване.

– Защо? – попита Аманда, като се намръщи.

Той се засмя.

– Такъв е обичаят, Аманда. Късметлиятата, която хване сватбените ти цветя, ще се ожени веднага след теб.

– О! Щом е така, как бих могла да попреча на истинската любов? – тя хвърли букета във въздуха с финес и запляска от удоволствие, когато видя, че попадна в ръцете на Бетси. – О, виж ти! – възкликна Аманда тихо. – А кой ще бъде младоженецът?

– Защо да не разберем? – предложи Грант и закачливо се усмихна. Той повдигна крайчеца на роклята над едното ѝ коляно и започна да

дърпа жартiera й.

– Грант! Какво правиш? – просъска тя високо. – Господи! Какво ще си помислят хората?

– Сладка моя, само ти крада жартiera, за да го хване някой ерген. Така се прави на всяка сватба.

– Добре, но ми остави чорапа, моля те! И за бога, престани да ми милваш прегъвката на коляното, докато откопчавах жартiera ми, дявол такъв! Гъделичкаш ме!

Като се засмя, Грант високо вдигна откраднатия жартiera, обърна се и го метна през рамото си, без изобщо да си направи труда да погледне кой го хвана и понесе годеницата си на ръце нагоре по стълбите, търсейки усамотението на господарския апартамент.

Гостите им можеха да продължат да се веселят и без тях, оставени в грижливите ръце на Чалмърс и другите слуги. Грант беше запланувал много по-интересни неща за себе си и за красивата си, леко пийнала съпруга.

Ако беше си направил труда да се обърне, Грант щеше да занемее от почуда, като видеше у кого беше паднал жартieraът. Тед Гарднър се визираше в жартiera, който стискаше в ръце, и много изненадан видя как брат му се оттегля с Аманда. Съвсем объркан, той най-накрая започна да осъзнава какво беше видял току-що в момента, когато прекрачи прага и влезе в претъпканата с гости къща. Той поклати глава. Не можеше да се начуди как съдбата си играе с хората и как определя живота на всяко живо същество. Тед отиде да потърси Чалмърс, като гореше от нетърпение да научи всичко, станало по време на неговото отсъствие, и как точно комарджийката беше оплела брат му и го беше довела до олтара.

На горния етаж младоженката и младоженецът се опитваха да се отърват от дрехите си, като междуременно си открадваха дълги и горещи целувки.

– Побързай, Грант! – Аманда тихо пшкеше, докато пръстите му откопчаваха едно по едно малките, облечени в плат копчета на гърба на роклята й. Тя реши, че най-добре ще направи да го предупреди: – Не ми късай роклята, Грант. Нашата дъщеря може да иска да я облече на сватбата си.

– Нашият син – поправи я той, като се усмихна, представяйки си едно малко подобие на себе си в близко бъдеще. Тази мисъл беше

напълно естествена, но същевременно – невероятно вълнуваща.

– Синът ти ще изглежда малко странно в моята рокля, не мислиш ли? – попита тя, смеейки се.

– Исках да кажа, че искам син – каза той, като все още се мъчеше с последните няколко копчета. – Такава ферма се нуждае от момчета, които да я ръководят. Някой трябва да поеме нещата, когато аз остареея и изнеможея.

– Чудесно, можеш да имаш син, но аз искам и момиче. Освен това много вода ще изтече, докато оставиш ръководенето на фермата в нечий други ръце.

Сякаш след цяла вечност най-после роклята ѝ се плъзна на пода и Аманда въздъхна с облекчение, като се чешеше по ръцете и раменете.

– Слава богу! Направо си мислех, че тази материя ще ми ожули кожата!

Грант се усмихна.

– Шампанското вече започва да действа, нали? – подразни я той и започна да я докосва по врата.

– Да, чудовище такава! Не исках да изпивам повече от половин чаша, но тя никога не се преполовяваше!

– Между другото, като се замисля, ти изпи общо около четири чаши.

Тя се намръщи, като чу това.

– Надявам се, че знаеш какво си направил. Надявам се също, че ще имаш достатъчно сила, защото ще се разбеснея и няма да спра, докато шампанското не престане да действа. Цял късмет ще е, ако утре и двамата можем да си стъпим на краката!

– Скъпа, изобщо не ми пука дали ще излезем от тази стая цяла седмица – отговори той, като веднага съжали за това, защото разпродажбата на коне беше следващата седмица и трябваше да правят още някои приготовления, поради които той и Аманда не бяха планирали никакво сватбено пътешествие. Щеше да бъде чудесно да бъде само с нея, поне един месец, и да се любят постоянно, но това щеше да стане възможно след разпродажбата.

Докато тя му събличаше самото и разхлабваше вратовръзката му, той започна да развързва панделките на фустата ѝ. Когато ризата и обувките му се присъединиха към растящата на пода купчина дрехи, Аманда стоеше пред него полугола – само по камизола, копринени френски гащички, крещящо бели чорапи и с накитите си. Като махна фибите от косата ѝ, той зарови пръстите си в черния водопад от

къдрици, които падаха по раменете ѝ.

Притаил дъх, Грант се загледа в нея.

– Понякога не мога да повярвам, че си толкова красива – каза ѝ той. После плъзна пръстите си по извивката на гърдите ѝ и дръпна плата надолу, за да разкрие розовите зърна.

Тя трепереше, а усмивката ѝ приличаше на тази на коте, заключено в млекарница. Прокара пръсти по гъстите черни косми на гърдите на Грант. Ноктите ѝ леко одраха скритите там кафяви зърна.

– И аз си мислех същото нещо за теб – призна си тя. – Знаеш ли, че първия път, когато те видях, направо замрях и не можах да проговоря, а само те гледах?

– Е, доколкото си спомням, и аз доста време не можах да сваля от теб очи – призна си той с шеговита усмивка. – И, както виждаш, все още те гледам, макар че в момента ми се иска да видя нещо повече.

Като каза това, той бързо съблече всичко от нея, вдигна я и я постави в средата на голямото легло.

Докато Грант свличаше останалите по себе си дрехи, Аманда го гледаше и очите ѝ безсрамно се спираха на всяка част от него, която се откриваше пред очите ѝ. От тежката работа във фермата той беше заякнал и докато се движеше, мускулите му подскачаха по предизвикателен начин. Грант сигурно беше работил съблечен до кръста, защото до там имаше същия тен като този на лицето си. Долната част на тялото му изглеждаше тъмна единствено от косъмчетата.

Когато се приближи до нея, тя го посрещна с отворени обятия и придърпа топлото му тяло към себе си. Допирът до плътта му поднови чувствителността ѝ, която и без това беше изострена от шампанското. Като се гърчеше под него, тя го подтикна.

– О, побързай, любими – помоли го тя, – преди да избухна цялата в пламъци и да подпали леглото!

Грант гореше от желание да изпълни молбата ѝ. Знаеше, че по-късно ще имат време да правят любов толкова бавно и толкова пъти, колкото си поискаха. Цяла нощ и цял ден. В този момент той беше толкова възбуден, колкото и Аманда. Само това, че тя се гърчеше под него, мирисът на парфюма ѝ, който се смесваше с екзотичното ухание на желанието ѝ, нежното докосване до меката ѝ като кадифе кожа, направо го подлудяваше.

Любиха се бързо, страстно, като две зажадливи за любов животни. Тя го драскаше по гърба с лакираните си маникюри, той я хапеше по шията и по раменете. Крясъците им на блаженство се сляха в един общ

екстаз, като изобщо не ги беше грижа дали някой ще ги чуе или пък какво могат да си помислят хората за брачната им нощ.

Когато свършиха, те все още копнееха един за друг и не можеха да укротят страстта си. Отново и отново, до късно през нощта, те вкусуваха чудото на любовта, като се наслаждаваха на това да се възбуждат до побъркване и след това да задоволяват желанията си по най-различни и всевъзможни начини. Луната избледняваше, звездите започнаха да изчезват с настъпването на утрото и двамата, като изморени от битка войници, най-накрая си признаха, че са сломени.

– Ти все още си лакираш ноктите на краката – забеляза Грант, като се прозина уморено и придърпа главата, ѝ на рамото си.

– Да, но използвам по-светли цветове, ако си забелязал.

– О, забелязах още когато го направи, само че не казах нищо. Не зная защо, но има нещо много възбуждащо да съблечеш една жена и да откриеш, че ноктите ѝ са лакирани.

Лицето ѝ беше опряно на гърдите му и той усети как тя се усмихна.

– Знаем – засмя се тя.

– Палавница! – като се смееше, той леко я шляпна по голото дупе.

Тя отговори по подобен начин, като прокара еротично ноктите си на същото място.

– Сваляч!

– Ти си моя съпруга – прошепна той тихо, като я целуна по изпотеното чело.

Тя се сгуши още по-близо до него, като поднесе устните си още веднъж към лицето му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Късно на другата сутрин Чалмърс почука леко на вратата на спалнята им и им съобщи, че носи поднос със закуска, а също така ги информира и за пристигането на Тед. Като извика от радост и изненада и като избърбори нещо като извинение на Аманда, Грант си нахлу бързо дрехи и се втурна надолу по стълбите, за да посрещне отдавна изчезналия си брат. Не след дълго и Аманда го последва.

Те откриха Тед мързеливо да се наслаждава на закуската си на верандата към гостната, която гледаше към градината с розите. За голяма изненада на Аманда, той беше облечен в синята униформа на американската кавалерия. А за още по-голяма нейна изненада, Тед стана от стола си и я посрещна с топла братска прегръдка.

– Добре дошла в семейството, Аманда – каза ѝ той и думите му прозвучаха много искрено.

Като прикри съмнението си, тя приятелски го поздрави и се чудеше защо Тед е толкова мил с нея, след като беше преживял толкова много неща заради това, че изгуби наследството си в играта на покер с нея. Обаче по време на краткото им познанство той никога не беше показал предразсъдъците си, както Грант, макар че имаше повече основание за това.

– Къде беше през цялото това време? – попита го Грант дрезгаво, докато държеше брат си в прегръдките си с такава любов, от която Аманда се трогна. – И защо не ми написа нито ред? По дяволите, Тед! Защо не драсна няколко реда, за да знам поне, че си жив?

– Както виждаш, бях в армията – отговори Тед, като показва с ръка униформата си. – Що се отнася до писането, бяхме доста заети в битките с индианците, за да ни остане време за такива сантименталности, а също така, дори и да намериш парче хартия и да напишеш писмо на него, пощата не е толкова сигурна и редовна, както тук – той гледаше умолително и малко глуповато, когато продължи с колебание в гласа: – Предполагам, че си чул за Кастър и неговите войници, които бяха избити миналия юни.

– О, господи! Ти не си бил с тях, нали? – възкликна Грант, а Аманда едва можеше да си поеме дъх, като си представи на какви опасности е бил изложен Тед.

– Е, всъщност бях там – призна си Тед. – И заради това не исках да

ти пиша точно тогава. Предполагам, че или щеше да ти побелее косата от притеснение, или щеше да направиш всичко възможно, за да ме върнеш от там, а пък не исках нито едно от тези неща. Както виждаш, аз съм добре.

– Може би си имал повече късмет, отколкото разум – измърмори Грант, като огледа брат си от глава до пети за някакви наранявания, които той можеше да крие от тях.

Тед кимна с глава.

– И така може да се каже. Когато генерал Кастър раздели войниците си, по една чиста случайност аз трябваше да тръгна с капитан Бентийн, вместо да последвам Кастър. Разбира се, и ние видяхме що значи битка повече, отколкото искахме. В един момент си мислех, че всички ще ни избият, но някак си се справихме, държахме се, докато генерал Тери не дойде и не ни каза за Кастър и другите. Бяхме много благодарни и целувахме палубата, когато се качихме на „Фар Уест“ и тръгнахме по Мисури за Форт Линкън.

Загледан в лицето на Тед и заслушан в думите му, Грант осъзна, че той говори като възрастен. Може би Всевишният със своята мъдрост все пак знаеше какво прави. Може би точно от такива преживявания се нуждаеше Тед, за да порасне, за да се научи да бъде отговорен, макар че едва ли Грант някога беше си представял, че това ще стане по такъв начин.

Грант едва се съдържа да не смърми брат си. Може би беше крайно време да се отнася към него поне с малко уважение, да се отучи от стария си навик винаги да го поправя и съветва. Вместо това той попита тихо:

– Докога ще бъдеш въщи, Тед?

В очите на младия Гарднър блесна игриво пламъче.

– Достатъчно дълго, за да си пожелаят младоженците да си тръгна по-скоро – подразни го той. След това добави:

– Имам около месец, докато изчакаме някои от нашата част да се оправят от раните. След това може би ще отидем отново да се посбием с индианците.

– Трябва ли да се върнеш на запад? – обади се Аманда.

– Не можеш ли да поискаш да те назначат някъде наблизко?

– Ако трябва да си призная, това е едно от нещата, за които исках да говоря с Грант, но не бях сигурен как ще се отнесе към мен след шока, за който аз бях виновен.

– Тед, ние сме едно семейство. Няма значение какво си направил,

ти знаеш, че винаги можеш да се обърнеш към мен, ако имаш някакъв проблем – увери го Грант. – Е, може да повикам известно време, но накрая винаги ми минава. И наистина каквото и да направиш, аз винаги ще ти простя.

С крайчеца на очите си той видя как Аманда отправи поглед нагоре и направи някаква физиономия.

– Какво? – каза грубо той.

– О, нищо – тя едва сподави смеха си. – Смешно ми е заради това, че каза, че ще „повикаш“. Доколкото си спомням, доста добре се представя в това отношение, когато пристигнах.

Тед се ухили.

– Това сигурно е било, когато за първи път е чул, че съм изгубил половината от фермата, нали така? – каза той. – Сигурно е щял да получи удар! Направо ми се иска да съм бил тук и да го видя, но въпреки всичко се радвам, че ме е нямало – побърза той да добави, когато брат му погледна заплашително.

– Трябва да се радваш, че не беше тук, иначе твоите индианци биха ти приличали на овчици – отговори Грант. – Сега за какво искаш да говориш с мен? Нещо свързано с преместването ти по-близо до къщи?

– Е, не чак толкова близко, но все пак ще ми бъде по-удобно да пътувам до тук и да ви навещавам от време на време. Искам да отида в Уест Пойнт и да стана офицер. Но за да направя това, ще ми бъдат необходими някои много добри препоръки, а може би и малко пари, за да покрия разходите по образованието си там. Тъй като досега никога не съм бил добър ученик, ще се окаже от полза, ако мога да ги убедя, че съм напълно сериозен в намеренията си. Капитан Бентийн, майор Рено и генерал Тери ми обещаха да ми напишат препоръчителни писма, но на всяка цена трябва да имам и едно от тебе, Грант, тъй като ти си ми най-близкият роднина – да напишеш колко съм почтен, откъде произлиза семейството ни, може би да изразиш и увереността си в моите способности. Също така си мисля, че няма да навреди, ако потърся някои от съседите ни, които биха могли да напишат нещо хубаво за мен.

– В такъв случай ти възнамеряваш да правиш кариера в армията? Това ли наистина искаш да направиш, Тед? Защото искам да ти кажа, че ако не искаш, ти винаги можеш да се върнеш и да ми помагаш във фермата.

– Не. Тук ми харесва и винаги ще се чувствам като у дома си, но крайно време е да намеря своя собствен път в живота. Не мога да направя това, ако се осланям на теб до края на живота си. Странно е, но

изгубването на моята половина от фермата е може би най-доброто нещо, което можеше да ми се случи. Това ме накара да се осъзная и да разбера колко съм пропаднал. Освен това аз не съм и наполовина толкова добър в отглеждането на коне, колкото си ти. Сърцето и душата ти са в тази работа, но за мен всичко това, предполагам, беше просто на майтап. Нещо, което ми помагаше да разполагам с пари, за да играя покер, а ти вършеше цялата работа.

Грант се изкушаваше да каже на Тед, че отново ще му припише полагашата му се половина и че нещата ще се променят, ако Тед реши да остане, но интуицията му подсказа да не избързва. Той беше доволен от решението си, когато Тед добави:

– Не се сърди, но предпочитам да вървя по своя път, Грант. Няма нищо срамно в това да бъдеш войник и трябва да си призная, че напоследък се чувствам много горд от себе си. И ще бъда още по-горд, ако успея да отида в Уест Пойнт и да изляза от там като офицер. Имам чувството, че по този начин ще направя сам нещо. За първи път в живота си.

Когато Тед погледна Бетси за първи път и в очите му проблесна едно пламъче, което подсказа мъжкия му интерес, Грант искаше колкото се може по-бързо да изпрати брат си за Уест Пойнт или някъде другаде, стига това да стане възможно по-скоро. Същото се отнасяше и за Бетси, която отвърщаше на погледите на Тед със срамежливи усмивки и премигваше по онзи специфично женски начин, който е плод на дълга практика.

Когато Грант се оплака на Аманда, тя нацупи розовите си устни и каза:

– Мисля, че няма нищо лошо.

– Разбира се, че така ще мислиш – отговори Грант с въздишка, като разбра, че няма да получи никаква подкрепа от нея. – Нали същите женски трикове използва и ти с мен.

– Не съм използвала нищо!

– О, разбира се, че точно това правеше – оспори я той. – Точно това правиш и в момента: нацупваш чувствените си устни и ме караш да поискам да те целувам, докато започнеш да молиш за милост. Да не споменавам за начина, по който ме гледаш и си въртиш опашчицата под носа ми, или пък за това, че от деколтето на роклята ти винаги се показва част от гърдите ти и като те видя, устата ми се изпълва със слюнка.

– Добре го правя, нали? – попита тя самодоволно.

– Много добре знаеш, че добре го правиш – каза той, като я дръпна достатъчно близко към себе си, за да може да усети желанието му.

Беше пладне и двамата имаха да вършат доста неща до края на деня, но Аманда го хвана за ръката и го задърпа към къщата и към леглото, което ги очакваше на горния етаж.

– Хайде да видим как можем да те накараме да не се чувстваш толкова нещастен – каза тя предизвикателно. – И тогава ще видим кой ще моли за милост.

На вечеря Тед направо умря от смях, когато Сладкобузко скочи в полата на Аманда, след това на масата и започна да кълве парче хляб от чинията ѝ. Като мигаше и клатеше глава, Тед плъзна поглед към отсрещния край на дългата маса, където Грант стоеше и гледаше намръщено жена си и патето.

– Ей това се казва истинско домашно животно! – каза Тед само за да ядоса брат си – нещо, което беше усвоил до съвършенство още преди години.

Грант го стрелна унищожително.

– Почти бях забравил за това, че си падаш по странни животинки, Тед – отговори той сухо. – Доколкото си спомням, ти беше този, който донесе една отровна змия, която едва не умори най-добрия готвач на мама.

– Жалко, че не е била мисис Дивот – промърмори Аманда под носа си. Това предизвика смеха на Тед, който седеше достатъчно близо до нея, за да я чуе.

– Какво каза, Аманда? – попита Грант подозрително.

– Нищо, скъпи. Просто си мърморя.

– Тогава си мърмори по-високо, ако обичаш, така че всички да можем да чуем.

– Да говориш толкова високо, е неучтиво! – възрази Аманда, като си взе чинията и се премести между Бетси и Грант. – Да не би да е написано някъде, че е задължително жената да сяде на половин миля от мъжа си на масата за вечеря?

– Такъв е обичаят – господарят на къщата стои начело на масата, а „мадам“ стои в другия ѝ край, тъй че никой от гостите да не се почувства пренебрегнат – обясни Грант високомерно. – Досега винаги така сме сядали и би трябвало да си го разбрала, но никога преди не си се оплаквала.

– В повечето случаи местата около масата бяха заети – припомни му тя. – Тогава не беше необходимо да безпокоя Чалмърс или някой друг да стане от мястото си единствено за да ми донесе проклетите картофи!

– Тя има право, Грант – обади се Тед.

– Да, защото езикът ѝ е остър.

Понеже я предизвика, Аманда му се изплези.

– Ще ти го върна, скъпа – предупреди я той, а погледът му ѝ обещаваше възмездие.

– Преди или след като аз си го върна заради това, че ме нарече „мадам“? – попита тя предизвикателно.

Тед се изсмя.

– Започна да става интересно.

– Не се притеснявай – каза му Бетси. – Те са като котето и кучето винаги когато си говорят.

Тед ѝ смигна.

– Ако питаш мен, по-скоро приличат на две котки в една торба.

– Никой не те е питал – каза Грант. – Тъй че най-добре ще направиш, ако млъкнеш и приключиш с вечерята.

Всички замълчаха за няколко минути, макар че Аманда се кискаше от време на време, а също и Тед. Тогава Сладкобузко се заклатушка неуверено към средата на масата, като търсеше Аманда. Тя не му обърна внимание, но Бетси извика. Като вдигна очи, Аманда видя, че всички гледаха, затаили дъх. Нейното любимо животинче се клатушкаше и залиташе между чиниите и Чалмърс се втурна, за да дръпне храната настрана. Поради някаква неизвестна причина патето вървеше със странна походка много нестабилно. Точно когато минаваше покрай купата със сметаната, то изгуби равновесие и се стовари направо в нея.

– О, небеса! – възкликна Аманда, като скочи да извади патето от голямата купа. Сладкобузко лежеше в ръцете ѝ, гледаше я неподвижно и едва писукаше. Тя бързо го уви със салфетката си, като се опита да го подсуши.

Аманда се притесни още повече, когато леко го разтърси и Сладкобузко едва се помръдна.

– Грант, с него става нещо ужасно! – извика тя. – Направи нещо! Бързо! О, господи! Мисля, че умира!

В този момент цялата маса избухна в смях. Чалмърс стоеше като сфинкс, като се взираше в Аманда с много странен поглед. Бетси щеше да се пръсне от смях, а Тед се смееше високо и се държеше за стомаха.

Грант се хилеше като идиот.

– Изобщо не е смешно! – изпищя тя. – Направи нещо, по дяволите!

– Ще направя, стига да измисля нещо, което би помогнало – каза Грант. – Предполагам, че едно кафе ще свърши работа, но най-добре ще е да го оставим да се наспи.

– Да се наспи? Та той може изобщо да не се събуди! Сигурно има пристъп!

Тед беше паднал от стола и се въргальаше на земята от смях, което изобщо не изненада Грант, тъй като Тед изразяваше чувството си за хумор по странен начин. Бетси се държеше за ребрата и по бузите ѝ се стичаха сълзи. Грант се усмихваше самодоволно и ако ѝ бяха свободни ръцете, Аманда направо щеше да го удари по красивото лице.

– Това глупаво пате няма никаква криза, Аманда. То е пияно до козирката. Изпило е всичкото вино, оставено на края на масата. Докато ние вечеряхме, то си е пийвало, като си е мислело, че е вода.

Втреченият поглед на Аманда се прехвърли върху патето, което лежеше отпуснато като желе в ръцете ѝ.

– То е... то е пияно? – попита тя, като не можеше да повярва. Това предизвика още един изблик на смях изпод празния стол на Тед и кискането на Бетси. Дори Чалмърс се усмихваше тъпо, а Грант беше се ухилил до ушите.

– Да, Аманда. Напълно се е гипсирало – увери я той. Сякаш за да докаже, че Грант е прав, патето се уригна толкова силно, че би засрамило свирката на всеки параход, и след това изхълцука. Това разсмя отново всички, а също така и Аманда, която с облекчение разбра какво му е.

Тя нежно подаде на Чалмърс Сладкобузко, който все още беше увит в салфетката ѝ, и той го отнесе в малкото му легло на горния етаж. Грант категорично отказа да споделя леглото си или пък жена си с това зле възпитано пате и тъй като Грант все пак беше по-подходящ партньор в леглото, Аманда се съгласи.

– Пиян! Е, направо ще откача! – каза тя учудено, когато успя да поговори след продължителния смях.

– Това ненормално пате сигурно се е побъркало – каза Грант, като избърса сълзите от очите си. – Макар че и ти имаш нужда от няколко глътки. Това не е лоша идея и може довечера, когато сме само двамата, да я осъществим. Само при мисълта, че мога да се докосна до голото ти дупе, се възбуждам.

Тя го погледна уморено, но очевидно ѝ беше забавно и прошепна в отговор:

– А ти изобщо кога не се възбуждаш?

Той се засмя.

– Когато съм около тебе – винаги.

Във вторник, когато навсякъде кипеше подготовка за лятната разпродажба, фермата беше сполетяна от нещастие. Без някаква явна причина няколко от най-добрите жребци, а също така и няколко кобили, изведнъж едновременно окуцяха. Пострадалите коне бяха между избраните за продан, а оставаха само четири дена. Грант направо се побърка, но се опита да разбере как тази болест беше засегнала животните толкова бързо.

Най-накрая Кланси реши да провери сеното, с което бяха постлани конюшните. Там той откри, за голямо учудване на всички, измежду стърготините, които смесваха със сеното, стърготини от орех.

– Това е причината, шефе – каза Кланси мрачно. – Разбира се, че ще окуцят. Ореховите стърготини съдържат вещество, което прониква през копитата на конете, както водата – през пясъка, и осакатява горките животни. Ако не разбереш това навреме, ги убива толкова бързо, че все едно си ги застрелял.

Грант много добре знаеше как се отразяват на конете ореховите стърготини и направо побесня, че може да се допусне такава фатална грешка.

– Проверете всички конюшни и сменете навсякъде сеното. Искам да сте напълно сигурни, че никъде другаде няма стърготини от орех. Междувременно аз ще отида да поговоря с Ейбъл Смит за последната му доставка от стърготина. Трябва нещо да се е объркало, за да допусне такава грешка след всичките години, през които сме търгували с него.

– Аз и някои от момчетъзъ шъ почнем да накисваме копитатъ на конете и ще ги превържем – каза Пади. – До събота те отноу щъ съ кат преди.

Но това не беше единственият инцидент, макар че болните коне започнаха да се възстановяват бързо веднага щом беше махнато сеното със стърготините от конюшните и щом започна лечението. Нощта преди разпродажбата портата на заградената ливада, където бяха затворени избраните за продан коне, беше намерена отворена. Изглежда, че някой в бързината не я беше залостил добре. Осемнадесетте коня бяха вече избягали и сега трябваше да бъдат хванати, преди да пострадат.

– Как ще ги намериш в тъмното, Грант? – попита Аманда, когато

видя съпруга си и брат му, че се приготвят да тръгнат да ги търсят.

– Няма да бъде лесно, но ако чакаме до сутринта, нямаме никакви изгледи, че ще ги открием, защото може да се отдалечат. Повечето от тях биха станали лесна плячка за койотите и змиите из тези дефилета. Трябва да се постарая да ги намерим още тази вечер.

В продължение на часове, със запалени фенерчета да осветяват пътя им, те претърсиха околността. Огледаха всяка горичка, провериха всяко поточе и изворче из цялата ферма, обикаляйки в радиус от десет мили. Най-накрая едва се доवлякоха в „Мисти Вали“. Бяха открили шестнадесет от избягалите коне. Три от тях имаха малки наранявания, а един – по-сериозни, тъй че нямаше да може да бъде продаден.

Оставаха три часа до идването на купувачите и Аманда помогна на изморените мъже да изкъпят, да срещат и да приведат конете в предишното им състояние. Нощта беше се оказала твърде дълга, а денят щеше да бъде още по-уморителен, преди да дойде време за така желаната почивка.

След такова трудно начало разпродажбата потръгна невероятно добре, като много от конете бяха продадени на възможно най-висока цена. През целия ден Аманда и Грант така любезно посрещаха купувачи и клиенти, сякаш бяха спали поне десетина часа през нощта и не биха могли да изглеждат по-свежи. Посрещнаха всички както подобава в такива случаи.

На маси под сенчестите дървета на ливадата зад къщата бяха предложени питиета и храна. Уговаряше се транспортът на конете, обсъждаха се родословните дървета на някои от тях. Грант нито веднъж не позволи умората да надделее над него и да прекъсне някой разговорлив клиент или пък да не обясни нещо до най-малкия детайл, когато го питаха за някой кон.

Междувременно Аманда подкрепяше със силно кафе не само него, но и другите гости. Кафето и въодушевлението помогнаха на обитателите на „Мисти Вали“ да се държат на крак през дългите часове на този ден.

Когато и последната карета си замина, всички въздъхнаха с облекчение. Някои се заловиха с ежедневните си задължения, други вечеряха набързо, а трети искаха единствено да се довелкат до някое легло и да проснат уморените си тела.

– Господи, колко съм щастлив, че приключихме с това за тази година! – изпъшка Грант, като се хвърли на пухения дюшек, без да маха кувертюрата от леглото, нито пък дрехите си. – Мога да спя цял месец.

Като едва държеше очите си отворени, Аманда му хвана крака и започна да събува ботушите му, но се оказа прекалено изморена, за да се справи с тази задача. Когато не можа да събуе втория ботуш, тя го дръпна ядосано и се приземи на килима. Остана там, като се взираше в него. Беше толкова изтощена, че не можеше да стане.

– Хвърли ми една възглавница – изпъшка тя, като се просна там, където беше паднала. – Твърде уморена съм, за да се мръдна.

За нейна голяма изненада една възглавница долетя и падна до лицето ѝ.

– Щях да ти помогна, но мисля, че съм останал без крака.

– Провери си крачолите на панталоните. Сигурно са някъде там.

– Ще ги проверя утре – измърмори той. – Още по-добре би било ти да ги провериш утре.

– Ако отложиш за следобеда, може да се споразумеем – каза тя, прозявайки се. – Ако някой ме събуди преди това, ще си има големи неприятности. И ако ставаш до тоалетна през нощта, не стъпвай отгоре ми.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

В понеделника след разпродажбата вече всички бяха си отпочинали. В кабинета Грант намери Аманда, която се занимаваше със сметките.

– Е, как е? – попита той.

Тя го дари с една усмивка, предизвикана от резултатите след дългите изчисления, които бяха възвърнали веселото ѝ настроение.

– Фантастично. В сравнение с миналата година сме спечелили шест хиляди долара повече.

– Това са най-добрите новини за тази седмица – Грант се тръсна на стола и качи краката си на бюрото. – Току-що се връщам от дъскорезницата. Ейбъл Смит ми каза, че самият той е проверил стърготините, преди да бъдат натоварени. Той се кълне, че в тях не е имало такива от орех.

– Тогава откъде са дошли?

Грант поклати глава.

– Не знам. Както не знам и как портата на оградената ливада се ока-
за отворена оная нощ.

– Може би е случайно, не мислиш ли? – попита тя, като сбръчка чело. – Грант, всички търчахме като побъркани, докато се подготвяхме за разпродажбата. Някой просто не е бил достатъчно внимателен. Това е всичко.

– Точно това невнимание можеше да провали целия ни бизнес или пък да причини голяма вреда на конете или на работниците. Всеки от моите хора знае, че не може да бъде разсеян и да допуска глупави грешки.

– Е, разпродажбата свърши и нещата ще тръгнат по старому.

– Това ми напомня, че трябва да обсъдя нещо с теб. Мисля, че в настоящия момент, поне докато не се уверя, че няма да стават такива странни инциденти, най-добре ще бъде да отложим сватбеното си пътешествие за по-нататък. Обещавам ти, ще отидем някъде, но нека да не е сега.

– Мисля, че си прекалено предпазлив, Грант – каза му тя, като му се усмихна нежно. – Но щом искаш така, нямам нищо против. Освен това бях почти убедена, че няма да искаш да предприемем пътуване, докато отпуската на Тед не свърши. Няма да можеш да бъдеш с него толкова

често, като се върне в армията.

Грант се трогна от това, че тя постави отношенията им с брат му пред техните.

– Ти се отнасяш с голямо разбиране към мен, Аманда.

Тя сбръчка вежди.

– Това изненадва ли те?

– Всъщност, да. Повечето жени не биха се отказали от медения си месец.

Аманда тихо се засмя.

– Мислех, че и двамата знаем, че не съм като повечето жени.

Грант си помисли, че той беше много, много щастлив, защото тя не е като повечето жени.

Аманда беше до врата във водата, а около нея плуваха приказно ухаещи балончета пяна, когато Грант влезе в господарския апартамент, за да се преоблече за вечеря.

– Сади? – извика Аманда от малката баня, която се намиреше до спалнята. – Донеси ми една хавлия, ако обичаш!

Като събу тихо ботушите си, Грант отиде на пръсти до вратата на банята.

– О, о, о! – изгуква той и тихо подсвирна, изразявайки одобрението си от това, което виждаше. – Кой идва? Прилича на моята собствена камериерка и телячка.

Аманда се опули от изненада. Тя инстинктивно се хлъзна под водата, но той успя да зърне покритите ѝ с пяна гърди.

– Грант Гарднър! Някой път направо ще си изкарам акъла, като се промъкваш по този начин! – нахока го тя. – А сега се махни оттук, преди Сади да те види как ме зяпаш и разкаже на всички слуги за похотливото ти държание.

– Имам по-добра идея. Защо да не заключа вратата и да не дойда при тебе? – отвърна Грант и моментално изчезна.

– Защо не си завреш главата в казанчето? – извика тя след него, но след малко той се върна и започна да се съблича пред нея.

– Ако ще си завирам главата някъде, предпочитам да е тук.

Гол-голеничък, той стъпи във ваната и бавно започна да сяда в нея. Нивото на водата заплашително се покачи, а мехурчетата започнаха да падат по пода.

– Грант! – изпищя Аманда, като се смееше. – Магаре такава! Ще

измокриш целия под и ще прокапе на долния етаж.

– Може – съгласи се той със смях, облегна се назад, вдигна косматия си крак и го навря в носа й. – Защо не започнеш оттук и не продължиш нагоре, скъпа – каза той, като се излегна мързеливо.

Той не беше сигурен дали да се довери на дяволското пламъче в очите й, когато тя взе гъбата и я насапуниса. Изобщо не би се изненадал, ако му я беше хвърлила в лицето, и направо се разочарова, когато тя започна да сапунисва мълчаливо крака му.

– Разбира се, ти осъзнаваш – започна тя да говори, сякаш всеки ден й се случваше да споделя банята си с него, – че когато излезеш от водата, ще миришеш на портокалов цвят. Интересно какво ще си помислят твоите подчинени?

Той малко се изтръпна при тази мисъл. Просто трябваше да се увери, че мирисът ще е изчезнал, преди някой да го е усетил. Ръцете на Аманда правеха такива чудеса под сапунената вода, че той изобщо не би могъл да я спре.

Не след дълго Грант беше вече изпаднал в блажено опиянение. Мехурчетата бързо се пукаха. Само на гърдите на Аманда имаше няколко, които стояха като дантелено украшение.

Като му се усмихна, тя му хвърли гъбата, а след нея и хлъзгавия сапун.

– Сега си ти наред – каза тя палаво.

Грант започна да й търка гърба и скоро беше възнаграден за усилията си, защото чу тихите стенания, които издаваше надигащото се у нея желание. Той остави гъбата и започна да гали тялото й под водата, като търсеше криещите се там съкровища. Изведнъж му хрумна нещо, той вдигна крака й и още преди тя да успее да предположи какво ще прави, лапна палеца й и започна да го смуче и ближе.

Аманда направо полудя, като се въртеше и крещеше като обезумяла.

– Спри... спри с това! – каза тя задъхано. – О, господи!

Той се прехвърли на друго лакирано пръстче и постигна отново същия резултат.

– О, о! Ужасно ме е гъдел! И... е... е...

– И какво? – попита я той, като леко я хапеше със зъби.

– И е... толкова забавно! Толкова... ме е гъдел, но ми е хубаво. Толкова е възбуждащо!

Точно това искаше да постигне. Като я измъчи достатъчно, той започна да се притеснява, че тя може да се удави в малкото останала вода,

и я издърпа, ставайки от ваната. Без да взема хавлия, той я занесе на леглото и се любя с нея, докато и двамата се почувстваха като новородени бебета.

– Изгървахме вечерята – уведоми го тя тихо. – Какво ще си помислят Тед и Бетси?

– Изобщо не ме интересува, докато и те не започнат да се забавляват по подобен начин.

Стомахът ѝ изкурка, а след малко и неговият.

– Ще почакаме малко – каза ѝ той. – После, когато всички си легнат, ще се промъкнем долу в кухнята и ще претършуваме шкафа.

– А какво ще правим междуременно? – попита тя дяволито.

– Е, все ще измислим нещо да запълним времето – увери я той.

И наистина го запълниха, но не така, както Грант си го беше представял. С очарователна усмивка Аманда успя да го убеди да ѝ лакира ноктите на краката. Но още преди да свърши с лакирането, тя се озова прикована към леглото от тялото на Грант, а краката ѝ бяха високо вдигнати във въздуха, за да може да изсъхне лакът ѝ и Грант да се възползва от относителната ѝ неподвижност.

Минаха почти две седмици без никакъв инцидент и Грант беше склонен да вярва, че предишните два са били случайност. Тогава отново започнаха неприятности и този път Грант беше готов да се закълне, че всичко е направено нарочно. Първо, Претендента се оказа със скъсано сухожилие на предния ляв глезен. Макар че щеше да остане жив, кариерата му, въпреки добрия старт, трябваше да приключи и той можеше да послужи само за разплод.

Конюшната му беше проверена и не беше намерено нищо, което би могло да предизвика нараняването. Грант и няколко от работниците внимателно отгърмъчиха ливадата, където беше пасъл конят, но не откриха нищо, освен една съчка. Тогава видяха Пади да се приближава, тичайки, и размахал ръце да вика Грант. Останал без дъх, младият жокей обясни развълнувано:

– Шефе! Бързо! Джак отиде да ми доведе Флийт Фелоу и намерил коня да лежи и от него да тече кръв като от заклано прасе!

Грант се затича, сърцето му биеше до пръсване. Той прескочи оградата, препъна се и падна, но се претърколи, стана и продължи да тича, без да обръща внимание на болката в гърдите си. Когато стигна до цвилещия кон и до десетината мъже, които се опитваха да го успокоят,

разбра защо конят се държеше така. Той лежеше, а задните му крака бяха омотани с тел, която беше разрязала плътта му толкова навътре, че костите му бяха се оголили. Този състезателен кон не можеше да бъде спасен, този кон, чиито кръвни линии обещаваха да стане победител след една-две години. Дори и да не развиеше тетанус и не умреше, той щеше да си остане един нещастен инвалид, който щеше да изпитва ужасни болки. Щеше да бъде жестоко да го оставят да страда повече. Единственото, което можеха да направят, беше да го избавят от мъките му.

Разбрал това, Шон О'Брайън дойде и застана до Грант със заредена пушка.

– Ако искате, аз ще го направя – предложи той.

– Не, ще се справя сам – отвърна Грант мрачно, макар да знаеше, че убивайки това красиво животно, той щеше да убие и част от себе си, но също така знаеше, че друг изход няма и че това беше негов дълг.

Единственият изстрел, който проехтя след малко, отекна унило из цялата околност, чак до най-далечните кътчета на „Мисти Вали“, и след това настъпи угнетяваща тишина.

Грант приличаше на ранен тигър. Някой нарочно саботираше фермата му, раняваше любимите му коне и той щеше да разбере кой е този човек, дори ако трябваше да преобърне всяко камъче. И когато намереше този гаден мръсник, линчуването щеше да е най-малкото наказание за него.

Проблемът беше, че Грант не знаеше откъде да започне търсенето. Нямаше начин, по който да разбере как телта беше попаднала във фермата – не само където пасяха Претендента и Флийт Фелоу, но и на още няколко ливади. Не можеше също така да разбере и откъде са дошли ореховите стърготини или пък кой беше оставил вратата отворена.

Всеки човек от фермата или който и да било друг можеше да е виновен за това. Някой неудовлетворен работник, обиден клиент, съперник в отглеждането на коне, дори някой, чийто кон беше загубил състезанието заради този на Грант. Списъкът на заподозрените беше дълъг. Грант искаше да изброи всички възможни врагове, особено тези, които си беше създал наскоро, трябваше да включи Анабела, мистър Фостър, Станфорд Дарси, конярчето от фермата на Анабела, макар че, ако можеше да се вярва на клюките, то вече трябваше да е в Чатануга.

Тъй като не знаеше какво друго да предприеме, Грант беше поставил часови пред конюшните и беше разпоредил всяка вечер конете да се прибират. През деня, когато животните бяха пуснати по ливадите, всеки трябваше да бъде нащрек. Посетителите бяха ограничени до минимум, тъй че да могат да бъдат лесно наблюдавани и всякакъв достъп до фермата беше забранен. Храната, водата, сеното, ливадите, конюшните – всичко редовно щеше да се проверява и всяко нещо, което предизвикаше дори и най-малкото подозрение, трябваше да бъде незабавно съобщено на Грант. На стратегическите места часовите бяха въоръжени и им беше наредено първо да защитават конете, а после да задават въпроси.

Тогава, с нетърпението на разбеснял се бик, Грант седна и зачака какво ще се случи и кой може да бъде виновникът.

– Няма да дойда с тебе на пикник, Аманда, тъй че си избий от главата тази абсурдна идея – каза Грант. – Твърде съм зает. Сега, когато някой се опитва да провали всичко във фермата, не е подходящ момент за развлечения.

– А за какво е време, Грант? – оспори го тя. – Да фучиш и да се зъбиш на всеки? Да мислиш постоянно за това, докато полудееш и докато накараш и всички около теб да откачат? За бога, толкова си се задълбочил в нещата, че мислиш за тях, дори и когато се любим!

Той я погледна разярен.

– Откъде знаеш кога за какво си мисля?

– Не е трудно да усетя, когато си напрегнат като пружина. Миналата нощ ме събуди, защото скърцаше със зъби и мяташе юмруци – дори и на сън. Скъпи, не може да продължаваш така. Трябва малко да се поразсееш и да се отпуснеш. Освен това Тед заминава вдругиден и ще бъде чудесно четиримата да прекараме заедно един следобед.

Тя се обърна към него и го погледна с умоляващи сини очи.

– Остави някой друг да се грижи за фермата за няколко часа и ела с нас. Моля те, любими.

Когато го гледаше по този начин и дългите ѝ мигли трепкаха над замъглените ѝ сини очи, Грант беше готов да ѝ даде всичко, което тя пожелаеше, макар че никога не би признал слабостта си. И начинът, по който го нарече „любими“, сякаш наистина го мислеше, накара сърцето му да трепне.

– Добре – съгласи се той, – но само за малко. Искам да бъда тук,

когато се случи нещо.

– Ако се случи нещо – поправи го тя. Лицето ѝ грейна в усмивка и тя предложи: – Върви си дай разпорежданията за днес, а аз ще наглася кошницата за пикник и ще кажа на Бетси и Тед – тя тръгна към къщата, но се спря и щракна с пръсти, сякаш ѝ беше хрумнало нещо. – Грант, къде са ти въдиците?

– Въдиците?

– Да, нали знаеш, онези дълги неща, които са направени от тръстика и на които има корда и кукички.

– Много добре знам какво представлява една въдица, Аманда – информира я той сухо. – Просто съм изненадан, че питаш за тях.

– Няма по-добър начин да се отпуснеш от това да си лежиш на слънцето, да слушаш шума на водата и да чакаш рибата да налага въдицата.

Той се усмихна.

– О, аз мога да измисля поне още няколко начина, за да си прекарваме времето приятно.

Като премигна няколко пъти, тя предложи:

– Първо ще ловим риба и ако се отнасяш добре към мен, тогава и аз ще лапна въдицата.

Той бавно поклати глава, като гледеше как се развяват полите ѝ, докато се отдалечаваше, и си каза тихо:

– Обикновено точно това правиш, малка палавнице!

Беше наистина успокояващо да се излегнеш на брега на реката, слънцето да се прокрадва през клоните на дърветата и лекият вятър да гали листата. Дори нямаше никакво значение, че рибата не кълвеше. Макар че излетът не можа да откъсне Грант от грижите му, все пак му помогна да се отърси от напрежението, което беше се напластило за последните четири дена.

Аманда беше доволна и кипеше от енергия. Очите ѝ грееха, смехът ѝ беше заразителен. Първото нещо, което направи, беше да събуе обувките и чорапите си и да започне да тича боса по тревата като горска фея.

– О, толкова е хубаво!

Грант не можеше да не се смее на приумиците ѝ. Тя беше като дете, изгървано от родителски надзор, което, вместо да си учи уроците, правеше каквото си иска.

– Внимавай за змии! – извика Грант.

Като се завъртя грациозно, тя се стовари до него.

– Ще оставя змиите на Тед, ако все пак не съм ги изплашила досега.

– Това ли беше целта на този танц? – попита той и се засмя.

Тя кимна с глава, като мърдаше лакираните пръстчета на краката си, и въздъхна.

– Отчасти. Най-вече защото ми достави удоволствие.

Те ловиха риба, или поне се опитаха да хванат нещо. Ядоха студено пържено пиле, по едно голямо парче сирене и прясно изпечен хляб, който подкараха с вино и праскови, които бяха толкова сочни, че по брадичките им се стичаше сладък нектар. Разказваха си забавни случки от детството – Грант и Тед споделиха колко са били немирни, а Аманда и Бетси разказаха истории от пътуванията с парахода.

– Кога за последен път сме били заедно по този начин? – попита Тед брат си.

– За риба? За бога, Тед, не мога да си спомня.

– Или пък някъде заедно, без да работим нищо, било то във фермата, или при конете? Знаеш ли, Грант, мисля, че не беше честно към теб, когато татко и мама починаха и ти трябваше да поемеш толкова много неща на плещите си в такава ранна възраст. Предполагам, че през повечето време изобщо не съм се замислял върху това, но докато аз продължавах да си бъда момче, ти трябваше да приемеш ролята на възрастен.

– И си забравил как се играе – обади се Аманда, като го погледна тъжно.

– Е, няма нищо страшно – каза Бетси закачливо, за да повдигне настроението, което беше станало прекалено сериозно. – Аманда е човекът, който може да ви припомни как се играе. Може и тя да не е живяла нормално, но в много отношения това ѝ се е отразило добре. Тя веднага ще ви извади от скучния живот.

Грант не беше сигурен, но си помисли, че току-що беше обиден по заобиколен начин.

– Зная, че всички си мислите, че съм сухар, но и аз мога да бъда забавен като всеки друг човек.

– О, така ли! – каза Аманда дръзко и предизвикателно сбръчка носето си към него.

– Да – отговори той.

– Тогава хайде да отидем във водата. Събуй си старите обувки, навий си крачолите до коленете и ела да погазим в реката.

– Аманда...

– Или си твърде горд и се страхуваш да не загубиш мъжкото си

достойнство? – подразни го тя. – Тук пред бога и всички нас?

Като се наведе, тя прибра нагоре полите, затъкна ги между краката си и ги подпъкна под колана на роклята си, като по този начин си оформи панталони и роклята ѝ нямаше да се влачи по земята.

Бетси последва примера ѝ. Дори и Тед се присъедини към тях, като свали ботушите си. Тримата се отправиха към стръмния бряг, като оставиха Грант да ги следва с поглед.

Аманда едва беше си намокрила краката, когато някой я грабна за ръката и тя извика.

– Търсеше си го, малка привлекателна корабна вещице! – като я вдигна, Грант нагази във водата до коленете и я пусна.

Тя се надигна, като пухтеше, роклята ѝ беше мокра и косата ѝ се окапваше.

– Ах, ти, плъх такъв! – каза тя, като махна едно мокро кичурче от очите си.

Грант се смееше и изобщо не видя как тя мушна ръката си под водата и го дръпна за глезена. Той се озова до нея в реката, като падна с плясък и опръска всичко наоколо, включително Тед и Бетси, които се наслаждаваха на представлението. Във водата последва една весела игра, придружена с такова пръскане и с такива викове, че дори да имаше някъде риба, то тя вече беше прогонена.

Тръгнаха за къщи по-късно, отколкото Грант беше очаквал, и изглеждаха окаяно – като група дрипави цигани.

Аманда въздъхна доволно, сгушена до съпруга си в каретата и трепереща, тъй като слънцето беше се скрило.

– Обичам те, Грант Гарднър – прошепна тя тихо, като го сепна от това неочаквано признание. – Толкова много те обичам, че като си помисля, изпитвам болка.

Грант стоеше до нея неподвижен, като се бореше с противоречивите чувства, които предизвика това изявление. Съмнение, радост, изненада – всичко това подейства като шок в съзнанието му, премина през всеки негов нерв и обхвана сърцето му като с пипала.

– Не бъркай любовта със страстта – предупреди я той най-накрая.

– Знам разликата, скъпи – увери го тя с топъл и сладък глас. – Знам какво чувствам.

Той не можеше да каже същото за себе си, поне за момента.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Когато се върнаха вкъщи, Чалмърс ги посрещна с телеграма за Тед. Новините бяха добри. Назначението му в Уест Пойнт беше одобрено благодарение на това, че офицерите и Грант бяха изпратили толкова бързо препоръчителните писма. Вместо да се присъедини към частта си и да се отправи за западната граница, той трябваше да се яви във военната академия на петнадесети октомври, което му даваше право на още един месец отпуска в „Мисти Вали“.

Бетси не беше на себе си от радост. За голямо разочарование на Грант, между нея и брат му имаше нещо повече от харесване, обаче Грант не можеше нищо да каже, след като той самият беше се оженил за комарджийка от параход. Точно това беше чул от Тед, когато се опита да изкаже гласно неодобрението си от засилващата се връзка между него и Бетси.

– Защо когато съдиш другите, забравяш себе си? – попита го Тед. – Ако Аманда е достатъчно добра за теб, то тогава и Бетси е достатъчно добра за мен. Макар че в твоя случай мисля, че е точно обратното. Не мога да разбера защо тази жена се е съгласила да се омъжи за теб.

– Не е чак толкова просто, колкото си мислиш, Тед. Аз компрометирах Аманда толкова много, че дори един от моите работници се опита да я изнасили. В момент на ярост се изтървах пред Дарси, който по това време я ухажваше, и казах, че съм спал с нея. След тоя случай и малкото уважение, което можеше да очаква от другите, изчезна. Тъй че, както разбираш, бракът ни беше повече въпрос на чест, отколкото на някакви романтични преживявания, както си мислиш.

– Може би, що се отнася до тебе. Но не и до Аманда. А и не можеш да ме убедиш, че единственият ти аргумент да се ожениш за нея е бил да успокоиш съвестта си. Много добре те познавам, скъпи братко.

– Вземайки името ми, Аманда получи уважението на хората. Тя винаги е искала да бъде дама и никога не е успявала. По този начин аз й помогнах.

– В такъв случай ти си този, който никога не е успявал да разбере някои неща, а също и този, на който му липсва малко разум. Ти спял ли си, Грант? Не виждаш ли, че тази жена те обожава? Освен това аз мога да се обзаложа, че много преди да вземе твоего почитано име, Аманда е била дама. Хората просто не искат да приемат този факт. Той не

отговаря на закостенелите им разбирания. В крайна сметка, какво означава „дама“? – продължи той. – Една дама грациозна ли е? Хубава ли е? Щедра ли е? Не притежава ли Аманда всичките тези качества? Една дама вярна ли е? Обична ли е? Къде е писано, че една дама трябва да бъде богата, с потекло и родословното ѝ дърво да види корените си от дните на цар Соломон? Трябва ли да се ограничава с това да пее и да свири на пиано, да клюкарства за последната мода? За бога, Грант! Не мога да повярвам, че не виждаш това, което е пред очите ти! Аманда е едно безценно съкровище, един необработен диамант. Би ли заменил такъв камък за някакво обикновено стъкълце?

– Като зрял човек ли говориш – попита го Грант саркастично, защото се чувстваше ужасно неловко от това, че разговорът се обърна към него, – или като човек с опит, който се е клел в любов безброй много пъти, докато е бил млад? В края на краищата, ние се откъснахме от темата на разговор, а тя беше Бетси, не Аманда.

– Чудесно. Хайде да ограничим разговора си върху Бетси. Нашата връзка и това, докъде се е задълбочила, изобщо не те интересува. Можеш да владееш „Мисти Вали“, но правата ти се простират единствено върху земята, конете, бизнеса и донякъде върху жена ти, ако може да те накара да вярваш в това. Нямах нищо общо с личния ми живот. Тъй че гледай си работата и ме остави и аз да си гледам моята.

След този случай Грант се поколеба дали да даде съвет на брат си. Не искаше повече да бъде поучаван от някакво си дете, на което млякото му беше още по устата! Не беше необходимо и да го слуша, а също така и всеки, който хвалеше Аманда! Това направо го дразнеше! Притесняваше го толкова, колкото и собствените му объркани чувства.

Той не правеше нищо друго, освен да се мотае в състояние на пълно объркване. През по-голямата част от времето си се опитваше и не можеше да си спомни истинските мотиви, поради които беше се оженил за Аманда, макар че досега всичко му изглеждаше толкова просто. Дали беше единствено заради „Мисти Вали“? Дали съзнанието беше проговорило у него и го беше подтикнало към това? Или пък причината беше в желанието му към нея и изостреното чувство за притежание? А може би някъде дълбоко в сърцето му се криеше нещо друго, нещо, което подозрително напомняше за любов?

Колкото повече Грант се замисляше върху тези въпроси, толкова повече се чудеше как животът му е станал толкова объркан. Отговорът винаги беше един и същ – причината беше Аманда.

Всичко беше спокойно в продължение на няколко дни. Когато отново ги сполетя беда, никой не очакваше, че ще бъде от такова естество.

Кланси беше оседлал Тайнствената лейди за Аманда, която искаше да язди. Сега, когато най-после свикна с язденето, тя почти му се наслаждаваше и можеше да се отпусне спокойно на гърба на кобилата. Разбира се, тъй като напоследък имаше неприятности, Аманда отново трябваше да язди само в околността, но това не ѝ пречеше.

И този път преди язденето Аманда и Тайнствената лейди минаха през обичайния ритуал. Първо, Аманда даде на кобилата малко парче ябълка. След това, докато Тайнствената лейди кротко ядеше, Аманда я галеше, милваше я по дългия врат и по кадифения нос, докато кобилата започнеше да я побутва по рамото, сякаш я подканяше да се качи на седлото.

Всичко беше наред до момента, когато Аманда яхна коня. Без някаква причина Тайнствената лейди започна да се бунтува. Тя се тръскаше напред-назад, като се изправяше и подскачаше. Изплашена, Аманда опита всички трикове, които знаеше, за да успокои животното – говореше му тихо, милваше го, но Тайнствената лейди продължаваше да беснее и Аманда, понеже се уплаши за пръв път от доста седмици насам, бързо слезе от седлото.

Веднага след това кобилата се успокои и Аманда напълно се обърка. След няколко минути, тъй като Тайнствената лейди не показва признаци на странно държание, Аманда се качи отново. Но в момента, в който седна на седлото, кобилата стана неспокойна и този път реагира по-остро. Като започна да цвили високо в знак на протест, кобилата се отправи към най-близката ограда и се опита да свали Аманда от гърба си.

Като нададе уплашен вик, Аманда скочи на земята и почти падна. Тя с облекчение забеляза през сълзи, че Грант идва към нея.

– Какво става тук? – попита той.

– Не ми позволява да я възседна – оплака се Аманда и брадичката ѝ се разтрепери. – По-точно позволи ми да я възседна, но след това ми даде да разбера, че не иска да стоя на гърба ѝ. Не знам какво да правя. Защо започна да се държи така?

Като се намръщи, Грант огледа вече успокоената кобила.

– Не знам, скъпа. Никога преди не е реагирала по този начин. Откога не си я яздила?

Аманда повдигна рамене.

– Не мога да си спомня точно. От две-три седмици може би.

– Е, може би се чувства малко неспокойна, щом не си я яздила толкова време. Защо не ме оставиш да опитам и аз? След това няма да имаш проблеми да я яздиш.

– Моля те, опитай – съгласи се бързо Аманда.

Тайнствената лейди стоеше спокойно до момента, в който Грант я възседна. Тогава тя направо полудя. Започна да се мята още повече отпреди, когато на гърба ѝ беше Аманда, и правеше всичко възможно, за да събори ездача на земята. Грант хвана поводите и отказа да слезе. Тогава Тайнствената лейди се изправи на задните си крака. Тя направи това няколко пъти, докато най-накрая Грант слезе.

– По дяволите! – каза той и поклати глава. – Не мога да разбера защо прави това!

Като реши този път да направи всичко постепенно, Грант отново се приближи към кобилата, помилва я и я успокои с нежни думи и ласки. Тайнствената лейди се държеше така, сякаш бяха първи приятели, и се радваше на докосването му. Бавно, внимателно, Грант пхна единия си ботуш в стремето и отпусна цялата тежест на тялото си върху този крак. Кобилата все още беше спокойна. Той преметна и другия си крак, като разпредели тежестта си на двата крака. Нищо не се случи, докато не седна на седлото. Отново Тайнствената лейди започна да се мята като побесняла, хвърляше къчове и се изправяше.

Грант слезе и започна да проверява поводите. Като не видя нищо обезпокояващо, свали седлото, за да провери чула под него.

– Понякога чулът се набира – обясни той на Аманда, която стоеше и гледаше отстрани. – Това може да причини болка в гърба на коня, а някои животни са много чувствителни. Никога не съм си мислил, че Тайнствената лейди е толкова чувствителна, но нали винаги нещо става и за първи път.

Платът си беше, както трябваше да бъде, независимо от бунтуването на кобилата. Понеже беше озадачен, Грант прокара ръка по гърба ѝ, за да види дали няма нещо, което да я боде – някоя сламка или нещо, което би могло да се е забило в чула. Не откри нищо, но знаеше, че животното не може да реагира така без причина, и махна чула с намерение да го провери от вътрешната страна.

Тогава той видя по гърба на Тайнствената лейди рани, от които течеше кръв.

– По дяволите!

Той прокара ръка по гърба ѝ, но не усети нищо, освен раните. В

чула също нямаше нищо обезпокояващо. Оставаше само седлото. Тъй като подозрението му нарасна, Грант обърна седлото. Там, във вътрешната страна, бяха поставени четири от най-дългите, най-острите бодили, които някога беше виждал!

– О, господи! – възкликна Аманда, като се приближи до него. – Ето защо се е държалата така! Не мога да си представя каква болка сме й причинявали всеки път, когато се качвахме на гърба ѝ!

– Аз мога – отговори Грант и в очите му се четеше гняв. Той хвърли седлото настрани и се изправи. – Сигурен съм, че ако беше някой друг кон, ти можеше вече да не си между живите. Щеше да те убие! Но това, което стана, стана с твоя кон, който само ти яздиш. И това ми подсказва, че някой нарочно се опитва да ти навреди, Аманда. Някой, който толкова те мрази, че иска да те види или инвалид, или мъртва.

Ако Аманда беше изплашена до този момент, сега тя вече се ужаси.

– Но кой? Защо? – попита тя с треперещ глас, а очите ѝ изглеждаха огромни на преbledнялото лице.

– Анабела? – подхвърли Грант, тъй като точно това име не му излизаше от главата.

– Не може да бъде – оспори го Аманда. – Знам, че ме ненавижда, но ако искаше да ме нарани, щеше да го направи отдавна.

– Може би иска да нарани и двама ни сега, когато всичките ѝ планове се провалиха. Сега, когато си моя съпруга.

– Но оградата, сеното? – попита Аманда, като не можеше да се отърси от шока. – Би ли могла да успее да направи сама всичко това? Нима знае как да го направи?

– О, разбира се, че знае. Тя е отраснала около коне и е стояла в конюшните, откакто е проходила.

Грант вече беше тръгнал към конюшната. Изражението му беше мрачно и зловещо. Аманда се затича след него.

– Грант! Какво си намислил да правиш?

– Ще отида до семейство Фостър да поговоря малко с тях и независимо по какъв начин, но ще получа отговор на някои въпроси.

– Но, Грант, не можеш да отидеш там и подтикнат от мъст да я обвиниш! Тя може да не е виновна независимо от това, че ме мрази и в червата!

– Може и да е така, но това е единственият начин, по който мога да съм сигурен, че не е тя.

Без да ѝ каже нищо повече, той я придърпа към себе си за кратка целувка. Помилва с ръка бузата ѝ и я погледна, като замълча за малко.

– Докато се върна, няма да се отделяш от Тед – каза ѝ той с дрезгав глас. – Няма да се бавя.

Малко по-късно Грант се върна и изглеждаше страшно озадачен. До този момент дълбоко в себе си той мислеше, че е открил виновника. А сега отново беше объркан.

Анабела не беше вкъщи. Всъщност тя не беше в Кентъки или в околността от повече от три седмици. Разстроената мисис Фостър му беше казала през сълзи, че бащата на Анабела я е изпратил на юг. След всичко, което беше се случило, и при пълна тайна, бащата беше се спазарил да даде дъщеря си за жена на един застаряващ плантатор в Алабама, който не можел да има деца и който щял да приеме Анабела и да каже на всички, че детето е от него.

Това обясняваше защо дори слугите не бяха виждали момичето от доста време. Това също означаваше, че някой друг, а не Анабела беше отговорен за неочакваните „злополуки“, които бяха сполетели „Мисти Вали“. Грант беше стигнал дотам, откъдето бяха започнали.

Животът и работата във фермата продължаваха, макар и не по старому. Бяха поставени повече постове, които дежуреха ден и нощ. В настоящия момент, докато заминеше за академията, Тед трябваше да се грижи за Бетси и Аманда, но най-вече за Аманда, когато Грант не беше с нея.

Макар че Аманда обожаваше и двамата и нямаше нищо против компанията им, тя скоро започна да се чувства ненужна на влюбените. Освен това с ограниченията, които ѝ бяха наложени сега, тя беше лишена от предишната си свобода и от възможността да прави каквото си иска. Затова, за да избегне своите стражи, тя започна да си измисля извинения и прекарваше повечето от времето си, като следваше Грант по петите, защото това поне ѝ даваше една илюзия за свобода и ѝ позволяваше достъп до конюшните. Бетси, с деликатните си крачета, категорично отказа да престъпи прага на някой обор.

И така за първи път Аманда стана свидетелка на чифтосването на кобила с жребец – нещо, което по-рано ѝ беше забранено да гледа.

– Нещата може да загрубеят, скъпа, и няма да е никак приятно – предупреди я той. – Може би е по-добре да се прибереш вкъщи.

– И какво да правя вкъщи? Да готвя? Да се уча да плета? Да си подремна в девет часа сутринта? За бога, Грант, аз съм голямо момиче. Толкова време съм чела за това в книгите и сега мога да го видя на живо.

Той се съгласи, макар и неохотно.

– Добре, но искам да стоиш настрана, зад оградата. И да не си гъкнала през цялото време. Не се шегувам, Аманда. Или ще правиш това, което ти казвам, или се прибираш вкъщи.

– Оставам.

Отначало всичко започна много безобидно. Кобилата беше заведена в едно заградено място. Аманда видя как двама работници влязоха при нея с въжета, които прикрепиха от всяка страна на оглавника. След това я заведоха в единия край на ограденото място. Макар че беше странно, че ще използват въжета и толкова много хора ще ги държат, Аманда си спомни, че обеща да не задава никакви въпроси.

Веднага след това други двама работници доведоха жребца. Той направо гореше от нетърпение да се срещне с кобилата. Аманда погледна и видя, че веднага щом усети миризмата ѝ, жребецът беше готов да изпълни дълга си.

Въздухът трептеше от напрежение. Кобилата усети присъствието на жребца. За голямо учудване на Аманда, тя започна да се държи суетно пред него, сякаш беше някоя девица, която изпращаше сигнали на своя любим, но при нея всичко беше по-грубо. Тя се изправи на задните си крака, тръсна гривата си, изцвили и повдигна опашката си, за да покаже влажните си, подути от възбуда полови органи.

Жребецът отговори с изцвилване, ноздрите му трептяха, мускулите му бяха напрегнати. Изведнъж реши да се отскубне от въжетата, които го спираха, и повлече след себе си тези, които ги държаха.

Когато конете бяха близко един до друг, кобилата рязко промени държанието си, като демонстрира безразличие към току-що влезлия жребец. Тя се отдръпна и само въжетата, с които беше вързана, ѝ попречиха да избяга.

Жребецът беше достатъчно близко до нея, за да покаже, че това не му харесва, и я ухапа до задницата с големите си зъби. Тя също се опита да го ухапе, но той беше зад нея, а тя беше заградена от оградата и от въжетата, с които я държаха.

За момент цялата тази сцена замря, макар че се усещаше лекото вибриране на въздуха. Сърцето на Аманда учестено биеше в гърдите ѝ, тя затаи дъх и продължи да гледа. Лицето ѝ беше пламнало и тя усети някакво напрежение в слабините, предизвикано от очакването на това, което щеше да последва. Каквото и да бяха ѝ предложили в този момент, за нищо на света тя не би откъснала очи от тези великолепни животни.

Кобилата, изглежда, отново промени решението си и изведнъж прояви желание да бъде яхната от жребеца, желание, което не беше по-слабо от неговото. Точно пред муцуната му тя вдигна опашката си нагоре, като по този начин му осигури достъп. Като тръсна главата си назад, жребецът се изправи и обкрачи гърба ѝ с предните си крака. Тя коленичи и той я захапа със зъби за гърба и влезе в нея.

Всичко беше толкова бурно, толкова естествено. Аманда разбра защо използваша въжета и защо мъжете бяха толкова внимателни, докато държаха кобилата. Беше необходимо да се осигури безопасността на двете животни по време на разгорещеното им съвкупление. Конете цвилеха, докато се чифтосваха лудешки, и всичко, което правеха, беше инстинктивно, естествено и макар че беше грубо, беше и красиво.

Когато най-после Аманда успя да откъсне очите си от тях, погледът ѝ беше привлечен от този на Грант, който сякаш мълчаливо я беше заставил да го погледне. Зелените му очи горяха и техният пламък преминаваше през разстоянието, което ги разделяше, и достигайки до нея, направо я изгаряше. Тя знаеше, че това, което той виждаше на лицето ѝ, беше отпечатано и на неговото. Ноздрите му трептяха и тя се чудеше дали и той, както жребецът, не усещаше пулсиращото ѝ желание.

Гърдите ѝ болезнено копнееха за ласката на ръцете му, на устните му. Тя цялата трепереше, усещаше слабините си горещи и беше влажна от плътското си желание. Невероятно, но направо го усещаше между краката си, усещаше как прониква в нея, как влиза, как я обладава.

Докато беше заета с мислите си, той се пресегна и я хвана за ръката. Бързо, без да проговорят и дума, той я поведе към къщата. Едва затворили врата на спалнята, те се нахвърлиха един върху друг, като започнаха да си разкъсват дрехите. Треперещите ѝ пръсти се вкопчиха в ризата му, тя я дръпна и навсякъде се разхвърчаха копчета. Той разкъса роклята ѝ, шевовете се пукаха, панделките се цепеха, дантелата ставаше на парченца. Тя се опита да му събуе панталоните, но видя, че ботушите са все още на краката му, и ги смъкна само до прасците.

Повече не можаха да издържат. Ботушите си останаха на краката му и той я понесе към средата на стаята. Хвърли я на леглото и тя изпищя. Тогава той се стовари върху нея. Зажаднените му устни поеха навътре зърната на гърдите ѝ и Аманда си помисли, че ще умре от ужасното желание, което вибрираше в нея. Той откри с пръсти влажната ѝ женственост и едва я докосна, когато Аманда експлодира и всичко около нея се разпръсна в хиляда трептящи искри.

Тялото ѝ беше все още обхванато от вълните на блаженството,

когато той нахлу в нея. Нежното ѝ дупе трептеше и това го възбуждаше още повече. Тя направо го засмукваше, като го караше отново и отново да влезе в жадната ѝ плът – по-дълбоко, по-силно, по-бързо, докато накрая и двамата бяха обзети от такава лудост, че се сляха в необуздан екстаз и доволно нададоха един последен вик на възторг.

След това, малко учудено и притеснено, те видяха последиците от страстното си съвкупяване. Грант беше целият изпохапан и изподран, а той беше оставил по Аманда следи от своята страст на някои места, които се виждаха, и щеше да ѝ се наложи да носи много скромни рокли, с висока дантела около врата, а ако той не искаше работниците му да се сръгват, като го видят, дълго време не трябваше да маха ризата си никъде другаде, освен в спалнята.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Аманда не се чувстваше добре. Това нямаше нищо общо с бясното им любене след чифтосването на конете. Поне за това беше сигурна. Като оставим настрана няколко одраскания и това, че нежните ѝ бузи бяха зачервени от допира им до брадата на Грант, по нея нямаше никакви наранявания – изпитваше само едно приятно чувство на удовлетворение.

Сега обаче, седмица след това, тя едва имаше сили да изкара на крак цял ден. Съвсем неочаквано, например докато разговаряше с някого, ѝ прилошаваше. Времето беше необичайно горещо за края на септември и от това се чувстваше още по-зле. Аманда си мечтаеше да дойде есента и температурите да се понижат. Това, което най-много я безпокоеше, беше, че няколко пъти, като ставаше от стола, пред очите ѝ причерняваше.

Аманда се колебаеше дали да каже за това на Грант, след като той напоследък имаше толкова много грижи. Започна често да тича до тоалетната. Всяка сутрин повръщаше и ѝ беше лошо, но към обед ѝ минаваше и страшно огладняваше. Тази нова болест се появяваше, когато се събудеше, и изчезваше следобед. Тогава Аманда започна да си мисли, че е бременна. Даде си сметка, че последният ѝ месечен цикъл беше, когато Грант ѝ предложи да се омъжи за него. Оттогава досега не ѝ беше идвало.

Аманда не знаеше защо беше толкова изненадана от това откритие. Рано или късно това щеше да се случи, особено след като толкова често спеше с Грант. Въпреки това мисълта, че в нея живее едно същество, я стресна. Досега не беше се замисляла много за деца и че ще стане майка. Изведнъж тя трябваше да се поспре и да се замисли за това, каква майка би била, каква майка би искала да бъде, как щеше да се чувства, когато бебето започнеше да расте и да мърда в корема ѝ, как щеше след това да го държи в ръцете си и да го кърми. Нейното дете. Детето на Грант.

След това се уплаши, че и тя, като майка си, може да умре при раждането. Но майка ѝ е била нежно, крехко създание или поне така ѝ беше казал баща ѝ. Тя решително избърса сълзите си от очите, като си повтори, че е силна и здрава и че почти не се е разболявала. Нямаше никаква причина да не роди едно здраво дете, което да обича.

Тя знаеше, че ще го обича така, както обичаше и баща му. Колкото повече си мислеше за това, толкова повече се вълнуваше. Само след няколко месеца щеше да пее приспивни песнички на своята дъщеря или на своя син, които щяха да приличат или на нея, или на Грант.

Тя се замечта и се замисли какъв ли ще бъде цветът на очите на бебето – зелен или син. То несъмнено щеше да има тъмна коса. Може би щеше да има и малка трапчинка на брадичката като Грант. Дали щеше да наследи навика ѝ постоянно да дъвче дъвка? Дали щеше да има талант за игра на карти и за правене на изчисления? Дали щеше да бъде надменно и интелигентно като Грант? Дали щеше да наследи нещо от характера и на двамата? Чие чувство за хумор щеше да притежава?

Веднъж приела факта, тя можеше да не каже на Грант само ако положеше невероятни усилия. Не че искаше да крие от него, но първо искаше да чуе, че той изпитва някакви чувства към нея, не само физическо влечение. Откакто се върнаха от пикника, тя му беше казала безброй много пъти, че го обича, но той никога не ѝ беше отговорил по подобен начин. Знаеше, че е твърде нереално да очаква някакви клетви за вечна любов, поне не в близко бъдеще, но все пак копнееше той да ѝ признае, че е привързан към нея, че я обожава или че просто я харесва. И тя наистина би се влюбила в думата „дама“, ако беше произнесена искрено от него поне веднъж, преди да му каже, че ще става баща.

В края на краищата, една уважаваща себе си жена би ли желала да я възприемат само като красиво украшение в къщата на съпруга ѝ? Или като добра домакиня за пред гостите? Или пък като едно лесно получено тяло в леглото? Ако някога спечелеше уважението на Грант, Аманда би предпочела да е заради самата нея, а не заради това, че му е родила синове и дъщери, за да го накара още повече да се възгордее.

Тъй че тя реши да чака, дори не се довери и на Бетси от страх, че приятелката ѝ ще издрънка всичко на Тед, а той, безспорно, щеше да каже на Грант. Освен това имаше още много време, докато почнеш да ѝ личи. Може би щеше да има и достатъчно време, за да се разрешат проблемите във фермата, да намери място в сърцето на Грант, а и той скоро да я обикне.

Понеже Аманда престана да язди, Грант приписа това на страха, който беше изпитала, когато бяха поставени бодлите в седлото на кобилата ѝ. След няколко седмици той ѝ се скара:

– Не се оставяй отново да те обземе страх, Аманда. Вече веднъж

успя да го преодолееш и можеш да го направиш и сега. Много добре знаеш, че Тайнствената лейди имаше основание да се държи по този начин и че няма повече да се повтори такава нещo.

– Знам това, Грант, и не ме е страх от нея... не точно страх – поясни тя. – Напоследък много се изморявам в тази ужасна горещина. Най-малкото нещo, което искам, е да съм потна и лепкава. Когато времето захладнее, отново ще яздя.

„А може би и тогава няма да яздя“ – помисли си тя, защото вече щеше да ѝ личи, че е бременна, а тя наистина не искаше да излага на риск живота на бебето.

Независимо от нещастията, които ги бяха сполетели напоследък, Грант се съгласи с Аманда, че трябва да направят малко празненство, докато Тед беше вкъщи.

– Трябваше да се сетим по-рано – каза ѝ Грант.

– Кога по-рано? Преди Тед да хареса Бетси? – попита тя, като поклати глава. – Защо се съгласи толкова лесно да направим парти? Защото се надяваш, че някое друго момиче ще завърти главата на Тед?

Грант се усмихна глуповато и повдигна рамене.

– Е, не желая да те разочаровам, Грант, но някоя друга едва ли би имала вече шанс. Дватама толкова влюбено се гледат, че изобщо не бих се изненадала, ако преди да замине на Уест Пойнт, Тед предложи брак на Бетси.

– Не дай боже! – за Грант това щеше да бъде най-големият кошмар. – И предполагам, че ще очаква ние да наглеждаме тази малка развратница, докато той е в академията.

– Предполагам – съгласи се тя, като се усмихваше. Господи, този мъж беше упорит като магаре! Направо щеше да умре на място, ако спреше да се държи по стария високомерен начин.

Отново Чалмърс беше този, който успя за много кратко време да организира празненство и танци на открито. За първи път от седмици насам Аманда откри, че се радва на топлото и сухо време. Щеше да е много по-удобно да направят партито на открито, защото на това „малко“ събиране бяха поканени около стотина човека.

Макар че на сватбата си Аманда беше се запознала с много от гостите, тя все още не можеше да свързва хората с имената им. Освен това изобщо не можеше да си спомни да е канила или да се е запознавала с половината от младите дами, които дойдоха и постоянно кокетничеха и

се усмихваха обещаващо. Тя предположи, че Грант е свършил това зад гърба ѝ и че сигурно е подсказал на поканените всеки да доведе някоя своя племенница, братовчедка или някоя позната девойка.

Но в крайна сметка най-изненадан се оказа Грант. По средата на партито, тъкмо когато бяха започнали танците, Тед привлече вниманието на всички присъстващи.

– Бих желал да ви представя годициката си – обяви гордо той и хвана за ръка щастливата Бетси. Веднага се вдигна голям шум, отправяха се поздравления и въпроси, а също така и молба да зърнат блестящия диамант на сватбения пръстен на ръката на Бетси.

Когато Чалмърс и неговите помощници отвориша шампанското, Грант хвана натясно Аманда.

– Ти си знаела за това, нали? – попита той.

– Аз наистина се опитах да те подготвя за такава вероятност, ако си спомняш.

– Но ти си знаела и въпреки това не си ми казала! – обвини я той.

– Честно, Грант, и аз не знаех до тази сутрин. Когато Бетси ми показа годежния пръстен, само предполагах. Тед трябваше да ти каже сам, предполагам, а той точно това направи, казвайки едновременно и на още стотина души.

Грант беше толкова засегнат от това, че не му беше казала за годежа на Тед и Бетси, че тя започна да се чуди как ли би реагирал, когато разбере за бебето. Аманда реши да не мисли сега за това и да избегне колкото се може по-дълго евентуалния скандал.

Като се остави настрана лошото настроение на Грант, партито премина чудесно. Аманда се запозна отново с някои от съпругите на гостите и преди да беше свършила вечерта, тя вече беше поканила няколко от тях следващата седмица. Поне това достави удоволствие на Грант.

– Радвам се, че те започват да те възприемат, Аманда. Това доста много ще улесни нещата и ще е от полза.

Когато той се обърна с гръб към нея, тя му се изплези. „Почакай само и ще видиш, че тези дами също ще прегрешат и когато се срещнем, няма да държат библии под мишниците си, нито пък само ще пият чай и ще клюкарят.“

За нищо на света Аманда не би го предупредила, че тези жени ще се учат да играят покер!

На другия ден след партито всички спаха до късно, тъй като бяха

изпратили последните гости рано сутринта. Беше неделя и дори работниците имаха на разположение още няколко допълнителни часа и по-малко работа за вършене през деня, макар че все пак трябваше да нахранят и напоят конете, да ги изведат на паша и да ги приберат за през нощта.

Малко преди пладне Грант беше извикан по спешност в конюшните на кобилите.

– Вече постраднаха две от кобилите и още шест ще ги последват – съобщи един работник. – Като ги гледам, мисля, че имат болки в стомаха.

– Имаш ли представа от какво са причинени? – попита Грант мрачно, като добре знаеше, че тази болест можеше да е причинена от много неща и че ако не се открие източникът навреме, конете едва ли биха могли да бъдат спасени.

– Да – каза работникът и го изненада с отговора си. – Елате и погледнете тук, мистър Гарднър.

Мъжът заведе Грант до най-близката конюшня и му посочи хранилката. Дори през лятото, когато конете пасяха на воля из ливадите на Кентъки, те получаваха малко количество сено като допълнение към храната. До края на есента не даваха зърно на конете. Чак през зимните месеци започваха да ги хранят с овес, ечемик и жито, за да поддържат телесната им температура и нормалното им тегло.

– Пъхнете си ръката до дъното на хранилката и ще видите какво ще откриете – каза О'Брайън.

Грант откри най-отдолу, скрит под сеното, овес – една шепа влажен, мухлясал овес!

– О, господи! – изстена Грант. – Все едно че са поели отрова!

– И това не е само в тази конюшня – му каза О'Брайън, като поклати глава. – Същото ще се намери почти във всяка хранилка.

Без да пресмята, Грант знаеше, че само в това отделение имаше тридесет кобили, получили медали в състезания, от които за момента бяха пострадали само осем.

– Проверете незабавно хранилките и в другите конюшни – нареди Грант.

О'Брайън кимна с глава.

– Вече го направихме, шефе. Изглежда, че са си избрали само това отделение.

Грант прокара ръка през косата си, посърнал от тревога.

– Къде е бил пазачът, когато това се е случило? Как може да се

промъкне някой тук незабелязано и да направи това, без никой да разбере?

– Извинете, сър, но вчера имаше много хора на партито. Едва ли е било трудно някой да се вмъкне незабелязано тук и да изчака, докато пазачът отиде до другия край на отделението и да осъществи дяволския си план.

Грант въздъхна дълбоко:

– Прав си. По дяволите! Много добре знаех, че нещо ще стане, но нали Тед си заминава след няколко дена... – думите му секнаха.

Изгубиха десет от кобилите. Само по волята на бога, благодарение на късмета и усърдната работа, успяха да спасят останалите. За щастие нито една от умрелите кобили не принадлежеше на някой клиент, дал я за отглеждане във фермата.

Този път, макар че нямаше никакви доказателства за подозренията си, Грант реши, че е възможно Станфорд Дарси да е виновникът за неприятностите, но като размисли, реши, че не може да бъде той, и въпреки това не го изключи от списъка на заподозрените. Грант не смяташе, че адвокатът познава толкова добре конете, за да измисли такива неща. Негово дело можеше да е отворената порта или разпръснатата тел по ливадите, но не и сеното по пода и заразената храна.

Не, не може да е той. Това беше дело на някой, който познаваше конете, който беше работил с тях. Но кой? Кой? И, за бога, защо? И как беше успял да влиза и да излиза от имението, без да бъде забелязан? Но най-важно беше кога и как щеше да атакува отново.

Аманда се съгласи да разпита дискретно дамите, които ѝ дойдоха на гости, какво знаят за Дарси или пък какво са чували. Разбира се, цял Лексингтън знаеше за неприятностите в „Мисти Вали“ благодарение на клоуките, разнесени най-вече от слугите. Може би моментът беше подходящ и тя да събере малко информация.

И така, в сряда след празненството Грант влезе в предния салон и застина на място. Той зяпна от почуда и не можеше да повярва на очите си. Там, седнали на две маси, бяха се разположили десетина от най-уважаваните дами на Лексингтън и всички играеха покер!

Грант можеше да се заблуди, че играят бридж, но видя, че пред всяка от тях има купчинки от разноцветни жетони и че всички държаха по необходимия за покера брой карти. Това и самодоволното изражение на лицето на Аманда му подсказа истината.

Като се постара да се усмихне любезно и да потисне желанието си да удуши съпругата си пред всички тези свидетели, Грант влезе в

стаята.

– Какво става тук, дами? Сборище на бъдещи комарджийки? Да не би да възнамерявате в скоро време да оберете нищо неподозиращите си съпрузи?

– О, това би било чудесна идея! – каза Мейбъл Търнбул. – Колко мило, че ни го подсказахте, Грант.

– Да – съгласи се и друга жена. – Това направо би подлудило Удроу.

– Кажете ми – продължи Грант, като спря зад стола на Аманда и стисна с ръка рамото ѝ така, че да разбере, че е недоволен от последната ѝ беля – какво е станало, че така изведнъж решихте да играете покер? Това е най-абсурдното нещо, което съм чувал напоследък.

Мисис Лелен му каза:

– Шт! Успокойте се, момчето ми. Спокойно. Прекалено дълго тази игра беше само за вас, джентълмените. Бяхме любопитни да разберем защо толкова ви привлича и вашата очарователна съпруга и снаха ви бяха така добри и ни просветиха.

– Разбирам – каза иронично Грант. – Само внимавайте да не ви обертат до последния цент и да не ви изпратят да си ходите пеш – той тъкмо се канеше да излезе от стаята, когато го обезпокои, една друга мисъл и като се обърна към тях, попита: – Искам да разбера от чисто любопитство каква ще бъде следващата ви приумица.

– Добре – каза Бетси, – ако имахме рулетка, можехме да ги научим и на това. Мога да се закълна, че няма по-вълнуващо нещо от звука, който издава топчето във въртящата се рулетка. Може би и дрънченето на заровете. Винаги са ми навявали приятни мисли.

– Може би порочни мисли, Бетси – подхвърли той, като я погледна направо в очите.

– Хайде да бъдем честни, Грант, и да не извъртаме нещата – каза тя и той се изненада, че явната му враждебност към нея не я беше засегнала. – Знам, че си мислиш, че съм алчна за пари, и ще ти кажа, че имаш това право. Както и аз имам право да те смятам за един надут глупак, но това изобщо не ме кара да не те харесвам. Странно, нали? – добави тя, като се усмихна доволно, тъй като няколко от дамите се опулиха при думите ѝ, а другите започнаха да се кискат, прикривайки лицата си.

Грант побърза да излезе от стаята, като реши, че това е най-доброто, което може да направи, преди да си е отворил устата и да е обидил повечето от тях. Би трябвало да знае, че не може сам да се справи с четиринадесет жени и с непрестанно плещещите им уста.

Той чу как картите отново се размесиха, раздадох се и играта продължи. Също така чу и пискливия глас на Мейбъл Търнбул:

– Бити сте, момичета – заяви тя. – Имам валета.

Същата вечер, като остана насаме с жена си, Грант каза:

– Ти си най-коварната, най-подлата жена, която някога се е раждала! Мога да се закълна, Аманда! Всеки път ти ме изненадваш с по нещо! Какво си намислила? Да научиш тези жени да играят покер? – докато говореше, той се събличаше и се приготвяше за сън.

– Както баща ми казваше: „Щом не можеш да ги победиш, съюзи се с тях или ги накарай те да се съюзят с теб.“ Точно това и направих и успях. Дори научих, че Дарси е напуснал града миналата седмица и е заминал за Бостън. Ще работи в някаква адвокатска кантора. Тъй че, изглежда, той не е нашият виновник.

– Не съм си мислил, че е той, но нямаше кой друг да обвиня – призна си Грант, като си свали ризата и я хвърли на един стол. Тъй като все още й беше сърдит, той седна в края на леглото и я погледна намръщено. – Изобщо ли не те притеснява фактът, че ти, Бетси и онези устати жени ме направихте на глупак днес?

– Ти сам се държа като глупак, скъпи – каза му тя тихо, като се пресегна и го хвана нежно за ръката, доближи дланта му към устните си и я целуна нежно. – Независимо къде – в картите, в живота – ти все се придържаш към установени правила, Грант. Някои може да не спазваш, други може да заобикаляш, но има такива, пред които трябва да отстъпваш. Понякога трябва да действаш, понякога трябва да си траеш. Всеки добър играч знае кога какво да прави. Понякога се случва така, че трябва да излезеш от играта, макар че вече си я започнал. Просто си надценил възможностите си, това е всичко.

Днес ти беше сам, а ние много – продължи тя да обяснява, като през това време масажираше врата и раменете му. – След това направи грешка, като обиди Бетси, защото се опита публично да я унижиш. Ти започна пръв, скъпи, и не можеш да й се сърдиш, че и тя ти отвърна. Освен това, ако ти е убягнало от вниманието, и ние бедните имаме толкова достойнство, колкото принцесите и не бихме се оставили някой да потъпка чувствата ни.

Грант вече беше много по-благоприятно настроен към цялата нежна половина и се чувстваше прекрасно. Сега Аманда прокара крайчетата на пръстите си по гръбнака му, като нежното гъделичкане веднага

излекува всичките му рани и в същото време му подейства много възбуждащо. Един спонтанен стон се изтръгна от устните му, когато Аманда започна нежно да го целува навсякъде по гърба.

– Знаеш ли какво правиш? – попита той.

– Аз винаги зная какво правя – прошепна в отговор тя, прегърна го през кръста, започна да разкопчава панталоните му и се засмя дрезгаво.
– И ако някога съм се излъгала, моля те, кажи ми. Този път събул ли си си ботушите?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Едната подкова на Претендента беше паднала и Аманда и Сладкобузко още веднъж се притекоха на помощ, докато Арън му сложи нова. Претендента се беше оправил от раната, която беше получил. За щастие, оказа се, че телта не е била ръждива, и той не се разболя от тетанус. Нямаше никога да може отново да се състезава заедно с най-добрите коне в дербито или в Прийкнес, но все пак ставаше за яздене и щяха да го държат за разплод. Можеше да стане баща на много добри жребчета.

След като подковата беше направена, Аманда и патето изпроводиха Претендента обратно до конюшната, където този чистокръвен кон можеше спокойно да си почине след това изпитание. На другия ден отново щеше да бъде изведен на паша.

Беше около десет сутринта, но няколко жребеца бяха оставени в обора. Напоследък Грант взе повече предпазни мерки и всеки ден проверяваха конюшните и ливадите за нещо, което би навредило на конете. Той беше решил конете да се пасат на части, за да може по-добре да се наблюдават и по-бързо да се приберат, ако се случи нещо, а той беше сигурен, че това ще стане, когато най-малко очакваше.

Оборът беше тъмен и студен, едно убежище от горещината навън, и на Аманда ѝ се прииска да поостане малко в него. Тед заминаваше след няколко часа за Уест Пойнт и имаше много работа въщи, за да може да си позволи да се мотае в обора. Беше приготвен специален обед за четирима, един последен обед, когато щяха да бъдат заедно. Крайно време беше да тръгва, ако искаше да има време да се преоблече, да се срещне и да оправи косата си и да не мирише на коне, когато седне на масата.

Тя зърна Тими, махна му с ръка и го извика. Единствено те бяха в обора.

– Свърши ли с почистването на конюшната на Претендента?

– Да, госпожо – увери я той и когато кимна с глава, перчемът му се тръсна. – Останаха ми още една-две и свършвам тук. Кланси вече провери всички хранилки и водата, както мистър О'Брайън ни нареди – информира я той важно.

– Добре. Ще кажа на мистър Грант, че се справяш много добре с работата – отговори Аманда с усмивка. Стори ѝ се, че замириса на газ, и си помисли, че се е изляла от лампите, които висяха на различни места в обора. Но тази сутрин миризмата ѝ се стори толкова силна, че чак

дразнеше очите и носа ѝ. Дори конете станаха неспокойни, ако се съдеше по чаткането на копитата им и по цвиленето.

Тя почти беше стигнала до конюшната на Претендента, когато главната порта изведнъж се затвори с ужасен трясък, който накара и нея, и коня да подскочат от изненада. Оборът потъна в пълен мрак и Аманда разбра, че и задните врати са затворени, а също така и повечето от прозорците на конюшните.

– Тими? – извика тя колебливо, като изведнъж ужасно се изплаши, макар че не знаеше защо.

– Мисис Манди? – извика той в отговор и гласчето му леко трепереше.

– Ти ли затвори вратите?

– Не, мисис. Сигурно е вятърът.

– Да не би навън да има буря?

– Не, поне не знам.

Без да вижда почти нищо пред себе си и като усещаше, че Претендента ставаше все по-неспокоен, тя реши възможно най-бързо да го заведе и затвори в конюшната.

– Можеш ли да отвориш вратите, или да намериш лампа и да я запалиш? – попита тя момчето.

– Разбира се, мисис Манди, но изглежда, че някой вече е направил това в сеното.

Полазиха я тръпки, като чу отговора на Тими. Тя уплашено вдигна поглед към сеновала. Там вече вилнееше зловещ пламък. Само за секунда той стана по-ярък и започна да издава странен шептящ звук. След малко целият сеновал беше обхванат от пламъци!

Сърцето на Аманда се качи в гърлото ѝ и тя направо щеше да се задуши.

– Тими! Всичко гори! – изпищя тя и се опита да хване Претендента, тъй като и той беше изпаднал в паника. – Върви! Побързай! Извикай Грант!

Мозъкът ѝ не можеше да функционира. Тя отчаяно се опита да успокои коня и себе си. Трябваше да мисли! Изведнъж, като по чудо, тя отново възвърна способността си да разсъждава, макар че страхът все повече я обземаше. Конете! Тя трябваше да изведе конете! Те вече цвилеха като побеснели, толкова уплашени, колкото и тя самата.

Преди да успее да стигне до вратите, като дърпаше Претендента със себе си, Тими изкрещя:

– Мисис Манди! Не мога да отворя вратите! Залостени са!

„О, господи! О, милостиви боже! Това не можеше да е вярно“ – изкрещя нещо в Аманда. Като остави за момент Претендента, тя се втурна към вратите, които Тими се опитваше да отвори. Блъсна ги с всичка сила, но те не помръднаха.

– Задните врати! – изкрещя тя, надвиквайки бученето на огъня, който вече осветяваше целия обор и двамата се затичаха към задните врати. Навсякъде се усещаше плътен задушлив пушек. Аманда инстинктивно разбра, че и те щяха да се окажат залостени. Въпреки че обединиха силите си, вратите не помръднаха.

По бузите на Аманда се стичаха сълзи поради гъстия пушек или от страх, а може би и от двете. Единствено това, че видя уплахата на момчето, я накара да надделее собствения си страх. Ако не успееш да намерят някакъв изход, тя, детето, което носеше, и това невинно момче щяха да загинат.

Нещо меко и гладко я погали по глезена. Като погледна надолу, Аманда видя Сладкобузко. Перата на патето най-последно бяха поникнали, но сега бяха очернени от огъня и от горящата слама, която падаше от сеновала. Малкото бедно патенце и конете също щяха да умрат, щяха да се опекаат живи, ако не измислеше нещо, и то бързо.

– Прозорците! – извика тя, получила внезапно вдъхновение. – Провери прозорците на конюшните!

Първите три се оказаха залостени. Най-накрая тя успя да отвори четвъртия, тъй като това, което го подпираше, поддаде на натиска ѝ. За нещастие, това беше едно малко прозорче, което гледаше към ливадата.

Като се закашля, Аманда повдигна Тими и му помогна да излезе през прозорчето.

– Тичай! – извика тя дрезгаво. – Доведи помощ!

Като се поколеба само за момент, Тими попита уплашено:

– Ами вие, мисис Манди?

– Аз трябва да отворя конюшните и да пусна конете. Доведи някой да отвори вратите!

Той се затича с все сила, макар че едва се държеше на краката си, а Аманда вдиша глътка чист въздух. Когато се наведе с намерението да пусне през прозореца патето, то се шмугна в съседната конюшня.

– Проклето пате! – извика тя след него, като си избърса сълзите. – Ако се опечеш, няма да съм виновна аз!

Конете бяха се разбеснели, а Аманда беше изпаднала в паника, докато тичаше от конюшня до конюшня като полудяла, отваряше вратите и се отдръпваше, за да не я смачкат животните, които търсеха убежище

от огъня и пушека. Тя тичаше надолу по пътекката, като избягваше горящото сено, мина настрани покрай една празна конюшня, която вече беше обхваната от пламъци, и постоянно мятеше полите си, които бяха обгорени. Едва дишаше.

Най-после, като стигна до другия край, тя намери още една по-слабо залостена врата, която беше по-голяма и водеше към ливадата. Тя започна да я блъска с все сила, но веднага се отдръпна настрани, когато побеснелите жребци се отправиха направо към нея, опитвайки се да излязат.

Ако беше се учудила как така конете са усетили, че оттам може да избягат, отговорът беше лесен. След последния жребец пърполеше Сладкобузко, който писукаше високо и мятеше изцапаните си крила, подбрал всички коне пред себе си. Като се усмихна леко, тя го прегърна. Можеше да излезе през вратата, но се поколеба. Макар че оборът беше се превърнал в истински ад и почти от всички страни гореше, все още имаше няколко конюшни, които не беше проверила. От ужасеното цвилене на конете зад гърба си тя разбра, че поне три коня все още не бяха пуснати. Щеше ли да рискува и да се върне назад?

Тя се замисли само за няколко секунди и тогава горящият покрив, заедно с опорните стени, се стовари с трясък на земята и блесна сияние от пламъци. В резултат на това тя излетя на няколко крачки навън на ливадата заедно с тълпящите се, побеснели от страх жребци и със Сладкобузко, който не се откъсваше от нея. Падна тежко на земята. Гърдите я боляха от недостига на въздух. Само за секунда пред очите ѝ се появиха звездички и всичко ѝ се завъртя. Тогава, като изстена тихо, тя припадна.

Грант проверяваше кобилите, които все още не бяха се оправили от натравянето, когато до него достигна един тревожен вик: „Пожар!“ Този вик би сковал от ужас сърцето на всеки човек, отглеждащ коне.

Като се втурна навън, той бързо се огледа. От горните прозорци на конюшните на жребците излизаха пламъци. Покривът на цялата постройка беше обхванат от огън и черен пушек се извиваше в небето. Всичко изглеждаше толкова невероятно. Очевидно до преди малко никой не беше видял огъня, а вече беше твърде късно да се спасят жребците, да не говорим за обора. Щяха да са късметлии, ако успеяха да ограничат огъня само в тази постройка.

Тичайки, Грант даде разпорежданията си на работниците, които

вече бяха образували една малка пожарникарска бригада.

– Съберете хора да угасят крайните конюшни и други, които да изведат конете на ливадите!

Някъде дълбоко в съзнанието му се прокрадна една мисъл. Защо бяха залостени всички прозорци и врати, освен тези на сеновала. Като се приближи, той видя няколко работника да се опитват да отгостят вратите, но опитите им се оказаха напразни.

– Шефе! Вратите са залостени!

– Отвътре ли? – попита той задъхано, като се наведе, за да ги огледа отблизо.

– Едва ли. Нещо е пхнато под тях. Твърде навътре и твърде голямо, за да го измъкнем!

Докато работникът говореше, един друг, задъхан от тичане, донесе няколко железни лоста. Всички заедно се опитаха да отворят вратите. От вътрешната страна се чуваше ужасеното цвилене на жребците. Огнената стихия на пламъците бучеше и обхващаше жадно сухото дърво и сено.

– Да опитаме ли страничните врати? – предложи някой.

Грант поклати глава.

– Вече не можем да спрем огъня, а шансовете ни да намерим отвор са нищожни. Изгубихме ценно време, а се нуждаем от достъп към главния коридор. Това е единствената ни надежда да спасим възможно най-много коне.

– А задните врати?

– Залостени – отвърна мрачно Кланси. – Четири момчета се опитват да ги отворят.

Те продължаваха да разбиват с лоста вратата, когато изведнъж Арън дотърча с лице, изкривено от тревога.

– Мисис Аманда прибра ли се вкъщи? – извика той. – Тя не е вътре, нали?

Грант усети как сърцето му спря. Ужасен, той се взря в ковача.

– Аманда? – попита той глупаво.

Арън кимна тъжно.

– Тя отиде да заведе Претендента в конюшнията, след като му поставих нова подкова.

Сърцето на Грант щеше да изхвъркне от гърдите му. Преди да проговори, Тими дотича иззад ъгъла на горящия обор, като викаше и пишеше неразбираемо, а малкото му лице беше изцапано и обляно в сълзи. Най-накрая всички чуха неясно казаните думи:

– Мисис Манди е там! Опитва се да спаси конете!

Обезумял, Грант отново поднови усилията си да отвори вратата. Тед се присъедини към него и работниците, като донесе брадви, с които да разцепят дебелия дърво. Сред воя на бушуващия огън той извика на Грант:

– Не видях Аманда в къщата!

– Тя е вътре! – извика Грант в отговор и гласът му секна при мисълта, какво преживява жена му в този момент. Защо не беше избягала с Тими? Защо рискуваше живота си, за да спаси жребците, независимо от това колко ценни бяха те? Не знаеше ли какво значеше тя за него? Как я обожаваше?

Тогава друга мисъл нахлу в главата му, още по-отчайваща. Ами ако Аманда загинеше в този огън, тя щеше да умре, без да го е чула да ѝ казва колко много я обича. Само заради своите постоянни съмнения, заради тъпата си упоритост той никога не ѝ беше казвал това, което тя искаше да чуе. Той знаеше, че тя искаше да го чуе, но го таеше в себе си. Тук, в този момент, в своята безпомощност той се чудеше дали някога ще има възможността да ѝ го каже, да я прегърне отново, да види отново големите ѝ сини очи и да ѝ каже, че я обича.

Тед отново привлече вниманието му.

– Грант! – изкрещя той, като сочеше към един мъж, който стоеше на разстояние от тях. – Това не е ли Дел Ъркъл? Не ми ли каза, че си го изгонил?

Вцепенен, обезумял от страх за Аманда, Грант погледна към брат си и се опита да разбере какво му говори. Като се намръщи, той кимна.

– Да, изгоних го. Какво, по дяволите, прави тук?

Сигурно беше, че Ъркъл не е тук, за да им помогне да загасят пожара. Той по-скоро гледаше към горящия обор с див възторг и на лицето му се беше запечатала зла усмивка. Грант веднага забрави за Ъркъл, като отново се захвана с опитите да спаси Аманда. Но тъй като Тед продължаваше да гледа към Ъркъл, той се обърна към него и чудовищно се изсмя. Тед би заложил отиването си в Уест Пойнт за това, че Ъркъл беше виновен за подпалването, за залостването на вратите, когато Аманда и конете бяха вътре, а и за повече от другите нещастия, които бяха сплетели „Мисти Вали“ през последните няколко месеца.

Тед се втурна към него. Замаян от последното си деяние, Ъркъл изобщо не го видя. Чак когато мускулестото му тяло се стовари върху него и го събори на земята, Ъркъл разбра, че са го открили. Двата мъже се сборичкаха и най-накрая Ъркъл се предаде, макар и не твърде

лесно.

– Този път наистина ти го върнах, нали? – каза той демонично, като в очите му се четеше лудост. – И си отмъстих не само на конете, а също и на оная кучка! – силното кроше на Тед го накара да млъкне.

В този момент вратите на обора поддадоха и се отвориха. Навън изригнаха пламъци и пушек, като се озъбиха злобно на всички, които искаха да влязат, и ги накараха да отстъпят пред разбушувалия се огън.

Като закри с ръце лицето си, Грант пристъпи напред с явното намерение да влезе в горящия обор, с единственото желание да спаси любимата си, жената, която държеше неговото щастие в ръцете си. Няколко човека го хванаха и го издърпаха, макар че той вилнееше и се бореше да се освободи. Очите му бяха замъглени от сълзи, когато видя как целият обор потрепери, сякаш някаква гигантска ръка го беше разтърсила, и след това покривът се стовари и всичко се превърна в едни горящи отломки.

Грант изкрещя и писъкът му се сля с този на изгарящите коне.

– Heee!

Той се бореше като луд да се освободи от ръцете на тези, които го държаха, докато най-накрая шокът надделя и той се предаде.

Отпусна глава на гърдите си и се разтърси от плач. Беше изгубил Аманда, преди изобщо да беше осъзнал каква чудесна жена е тя. Дамата, която винаги е била. Магьосницата, която му беше дала любов, която беше възвърнала смеха в скучния му, самодоволен живот.

Тед беше този, който извади Грант от мъката и вцепенението му. Приблужи се към него и подаде в треперещите му ръце неподвижното, почерняло от пушека тяло на Аманда.

– Намерих я на ливадата отстрани на обора, заедно с конете и с онова смешно малко пате, което я пазеше.

Като не можеше да повярва, че му се предоставя още едни шанс, точно когато животът му изглеждаше толкова празен, Грант едва намери сили да попита, като не откъсваше от Аманда замъглените си от сълзи очи:

– Тя... тя жива ли е?

– Да, слава богу!

Като чуха това, всички въздъхнаха облекчено, но най-вече безкрайно благодарният съпруг, който държеше жена си толкова близо до сърцето си.

– Не мисля, че е ранена, Грант. Просто е припаднала от пушека, който е вдишвала. Вече изпратих да извикат лекар, а също така и

шерифа. Между другото, Ъркъл е виновният и сега, след като го приберат, всичко ще се оправи.

Като една окъсана Спяща красавица, Аманда леко се размърда в ръцете на Грант. Тя дрезгаво се изкашла и бавно отвори очи. Погледът ѝ се замъгли от това, че видя толкова наблизно пленителните му зелени очи.

Когато започна да се осъзнава, тя попита дрезгаво:

– Конете?

– За бога, Аманда! Забрави за проклетите коне! – извика той, като я разтърси леко и я притисна по-силно към себе си. – Щеше да се опечеш жива! Направо се побърках, полудях от тревога, толкова отчаяно исках да те открия! Когато покривът рухна, бях сигурен, че съм те изгубил завинаги, и исках да умра заедно с теб! Никога не ме плаши по този начин! Кълна се, няма да мога да го преживея.

– Спасих повечето от конете – каза тя, все още не асимилирала думите му.

– Изобщо не ме интересува – отвърна той и я понесе към къщата. Не искаше да я остави нито за миг сама. – Ти си единственото нещо, което има някакво значение за мен. Единственото нещо, което осмисля живота ми. Обичам те – каза той тихо, но казаното можеше да се прочете и в очите му. – Обичам всичко у теб, като започнеш от гарвановочерната ти коса и острия ти език и стигнеш до невероятно възбуждащите ти пръстчета на краката.

Тя му отвърна с усмивка, която изглеждаше невероятно бледа на фона на мръсното ѝ лице.

– О, Грант! Не можеш да си представиш колко съм щастлива да чужа това! Сега вече мога да ти кажа за бебето.

Той забави крачка и беше толкова шокиран, че щеше да я изтърве от изненада.

– Какво бебе?

– Това, което ще имаме следващата пролет, предполагам, когато ще се провежда дербито – тя се засмя, защото изпита истинска наслада от учудената му гримаса.

Изкривената му усмивка ѝ подсказа колко се зарадва на новината.

– Ах, ти, моя лейди! Ти наистина знаеш как да поднасяш изненади! Като дойде лекарят, ще го накарам да те прегледа.

Тя кимна и се съгласи, след това каза колебливо:

– Грант, ти току-що ме нарече „лейди“.

– Сигурна ли си, че си чула добре? – подразни я той.

– Напълно.

– И аз.

Беше първата събота на месец юни, 1879 година. Хиподрумът гъмжеше от развълнувани зрители, които искаха да видят конните надбягвания в Белмонт Стейкс. Измежду тях, седнали на редовете, определени за притежателите на коне, бяха Аманда, Грант Гарднър и всички останали от семейството. Бетси беше там, а също и Тед, който беше си дошъл за уикенда от Уест Пойнт. Предстоящото му завършване на академията щеше да бъде последвано от дългоочакваната от Бетси сватба.

Чалмърс също беше там, като изпълняваше едновременно две роли – на придружител на Бетси и на бавачка на младия Даниел Харолд Гарднър, който беше на две годинки. Дани беше красиво, кипящо от енергия момченце, с тъмна коса и палава усмивка, която грееше под сините му очи. В момента той се въртеше, седнал на коленете на баща си, крещеше от удоволствие и се опитваше наведнъж да види всичко.

– Пади! – той извика високо. – Искам Пади.

– Пади е зает, Дани – отговори Грант, като друкаше момчето на коленете си. – Всеки момент състезанието ще започне и ще го видиш как язди Тайнствената лейди. Мълчи и гледай.

Тригодишната кобила беше гордостта на „Мисти Вали“. Както Аманда се надяваше, тя се оказа една от най-добрите породисти кобили, отгледани някога във фермата. С дългите си, елегантни крака тя съвсем лесно беше изпреварила всички други участници в тазгодишното дерби в Кентъки, а същото се повтори и преди две седмици в Прийкнес. Ако спечелеше и днес, те щяха да са победители в трите най-големи състезания в страната и кобилата щеше да получи заслуженото си място в историята на конния спорт.

Това би означавало върховно постижение и Аманда за нищо на света не би пропуснала състезанието – нещо, което беше очевидно, като се има предвид, че беше бременна в деветия месец, коремът ѝ беше надут, сякаш щеше да се пръсне, но въпреки всичко беше дошла. Грант беше се опитал да я разубеди да не предприема това пътуване, защото всеки момент можеше да роди, но усилията му се оказаха безплодни. Сега, когато усети болки в кръста, на Аманда ѝ се прииска да беше се вслушала в съвета му поне този път.

Макар че мисис Лелен беше направила всичко възможно, за да прикрие състоянието ѝ, Аманда приличаше на узряла тиква. Тя изобщо

нямаше талия и не си беше виждала краката от седмици, защото коремът ѝ винаги вървеше пред нея.

Но това нямаше да продължи още много, изплаши се Аманда. Кръстът я болеше от сутринта, а сега на обезпокояващо кратки интервали тя получаваше болки в корема. Ако не грешеше, раждането вече беше започнало. Обаче събитието на деня също щеше да започне след няколко минути и тя не искаше да безпокои Грант точно сега. В края на краищата, само след четвърт час или щяха да спечелят, или да загубят. Със сигурност и тя, и бебето можеха да изчакаат още малко.

Грант я погледна, тя му отвърна със спокоен поглед и му се усмихна, като стискаше зъби и се опитваше да не се издаде при поредната болка.

– Ще победим, скъпа – предсказа той, като погали ръката ѝ. – Усещам го!

– Знам – отговори му тя малко задъхано. – И аз! За бога! И аз!

Конете и жокеите се събираха зад стартовата линия. Тайнствената лейди беше на добра позиция, трета от вътрешната страна, и яркозелените дрехи на Пади блестяха на слънцето. След сигнала конете се втурнаха по хиподрума. Развълнуваната тълпа скокна като един на крака.

Аманда също се опита да стане, но веднага щом успя, водата ѝ се изля и протече надолу по чорапите ѝ, по обувките ѝ и образува локвичка.

– О, не! Не сега! – изстена тя, но никой не чу вика ѝ поради шума от състезанието. Като се хвана за парапета пред себе си, тя отново се отпусна в стола, тъй като острата болка направо я повали. Аманда чуваше приглушено виковете на зрителите и единствено успя да види как след няколко минути Пади и Тайнствената лейди прекосиха финиша с цяла дължина преднина пред другите.

Триумфалната усмивка на лицето на Грант ѝ подсказа, че наистина са спечелили. Той започна да хвърля Дани във въздуха, като го хващаше и притискаше плътно до себе си. Когато се обърна към нея, все още се усмихваше.

– Е, мисис Гарднър, мислите ли, че можете да се довлечете, за да получим наградата и да поздравим вашите любими жокей и кобила?

Тя тъжно поклати глава.

– Не и този път, Грант. Не искам да те разочаровам, но мисля, че този път честта ще се падне на Тед. Второто ти дете нещо се е разбързало.

Усмивката на Грант се стопи и лицето му посивя от притеснение.

– Имаш родилни болки? – попита я той дрезгаво. – В момента? – той усети, че Бетси взема Дани от ръцете му.

Аманда кимна, като посочи към локвата в краката си.

– Точно тук и точно сега – потвърди тя.

Той бързо възвърна властното си държание и каза:

– По дяволите, Аманда! Казах ти да не предприемаш това пътуване! – нежната му прегръдка, когато я пое в ръцете си, заличи впечатлението от грубите му думи. – Предполагам, че последния път съм бил голям щастливец, че Дани се роди две седмици преди дербито – измърмори той.

Чалмърс вървеше пред тях и им проправяше път през тълпата, а Грант го следваше и продължаваше да мърмори:

– Кога най-после ще се научиш да ме слушаш, като ти казвам нещо, ти, малка, упорита глупачке? Господи, помогни ми! Ако родиш бебето, преди да сме стигнали до хотела и преди да съм намерил лекар, ще ти извия упоритото вратле!

– За бога, Грант! – каза тя, пъшкайки. – Щом си изродил толкова много жребчета, то тогава ще можеш да изродиш и едно бебе. Не мога да разбера защо се паникьосваш.

– Ние говорим за моето дете, а не за някой проклет кон! – отвърна той. – Защо мислиш, че накарах Док Лоуел да стои неотлъчно до теб, докато раждаше Дани? За бога, Аманда, ако беше се случило нещо с тебе, направо щях да се побъркам!

Той я притисна до гърдите си и я пусна единствено за да я постави в каретата. Като седнаха, сложи главата ѝ на коленете си. Последва друга болка, която изтръгна дълбок стон от гърлото ѝ.

– Изчакай още малко, скъпа – каза той тихо, като махна кърдрите, паднали на челото ѝ. – Скоро ще стигнем. Потърпи още малко. Дръж се здраво за мен. Аз ще те закрилям.

Когато стигнаха хотела, пръстите му бяха изтръпнали от стискането ѝ. Те минаха през фойето, като Грант даде разпорежданията си, на персонала, докато стигнаха до асансьора.

– Повикайте лекар! Или намерете акушерка! Донесете чисти кърпи и чаршафи! Недейте стоя така и не се пулете! Размърдайте се! Бързо!

Те наистина се разбързаха да изпълнят нарежданията, за което Аманда изобщо не беше се съмнявала. Ако не я болеше толкова много, сигурно щеше да ѝ стане смешно.

– Дойде ти времето, скъпа – каза ѝ той, като я настани в леглото.

– На мен? – каза ядосано тя. – Ти беше този, който се държа като

разгонен жребец цяло лято, като някой от чистокръвните ти коне, които полудяват от желание! Ако можеше да си държиш панталоните закопчани и да изчакаш поне до есента или зимата... Ох! – малко по-късно, обляна цялата в сълзи, тя каза. – По дяволите! На всичко бих се съгласила, ако можеше ти да заемеш мястото ми сега!

Той се засмя.

– Няма начин, скъпа. А освен това не съм забелязал да се опитваш да ме държиш на разстояние от себе си и да чакаш до есента и зимата – каза той предизвикателно.

– О, я се скрий някъде! – когато той се дръпна от леглото, тя го хвана за ръкава. – Да не си посмял да ме изоставиш точно сега, Грант Гарднър! Направи си удоволствието и създаде това дете. Значи сега можеш да стоиш тук и да видиш как ще се роди!

– Просто отивам да донеса една влажна кърпа, скъпа, а също така и чиста нощница – увери я той.

Грант започна да я съблича и нареди на камериерките какво да правят, когато донесоха чистите чаршафи.

Погледът ѝ беше замъглен и тя чуваше само гласа му и единствено докосването му я успокояваше. Тя разбра, че лекарят не е пристигнал. Когато започнаха последните напъни, Грант ѝ помагаше със силните си, опитни ръце.

Първо се появи една космата топка от черна коса, след това последва едно дребно личице, което беше изкривено от плач, после рамене, гръб, малки ръчички и едно сбръчкано дупенце. Най-накрая се показах крачетата и в ръцете на Грант се озова неговата дъщеря, която се въртеше и гърчеше, но беше прекрасна. Бебето, очевидно опърничаво като родителите си, започна да плаче високо, като показваше недоволството си от това, че беше излязло от топлия корем на майка си.

– Момиче е – прошепна той, като гледаше с обожание малкото създание пред себе си. Той нежно го избърса и го разгледа. Пръстите на ръцете и на краката бяха тънички, ноктите – съвършено оформени, устните – леко извити и приличаха на тези на Аманда, а невероятно дългите мигли се спускаха върху очи, които обещаваха да бъдат зелени като неговите.

– Тя има същата упорита брадичка, Манди. Взела е и дългите ти крака – каза Грант и гласът му трепереше от вълнение.

Той нежно постави бебето в ръцете на Аманда, която гореше от нетърпение да го види.

– Тя е очарователна! – каза Аманда. Гласът ѝ беше едновременно

уморен и радостен. – Ние правим много хубави бебета, Грант. Дали е така, защото те обичам?

– Или защото и аз те обичам, дори повече – отговори й той и я целуна по влажното чело.

Бяха решили, че ако се роди момиче, ще го кръстят Миранда, защото това име бе най-близо по звучене до техните имена. Дани беше кръстен на бащите им. Но като видя, че замрежените от плач очи на момиченцето приличаха на тези на Аманда, Грант се пресегна, докосна пухкавата косичка на бебето и измърмори тихо:

– Мисти! Ти си нашата безценна Мисти!

И така, в този момент те кръстиха дъщеря си. Беше едно малко чудо, че раждането на Мисти стана събитието на деня, а не спечелването на престижното състезание Белмонт Стейкс.

Дълги години след това, особено когато Грант започваше да се възгордява, Аманда никога не пропускаше да му напомни, че Тайнствената лейди, малката чистокръвна кобила, беше кръстена на нея и затова побеждаваше във всяко състезание. Същото се отнасяше и за Аманда. Тайнствена или не, тя също винаги беше първа и стана една много уважавана дама.

И беше щастлива до края на дните си.

КРАЙ

© 1992 Катрин Харт
© 1993 Стела Костова, превод от английски

Catherine Hart
Temptation, 1992

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Катрин Харт. Изкушение
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1993
Коректор: Мая Арсенова
Технически редактор: Стефка Димитрова
Компютърен набор: Светлана Иванова, Мариета Пейкова
Оформление на корицата: „Ники Стар“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11930>]